

Pasiunea unui scoțian

SUZANNE ENOCH

SUZANNE ENOCH
PASIUNEA UNUI SCOŢIAN
SERIA SCOŢIENI NESTĂPÂNIŢI 3

***Mad, Bad and Dangerous în Plaid* by Suzanne Enoch**

Pasiunea unui scoţian
Suzanne Enoch

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ENOCH, SUZANNE
Pasiunea unui scoţian / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Irina Stoica – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7300-8
I. Stoica, Irina (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Irina Stoica
LITERA
Bucureşti

Pentru Jack,

Cel mai bun nepot pe care o mătuşă îl poate dori. Sunt mândră de tânărul care ai devenit, un gentleman în toate sensurile cuvântului.

prolog

— Ce părere ai, Lachlan?

Cu inima bătându-i nebuneşte, Lady Rowena MacLawry făcu câteva piruete în mijlocul salonaşului castelului Glengask. Rochia fusese adusă tocmai de la Paris. Materialul era atât de fin şi delicat că aproape plutea. Nuanţele alese de Rowena fuseseră mov şi un gri antracit care, ştia precis, îi scoteau în evidenţă culoarea ochilor. O ştia pentru că petrecuse ore întregi la oglindă, studiind diverse nuanţe şi materiale până găsise nuanţa ideală de gri.

— Ce părere am despre ce? voi să ştie Lachlan MacTier, viconte de Gray, aflat într-un colţ al încăperii.

— Despre rochia mea! îl lămuri ea, străduindu-se să nu aibă un ton plângăreţ.

El ridică privirea, întrerupându-şi o clipă jocul de cărţi cu fratele ei mai mare, Munro.

— A, da. E drăguţă. Să-nţeleg că dai un bal mascat de ziua ta?

Rowena se încruntă şi lăsă jos poalele rochiei.

— Asta nu-i o costumaţie! E noua mea rochie. Ranulf n-a vrut să-mi spună dacă îmi cumpără, aşa că mi-am comandat-o pe asta. Cum să n-am o rochie nouă când fac 18 ani?

Munro râse.

— Zău aşa, Winnie, şi dacă ţi-am da foc la jumătate de garderobă tot n-ai ajunge să porţi aceeaşi rochie de două ori într-o lună.

— Ia mai taci, Ursule! răspunse ea, folosind porecla bine cunoscută a fratelui ei. O lady trebuie să aibă rochii.

— O lady, repetă Lachlan pufnind. Se ridică şi se apropie de ea, apucând-o de părul negru ca pana corbului, prins în coadă. Nu cred că o lady are ciulini în păr, îi zise.

Ea încercă să ignore fiorul pe care i-l provocase atingerea lui.

— Ba n-am ciulini în păr!

— Poate nu azi, spuse el trăgând-o iar de coadă.

— O să o port la petrecere. Ranulf a zis că o să avem patru valsuri. Patru!

— Ce?

Lachlan se aşeză la loc şi-şi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr negru, arătându-şi în toată splendoarea ochii de un verde-deschis.

— O să ai nevoie de ceva baftă să găseşti patru flăcăi care să aibă curajul de-a se înfăţişa în faţa marchizului de Glengask. O să aibă parte de nişte priviri ucigătoare, de parcă ar fi diavolul în persoană.

Trei. Trebuia să găsească doar trei flăcăi, căci el avea să fie al patrulea. Cel puţin asta îşi imagina Rowena de câteva luni. Încercă să pară uşor amuzată.

— Ranulf e fratele meu, nu temnicerul meu. Iar pe tine te place, Lach. Am putea să dansăm împreună.

— Mda, mă place, ce să zic. Sunt căpetenie a clanului MacLawry şi sunt de acord cu deciziile pe care le ia şi direcţia înspre care duce clanul. Şi să nu uităm că îi aduc pe cei din clanul MacTier în clanul MacLawry, iar el e stăpânul MacLawry.

Adevărat, iar Ranulf devenise şeful clanului MacLawry şi marchiz de Glengask la vârsta de 15 ani, pe când Rowena avea doi ani. În prezent, clanul era aşa cum şi-l amintea de când începuse să conştientizeze ce se petrecea în jur. Iar Lachlan era… Lachlan, cu opt ani mai mare decât ea, prietenul cel mai bun al fratelui ei Munro, zis şi Ursul. Era mortal de arătos, seducător precum păcatul şi predestinat să-i fie soţ. Numai că în ultima vreme ea începuse să se întrebe dacă el îşi dea seama de asta.

— E mai mult de-atât, după cum bine ştii, spuse Rowena cu un oftat exagerat. Mă gândeam să ies în vale la o plimbare. Vrei să vii cu mine?

— Nu câtă vreme Ursul îmi datorează cinci biştari, răspunse el, luând încă o carte şi etalând-o pe masa de joc. Unde-i Arran?

— Cred că-n bibliotecă, zise Ursul. El sigur ar merge cu tine.

Doar că nu cu Arran voia ea să se plimbe. Da, se pricepea mai bine la modă şi era mult mai manierat decât Munro sau Lachlan, doar că, la urma urmei, era fratele ei cel mijlociu, născut între Ranulf şi Munro. Printre femeile din An Soadh şi Mahldoen umbla vorba că era diavolesc de chipeş, cu toate că la fel se spunea şi despre ceilalţi doi fraţi. Numai că Arran nu era Lachlan.

— Atunci mă duc singură, anunţă ea şi ieşi din salon.

Of, lucrurile erau cum nu se poate mai supărătoare.

Iat-o cu doar o săptămână înainte de aniversarea vârstei de 18 ani, o tânără deopotrivă înstărită şi educată, ba chiar frumuşică, dacă era să-şi dea cu părerea. Iar bărbatul pe care avea de gând să-l ia de bărbat găsea un banal joc de cărţi mai interesant decât o plimbare şi o discuţie cu ea. Putea să spună că se duce până în cămara de lângă bucătărie sau, de ce nu, că pleacă să exploreze tunelurile iacobine de sub castelul Glengask, iar Lachlan i-ar fi spus, probabil, să ia şi o lampă. Ar fi trebuit să fie curtenitor, atent, cavaler şi nu atât de… dezinteresat.

— N-ar trebui să te dai aşa pe faţă la el, se auzi dinspre bibliotecă, exact când Rowena trecea ca o furie prin dreptul uşii.

Arran i se alătură, păşind relaxat, la cât era de înalt şi la cât de amplu îi era pasul.

— Nu mă dau la nimeni. Ies să mă plimb şi l-am întrebat pe Lachlan dacă ar vrea să vină cu mine, se încruntă ea. De ce n-ar vrea? Sunt o fată fermecătoare, nu-i aşa?

— Eşti, îi răspunse fratele mai mare. Dar eşti şi… o prezenţă familiară.

— Ba nu! protestă ea. Şi nici măcar nu l-am sărutat.

— Dac-ai fi făcut-o, probabil ar fi fost mort şi-ngropat, pentru că n-ai decât 17 ani. Arran îi aruncă o privire deopotrivă scrutătoare şi serioasă. Nu zic că nu te-ai purtat cum se cuvine, continuă el. Zic doar că te ştie de când te-ai născut şi că te ţii după el de când ai învăţat să mergi.

— Nu mă ţin după el. Flirtez. E cu totul altceva.

— E o graniţă foarte fragilă, *piuthair.*

— Nu sunt o netoată, *bràthair,* răspunse ea.

Era ridicol. Evident că ştia diferenţa dintre a flirta şi a se ţine după cineva. Dar Arran era cel mai inteligent din familie. Ba chiar făcuse parte din armata engleză şi îl văzuse cândva pe prinţul Georgie. N-ar fi fost înţelept să-i ignore povaţa.

— Vrei să spui că e obişnuit cu mine, cu prezenţa mea. Că nu sunt decât… o piesă de mobilier pe care s-a învăţat s-o ocolească.

— Hei, nu…

— Numai bine am încă un motiv să merg la Londra pentru sezonul monden. Aşa, Lach o să mă privească altfel. Ca pe o lady. Şi o să învăţ să fiu mai mult decât o fătucă din Ţinuturile Înalte.

— Nu-ţi face iluzii, Winnie, spuse fratele ei, oprindu-se în holul de la intrare ca să-şi pună o haină şi să îi dea şi ei o pelerină groasă. Ştii bine că Ranulf n-o să fie de acord.

Îşi puse pelerina şi îşi legă panglicile bonetei. Erau doar câteva săptămâni de când începuse să poarte haine potrivite pentru o lady, iar panglicile de la bonetă încă o zgâriau sub bărbie.

— L-am rugat ca sezonul monden să fie cadoul lui de ziua mea, zise ea, făcându-i un semn lui Cooper, majordomul, care le deschise uşa. Şi ştii bine că nu mi-ar refuza nimic de ziua mea, acum că fac 18 ani.

— Ştiu asta şi îl ştiu pe Ranulf, comentă Arran, oferindu-i braţul.

O privire scurtă înspre hol îi confirmă că atât Lachlan, cât şi Ursul nu aveau nimic împotrivă s-o lase să meargă singură la plimbare. Sau poate că îl auziseră pe Arran alăturându-i-se. Orice ar fi preferat să creadă despre lipsa lor de maniere, a doua variantă era mult mai logică. Era lucru ştiut că nu avea voie să iasă neînsoţită, câtă vreme clanurile Campbell, Daily şi Gerdens bântuiau pe la graniţe. Ce îi spusese Arran, absolut tot ce îi spusese, avea, de asemenea, logică. Lachlan MacTier era obişnuit cu ea şi era limpede că o privea în continuare ca pe fetiţa care mergea cu băieţii mai mari la prins broaşte şi la vânătoare de

iepuri. Ca să schimbe asta, avea nevoie să ia parte la sezonul monden de la Londra.

Şi mama lor avusese un sezon londonez. Dar era firesc, englezoaică fiind. Erau şanse minime ca Ranulf să fie de acord ca singura lor soră să urmeze exemplul nefericitei lor mame. Abia dacă pronunţau numele lui Eleanor Wilkie-MacLawry de când aceasta preferase să se otrăvească decât să trăiască văduvă în Ţinuturile Înalte cu patru copii dificili şi neastâmpăraţi. Dar nimic din toate astea nu schimba faptul că Rowena voia şi avea nevoie să meargă la Londra şi că Ranulf urma să se împotrivească, cel mai probabil. Ei bine, avea cam o săptămână să-şi facă planuri. Şi să se convingă că inevitabilele consecinţe ivite aveau să merite efortul.

Iar dacă Lachlan nu avea să o admire în noua ei postură de tânără domniţă, atunci sigur putea să găsească un englez chipeş şi nobil care s-o facă.

capitolul 1

Trei luni mai târziu

— Pasiune infantilă. Asta a fost, spuse Rowena MacLawry, fluturând din mână înspre cele două tinere care stăteau aşezate în faţa ei. Adică... Pentru Dumnezeu, nici măcar nu cunoşteam pe altcineva.

Lady Jane Hanover se mulţumi să privească pe fereastra trăsurii.

— Cred că o să mă convingi că ai uitat de sentimentele faţă de lordul Gray dacă n-ai vorbi atâta despre cum nu-ţi pasă de el nici cât negru sub unghie.

— Jane, nu fi nepoliticoasă! exclamă Charlotte, sora ei mai mare, care îi zâmbi apoi Rowenei. Uneori, să vorbeşti despre o situaţie complicată te ajută să o descâlceşti. Ţi-ai petrecut aproape 18 ani privindu-l pe lordul Gray într-un anumit fel, aşa că e de aşteptat să ai nevoie de ceva timp

ca să începi să îl priveşti altfel.

Rowena încuviinţă din cap şi strânse afectuos mâna fiicei mai mari a vicontelui de Hest.

— Întocmai, confirmă ea, mascându-şi accentul scoţian sub cel englezesc, pe care şi-l perfecţionase în ultimele trei luni. E doar un nou mod de a privi lucrurile, asta-i tot.

Se întoarse şi ea spre geam şi privi înspre sud la lungul şir de trăsuri din spatele lor. Civilizaţia la cel mai înalt nivel.

În acele vehicule se găsea rezultatul a trei luni în care învăţase să fie o lady, în care îşi reamintise constant că gentlemenii priveau doar cu amuzament fetele care discutau despre tunsul oilor, despre pescuit şi îmbăiat în lacuri şi că le priveau ca pe un fel de păgâne. Ei bine, ea nu era o păgână. Şi avea de acum prietenele şi admiratorii, garderoba şi manierele cu care s-o dovedească.

— Cu toţii trebuie să găsim un nou mod de a gândi lucrurile, nu-i aşa? comentă Jane, schimbându-şi locul şi aşezându-se lângă Rowena. Noi două urmează să devenim cumnate. Şi suntem în Scoţia, dintre toate locurile din lume! Spune-mi, toţi bărbaţii din partea locului poartă kilt? Nu m-am gândit să întreb până acum.

Cu toate că aprecia imaginea unui bărbat bine făcut îmbrăcat într-un kilt negru, roşu şi alb, culorile clanului MacLawry, Rowena nu înceta să fie surprinsă de atenţia specială pe care majoritatea prietenelor ei englezoaice o acordau acelui articol vestimentar.

— Astăzi toată lumea va purta kilturi şi culorile clanului. Ranulf vrea ca logodnica lui să vadă Glengask în cea mai bună lumină posibilă.

Charlotte se coloră uşor în obraji, lucru care o mişcă pe Rowena. Nu credea că fiica cea mare a lordului Hest chiar era atât de calmă pe cât păruse în ultimele zile. Nu când era pe cale să dea ochii cu noua ei casă şi noua ei viaţă. Îşi reţinu o grimasă. Charlotte călătorea în nord unde o aştepta o nouă viaţă alături de bărbatul care o adora. Iar ea doar se întorcea la vechea ei viaţă după trei luni pline de

succes la Londra. Pentru ea nimic nu se schimbase în afară de ea însăşi, desigur. Dar cât avea să reziste odată revenită în Ţinuturile Înalte, la fraţii ei? Nu mai aparţinea acestui loc. Aparţinea minunatei şi sofisticatei Londre.

— Indiferent de ce simţi pentru Lachlan MacTier şi de ce simte pentru tine, n-are cum să nu fie din cale-afară de surprins când o să te revadă, Winnie, zâmbi Charlotte. Dar ce…

Nişte sunete muzicale ciudate o făcură să se întrerupă.

— Ce-i asta?

În sfârşit, Rowena râse. Indiferent de ce-ar fi preocupat-o, important era că cei patru fraţi MacLawry urmau să se reunească. Împreună, la Glengask, erau de neoprit.

Iar Glengask rămânea totuşi locul unde se născuse, chiar dacă uneori îşi dorea să fi fost la nişte sute de kilometri mai la sud.

— E cântecul *Trandafir roşu ca focul* cântat de vreo şase cimpoaie, pe puţin, din ce-mi dau seama. E un cântec de dragoste în cinstea ta, presupun. Am ajuns.

Chiar şi ei începuse să-i bată inima mai tare, aşa că nu putea decât să îşi imagineze cum îi bătea lui Charlotte. Recunoştea că era nerăbdătoare să-l revadă pe Urs după trei luni, să îi îmbrăţişeze strâns pe Arran şi pe proaspăta lui soţie, care petrecuseră două săptămâni fugind din calea clanurilor Campbell şi MacLawry. Recunoştea şi că, atunci când Ranulf plecase din Londra cam cu o săptămână în urmă şi le ordonase tuturor să îl urmeze, nu fusese tocmai pregătită să plece. Dar nu era deloc pregătită să recunoască faptul că ezitarea de a se întoarce în Scoţia avea legătură cu acel vis diurn de care nu reuşea să se scuture, cel în care Lachlan MacTier o lua în braţe şi o săruta. O enerva că era atât de netoată şi că îşi alimenta nişte iluzii legate de un bărbat care în mod clar nu o merita. Era o prostie, era jenant şi trebuia să încheie socoteala o dată pentru totdeauna.

Sunetele scoase de roţile trăsurii căpătară alte note

când trecu de pe drumul de pământ pe pietrişul de pe aleea principală care ducea spre intrarea în castel. Charlotte şi Jane se înghesuiră la fereastră, încântate şi nerăbdătoare, dar Rowena nu era pregătită să privească pe geam. Nu încă. Deşi îşi adora fraţii, simţea chemarea Angliei. Sau poate că, de fapt şi de drept, îi era groază de propria reacţie la vederea lui Lachlan şi era pur şi simplu o laşă.

— Uite, Charlotte! E lordul Glengask! exclamă Jane, aproape sărind de pe bancheta trăsurii. Şi uite-i şi pe Arran şi pe Mary Campbell.

— Acum e Lady MacLawry, o corectă Charlotte, aruncând o privire înspre Rowena.

Ar fi trebuit oare să fie geloasă? Sau să nu se simtă în largul ei? Rowenei nu îi era limpede. Este drept că în ultimii unsprezece ani fusese singura femeie de la Glengask şi da, i-ar fi plăcut să aibă ocazia să o cunoască pe Mary Campbell înainte ca Arran să fugă cu ea din Londra, dar, sincer, ideea de a avea o cumnată, de fapt, două, punând-o la socoteală şi pe Charlotte, care urma să se mărite cu Ranulf, o umplea de bucurie. De prea multă vreme în casă dominase sângele fierbinte şi impulsivitatea tipice bărbaţilor scoţieni.

— Cel mai masiv dintre ei e cumva Ursul? Sau e cumva celălalt? O, Doamne, e foarte… plin de muşchi.

— Jane, ai răbdare! Vom afla în câteva clipe.

Jane se mută imediat de la fereastră şi îi strânse Rowenei mâna.

— Îmi pare rău, Winnie, spuse ea. Uitasem că ai plecat de aici supărată.

Rowena îi strânse mâna, la rândul ei.

— Vrei să spui că am plecat de aici furişându-mă pe uşa din spate şi am fugit la Londra supărată, zise ea cu un zâmbet slab. Ştiu că m-au iertat, iar dacă n-au făcut-o, o să le atrag atenţia că, dacă nu fugeam şi nu erau nevoiţi să vină după mine, atunci Ranulf nu ar fi cunoscut-o pe Charlotte şi nici Arran, pe Mary. Cât despre restul, măcar mi s-au deschis ochii.

Nici nu termină bine de vorbit, că trăsura se opri

brusc. Portiera se deschise dintr-odată, mai-mai să sară din balamale, şi înainte să poată scoate un sunet, Ursul se aplecă înăuntru, o cuprinse de mijloc şi o trase afară. Apoi se trezi captivă în îmbrăţişarea lui puternică şi împresurată de mirosul bine cunoscut de piele şi săpun cu aromă de mentă.

— Ursule! Nu pot să respir! îngăimă ea, dar îl îmbrăţişă strâns, la rândul ei.

Dacă Munro MacLawry se bucura să o vadă, totul pe lume era în ordine. Sau aproape totul. Când în sfârşit reuşi să se desprindă din strânsoarea braţelor lui, el făcu jumătate de pas în spate.

— Dumnezeule, zise el, cu accentul lui pronunţat, cred că te-ai mai înălţat. Şi părul... Winnie, e mai frumos decât pana corbului. Nu-i aşa, Lach?

Nici nu avu timp să adopte o postură demnă de o lady, căci vicontele de Gray îi apăru în faţa ochilor. La fel ca fraţii ei, purta un kilt roşu cu negru şi alb, dar asemănările se opreau aici. În vreme ce fraţii ei erau înalţi, laţi în umeri şi numai muşchi, Lachlan era mai suplu şi mlădios. Părul îi era castaniu-închis, spre deosebire de cel negru al fraţilor MacLawry. E drept că, la fel ca Ursul, părea certat cu bărbierul. Ochii lui o făcuseră mereu să se gândească la verdele crud al primăverii. Acum i se păreau verzi şi atât.

— Mda, zise Lachlan, părând să ezite între a o îmbrăţişa sau a-i strânge mâna. E foarte la modă. Bine ai venit acasă, Winnie!

Rowena îi întinse mâna ca să-l scutească de efortul de a lua o decizie. Nu era vina lui că nu avea pic de romantism în el, decise ea.

— Sigur eşti surprins că n-am ciulini în păr, spuse ea cu un zâmbet studiat şi cu accentul englezesc şi mai studiat.

El se încruntă.

— Ce s-a-ntâmplat cu vocea ta? o întrebă.

— Nimic, răspunse ea, retrăgându-şi mâna dintr-a lui cât de repede putu.

Lachlan reprezenta trecutul ei de copilă naivă şi

prostuţă. Atât. În trăsurile care o însoţeau îşi adusese viitorul, aşa că nu mai avea nevoie de nimic din partea lui.

— Aşa se vorbeşte corect, adăugă ea. Vă rog acum să mă scuzaţi, dar vreau să o cunosc pe noua mea cumnată.

Îi întoarse spatele şi expiră adânc. Pentru atâta lucru îşi bătuse capul? Îşi imaginase oare că o să renunţe la orice urmă de raţiune şi va încerca să îl sărute? Ha! Nu era decât un bărbat. E drept că unul din cale-afară de chipeş. Şi nu mai era singurul posibil pretendent. Nici măcar singurul pretendent prezent. Şi tocmai de aceea era nevoie să manipuleze un pic lucrurile. Se îndreptă spre noua ei cumnată, aruncând însă o privire spre fratele ei cel mai mare şi logodnica lui.

— Mulţumesc, Ranulf, că mi-ai îngăduit să invit câţiva prieteni.

Marchizul înclină uşor capul, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Am nevoie de unul sau doi martori englezi la nuntă, aşa că e în beneficiul amândurora. Deşi cred că, atunci când ai făcut invitaţiile, ai ţinut cont de propriile planuri.

— Prostii, Ranulf! Am adus membri ai celor mai bune familii din Anglia.

În fine, era adevărat… în mare.

Ranulf îi urmări cu privirea pe părinţii lui Charlotte, care coborâseră dintr-una dintre trăsuri şi se apropiau.

— Vom vedea, zise el. Apoi făcu un pas spre Rowena şi-i şopti aproape de ureche: Dar bagă de seamă că aici nu suntem la Londra. Dacă vreunul dintre englezoii ăştia merge prea departe, îl îngrop, Rowena.

— Nu cred că va îndrăzni vreunul, spuse ea cu sinceritate, uitându-se spre grupul gălăgios care cobora din trăsuri şi păşea pe alee. Aici e teritoriul tău. Regatul tău.

— Întocmai, fu el de acord.

O luă pe Charlotte de mână şi o privi îndelung, de parcă nu o văzuse de luni întregi, nu de o săptămână, cât trecuse de la plecarea lui de la Londra.

— Bine ai venit la Glengask, *leannan,* murmură el, sărutându-i mâna.

— E atât de frumos! remarcă ea cu un zâmbet cald şi plin de încântare. E întocmai cum l-ai descris.

— E mai frumos cu tine aici.

Ranulf înclină uşor capul.

— Ştiai că aici, în Ţinuturile Înalte, practicăm decapitările? întrebă el ridicând vocea.

— De când? făcu Rowena, încruntându-se.

Aşadar, avea de gând să-i sperie de moarte pe invitaţi înainte să apuce să-şi instaleze bagajele în castel?

— Cred că sunteţi conştienţi cu toţii că aici avem alte reguli decât cele cu care-s obişnuiţi domnişorii ăştia fragili, continuă el. De pildă, aici nu ne obosim să întoarcem spatele cuiva dacă a făcut ceva care nu se cuvine.

— Chiar aşa, interveni şi Ursul, prinzând imediat ideea şi privind înspre mulţimea de bărbaţi, femei şi servitori care se revărsa din cele 10-12 trăsuri. Aici, la noi, îţi dăm borşul pe nas şi-ţi tragem o trântă sănătoasă.

— După care-ţi găsim un loc comod la doi metri sub pământ, completă şi Arran, înţelegând încotro trebuia cârmită discuţia.

Rowena roşi puternic.

— Gata, ajunge! şuieră ea. Prietenii mei nu sunt obişnuiţi cu ameninţările şi violenţa. Iar dacă vrei să treci drept un gentleman, continuă ea, reuşind în ultima clipă să nu-l împungă pe Ranulf cu degetul în piept, nu ai voie să mârâi la oameni care nu ţi-au greşit cu nimic.

Ranulf ridică din sprânceană.

— Pot să fiu un gentleman, zise el cu accentul inconfundabil al zonei. Şi am ochi să văd ce-i de văzut. Ai adus mulţi bărbaţi englezoi, *piuthair.* Nu cred că toţi au venit pentru nunta mea. Şi pe cei mai mulţi nici nu-i cunosc.

— Asta nu e…

— Şi ar face bine să nu uite că eşti singura mea soră, continuă el. Şi n-am de gând ca, după ce-am avut atâta vreme grijă de tine, să se-ntâmple tocmai acum ceva… inacceptabil. Dădu drumul mâinii lui Charlotte şi făcu un pas în faţă. Nu am de gând nici să te las să-ţi uiţi rădăcinile

şi nu-mi pasă cât de frumos vorbeşti cu accentul ăsta nou al tău, mai spuse el, cu glasul ceva mai scăzut. Ne-am înţeles, Rowena Rose MacLawry?

Avu nevoie de toată voinţa de care era capabilă să ridice privirea şi să se uite în ochii lui albaştri, oţeliţi.

— Mda. Da. Am înţeles.

— Bine.

Ha! Uite cum primea lecţii de la bărbaţi care puneau pariu pe cât de mult whisky puteau să bea. Ei bine, fraţii ei şi Lachlan ar face bine să se poarte civilizat. Ştia prea bine că, dacă aveau să apară probleme, nu prietenii ei cei noi le-ar provoca. Cu toţii crescuseră cu guvernante, preceptori şi profesori de dans. Ştiau să se comporte la baluri, la cine şi la petreceri. Şi, fie că Ranulf îşi dădea sau nu seama, ea, una, era foarte aproape de a prefera acea viaţă celei în care crescuse. Era nevoie de foarte puţin să încline balanţa. La o adică, bărbatul potrivit ar fi putut să o încline. Îşi învolbură poalele rochiei şi se apropie de Arran şi Mary, care se ţineau ceva mai departe de grup.

*

Lachlan MacTier făcu un pas în spate ca să nu se trezească cu un cufăr peste picioare.

— Ştiai c-o să aducă jumătate din Londra cu ea? mormăi către Ursul, care stătea lângă ea.

— Neah, mârâi prietenul lui. Ran a spus că o să vină familia lui Charlotte şi nişte prieteni. Nu ditamai hoarda. Uită-te la ei cât sunt de… frumuşei, se încruntă el. Şi fragili.

— Da.

Lachlan se uită după un tânăr înalt şi suplu, blond şi aproape străveziu.

— Fragili, îngână el.

Orice ar fi spus Ursul, nu erau genul de persoane cu care s-ar fi împrietenit Lord Glengask. Cu atât mai puţin să-i invite la el în casă. Şi după micul discurs de mai devreme, era clar că ideea îi aparţinuse celui mai tânăr membru al clanului MacLawry. Lachlan privi cum bruneta Winnie

MacLawry accepta braţul unuia dintre tinerii înalţi, conversând şi zâmbind. Ea îi invitase pe acei oameni. Sau, în fine, pe cei mai mulţi dintre ei. Oare în cele trei luni petrecute la Londra se legase atât de puternic de englezoi, încât simţise nevoia să-i aducă la ea acasă, în Ţinuturile Înalte? Sau poate că fătuca de odinioară, cu codiţe, care îşi petrecuse aproape două decenii ţinându-se după el, încerca acum să îl facă gelos?

Poate se credea mai important pentru ea decât era cu adevărat. Sau poate că nu. Atât Arran, cât şi Ursul îl învinuiseră de la bun început pentru fuga ei la Londra. Dacă a-i dărui unei fete o pereche frumoasă de cizme de călărie la împlinirea a 18 ani avea darul să o facă să îşi lase baltă casa şi familia şi să fugă-n lume, atunci poate că era vina lui. Dar tot i se părea exagerat şi din cale-afară de dramatic. Iar acum criza se încheiase, iar ea se întorsese acasă. Nimic nu se schimbase. În afară de felul ei de a vorbi.

— Sper că nu trebuie să le reţinem numele tuturor, bombăni Ursul.

— Sunt şi femei, Ursule, îi reaminti Lachlan, zâmbind. Iar noi suntem doi burlaci chipeşi şi disponibili, în aşteptarea nunţii fratelui tău.

— Tu nu eşti disponibil, Lach.

— Ba sunt absolut convins că-s burlac. N-am nici nevastă, nici nu mi-e gândul la vreuna.

— Aşa o fi. Dar ea ştie? întrebă uriaşul, făcând un semn discret cu bărbia înspre sora lui.

— Pe toţi dracii, Munro! Într-o căsnicie sunt doi oameni şi nu i-am dat niciodată de înţeles copilei de soră-ta că am vreo intenţie să ne luăm. Gata cu asta! Mi-ajunge că-mi scrie poezii tot timpul. Nu începe şi tu să mă baţi la cap.

— Zici că-ţi mai scrie poezii? întrebă Arran, care li se alătură însoţit de Mary, proaspăta lui soţie.

— Nu. Cred că la Londra a fost prea ocupată să meargă la cumpărături. Ştii bine că nu mi-a mai scris de câteva săptămâni.

Adevărul era că i se păruse ciudat, la început, să nu

mai găsească zilnic câte o scrisoare de la ea în care îi povestea despre cum decurge aventura londoneză. Îi descria totul şi parcă îl făcea să se simtă acolo, alături de ea. Nu-i răspunsese la scrisori, bineînţeles. Fraţii ei stăteau de veghe ca nişte ulii, iar el nu avea de gând să se lase prins în vreo capcană doar pentru că fusese amabil. Aşa că fusese uşurat când ea încetase să-i scrie. La fel cum fusese uşurat că ea nu i se aruncase în braţe la sosire, imediat după ce coborâse din trăsură.

— Atunci presupun că eşti într-adevăr burlac şi disponibil, continuă Arran, bătându-l pe umăr. Numai să nu uiţi că Ranulf se însoară cu prima englezoaică pe care a pus ochii la Londra. Bănuiesc că nu vrei să păţeşti la fel.

— Hm! interveni Mary, rezemându-se de umărul lui. Dacă ţin bine minte, tu ţi-ai pierdut capul după prima scoţiancă pe care ai pus ochii la Londra. Unde mai pui că era vorba de o fată din clanul Campbell, nici mai mult, nici mai puţin.

Mijlociul dintre fraţii MacLawry zâmbi.

— Nu mi-am pierdut capul, fetiţo, zise el, sărutând-o pe obraz. Dar mi-a stat inima-n loc când te-am văzut.

Ea îşi puse delicat palma peste umărul lui.

— Am văzut când ai fost împuşcat, Arran, îi şopti. Nu mai face glume despre cum ţi-a stat inima.

— Vaaaai, îmi dau lacrimile când vă aud, comentă Ursul. Să mergem, Lach. Hai să fim nişte domni şi să ne prezentăm acestor fete adorabile şi delicate.

— Numai să nu te-apuci să faci ca toate cele şi să le pui pe fugă, Ursule.

Ultimul lucru pe care îl dorea Lach era să se trezească combinat cu o englezoaică pe care şi cea mai slabă pală de vânt ar fi putut s-o dărâme şi care, mai ştii, s-ar fi dovedit rudă după tată cu clanul MacDonald. Pe toţi sfinţii! Pe de altă parte, sora logodnicei lui Glengask era destul de drăguţă şi era limpede că Ranulf verificase originea familiei. Era potrivită pentru un sărut şi o hârjoneală.

— Să nu ziceţi că nu v-am avertizat! strigă Arran după ei.

Când toată lumea, musafiri şi servitori, îşi luă în primire camera şi bagajele, Lachlan reuşise să facă o numărătoare. Cât de cât, pentru că servitorii erau atât de bine îmbrăcaţi încât nu era sigur că apreciase corect cine ce hram purta. Erau cam şapte gentlemeni, cinci tinere, patru membri ai familiei Hanover, inclusiv Lord şi Lady Hest şi cele două fiice, plus 17 servitori, inclusiv un valet englez pe nume Ginger, preluat de marchizul de Glengask. Era pentru prima dată… în istorie când englezii erau mai numeroşi decât scoţienii la reşedinţa clanului MacLawry.

Aşadar, pe Lachlan nu îl miră când Glengask veni după el în bibliotecă, unde se retrăsese la un pahar de whisky. Ursului îi mai plăcea agitaţia, dar Lachlan prefera conversaţiile în care putea să şi înţeleagă ce se spunea.

— Auzi? întrebă el, aşezat comod într-un fotoliu în faţa focului care ardea domol. Zidurile freamătă de zgomot. Mai mult zgomot ca de obicei, vreau să spun.

— Mda.

Ranulf îşi turnă şi el un pahar de whisky şi se aşeză pe fotoliul alăturat.

— Cred că jumătate din clanul MacLawry se răsuceşte în mormânt. Nu m-aş mira să se caşte pământul şi să înghită castelul.

Lachlan râse şi aruncă o privire înspre uşă.

— A cui a fost ideea invaziei, dacă nu te superi că întreb? A ta sau a lui Winnie?

— A fost ideea mea ca nunta să fie în Ţinuturile Înalte, răspunse marchizul. I-am lăsat Rowenei lista cu invitaţi, pentru că a trebuit să plec înainte.

Nu dădu detalii, dar Lachlan ştia că gonise călare înspre nord, însoţit şi apărat doar de un grăjdar şi un ogar, şi ajunsese la Gretna Green chiar la ţanc ca să îi salveze pe Arran şi pe Mary şi să împiedice izbucnirea unui război în toată regula între clanurile MacLawry şi Campbell.

— Cu toţii par atât de… englezi, spuse Lachlan.

— Aşa-i. Şi se aşteaptă să găsească aici o gospodărie şi-o familie după chipul şi asemănarea lor. Ceea ce nu suntem, zise Ranulf, aplecându-se în faţă. O să mă asigur

că vor avea parte de ospitalitatea scoţiană, dar nu vreau nici să ne simţim jenaţi sau nelalocul nostru. A, şi am nevoie să împrumut o parte din personalul tău.

Pe Lachlan nu îl surprinse cererea, dar era neobişnuit ca ea să vină direct de la marchiz. Pe teritoriul lor, cuvântul lui Glengask era poruncă. Avea clanul cel mai numeros şi armata cea mai mare din Ţinuturile Înalte. Să ceară servitori în plus era un pic sub demnitatea lui.

— Pe oricine ai nevoie, îi răspunse.

— Mulţam. O să angajez nişte bucătărese din sat şi câţiva băieţi care să ajute la grajduri, dar nu vreau ca Robert, băiatul morarului, să toarne din greşeală mâncarea în poala vreunui oaspete.

— Era bine dacă Winnie îţi trimitea vorbă că aduce jumătate din Mayfair.

Ochii de un albastru intens ai lui Ranulf îi scrutară pe-ai lui.

— Nu cred că pe mine a vrut să mă surprindă.

Hm.

— Să ştii că nu mi-a mai scris de săptămâni bune, Ran. Iar mai devreme abia dacă a dat mâna cu mine, aşa grăbită era să o salute pe doamna lui Arran şi pe noii ei prieteni.

— Chiar şi-aşa, Lachlan, cred că e momentul să stăm niţel de vorbă.

Nu suna încurajator. Era limpede, capcana care îl aştepta practic de când se născuse Winnie era pe cale să-l facă prizonier. Puţine lucruri erau mai rele decât o viaţă în care alţii îţi aranjau socotelile. Nu voia o astfel de viaţă.

— Ran, n-am încurajat-o niciodată cu nimic să se ţină după mine! protestă el. Nu i-am dat motive să-şi facă gânduri. Tu, Ursul şi ceilalţi îmi sunteţi mai apropiaţi decât verii mei de sânge, iar fraţi sau surori nu am. În afară de voi.

Nici măcar asta nu părea să îl convingă pe marchiz.

— Voi sunteţi fraţii mei. Iar ea mi-e soră, continuă el.

— Prea bine atunci, spuse Ranulf şi sorbi din pahar. Eşti un bărbat cumsecade, Lachlan, şi n-aş avea nimic de

zis dacă ai curta-o pe Rowena. Dar mă bucur că ai luat deja o decizie în ce-o priveşte, pentru că n-aş vrea s-o văd că stă şi îşi face speranţe pentru ceva ce n-are să se întâmple.

Termină băutura şi se ridică.

— Vreau să-mi spui clar şi răspicat că nu ai de gând s-o ceri pe sora mea. Pentru că am nişte planuri de făcut pentru ea, că doar n-am de gând s-o las să se mărite cu un englezoi care s-o ducă în cealaltă parte a ţării.

Lachlan se ridică, la rândul lui.

— Nu intenţionez să o cer pe Winnie, spuse el, minunându-se că era atât de simplu să scape basma curată şi să evite ceea ce păruse inevitabil. Deja o consider parte din familie, adăugă el.

— Poate tu o priveşti ca pe o soră, dar îţi zic eu că ea nu te-a considerat niciodată un fel de frate. Dar nu mă bag. O să-i spun eu ce şi cum. Nu vreau să existe neînţelegeri.

— Lasă-mă să-i spun eu, zise Lachlan, deşi nu îi era prea clar de ce simţea nevoia să o facă. În general, evita cu orice preţ istericalele şi lacrimile femeilor. O să mă creadă. Sau aşa sper, cel puţin.

— Ai grijă să te creadă. Şi mai bine i-ai spune azi. Aş prefera să avem parte de cât mai puţin tărăboi.

— De acord.

Avu un moment de ezitare, apoi puse jos paharul şi se uită înspre marchiz, care deja ajunsese la uşă.

— I-am mai spus şi înainte, să ştii.

— Ba nu. Ai tot evitat să o zici pe şleau. Zi-o fără ocolişuri şi scuteşte-ne pe toţi de bătăi de cap. Şi de ceva suferinţă, adăugă Glengask ridicând din umeri.

Glengask se întoarse în mijlocul haosului care domnea în casă, iar Lachlan îşi termină băutura. Crezuse, de-a lungul timpului, că fusese foarte clar: nu ar fi putut nutri sentimente… romantice faţă de mezina familiei MacLawry, care i se ţinea pe urme ca un căţeluş de pe vremea când abia învăţase să meargă.

Crezuse că reuşise foarte bine să danseze pe sârmă. Pe de o parte, respinsese avansurile ei adesea copilăreşti, iar pe de altă parte evitase să îi frângă inima. Se părea că

subtilitatea de care dăduse dovadă nu era tocmai apreciată. Nu făcea parte din arsenalul clanului MacLawry.

Dar acum, pentru prima dată, simţea că viitorul îi aparţine. Era un sentiment aproape încântător. Nimeni nu avea aşteptări din partea lui. În fine, aproape nimeni. Ranulf se aştepta la un singur lucru. Trase aer în piept şi se ridică de pe scaun. Ar face bine să rezolve cât mai repede şi să spere că discuţia nu se va lăsa cu lacrimi. Ultimul lucru de care avea chef era ca Ursul să-i spargă nasul pentru c-o făcuse pe surioara lui să plângă.

O găsi pe Winnie într-unul dintre saloanele de la etaj. Purta o rochie foarte drăguţă, albastră cu crem, deşi lui, unul, nu i se păruse nimic în neregulă la rochia pe care o purtase la sosire. Dar făcea pe englezoaica, şi era lucru ştiut că ele îşi schimbau ţinutele mai des decât adulmecau căprioarele aerul de teama unui prădător sau vânător.

Stătea în mijlocul noilor ei prieteni şi râdeau cu toţii, foarte amuzaţi de ceva ce spusese tânărul înalt şi cu părul strălucitor. Lachlan nu-i mai ţinea minte numele, dar se îndoia că slăbătura aceea putea să ridice un buştean, darămite să-l şi azvârle.

— Pot să-ţi spun o vorbă, Winnie? întrebă el, dându-şi seama că, dintr-odată, se simţea… nelalocul lui.

Petrecuse la castel cam tot atât timp cât petrecuse în propria reşedinţă, dar acum, cu acei oameni, cu parfumurile şi sunetele noi apărute odată cu ei, nu-şi putea reprima senzaţia că nu prea aparţinea acelui loc.

— Desigur, Lord Gray, îi răspunse Winnie pe un ton vesel, ridicându-se. Jane, să nu-l laşi pe lordul Samston să-şi continue poveştile până nu mă-ntorc.

Privi apoi înspre tânărul blond şi-i surâse.

— În niciun caz n-aş face aşa ceva, Lady Rowena, spuse el cu o plecăciune demnă de un eveniment la curtea regală.

Lachlan o urmă pe Winnie în solariu, încăperea cu cea mai multă lumină naturală din castel şi aflată la capătul holului. O mână de băncuţe din lemn şi câteva scaune erau împrăştiate ici-colo, printre ghivece cu trandafiri şi crini,

plante prea fragile ca să reziste la condiţiile aspre din Ţinuturile Înalte.

— Dincolo, parcă-i o menajerie, comentă el cu un zâmbet aparent relaxat. Sunt ca nişte maimuţici. Toată lumea vorbeşte în acelaşi timp şi vrea să se facă plăcută de masculul dominant.

— Şi cine ar fi acela? întrebă Winnie îndreptându-se spre una dintre ferestrele ample ce dădeau spre sud.

— Lordul ăla, Samston. Când vorbeşte el, restul lumii tace.

— Foarte perspicace eşti, zise ea, sprijinindu-se de geam, cu faţa spre el şi cu mâinile încrucişate la piept. Dar dacă ţii bine minte când ţi-a fost prezentat, are titlul de conte de Samston. Iar asta ar trebui să-ţi explice câte ceva.

— Neah, făcu Lachlan, cu toate că ştia că ar trebui să treacă la subiect, nu să o provoace pe Winnie.

Numai că… o tachina de când se ştia şi, spre deosebire de mironosiţele şi lorzişorii din celălalt salon, nu se temea de ieşirile ei temperamentale.

— Aici nu e vorba de rang. Nu-n totalitate. Samston e atracţia grupului.

— O să ţin minte, spuse ea, ridicând graţios o sprânceană. Din fericire, e chiar plăcut ochiului.

— El?! Luceşte prea tare.

Winnie ridică uşor bărbia.

— Nu înţeleg, Lachlan. Ce voiai să-mi spui? Că lordul Samston e puternic sau că e strălucitor?

— Nici una, nici alta. Şi tot nu-nţeleg de ce simţi nevoia să vorbeşti ca o englezoaică, se încruntă el. La Londra n-ai decât să-ncerci să prosteşti pe cine pofteşti, dar acum eşti acasă şi n-o să-ţi meargă.

Ea îi întoarse ostentativ spatele, admirând peisajul montan.

— Despre asta e vorba? Că nu-ţi place accentul meu? Nu de alta, dar chiar nu e treaba ta.

— Nici nu cred că e treaba mea. Şi nu, nici despre asta nu voiam să vorbim.

— Atunci spune-mi ce doreşti, Lord Gray, ca să-mi pot

relua îndatoririle de gazdă.

Lachlan se încruntă, privindu-i ceafa şi coafura studiată. Cu câteva luni în urmă, Winnie MacLawry s-ar fi făcut luntre şi punte să-l determine să nu încheie o conversaţie. Odată chiar se prefăcuse că-şi suceşte glezna în drum spre castel, doar ca să îl facă să o ducă în braţe. Când el îi ceruse lui Donald, grăjdarul, să o poarte pe braţe, Winnie îşi revenise miraculos.

Dar lucrurile stăteau acum complet diferit. Şi cu cât îşi clarifica mai repede intenţiile, mai precis lipsa lor în ce-o priveşte, cu atât mai repede avea să scape de grija că va fi prins într-o capcană fără ieşire doar pentru că Ranulf nu-i putea refuza surorii lui ceva ce îşi dorea cu tot dinadinsul.

Trase aer în piept.

— Uită-te la mine, te rog!

Ea ridică din umeri şi se întoarse din nou spre el.

— Pare ceva serios, surâse, dar expresia de pe chip îi era în continuare una de iritare.

Iritare faţă de el! Ceva cu totul neobişnuit.

— Ştiu că de mult timp îţi doreşti ca… lucrurile să fie într-un anume fel între noi, fată dragă, şi ştiu că e unul dintre motivele pentru care ai fugit la Londra. Voiai să te privesc ca pe o lady, nu ca pe-o copilă.

— Doar nu…

— Numai că nimic din ce-ai face nu are importanţă, Winnie, continuă el. O să te văd mereu aşa cum eşti, adică puştoaica cu genunchii juliţi pe care o învăţam să pescuiască. Ce-ncerc să zic e că niciodată, dar niciodată n-o să te iau de nevastă, Winnie, aşa că orice plan ai urzit în căpşorul ăla al tău, mai bine ai lăsa-o baltă. Distrează-te cu prietenii tăi, ajut-o pe Lady Charlotte cu nunta, dar nu te-aştepta să fie ceva între noi. Înţelegi?

Câteva secunde care părură o eternitate, ea îl privi fix. Lachlan se aştepta ca din clipă-n clipă ochii ei albaştri să se umple de lacrimi. După aceea, probabil că Ursul avea să-l umple de sânge, dar una peste alta făcuse ce îi ordonase, practic, Ranulf. Nu era ca şi cum şi-ar fi dorit s-o vadă plângând.

Winnie zâmbi. Apoi izbucni în râs.

— O, Doamne… îngăimă ea printre hohote.

Nu suna a inimă frântă. Lachlan se încruntă înainte să îşi reamintească sieşi că era bine că ea reacţiona astfel.

— Ce-i aşa al naibii de amuzant?

— Păreai aşa serios… îmi pare rău, răspunse ea. Bietul de tine, Lachlan! Cred că te apuca groaza de fiecare dată când mă vedeai.

— Neah. Nu mă apuca groaza. Şi nu mi-e frică de tine. Vreau doar să ştii că între noi nu va exista nicio căsătorie.

— Bineînţeles că înţeleg. Ai fost o pasiune infantilă. Fantezia unei copiliţe. Şi în niciun caz nu mai sunt o copiliţă.

Nu era deloc cum se aşteptase să decurgă scena.

— Ai fost plecată doar trei luni. Bun, ţi-ai schimbat accentul, dar şi ceea ce simţi? Nu cred că-i aşa simplu.

— Mă nedumereşti. Acum eşti gelos că mi-am dat seama ce-mi doresc şi că acel ceva nu eşti tu?

— Doar îţi pun vorbele la îndoială, fetiţo.

— Ei, ce să zic! Până acum trei luni aproape că nu schimbasem vreo vorbă cu alţi bărbaţi decât fraţii mei. Nu dansasem decât cu voi patru şi nimeni nu-mi făcuse vreun compliment pe care să nu-l fi cerşit chiar eu. Aşa că îmi pare rău că te-am cam agasat cu insistenţele mele, dar nici că mă poţi învinui.

— Nu te învinuiesc de nimic. Vreau doar să fim înţeleşi.

— Suntem. Conversaţia asta nici nu e necesară. Perioada petrecută la Londra m-a făcut să deschid ochii, continuă Winnie, perfect stăpână pe ea. Ţi-am scris scrisori la care n-ai răspuns niciodată. De când îmi pot aminti lucruri, ţin minte că îţi ceream flori, dansuri, poezie, iar tu rămâneai indiferent şi neclintit. De fiecare dată.

Făcu un pas spre el şi-şi puse mâna pe braţul lui.

— Nu te mai vreau. Nu meriţi osteneala şi nici timpul meu. Apoi îl sărută pe obraz, ca pe un frate. Dar îţi mulţumesc pentru că datorită ţie ştiu exact ce fel de bărbat nu îmi doresc. Este o lecţie pe care am învăţat-o cu vârf şi

îndesat.

Îşi trecu apoi uşor degetele peste umărul lui şi se îndreptă spre uşă, îngânând un cântec.

Lachlan rămase în picioare privind în gol şi încercând să îşi vină în fire. Ce mama dracului? Îl curtase aproape 18 ani şi brusc nu mai merita osteneala şi timpul ei? Ha! Ziua în care nu ar putea satisface o femeie, orice femeie şi-ar fi dorit, avea să fie ziua în care să-şi lege un bolovan de picior şi să se arunce în lacul Shinaig.

Nu o curtase pe Winnie MacLawry, deci la ce se aşteptase ea? Era ridicol! Ea se ţinuse după el, apoi se răzgândise şi pe urmă hotărâse să îl şi insulte din pricina asta? Nu făcuse nimic greşit. La dracu', absolut nimic. Nu intenţionat. Dacă ar fi vrut-o, ar fi avut-o şi cu asta, basta.

Dar să spună că nu e bărbatul pe care şi-l dorea era de-a dreptul insultător. Era la fel de chipeş şi de fermecător ca indivizii din cealaltă încăpere, care beau ceai ţinând ceaşca cu două degete şi cu degetul mic în aer. N-o fi el conte, dar era viconte, la urma urmei. Şi era convins că multe dintre drăguţele şi delicatele ei amice englezoaice ar fi încântate să aibă parte de atenţia lui. I-ar arăta el!

Şi uite de la cine avea parte de toate figurile astea! De la o copilă cu ciulini în păr. N-avea decât să facă pe femeia în toată firea. Era posibil să-şi dorească şi el să îi arate că asta nu era o joacă de copii.

— M-ai făcut de data asta, fetiţo, mormăi el. Dar nu arunca mănuşa dacă nu eşti pregătită să-ţi accepte cineva provocarea. Vedem noi cine merită dorit şi cine nu. Şi cine merită avut.

Nu avea să fie ea, dar merita să o facă să urmărească spectacolul.

capitolul 2

— Azi chiar ar fi bine să purtaţi o bonetă sau una dintre pălăriile călduroase ale fraţilor dumneavoastră,

milady, spuse Mitchell, camerista, punând în sertar câteva agrafe şi peria de păr. Aici nu-i ca la Londra. Vântul e foarte rece, o să vă îngheţe urechile.

— Sunt născută şi crescută aici, Mitchell, îi reaminti Rowena, aruncând o ultimă privire înspre oglindă ca să îşi admire ţinuta de călărie în roşu şi negru şi jobenul îndrăzneţ. N-am uitat cum e vremea, pentru Dumnezeu. Îşi luă mănuşile de călărie şi se îndreptă spre uşă. N-am cum să port bonetă la ţinuta asta. Toţi englezii ar râde de mine. Iar dacă aş purta una dintre pălăriile cu boruri căzute ale Ursului... Poate că i-aş scuti pe toţi de bătăi de cap şi m-aş putea duce direct la mănăstire, continuă ea, prefăcându-se că se cutremură de dezgust.

— Nu ştiu pe nimeni care să nu se fi măritat de la o pălărie, insistă camerista.

— Nu încă. Şi n-am de gând să devin prima.

— Atunci... Dumnezeu să ne aibă în pază.

Rowena ieşi din dormitor şi coborî la primul etaj.

Castelul era deja plin de viaţă, iar fata zâmbi auzind-o pe una dintre cameriste cântând în surdină în timp ce deretica. Glengask fusese mereu un loc animat, plin de căpetenii venite în vizită, de aliaţi, de muzicanţi şi de o mulţime de bărbaţi pe care îi considerase lachei, dar care, de fapt, erau războinici din clanul MacLawry pe care Ranulf îi antrenase ca să apere familia. Să îi ţină sub protecţie.

Acum, vechiul castel fortificat răsuna şi era aproape zguduit de gălăgia produsă de două duzini de englezi, englezoaice şi servitorii lor – tot englezi. Fusese aranjamentul ei şi, cu toate mutrele fraţilor ei, nu puteau avea decât de câştigat dacă îşi făceau prieteni printre englezi. Şi mai bine ar fi fost ca ei să decidă să o lase să-şi aleagă singură viitorul soţ şi să fie de acord cu alegerea ei. Fraţii ei nu aveau cum să-l mai susţină pe Lachlan ca potenţial soţ pentru ea. Iar dacă încă îl susţineau, trebuiau daţi degrabă pe brazdă. N-avea nici cea mai vagă idee de ce simţise el nevoia să o informeze că nu se vor căsători vreodată. Îşi dăduse singură seama de asta cu ceva luni în urmă. Şi era limpede că el nu se gândise deloc la ea la

modul romantic.

Când ajunse pe la jumătatea holului lung şi plin cu portrete de familie, simţi cum o mână puternică o prinde de umăr şi-o trage în sala armelor.

— Ce mama…

— Ne-ai pus în faţa faptului împlinit. A fost o ambuscadă. Îţi dai seama de asta, aşa-i? mormăi Ursul, dându-i drumul.

În mâna stângă ţinea o spadă lungă tipic scoţiană, iar după halul în care arăta buşteanul pe care reuşiseră cumva să îl aducă în mijlocul încăperii, pe cel mai mic dintre fraţii ei îl supărase rău ceva. Sau cineva. Mai precis, chiar ea.

— Ranulf s-a întors cu trei zile înaintea noastră, îi răspunse ea, netezindu-şi mâneca noii ţinute de călărie. El ne-a cerut să facem bagajele şi să pornim şi noi la drum. Aşa că, dacă vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe el. Se opri o clipă şi miji ochii. Sau pe Arran, pentru că el a plecat spre nord când mai erau trei săptămâni până să se încheie sezonul londonez.

— Nu-ncerca să-nfrumuseţezi lucrurile, *piuthair.* Nu Ran a invitat jumătate din filfizonii din Mayfair să vină la Glengask. A fost opera ta!

— Aşa e.

— Aha! Deci recunoşti!

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Ştii cum li se spune femeilor de vârsta ta care nu-s măritate? îl întrebă.

Ursul lăsă capul într-o parte, iar o şuviţă de păr negru îi căzu peste ochii gri-verzui.

— Disperate? sugeră el.

— Şi asta. Dar în primul rând li se zice fete bătrâne. Sau uitate pe raft. Iar tu eşti cu doar şase ani mai mare ca mine, Munro!

— Nu-ţi face griji, Winnie. Până la urmă, Lachlan o să…

— Lachlan MacTier n-o să se-nsoare cu mine, îl întrerupse ea, chiar dacă îl văzu că se încruntă. Da, ştiu că am crezut cu toţii că într-o bună zi vom fi împreună, dar

Lachlan a fost mereu de altă părere. Şi a fost o prostie din partea mea să cred că, dacă îmi doresc suficient ceva, atunci se va şi întâmpla.

— Las' că vorbesc eu cu el.

Ar fi fost un dezastru în toată regula.

— Am vorbit eu deja. Sau, mai bine zis, el a venit să stea de vorbă cu mine. Mi-a zis că mi-am pierdut vremea şi că nu vom fi niciodată un cuplu.

Ridică din umeri, încă surprinsă că vorbele lui o duruseră neaşteptat de puţin. Era limpede că un vis de-o viaţă chiar putea fi uitat ca şi cum n-ar fi existat. Pentru că într-adevăr între ei nu existase nimic. Ea, una, se săturase.

— Te rog ca nu cumva să te duci să-l pocneşti, îi ceru ea.

— Văd că ai primit vestea destul de bine, remarcă fratele cel mai apropiat de ea ca vârstă, privind-o cu luare-aminte.

— Am renunţat la el la o săptămână după ce am plecat de aici. Sunt o fată frumoasă, Ursule, şi am lucruri mai bune de făcut decât să plâng după un bărbat prea… bătut în cap ca să mă aprecieze. Făcu o piruetă, în stilul ei jucăuş şi elegant deopotrivă. A avut o şansă şi, dat fiind că e cu totul lipsit de pasiune şi romantism, acum mă bucur că nu sunt obligată să rămân la ceva în care credeam pe vremea când credeam şi că există unicorni.

Îşi repetase în minte acele cuvinte de o mulţime de ori şi, pe măsură ce le rostea, îşi amintea cât de puţin o băgase Lachlan în seamă de-a lungul anilor, cât de lipsit de atenţie fusese. Şi astfel, cuvintele căpătau tot mai mult sens. Spunându-le cu glas tare punea capăt oficial poveştii lui Lachlan şi Rowena, acea poveste de vis a unei copile naive care se făcuse în sfârşit mare şi îşi dăduse seama că prinţul ei era, de fapt, o buturugă nătângă.

Ursul o privi lung.

— Şi zici că băieţii ăştia chipeşi pe care i-ai adus sunt aici ca să ai de unde-alege? întrebă el într-un final. Vrei să te măriţi cu un englezoi care să te ia din Ţinuturile Înalte?

Era singurul lucru care o nemulţumea şi o nelinştea

deopotrivă. În urmă cu trei luni, fusese nerăbdătoare să scape din castelul Glengask. Se plictisise de cât de clare erau lucrurile şi cât de ferm erau distribuite rolurile. Se simţea sofisticată acum, cu accentul ei cultivat şi hainele aduse de la Paris. Dar ştia că, odată plecată definitiv, avea să-i fie dor de fraţii ei.

— Nu ştiu, răspunse cu sinceritate. Din dragoste, cred că aş pleca, totuşi.

El scăpă o înjurătură în dialect.

— Nu-mi place asta, îi zise apoi, deşi nu era nevoie. Dar eşti sigură că nu i-ai adus pe toţi frumuşeii ăia doar ca să îl faci pe Lachlan să te remarce?

— Pe toţi sfinţii! Nu fi absurd!

Poate că nu era cu totul străină de intenţia de a-i demonstra lordului Gray că alţi bărbaţi o considerau interesantă, dar ar fi făcut-o doar din mândrie.

— Toţi aceşti oameni sunt potenţiali aliaţi pentru Ranulf. Doar nu m-aş apuca să târăsc nişte aristocraţi la mii de kilometri distanţă doar ca să fac gelos pe cineva. S-ar lăsa cu consecinţe. Şi dacă scopul meu ar fi să-l fac pe un bărbat să mă observe, de ce mi-aş invita şi prietene?

— Om vedea, răspunse el, privind undeva pe deasupra ei. Deci… asta înseamnă că fetele cu care ai venit sunt libere, nu?

Cuvintele lui o făcură să se încrunte.

— Sunt prietenele mele. Am încercat ceva cu Jane Hanover şi Arran şi n-a ieşit bine. Nu cumva să-i frângi şi tu inima, îi ceru ea, scurtându-l cu privirea. Dar parcă o curtai pe Bethia Peterkin.

El ridică din umeri şi zâmbi.

— Am curtat-o şi am biruit, Winnie. Un bărbat are nevoie de noi teritorii de cucerit.

— Atunci dă-i înainte, dar ai grijă să nu provoci şi noi războaie. Ranulf tocmai l-a înăbuşit pe ultimul.

— Da, şi aşa ne-am ales cu o Campbell în familie, zise el, clătinând din cap. O Campbell sub acoperişul castelului Glengask. Şi e şi fată bună. Sunt vremuri ciudate, asta-i sigur.

Rowena era de acord, fără doar şi poate.

— Acum, dacă ai terminat cu mine, o să ies la o plimbare călare cu prietenii mei.

Ursul pufni.

— Poneii ăia englezi pe care i-au adus o să fie morţi la sfârşitul zilei dacă n-ai grijă să ţii plimbarea la pas. Măcar am avea carne proaspătă la cină.

Rowena izbucni în râs.

— Gata, Ursule, ajunge! Englezii oricum ne cred diavoli şi barbari. Dacă te-aud că vrei să le mănânci caii o să fugă-n pădure.

Dădu să plece, dar el o prinse de mână şi o întoarse iar cu faţa înspre el.

— Văd că ai rămas scoţiancă. Mă bucur.

Înainte să rişte ca discuţia să degenereze în ceartă, Rowena ieşi din sala armelor cu impresionantul ei arsenal. Era născută şi crescută în Ţinuturile Înalte, dar învăţase câte ceva în plus despre ea şi despre viaţă. Era mai mult decât o fată îngrămădită, naivă şi cu ciulini în păr. Se încruntă. Trebuia să îşi scoată din minte acea discuţie. Întâi şi întâi pentru că avusese loc în urmă cu trei luni. În al doilea rând, pentru că nu făcea decât să îi reamintească de cât de năroadă fusese până de curând.

Nu se mira că Ursul şi, probabil, Ranulf şi Arran credeau că invitase bărbaţi la castel ca să îl zgândăre pe Lachlan sau să îl facă să o remarce. Cu câteva luni în urmă poate că ar fi făcut-o. Ideea de a-l face gelos îi dăduse târcoale de atâtea ori în momentele când visa cu ochii deschişi, încât uneori i se părea aproape reală.

Dar nu era. Nimic din ce-şi imaginase că ar fi sau ar putea fi între ei doi nu era real. În schimb, ceilalţi bărbaţi erau cât se poate de reali, îi făceau complimente, îi spuneau că are ochi frumoşi, îi apreciau inteligenţa şi replicile, îi admirau rochiile şi în niciun caz nu o considerau enervantă. Îi făceau inima să-i bată mai repede. La o adică, nu putea decât să fie mulţumită şi recunoscătoare că îşi dăduse seama de cât de dezinteresat fusese Lachlan de ea. Bine că îşi dăduse seama înainte să forţeze lucrurile şi,

implicit, să îl forţeze să fie cu ea. Ar fi fost nefericită tot restul vieţii.

— Lady Rowena, se auzi o voce joasă şi atent controlată în clipa când ajunse în hol. Arăţi de vis. Eşti imaginea Dianei, zeiţa vânătorii.

Nu, unicul ei regret legat de Lachlan era că nu înţelesese mai devreme cât de lipsite de speranţă fuseseră încercările ei de a-l cuceri. Zâmbi când Adam James, Lord Samston, îşi ridică pălăria şi îi oferi braţul.

— Dacă începi cu astfel de complimente de la prima oră, până la prânz n-o să mai ştii ce să spui, îi răspunse cu accentul ei îndelung exersat.

Contele chicoti.

— Nici vorbă. Am două posibile direcţii de acţiune: să fiu mai insistent sau mai… intim.

Cooper, majordomul, deschise uşa principală, aproape lovindu-l în cap pe lord.

— Mă scuzaţi, domnule, zise bătrânul scoţian. Nu mi-am dat seama că pălăria dumneavoastră e aşa mare.

Adam se încruntă.

— Sper sincer că stăpânii tăi nu te lasă să manevrezi obiecte ascuţite, spuse el cu răceală, făcându-i semn Rowenei să iasă înaintea lui.

— A, nu, domnule. Prefer muscheta sau o bâtă zdravănă.

— Nu-l lua în seamă pe Cooper, interveni Rowena, aproape trăgându-l afară pe conte, spre aleea unde o duzină de cai aşteptau nerăbdători, scoţând aburi pe nările fremătătoare. Exagerează mereu.

— Cumnatul meu are o proprietate chiar lângă Edinburgh, spuse el, prinzând-o de talie cu ambele mâini şi urcând-o în şa. Şi-a adus servitori de la Londra tocmai ca să poată să se înţeleagă cu ei.

— Cooper e cu noi de foarte mulţi ani, răspunse ea, remarcând că Jane era deja afară alături de Lady Edith Simms şi fratele ei, Lord Victor. Ranulf nu l-ar înlocui vreodată. Nici pe el, nici pe vreun alt angajat, dacă asta insinuezi.

— Ei bine, doar n-am să recunosc aşa ceva, nu?

Îi zâmbi şi îşi încălecă calul, un murg pe nume King.

Legătura de rudenie cu cineva din Edinburgh era, din punctul ei de vedere, unul dintre atuurile lui Adam James. Contele avea cunoştinţe în Scoţia, chiar dacă erau dobândite prin alianţă. Şi chiar dacă erau, de fapt, doar pe hârtie, pentru că, din ce apucase să observe, cumnatul lui, lordul Lewis, nu avea pic de sânge scoţian. Avusese, în schimb, norocul de a fi singurul moştenitor în viaţă al bătrânului Lord Lewis.

— Ah, mai mulţi rivali, surâse Adam când îşi făcură apariţia Arnold şi William Peabody, urmaţi de John, Lord Bask, şi verişoarele sale, Sarah şi Susan Parker.

— Aici suntem cu toţii prieteni, îi atrase ea atenţia, cu toate că n-ar fi avut nicio obiecţie dacă lordul Samston ar fi considerat-o un premiu demn de câştigat.

— Chiar suntem?

Când Rowena se uită înspre el, aşezat confortabil în şaua lui King, îl văzu că scrutează atent capătul aleii, înspre deal. Dintr-acolo venea în galop un armăsar uriaş, încălecat de un bărbat cu capul gol, aplecat deasupra grumazului animalului. Chiar dacă lumina soarelui o împiedica să vadă bine, recunoştea oriunde silueta lui Lachlan MacTier, ale cărui plete şatene fluturau sălbatic în timp ce gonea călare pe Beowulf. Chiar dacă terminase cu el, îi făcea plăcere să-l vadă călărind. La o adică, cine n-ar fi admirat un călăreţ priceput?

Intră pe alee şi se opri chiar lângă ea.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă, mânând-o pe Black Agnes înspre el.

— Neah, răspunse Lachlan, făcându-l pe Beowulf să meargă la pas în cerc în jurul ei. Am auzit că ieşiţi la o plimbare călare-n dimineaţa asta frumoasă şi m-am gândit să vă însoţesc.

Ea îl privi fix. Părea foarte binedispus pentru cineva care crezuse că i-a frânt inima.

— De ce?

El zâmbi larg.

— Pentru că în grupul tău sunt câteva domniţe adorabile şi n-ar avea parte de o vacanţă adevărată în Scoţia dacă n-ar avea parte şi de-un scoţian.

Dacă mai era nevoie de-o dovadă că individul nu era îndrăgostit în secret de ea, dovada tocmai i se înfăţişase. Dar îl cunoştea de 18 ani şi ştia că, dacă voia, putea fi fermecător. Aşa că în loc să-i facă observaţia de bun-simţ că prietenele ei deja cunoşteau suficienţi scoţieni – pe fraţii ei şi pe servitorii caselor MacLawry şi Gray –, dădu aprobator din cap.

— Fă cum doreşti.

— Mă bucur că putem rămâne prieteni, Winnie, chiar după ce ai… după acea neînţelegere.

Ea îi făcu semn să se apropie, iar el se conformă.

— Cu toţii facem greşeli, mârâi ea. Nu-ţi cer decât să nu încerci ceva cu Jane Hanover dacă n-ai de gând decât să te joci cu ea. E foarte romantică. Şi foarte… tânără.

Lachlan ridică din sprânceană.

— Nu sunteţi de-o seamă?

Pe când abia ajunsese la Londra, ar fi răspuns da. Dar între timp văzuse casa lor din Londra incendiată şi îi văzuse pe Ranulf şi pe Arran provocaţi şi duşmăniţi pentru simplul fapt că erau scoţieni. Arran o apărase când George Gerdens-Daily scosese pistolul la ei.

— Nu mai suntem, răspunse ea cu un zâmbet, apoi se îndepărtă ca să îşi salute oaspeţii.

Tipul lucios, lordul Samston, i se alăturase lui Winnie, iar grupul pornise către defileul care ducea la lacul Shinaig. Lachlan se plasase undeva la coadă, ca să îi poată ţine pe toţi sub observaţie. N-ar fi fost bine dacă vreunul se pierdea printre stânci.

— Deci dumneata eşti Lord Gray, se auzi o voce dulce dinspre dreapta lui.

Întoarse capul. O tânără frumuşică, cu părul de culoarea mierii, călărea alături de el pe unul dintre caii de rezervă de la Glengask.

— Eu sunt, îi răspunse. Iar tu trebuie să fii Lady Jane Hanover, aşa-i?

Luase decizia că regulile lui Winnie nu i se aplicau şi lui.

— Aşa-i, chicoti ea. Aşadar… e adevărat că eşti… fără obligaţii?

Deci Winnie povestise câte ceva. Situaţia putea deveni obositoare.

— Sunt liber ca pasărea cerului, domniţă. Mereu am fost.

— O, am crezut… Nu contează. Cu siguranţă nu doresc să mă amestec în viaţa ta personală.

Era politicoasă, dar era clar că aşa-zisa lui legătură cu Winnie fusese discutată, iar el părea partea vătămată. Fir-ar să fie! Pe de altă parte, probabil că acea părere greşită avea să fie în avantajul lui, dacă toate femeile acelea erau dornice să-l consoleze. Numai să nu-l creadă vreun plăpând şi-un suferind.

— N-a existat nicio înţelegere între mine şi Winnie, o asigură el. Sunt cu opt ani mai mare ca ea, pe Sfânta Bridget!

— A, desigur.

Ea îl privi în ochi, iar Lachlan oftă. Cu siguranţă nu era o noutate că era asociat cu Winnie MacLawry. Nu era vina lui Jane Hanover. Şi cel puţin el şi Winnie lămuriseră în privat cum stăteau lucrurile. Şi spera ca în curând vestea să ajungă şi la restul clanului, precum şi la musafirii de la castel.

— De fapt, continuă el, zâmbind, poate că de mult tânjesc să cunosc o domniţă.

Ea miji ochii şi îi întoarse zâmbetul.

— Cred că eşti un pic rebel.

— Aşa-i. Toţi scoţienii sunt rebeli. N-ai aflat încă?

— Mă întrebam dacă familia MacLawry este regula sau excepţia de la regulă.

— Ambele, râse Lachlan.

Râsul ei, pe tonalităţi mult mai înalte şi dulci, îl acompanie pe al lui. În fruntea grupului, Samston cel lucios arăta înspre două vulpi care scurmau într-o tufă de iarbă-neagră, iar comentariile lui erau, evident, inspirate, căci

Winnie era amuzată. Apoi bărbatul se aplecă şi prinse frâul lui Black Agnes, chipurile având grijă să treacă cu bine peste o creangă de copac căzută în drum.

Ei bine, era ridicol. Winnie se plimbase şi chiar gonise pe acel traseu de nenumărate ori în 18 ani. Putea depăşi fără probleme un astfel de obstacol minor. În plus, Black Agnes era o iapă temperamentală. Fraierul risca să rămână fără un deget mic de la mână. Ce-ar mai fi ţinut apoi graţios în aer când îşi bea ceaiul?!

— Cine e Samston ăsta? întrebă el, încruntându-se când Winnie îi mulţumi tipului pentru ajutorul său nesolicitat şi inutil, folosind chiar cuvântul „cavaler”.

— Contele? întrebă Jane, la rândul ei, privind înspre direcţia în care privea el. Îl cheamă Adam James. Deţine patru proprietăţi în Somerset şi Derbyshire şi se spune că are un venit undeva pe la 8 000 pe an.

Acele detalii nu-i spuneau aproape nimic, dar ştia că aşa evaluau englezii un om, în funcţie de proprietăţile şi de banii lui.

— Dar ce fel de om e? încercă Lachlan din nou. Ce cred prietenii despre el? Are prieteni?

— Eu… Da. E considerat drept o partidă în adevăratul sens al cuvântului. În ultimele săptămâni i-a acordat o atenţie specială lui Winnie. Cred că îl place, dar tot ea spune că îi pune des întrebări despre zestrea ei, iar asta a făcut-o să fie prudentă, cred. Dar de ce te interesează, dacă-mi permiţi să întreb? Adică, din moment ce…

— Fraţii lui Winnie nu sunt tocmai dornici să se mărite cu un… englez care să o ducă departe de Ţinuturile Înalte, o întrerupse el înainte ca Jane să ajungă la concluzia că ar fi gelos sau ceva. Sunt doar curios dacă Samston ar fi un pretendent acceptabil.

— Oh. Da, e de înţeles, cred.

— Aşa-i.

Normal că da. Trebuia neapărat să-i spună Ursului despre povestea cu zestrea. Winnie merita mai mult decât un vânător de zestre. Lachlan îşi drese glasul. Se afla acolo ca să îi demonstreze ceva lui Winnie, nu ca să discute

despre ea.

— Aşadar, Lady Jane Hanover, ce părere ai până acum despre Scoţia?

Ei îi reapăru zâmbetul.

— E superbă, îţi taie răsuflarea. Winnie spune că vremea poate deveni turbată cât ai bate din palme, dar până acum a fost minunată.

— Nu e de două ori la fel, răspunse el.

Era genul de loc care se insinua în carnea şi sângele oamenilor de acolo. Pentru el, unul, era vital să trăiască pe acele pământuri.

— Jane, nu se cade să-l păstrezi pe Lord Gray doar pentru tine, ciripi o altă tânără.

Aşa da! Era plăcut să vadă cum femeile se ceartă pe el, chiar dacă era vorba despre nişte englezoaice delicate. Poate că Winnie fusese dezamăgită de el, dar din câte ştia, era singura.

— Purtăm o conversaţie, Edith, răspunse Lady Jane cu o expresie mai curând amuzată decât enervată. Eşti binevenită să ni te alături.

Edith îşi făcu să încetinească iapa fragilă şi neagră pe care şi-o adusese de la Londra. Mare noroc dacă animalul nu avea să-şi rupă un picior doar coborând panta până la lac.

— Şi despre ce vorbiţi? întrebă ea cu un zâmbet parcă prea larg.

— Despre ziua minunată de care avem noroc, îi explică Lachlan.

O evaluă rapid şi decise că nu era ce trebuie pentru o tăvăleală scurtă. Părea disperată să-şi găsească un soţ şi, dacă punea mâna pe el, slabe şanse să-l mai lase să scape.

— Acum două săptămâni a fulguit, continuă el.

Edith încuviinţă, urmărindu-l cu atenţie de parcă i-ar fi dezvăluit locul unde e îngropată o comoară.

— Eşti şeful clanului, cum e lordul Glengask?

— Neah. Sunt căpetenie.

Zâmbetul parcă îi era desenat pe buze.

— Şi care e deosebirea?

— Eu conduc ramura MacTier a clanului MacLawry. Am neamuri şi oameni care muncesc pământul şi care răspund în faţa mea, iar eu răspund în faţa lui.

El şi Glengask puteau discuta şi despre eventuale dezacorduri sau neînţelegeri, dar nu se întâmplase decât arareori. Ranulf avea o viziune clară asupra clanului său, iar Lachlan o aproba în totalitate.

— A, aşadar eşti locotenentul lui.

Era mai complicat de atât, dar Lachlan îşi dădea seama că acea Edith, cu părul ei brunet strâns, prins în ace şi agrafe, voia să ştie câtă putere şi influenţă avea el prin partea locului. Şi avea destulă, dar nu la modul atât de evident ca marchizul de Glengask.

— Da, zise el cu glas tare. Cam aşa ceva.

— Iar fraţii lui Glengask sunt şi ei căpetenii?

— Neah. Ei aplică legea dictată de Glengask.

— Legea? Doamne, sună foarte dur.

El privi din nou înainte. Intraseră în defileu, printre copaci şi între două rânduri de pereţi stâncoşi. Poteca avea serpentine, iar Winnie şi blondul deja nu se mai vedeau. Nu era în regulă. Chiar dacă nu era interesat de ea la modul romantic, întâi şi întâi avea datoria să o protejeze. Să-i apere atât persoana, cât şi reputaţia.

— Scuzaţi-mă, le spuse tinerelor şi-i dădu pinteni lui Beowulf.

Calul iuţi pasul şi în câteva clipe Lachlan se afla deja în spatele lui Winnie şi al lordului englez. Ceilalţi bărbaţi erau prea ocupaţi să îl remarce, făcând conversaţie cu restul femeilor. Era limpede că îi cedau contelui prima şansă de a o cuceri pe Winnie, dar îşi aşteptau rândul. Foarte civilizat din partea lor.

Perechea din fruntea grupului încetini, iar Lachlan îşi struni calul ca să intre în ritmul celorlalţi doi. Înţelegea cam un cuvânt din patru din ce spunea Winnie, dar reuşi să-şi dea seama că îi povestea lui Samston despre miturile din partea locului, despre legendele despre defileu, despre cum noaptea aici se auzeau vaietele văduvelor luptătorilor scoţieni ucişi, iar lacrimile lor formaseră valea abruptă prin

care tocmai treceau.

Lachlan se apropie. Auzise povestea de nenumărate ori, dar Winnie povestea atât de frumos că se întreba dacă sunetele pe care le auzea uneori din depărtare, noaptea, erau de la cimpoaie sau de la plânsetele văduvelor scoţiene.

— Eşti foarte romantică, nu-i aşa? comentă Samston. Când, de fapt, pretinzi că eşti mai degrabă o fire practică.

— Cred că sunt şi romantică, şi practică. Sau, cel puţin, nu cred că cele două se exclud reciproc.

„Se exclud reciproc”? De când începuse să folosească aşa cuvinte pompoase? Sigur le învăţase la Londra, de unde venise şi cu noul ei accent. I se părea ciudat să o vadă fluturând din gene înspre conte şi întorcându-şi capul din când în când ea să-şi pună în valoare linia adorabilă a gâtului. Mai văzuse acel joc. Doar că, de când porniseră la drum, Winnie nici măcar nu-i aruncase vreo privire. Parcă nu ar fi existat pentru ea. Spusese că nu mai avea de gând să se ţină după el. Şi, brusc, o credea.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat că nu mai era nevoit să fie mereu atent faţă de fraţii MacLawry, că nu mai trebuia să-şi măsoare fiecare cuvinţel când o complimentează, că nu mai risca să se trezească însurat cu forţa. Dacă ea nu i-ar fi spus că a fost dezamăgitor, poate chiar s-ar fi simţit uşurat. Dar îl insultase, îi insultase bărbăţia şi asta nu-i prea era pe plac. Dacă ar fi făcut şi cel mai mic efort să-i arate cât poate fi de fermecător, probabil Winnie ar fi fost de altă părere.

Pe contele Samston, latura romantică a lui Winnie nu părea să îl sperie cum îl speria pe Lachlan, căci îşi înclină uşor capul şi îşi apropie calul de Black Agnes. Preţ de o clipă, Lachlan speră că temperamentala iapă scoţiană îl va muşca de ureche pe murgul englez, dar animalul se mulţumi să sforăie zgomotos şi să-şi întoarcă trufaş capul. Până şi Black Agnes îi refuza pe englezoi.

— Cât de departe de aici e proprietatea ta? îl întrebă Susan, una dintre surorile Parker, apropiindu-şi calul de al lui.

Praful se alesese de regulile englezeşti ale bunei-cuviinţe, care spuneau că o tânără nu i se poate adresa unui bărbat decât după ce li s-a făcut cunoştinţă. Pe de altă parte, le cunoscuse aproape pe toate invitatele lui Winnie cu o seară înainte, la cină, şi probabil că de-aici se presupunea că fuseseră prezentaţi unii celorlalţi. Sau poate că regulile se schimbaseră în cei nouă ani de când nu mai fusese el la Londra.

— Reşedinţa Gray e la vreo trei kilometri sud-est de castelul Glengask, răspunse el.

— Dar credeam că lordul Glengask e proprietarul tuturor pământurilor din zonă.

Din nou, o discuţie despre putere, proprietăţi, avere… obsesiile englezilor.

— Chiar este. Proprietatea lui trece pe lângă a mea şi se întinde spre nord şi spre est. A mea e mai spre vest.

— O! E un lucru bun că aici sunteţi aliaţi cu toţii, nu-i aşa?

Aliaţi şi veri de gradul al patrulea.

— Aşa-i, răspunse el pe un ton neutru.

— Eşti şeful clanului, la fel ca lordul Glengask?

El miji ochii. Simţea că-l ia durerea de cap.

— Neah.

— O! Dar lordul Munro? Cum îi spuneţi voi… Ursul? El e şef?

Pentru cum îi priveau englezoii pe scoţieni, mai precis ca pe nişte diavoli şi barbari, femeile lor păreau cel puţin dornice să afle care dintre ei era mai eligibil.

— Cam aşa ceva, îi răspunse fetei.

Ursul ar fi putut să se alăture şi el grupului, în acea zi. Dar faptul că n-o făcuse… În fine, fiecare pentru el. Într-un final ajunseră aproape de capătul defileului, unde apa cădea spectaculos şi aluneca apoi pe pante mai line, înspre Mahldoen, cel mai sudic dintre principalele două sate Glengask. Era un loc pitoresc, şi nu era de mirare că Winnie îl alesese pentru a-l arăta noilor săi prieteni.

Descălecă de pe Beowulf, dar înainte să ajungă lângă Winnie şi să o ajute şi pe ea să descalece, Samston i-o luă

înainte. O prinse uşor de mijloc şi o dădu jos din şa, continuând să o ţină de talie şi după ce o aduse cu picioarele pe pământ la propriu. Ea ridică privirea şi rămaseră uitându-se unul în ochii celuilalt ca şi cum restul lumii nici n-ar fi existat. Lachlan habar nu avea ce joc juca Samston, dar nu-i era deloc pe plac. Şi nici fraţilor ei nu le-ar fi fost. Bărbaţii nu aveau voie să pună labele pe surioara lor. În special englezoii care puneau întrebări despre zestre.

Dacă nu cumva încerca în continuare să îl facă gelos – deşi nu părea deloc −, atunci era complet depăşită de situaţie. Ştia cum se face curte, să simuleze leşinul sau să pară că se împiedică pentru a cădea în braţele unui bărbat, dar toate acestea erau trucuri de copilă pentru a atrage atenţia. Odată obţinută atenţia, nu avea idee de ce să facă mai departe.

În schimb, Samston avea, şi tocmai asta era problema.

— Trebuia s-aducem undiţe, spuse Lachlan cu glas tare, apropiindu-se de cei doi şi făcându-şi loc printre ei, aproape împingându-i.

Era gata să se comporte ca un necioplit dacă asta avea să-i servească scopul.

— Poate prindeam ceva de pus pe masă la cină, adăugă el.

— Vom rămâne aici câteva săptămâni, zise contele. Domnii pot merge la pescuit altă dată. Eu, unul, prefer să-mi petrec ziua într-o companie mai plăcută şi mai atrăgătoare.

— Foarte frumos spus, Adam, interveni Winnie, zâmbind graţios.

Lachlan pufni, fără să-şi mai mascheze enervarea pe care i-o provoca spilcuitul şi îmbârligătorul de Samston.

— Mda… Foarte galant să zici despre o femeie că-i mai frumoasă ca un peşte.

Se întoarse spre Winnie, dar privirea pe care ea i-o aruncă nu era cea cu care se obişnuise, adică amuzată şi uşor exasperată. Era de-a dreptul enervată. Aproape că se aştepta să primească o palmă peste ochi şi să i se ceară să

plece. Însă ea întinse larg braţele înspre noii ei prieteni.

— E unul dintre locurile mele preferate, le spuse, şi sunt încântată că îl pot împărtăşi cu voi. Vă rog să nu-l luaţi în seamă pe lordul Gray. El găseşte în continuare că iluminatul cu gaz este magie curată.

Toată lumea râse. Ba chiar păreau un pic prea amuzaţi de comentariul care îl privea. Lachlan mai fusese tachinat de-a lungul timpului şi de obicei nu era deranjat de glumele care se făceau pe seama lui. Iar replica lui era mereu pe măsură. Dar cuvintele ei nu fuseseră o tachinare. Se simţea insultat. Iar ea nu-l insultase până atunci. Niciodată. Făcu un pas în spate când englezoii se apropiară de malul apei ce curgea cu repeziciune. Când toţi erau ocupaţi să admire şi să comenteze peisajul, se plasă discret în spatele lui Winnie.

— Deci n-o să fim prieteni, până la urmă? murmură el.

Umerii i se crispară, dar tânăra nu se întoarse spre el.

— Nu-mi mai insulta prietenii, îi şopti, la rândul ei. Nu eşti aşa fermecător pe cât se pare că te crezi, Lachlan. Îmi cer scuze dacă faptul că nu mai sunt îndrăgostită de tine ţi-a rănit mândria, dar asta nu mă mai priveşte.

— Nu mi-ai rănit nimic, răspunse el, amintindu-şi imediat să coboare vocea. Te porţi ca o gâscă. Ţi-ai pierdut şi minţile odată cu accentul scoţian?

— Încerc să le prezint unor englezi influenţi frumuseţile Scoţiei. Iar tu eşti certăreţ şi necioplit, şi un mare… Eşti tu însuţi!

Făcu un pas în spate special ca să-l calce pe picior. Foarte tare.

— Pleacă de-aici!

— Nu plec. Trebuie să te păzesc.

— Din moment ce fraţii mei n-au considerat că e necesar să se ţină azi după mine, nu văd niciun motiv să fii aici.

— Cele patru domniţe de colo sunt tot atâtea motive să fiu, fetiţo.

Se întoarse spre el, în sfârşit, cu bărbia ridicată sfidător şi cu mâinile încrucişate la piept.

— Şi-atunci ce păzeşti? De ce stai aici şi nu încetezi să-mi vorbeşti?

Privirea lui Lachlan coborî asupra buzelor ei frumoase şi moi, care tocmai se crispau de nemulţumire. Sau poate de amuzament? Poate credea că l-a pus la respect? Dintotdeauna putuse să-i descifreze foarte repede stările şi dispoziţia. De ce oare, brusc, nu mai putea? Şi de ce se certa cu ea când la câţiva paşi avea câteva domniţe gata să se lase vrăjite?

Era prima dată când îl călca pe bătături la propriu şi la figurat, prima dată când îl înfruntase parte în parte, ca şi cum consecinţele n-ar fi contat pentru ea. Şi chiar nu contau, era limpede. Ochii ei gri precum furtuna practic scăpărau a... ceva. Ceva aprig, deloc rugător, deloc slab de înger. Şi deloc englezesc.

Fără să-şi dea seama, Lachlan făcu un pas mai aproape de ea. Chiar atunci, o mână o atinse pe Winnie din spate, pe umăr, apoi coborî pe braţ şi o apucă de mână.

— Vino, Rowena, spuse Lord Samston, întorcând-o înspre apă. Zi-mi, te rog, cum se numesc aceste flori!

Lachlan clipi des şi îşi recăpătă controlul. Contele nu o trata pe Winnie... pe Rowena ca pe o copilă. Fără îndoială, asta o flata, dar era clar că Samston chiar n-o considera astfel. Niciunul dintre englezoii din grup n-o privea ca pe o copiliţă. Pentru ei era o tânără adorabilă, de rang şi cu o avere considerabilă, unica soră a celui mai puternic om din Scoţia. Oare cine o vedea în lumina greşită? Ei sau el? Judecând după reacţia necontrolată pe care tocmai o avusese faţă de ea, înclina să creadă că el. Poate, doar poate, făcuse o greşeală refuzând-o înainte să se familiarizeze cât de cât cu tânăra lady în care se transformase. Putea să-şi spună mult şi bine că era mai bine aşa şi că, dacă ar fi curtat-o şi apoi ar fi descoperit că sunt incompatibili, ar fi produs o ruptură ireparabilă între el şi familia MacLawry. Doar că pe moment singurul lucru la care se putea gândi era că nu îi plăcea să vadă că un alt bărbat o atinge. Nu îi plăcea absolut deloc.

capitolul 3

Ranulf străbătea încăperea în lung şi-n lat.

Rowena rămase în pragul uşii de la biroul fratelui ei şi îl privi cum păşea de la fereastră la bibliotecă şi înapoi. Era cu 13 ani mai mare decât ea, iar tatăl lor murise când era foarte mică. Abia şi-l mai amintea. Ţinea minte că avea o barbă deasă care o gâdila pe obraji. Crescuse privindu-şi fratele mai mare mai curând ca pe un părinte. Iar faptul că îl vedea altfel decât calm şi perfect controlat o deruta.

— Ai cerut să mă vezi? îl întrebă.

El încuviinţă din cap.

— Da. Ia loc, îi ceru el, trecând pe lângă ea şi închizând uşa.

Starea ei de nelinişte deveni brusc şi mai intensă.

— Sper că toată lumea se poartă cum se cuvine. Să ştii că am ales cu mare grijă pe cine să aduc aici.

— Ştiu. Charlotte şi Lord Hest n-au avut niciun cuvânt rău de spus despre niciunul dintre englezoi şi pentru asta trebuie să îţi mulţumesc, *piuthair.*

Ea se aşeză pe unul dintre cele două scaune din dreptul biroului.

— Cu plăcere. Ursul n-a omorât pe nimeni, aşa-i?

Poate era mai nimerit să întrebe despre cum se purta Lachlan. Deunăzi fusese, fără doar şi poate, nepoliticos şi neprietenos. Complet diferit faţă de imaginea pe care şi-o făcuse despre el de-a lungul anilor.

Ranulf surâse, apoi se îndreptă spre fereastră.

— Toată lumea e-n viaţă. I-am cerut lui Munro să se poarte frumos, dar tot sunt tentat să-l trimit la Edinburgh, doar ca să fiu sigur că n-o să ne facă necazuri.

— Nu poate rata nunta ta, protestă ea. Mi-am invitat prietenele tocmai ca să existe un echilibru. Ca să nu pară că…

Roşi şi nu duse ideea la bun sfârşit.

— Să nu pară că ţi-ai adus pretendenţii la Glengask ca să vezi cine ar da mai bine în familie? zise el, ridicând din sprânceană. Crezi că nu mi-am dat seama de asta din clipa-n care ai venit?

— Păi, eu…

— Ai vorbit cu Lachlan, da? o întrerupse el. Ţi-a spus că… mă rog, că el…

— Lachlan mi-a spus pe faţă că nu mi-ar cere vreodată mâna, zise ea, impresionată de ezitarea lui, căci era limpede că nu voia să o facă să sufere. Nu-ţi face griji, Ran. Nu e nevoie să mă cruţi. Nu sufăr din pricina lui Lachlan. Eram mică şi prostuţă, iar el era… era acolo.

Şi era şi chipeş, înalt, suplu… dar departe de ce-şi dorea ea. Îşi dăduse seama de asta între timp.

Ranulf se aşeză, la rândul lui.

— Acum mă simt uşurat. N-aş fi obiectat să fiţi împreună, dar trebuia ca amândoi să vă doriţi asta.

— Nu merita să plâng după el, *bràthair.*

— Dacă n-a fost în stare să te vadă aşa cum eşti, atunci nu te merită. Se aplecă uşor înspre ea, fixând-o cu ochii săi de-un albastru intens. Am ceva să-ţi zic, dar nu-mi sări la beregată înainte să asculţi până la sfârşit.

O, Doamne!

— De acord, spuse ea încet.

Dacă avea de gând să îi spună că niciunul dintre lorzii englezi pe care îi invitase nu era acceptabil fără să aştepte să îi cunoască măcar un pic, aveau să se certe rău.

— Acum câteva săptămâni am încercat să-l însor pe Arran cu Deirdre Stewart, ca să facem o alianţă cu clanul Stewart. Numai că fratele nostru şi-a pierdut capul după Mary Campbell şi am fost la un pas de un război.

— Dar acum avem o alianţă cu clanul Campbell, nu-i aşa? întrebă ea. Bunicul ei a declarat pacea, iar tu ai fost de acord.

— Da. Am fost de acord cu pacea. Dar n-aş spune că avem o alianţă. Mai curând, am decis să ne lăsăm în pace unii pe alţii.

Se încruntă uşor, apoi reveni la expresia obişnuită, de

nepătruns.

— Trebuie să am grijă de oamenii noştri. Sunt mulţi ţărani care au fugit din clanurile MacDonald şi Campbell şi au nevoie de casă şi de lucru, copiii lor au nevoie de educaţie… am mori de supravegheat, o mulţime de bătăi de cap… Uite, m-am gândit la trei posibili soţi pentru tine: lordul Robert Cranach şi James MacMaster din clanul Buchanan şi Niall Wyatt, viconte de Cairnsgrove, din clanul Watson.

Simţi că îi sare inima din piept.

— O căsătorie aranjată? Dar…

— Nu. Sau nu chiar aşa. Am crezut tot timpul c-o să te măriţi cu Lachlan şi nu m-am mai gândit la variante. Dar acum ştiu că îţi cauţi alesul. Dacă ai de gând să le dai o şansă tuturor englezoilor ăstora, de ce n-ai da şi unor scoţieni? Lăsă privirea în jos şi păru că-şi studiază atent mâinile, apoi continuă: Să ştii că nu le-am scos numele din pălărie. Nu sunt propuneri făcute aşa, la întâmplare. Toţi trei au stat o vreme la Londra. Doi dintre ei au şi case acolo.

Faptul că Ranulf luase în calcul astfel de lucruri o înduioşa. Cu câteva luni în urmă fratele ei cel mare era gata să jure că nu-i va îngădui vreodată să plece din Ţinuturile Înalte, iar acum…

— Te ascult, spuse ea.

— N-o să te oblig să-l alegi pe vreunul, dar clanul Buchanan are nevoie de oportunităţi în plus să-şi extindă prezenţa şi influenţa, iar pe cei din clanul Watson i-ar ajuta să aibă parte de ceva bani şi mână de lucru în plus pentru principala lor sursă de venit, construcţia de ambarcaţiuni.

Îi adresa o rugăminte. Ranulf nu-i dădea ordine, nu îi dicta ce să facă şi nu îi interzicea să procedeze după sufletul ei. Asta o deruta din capul locului. La fel şi modul în care îi vorbise, ca şi cum ar fi fost egali. Ca şi cum ar fi fost doi adulţi.

— Tu ai vreo preferinţă? îl întrebă, mulţumită că reuşise să îşi controleze tonul şi că părea calmă şi stăpânită.

Fratele ei înclină uşor capul.

— Vrei să fiu sincer? Sau vrei să afli pe cine prefer ca să-i tragi un şut în părţile sensibile?

— Fii sincer, te rog, zâmbi ea.

— Lordul Robert Cranach. Are 24 de ani şi, din ce-am auzit, are mintea cea mai deschisă şi gândirea cea mai modernă din tot clanul lui.

Rowena încuviinţă din cap.

— Nu-ţi promit nimic, dar în afară de faptul că admir manierele lordului Samston şi priceperea lui la dans, nu sunt ataşată de niciunul dintre aceşti tineri domni. Sau, cel puţin, nu încă. Prin urmare, n-am nimic împotrivă să-l cunosc pe lordul Robert sau pe alţi bărbaţi pe care ai vrea să mi-i prezinţi.

El o privi în tăcere câteva clipe.

— Continui să mă surprinzi, Rowena, spuse într-un final, chiar şi când am ajuns să am aşteptări mai mari de la tine.

Era cel mai de preţ compliment pe care îl primise vreodată.

— Mulţam… adică îţi mulţumesc că spui asta.

— Şi-ţi mai zic ceva ce-ar fi trebuit să-ţi zic cu săptămâni bune în urmă, *piuthar.* Se ridică brusc, ocoli biroul, veni pe scaunul de lângă ea şi-i luă mâna într-a lui. Am crezut că am dreptul să te ţin departe de Londra. Îmi făceam griji că vei prefera viaţa uşoară şi bărbaţii crescuţi în puf de-acolo. Mi-ai demonstrat că mă înşelam. Mai mult, datorită plecării tale am cunoscut-o pe Charlotte. Nu mai eşti o copiliţă, Rowena, şi sunt încântat şi mândru că te-ai transformat într-o scoţiană de primă mână. Căci asta eşti.

Numai că nu era tocmai aşa. Chiar prefera Londra. Numai că toată viaţa îl privise cu respect şi admiraţie pe Ranulf, iar faptul că îi spunea că e mândru de ea însemna nespus de mult.

— Adu-mi-i pe flăcăii tăi scoţieni, *bràthair!* reuşi să spună cu glasul un pic tremurat. Sunt pregătită să fiu cucerită.

Ranulf îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Numai să nu uiţi că nimeni n-o să te cucerească decât cu consimţământul sau permisiunea mea. Îi zâmbi şi-i lăsă mâna. Gata, fugi de-aici!

— Azi mergem în An Soadh, poate vrei să ne însoţeşti. Vin şi Arran cu Mary. Şi Ursul vine. Iar Charlotte a cerut să le fie prezentată unora dintre sătenii noştri.

— Ai păstrat ce-i mai bun la final, aşa-i?

Expiră adânc, se ridică şi deschise uşa.

— O să vin. Şi le-o voi prezenta chiar eu oamenilor noştri pe doamna mea, mulţam mult.

Nu mai trebuia decât să o anunţe pe Charlotte că Ranulf avea să le însoţească în An Soadh şi era garantat că toţi musafirii de la Londra li se vor alătura. Şi când te gândeşti că nu jucase niciodată rolul de gazdă sau de organizatoare. Începea să creadă că se pricepe de minune la astfel de lucruri.

Ieşi degrabă pe hol şi se izbi de un piept lat şi puternic. Gata să cadă din picioare, făcu doi paşi în spate, încercând să îngaime nişte scuze. Două braţe puternice o apucară de umeri şi o ajutară să îşi recapete echilibrul.

— Îmi pare rău n-am vrut să… A, bună dimineaţa, Lachlan.

— Bună dimineaţa, Winnie, răspunse el, cu mâinile încă pe umerii ei. Am auzit că îţi mâni turma în sat. Mă gândeam să vin şi eu.

Dacă avea de gând să se poarte ca în ziua anterioară, nu-l voia câtuşi de puţin prin preajma ei şi a prietenilor ei. De fapt, nu-l voia în preajmă indiferent de cum se purta, căci era mult mai uşor să ignore o persoană în lipsă. Dar dacă i-ar fi spus-o făţiş, n-ar fi făcut decât să adâncească prăpastia dintre ei.

— N-ai nevoie de permisiunea mea, îi zise.

— Ei bine, am zis să te-ntreb oricum. Ieri am vorbit un pic, până la urmă.

— Chiar aşa? Am atâtea pe cap, cred că am uitat complet.

— Nu, zău. Ce noroc pe mine!

Văzând că el nu are nicio intenţie să se mişte, se

smuci din strânsoarea lui.

— Da, probabil. Pentru că, dacă mi-aş aminti, prin cine ştie ce minune, aş fi probabil foarte enervată că te-ai purtat ca un copil isteric. Fă un efort să nu mă faci iar de râs, îi mai spuse ea, încercând să treacă pe lângă el.

Nici nu apucă să facă doi paşi şi se trezi cu spatele lipit de perete.

— Uită-te la mine, îi ceru.

Avea vocea guturală şi era clar nervos şi o ţintuia cu arătătorul în piept. Ea ridică privirea înspre ochii lui verzi, umbriţi de gene lungi şi dese. Nu înţelegea ce se întâmplase cu Lachlan MacTier cel mereu binedispus. În ultimele două zile văzuse o altă faţă a lui. Una care o nelinişte.

— Mă uit, îi răspunse.

— Nu mă lua de fraier, fetiţo, continuă el pe acelaşi ton. Nu-s un căţeluş pe care să-l mângâi pe cap şi să-l trimiţi pe urmă-n cuşcă. Dacă nu mă vrei în preajmă, zi-mi şi văd eu dacă sunt de acord sau nu. Dar o să spun mereu ce gândesc când vreunul dintre drăguţii tăi englezoi se poartă nedemn de tine.

Rowena simţi că-i tresare inima. Nu-i era pe plac senzaţia.

— Din moment ce eşti imaginea vie a cuiva nedemn de mine, să nu te aştepţi să ţin cont de părerea ta.

El se apleca spre ea, cu un mârâit surd, animalic. Părea o statuie de granit, dură şi aspră. Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre capătul holului.

Rowena rămase lipită de perete, respirând precipitat. Când Lachlan îi spusese în sfârşit ceea ce ea deja ştia, şi anume că nu aveau un viitor împreună, ea, una, crezuse că vor putea rămâne prieteni. În fond, aveau o istorie împreună. Una întinsă pe parcursul a 18 ani. Îl ştia amuzant, prietenos, afabil. Dar poate că fusese astfel doar când se considera un al patrulea frate pentru ea.

Iar ea nu avea nevoie de încă un frate şi se exprimase deja foarte clar. Mai ales că niciodată nu îl privise ca pe un frate. Însă devenise limpede că el chiar se considerase ca

atare. Iar de acum o privea cu totul altfel, iar îngăduinţa pe care o avusese faţă de ea se dusese pe apa Sâmbetei. Lachlan MacTier nu era cum îl crezuse ea iar descoperirea era derutantă. Dacă propriile percepţii erau greşite…

Rowena se scutură de gândurile care îi dădeau târcoale. Ranulf tocmai îi propusese trei noi pretendenţi, iar ea avea de condus 15 englezi în An Soadh, îngrijindu-se, totodată, ca musafirii să fie mulţumiţi şi să nu se plictisească. Dacă Lachlan avea de gând să-i facă probleme, urma să-l oprească. Se părea că nu mai puteau fi prieteni şi, dacă asta însemna că urmau să devină duşmani, avea să fie tristă, dar s-ar fi împăcat cu ideea şi l-ar fi tratat ca atare.

— Mi s-a părut mie sau l-am auzit pe Lachlan? întrebă Ranulf, făcând-o să tresară.

— Da. A luat-o spre camera Ursului.

— Bun. Vin nouă căpetenii la nuntă şi n-am de gând să las ca petrecerea să dea în scandal pentru că nu-mi ajunge băutura, se strâmbă el. Deja mă doare capul când mă gândesc la câţi cimpoieri se vor întrece să ne trezească a doua zi de dimineaţă.

— Poate era mai bine dacă tu şi Charlotte urmaţi exemplul lui Arran şi Mary şi vă căsătoreaţi în secret, propuse ea, forţându-se să zâmbească.

Ranulf chiar avea suficiente bătăi de cap. Nu-i trebuia şi cearta ei – dacă asta fusese – cu Lachlan.

— Nu-mi zice de două ori, fetiţo, mormăi el.

O sărută pe obraz şi se îndepărtă. Rowena tot nu reuşea să se scuture de gândul că, de fapt, nu îl cunoştea deloc pe bărbatul pentru care făcuse o pasiune. Dar avea alte lucruri de făcut. Aşa că porni în căutarea lui Charlotte Hanover.

*

— Arăţi de parcă-ţi tună şi fulgeră, zise Ursul MacLawry.

Lachlan îi aruncă o privire prietenului său, apoi

continuă să se uite la lacul Shinaig, pe malul căruia se plimbau.

— Sora ta mi-a cerut să n-o fac de râs, spuse el pe un ton iritat.

— Şi mie-mi cere acelaşi lucru cel puţin o dată pe zi, zise fratele ei, ridicând din umeri. Sarah Parker aia îmi tot aruncă ocheade. Tu ce crezi?

— Nu te deranjează că îi e ruşine cu tine? continuă Lachlan.

— Aseară nu se mai lăsa dusă de la braţul meu. N-aş zice că îi e ruşine.

— De sora ta vorbesc, încuiatule. Nu de Sarah Parker.

— Ia nu mă mai insulta! Winnie e o lady de acum. A făcut reverenţă în faţa reginei. Iar tu te dai de ceasul morţii doar pentru că vezi că nu mai suspină după tine. Aia e. O să te obişnuieşti să fii privit ca noi toţi, ceilalţi.

Poate că asta îl şi deranja, de fapt. Cu zi înainte ea îl luase prin surprindere, poate pentru prima dată de când se ştiau. Iar felul în care Samston o tot atingea pe braţ, de parcă ar fi fost proprietatea lui... nu, nu îi plăcea deloc, dar nu voia să devină o obişnuinţă să fie catalogat şi îndepărtat drept o persoană nedemnă de timpul ei. Ar fi putut să defileze în faţa ei cu fostele iubite şi să-i arate cam cât de importantă era părerea ei pentru el. Numai că de-a lungul anilor avusese grijă ca ea să nu ştie că există femei în viaţa lui. Evitase ca ea să afle orice lucru care ar fi rănit-o. Aşa că ar fi fost o cruzime din partea lui să facă paradă doar pentru că îl enervase.

O mână delicată îl cuprinse de braţ, aproape făcându-l să tresară. Trase aer în piept şi se uită într-o parte.

— Lady Jane, spuse, simţind o combinaţie stranie de uşurare şi dezamăgire.

Jane Hanover îi zâmbi. Era, fără doar şi poate, mai puţin înclinată să umble cu nasul pe sus decât toate celelalte englezoaice din suita Rowenei, lucru care, din punctul lui de vedere, era o bilă albă pentru ea. Devenise cea mai dragă prietenă a lui Winnie, lucru care îl făcea prudent şi temător. Dar, în acelaşi timp, fusese avertizat să

se ţină departe de ea, lucru care îl făcea să simtă dorinţa să facă exact pe dos.

— Toată lumea pare atât de încântată şi nerăbdătoare în legătură cu nunta lui Charlotte cu Glengask, spuse ea arătând spre grupul vesel în fruntea căruia păşeau chiar cei doi, braţ la braţ. Când a avut loc ultima nuntă importantă aici?

Lachlan stătu pe gânduri câteva clipe.

— Clanul Stewart a avut ceva asemănător acum vreo opt ani, dar nu-mi amintesc de altă nuntă mare la care familia MacLawry să fi fost invitată. Am mai avut câteva evenimente şi petreceri mai mici, dar nimic nu se compară cu nunta unui şef de clan.

— E ca un fel de nuntă regală, nu-i aşa?

— Da. Aici, Glengask e ca un rege. Nici un alt clan nu are atâta putere în toată Scoţia.

Inspiră, cuprins brusc de un fior de nelinişte pe care nu şi-l putea explica.

— Pentru nunta asta avem două clanuri, MacLawry şi Campbell. Va veni însuşi ducele de Alkirk. Şeful clanului Campbell.

— Dumnezeule! Nu ştiam. Nu cumva unul dintre ei l-a împuşcat pe Arran cu doar o săptămână în urmă?

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti. Dar Ranulf vrea o pace care să dureze, aşa că-l vom ajuta să o încheie.

Ea plecă uşor genele.

— Cât curaj!

Un cu totul alt fel de avertisment începu să-i sune în minte. Ridică din umeri.

— Dacă iese bine, va fi o petrecere grozavă pe care vom fi prea beţi ca să ne-o mai amintim.

— Vai, dar eu vreau să îmi amintesc toată experienţa minunată din aceste săptămâni. Ţinuturile Înalte sunt un loc magnific.

— Aşa-i. Se zice că în fiecare zi peisajul arată diferit. Şi că…

Cineva aproape că îl îmbrânci din spate, îndepărtându-l de Jane.

— Trebuie să-ţi găsim un şal sau o eşarfă cu modelul şi culorile MacLawry, Janie, interveni Winnie, plasându-se între ei şi luându-şi de braţ prietena. Lui Charlotte îi vor fi prezentate azi culorile clanului.

— Tata mi-a spus că Ranulf şi-ar dori ca el să poarte un kilt, răspunse Jane chicotind. Se pregăteşte să fie oripilat.

— Nu-i nimic jenant să porţi kilt, protestă Lachlan. Voi, englezoii, sunteţi prea pudici.

În timp ce vorbea era atent la Winnie. Oare încerca să o ferească pe Jane de conversaţia lui vădit irezistibilă? Sau, în ciuda a tot ce-i spusese, era geloasă că stătea de vorbă cu prietena ei? Dacă aşa era, atunci era cazul să îşi dea seama ce voia de fapt. Lui îi era limpede că persoana confuză era ea. Era al naibii de enervant. Niciodată gândul la ea nu-i ocupase într-atât mintea. O mare belea. Asta era ea. O belea.

— Lachlan, zise ea pe un ton destul de rece, ţi-a spus Ursul că organizăm jocuri şi evenimente în săptămâna când are loc nunta? Ranulf a fost de acord. Crede că o adunare va ţine lumea prea ocupată ca să provoace scandal. L-am rugat pe Urs să se ocupe de pregătiri, eu fiind ocupată cu oaspeţii noştri.

— Mi-a spus.

Nu era prea convins că o metodă de a evita scandalurile şi belelele era să pună prăjini, săbii şi pietre în mâinile muntenilor şi să-i pună să se întreacă la diverse probe tradiţionale.

— Ai putea să îl ajuţi. Sau preferi să ţii trena femeilor la cumpărături?

El miji ochii. Se simţea cam confuz, dar poate era doar o indigestie. Bucătăreasa lui fusese împrumutată la Glengask, iar ajutorul ei, care gătea acum la el la reşedinţă, făcuse o obsesie pentru untură. Îşi îndreptă spatele şi se uită înspre Jane, evitând privirea lui Winnie.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domniţă. Dacă mai vrei să afli câte ceva despre Ţinuturile Înalte, îţi povestesc bucuros.

— Mulţumesc, Lord Gray, răspunse ea roşind. Cel mai probabil voi profita de amabila-ţi ofertă.

— Aştept cu nerăbdare.

Schiţă o plecăciune, apoi se uită înspre însoţitoarea lui Jane, vădit enervată.

— Winnie.

— Lachlan.

Înainte să-i mai dea ceva de făcut, Lachlan mări pasul şi se îndepărtă de Winnie şi de prietena ei. S-ar fi dus la Urs, dar asta l-ar fi părut să pară un obedient care deja face ce-i ceruse ea. Aşa că încetini în dreptul lui Arran şi Mary, undeva pe la jumătatea grupului.

— Sora ta e enervantă rău, mormăi el.

— E prima dată când se joacă de-a gazda, spuse mijlociul dintre fraţii MacLawry, cu un zâmbet uşor. Şi din moment ce face asta cu ocazia nunţii lui Ranulf, o să fie şi ultima dată. Aici, cel puţin. Ai puţintică răbdare. Sau muşcă din ceva. S-ar putea să funcţioneze.

— Cred că Rowena se descurcă remarcabil de bine în postura de gazdă, interveni Mary Campbell MacLawry. La doar 18 ani se ocupă de oaspeţi străini, de o nuntă, de o petrecere cu jocuri sportive la care va lua parte tot clanul, de o vizită în păr a neamurilor mele… Eu, una, nu sunt sigură că m-aş fi descurcat cu atâtea pe cap la vârsta ei.

— La vârsta ei, o imită Arran. Sunt doar trei ani diferenţă între voi două. Tu m-ai făcut să mă-ndrăgostesc de cineva din familia Campbell, aşa că sunt convins că te-ai putea descurca să te ocupi de o nuntă şi de o petrecere.

Ea se sprijini uşor de umărul lui.

— Am s-o ajut cât voi putea de mult, dar tot mă bucur că nu-s toate pe umerii mei.

Lachlan trase aer în piept, încercând să nu vomite de la atâtea dulcegării.

— Ce-o avea sau n-o avea pe umeri nu-i dă dreptul să latre la mine şi să-mi dea ordine de parcă aş fi ultimul servitor.

— Aşa face cu noi toţi, răspunse Arran. Ce nu-ţi pică ţie bine e că nu mai bate din gene şi nu-ţi mai aruncă priviri

galeşe. De acum eşti doar un flăcău oarecare, Lach.

Nu avea cum să fie ăsta motivul. Winnie nu fusese niciodată atât de enervantă şi de imprevizibilă ca după întoarcerea de la Londra. Zilele lipsite de griji şi complimentele primite de la toţi acei englezoi spălăciţi şi plăpânzi o schimbaseră. Normal că Arran nu observa, pentru că şi el se lăsase sedus de Londra. Chiar şi Ranulf. Cu câteva luni în urmă, marchizul ar fi preferat să-şi dea foc la casă decât să-i calce pragul vreun picior de englez. Şi uite că acum se însura cu o englezoaică.

— Ţi-ai pierdut minţile, Arran, mormăi el. Eşti îndrăgostit şi vezi totul în roz. Mă duc să vorbesc cu Ursul.

Arran pufni.

— Dacă-n Munro îţi pui speranţa pentru o discuţie raţională şi obiectivă… mai bine te arunci în lac.

Lachlan ignoră cuvintele prietenului său, precum şi chicotelile care îi urmară, şi-şi făcu loc prin gloata frumos şi nepotrivit îmbrăcată şi încălţată. Când se apropie de Urs, îl văzu alături de Sarah Parker şi de sora ei, Susan. Uriaşului îi plăceau provocările, dar să se afişeze astfel cu două englezoaice, în prezenţa vărului lor, era cam prea de tot chiar şi pentru Munro. Se vedea nevoit să amâne discuţia în care avea de gând să-l avertizeze pe mezinul MacLawry că surioara lui trebuie pusă la punct. Dată fiind situaţia, tot ce putea face pe moment era să stea cu ochii pe ea. Trebuiau pregătite camerele de oaspeţi pentru căpeteniile de clan şi pentru alţi musafiri mai puţin prietenoşi, iar dacă Winnie îl repartiza pe vreunul în camera greşită, doar pentru că i se părea că ochii respectivului se asortau cu nuanţa camerei, risca să provoace un război.

Samston şi Arnold Peabody, un tip cu bărbia îngustă, li se alăturaseră lui Winnie şi Jane. Le flancau şi, practic, le ţineau departe de oricine ar fi vrut să îşi facă loc în grupul lor. Numai că el, unul, nu avea nicio intenţie să o facă. Voia doar ca ei să-i intre în cap că nu era căţeluşul ei. Îi avea deja pe Fergus şi pe Una, cei doi credincioşi câini de vânătoare care însoţeau grupul chiar în acele momente, ţinându-se aproape de Ranulf.

— Winnie ne-a spus că pe proprietatea Glengask sunt două sate, se auzi o voce de femeie.

Lachlan se întoarse. Era una dintre englezoaice, Lady Edith Simms, care se apropia cât de repede îi permiteau poalele înfoiate ale rochiei. Mda, era cea vădit disperată să se mărite. Bruneta nu avea mai mult de 1,50. Era aproape o piticanie faţă de el, care măsura 1,85. Dar îi zâmbea frumos şi în niciun caz nu îi spunea că era o dezamăgire pentru ea şi că era bun numai să-şi umfle muşchii. Şi nici nu-i ceruse nimeni să se ţină departe de ea, cum se întâmplase în cazul lui Lady Jane Hanover. Şi clar nu avea să anunţe pe toată lumea că era un idiot.

— Aşa e, îi răspunse, oferindu-i braţul.

Ea îl prinse de mânecă cu degetele-i micuţe. În preajma ei se simţea cât o namilă. Winnie era cu cel puţin 15 centimetri mai înaltă decât Lady Edith şi când era lângă el nu simţea că o domină. Mai ales când era furioasă.

— Unde se află celălalt sat? întrebă Edith.

El se forţă să-şi vină în fire. Nu Winnie trebuia să-l intereseze. Ideea era ca el să se simtă bine şi să se distreze în compania musafirilor, în ciuda comportamentului exasperant al mezinei familiei MacLawry.

— E la mai puţin de patru kilometri sud faţă de unde suntem acum, îi răspunse el. Apa pe lângă care am mers ieri călare o ia devale şi trece pe lângă Mahldoen. Mai sunt şi alte aşezări, dar sunt mai mici şi mai risipite.

— Cred că duceţi o viaţă destul de însingurată pe aici, zise ea după câteva clipe. Locuieşti singur la reşedinţa Gray?

— Sunt doar eu şi servitorii. De asta îmi şi petrec aproape tot timpul liber la Glengask. Am crescut împreună cu toţii, practic.

— Aha, făcu ea, încuviinţând din cap de parcă şi-ar fi lămurit o curiozitate.

— Ţi-am dat răspunsul la o ghicitoare, domniţă?

— În timpul călătoriei, Winnie ne-a povestit despre Glengask. Ne-a spus că sunteţi veri, dar că vă aveţi mai curând ca fraţii.

— Suntem veri de-al treilea sau de-al patrulea, cam aşa ceva. Bunica mea era o MacLawry şi era verişoara şefului clanului.

În trecut, ori de câte ori încercase să scoată în evidenţă faptul că erau rude, Winnie se străduise din răsputeri să sublinieze cât de îndepărtate le erau legăturile de rudenie. Şi iată-l acum făcând acelaşi lucru.

— Cred că Winnie nu mă considera parte din familie pe când se prezenta peste tot drept Lady Gray.

Edith chicoti.

— Nici că i-o pot lua în lume de rău. Eşti ceea ce la Londra am numi un bărbat la mare căutare, milord.

Lachlan zâmbi.

— Spune-mi Lachlan, domniţă. Nu-s genul care stă băţos la el în castel şi priveşte lumea şi viaţa de la distanţă şi înălţime.

— Prea bine, Lachlan.

În vreme ce el şi familia MacLawry preferau să îşi petreacă timpul afară, în aer liber, nu acelaşi lucru se putea spune despre oaspeţii londonezi. La jumătatea plimbării cu toţii erau deja asudaţi şi îşi pierduseră suflul. Conversaţia trena, iar Lachlan era destul de sigur că jumătate dintre membrii grupului s-ar fi lăsat păgubaşi şi ar fi făcut cale-ntoarsă dacă drumul deja parcurs n-ar fi fost deja mai lung decât distanţa care mai rămăsese până în sat. Nici nu era de mirare, la altitudinea la care se aflau, dar nu înţelegea cum de Winnie ar găsi irezistibil un individ roşu la faţă care se tăvălea pe jos şi încerca din răsputeri să-şi recapete suflul. Arran tocmai scăpase de atela de la braţ cu două zile în urmă şi arăta de parcă plimbarea abia începuse.

— Zâmbeşti, observă Edith cu glas tare.

Şi ea respira greu, iar felul în care îl strângea de braţ era mai curând ca să se sprijine decât ca să flirteze.

— Trebuie să-mi spui ce găseşti aşa amuzant, continuă ea.

Într-adevăr, putea să-i spună, dar ar fi atras din nou furia lui Winnie. Aşa că Lachlan redeveni serios.

— E a patra zi cu soare la rând, observă el pe un ton

neutru. E suficient să facă un muntean să zâmbească.

Răspunsul păru să o mulţumească, pentru că îi surâse şi încuviinţă din cap.

— O, da! Winnie ne-a povestit că în perioada asta a anului natura este la apogeul frumuseţii. Dimineaţa, ea şi Samston ies la o plimbare călare ca să vadă o vale plină, pur şi simplu, de zambile sălbatice. Nu-i aşa că e romantic? oftă ea, sprijinindu-se şi mai mult de el.

— Mda, mormăi el aruncând o privire otrăvită înspre ceafa contelui.

— Ştii unde e acea vale, Lachlan? Poate mă duci în plimbare acolo.

— Nu mi-o amintesc, minţi el.

Nu era câtuşi de puţin dispus să se lase atras într-un flirt câtă vreme atenţia îi era concentrată în altă parte.

Cineva trebuia să-l prevină pe Ranulf că sora lui se compromitea cu un englezoi pus pe căpătuială. Cu un vânător de zestre. Marchizul avea să pună capăt întregii poveşti mai rapid şi mai eficient ca un foc de armă. Sau poate chiar cu un foc de armă, dacă Samston nu era cu băgare de seamă. Şi ce mama naibii urmărea Winnie, totuşi? Reuşise ceea ce îşi propusese, şi anume să aibă parte de un sezon monden la Londra, dar ăsta nu era un motiv să le spună vechilor prieteni că s-a terminat totul între ei sau să facă paradă în faţa acelor fraieri de englezoi ca o copiliţă care face pe omul mare doar pentru că poartă haine de om mare. În ce-l privea, tactica nu funcţiona. Dar englezii nu o vedeau cum o vedea el.

Odată ajunşi la An Soadh nu o scăpă din ochi, căci atenţia fraţilor ei era îndreptată spre femei. Era nevoie să aibă grijă cineva şi să o supravegheze ca nu cumva să facă sau să pară a face ceva nelalocul ei.

Când aflară că lordul Glengask şi aleasa lui veniseră în sat, localnicii începură să apară din toate părţile, iar grupul londonez se sparse în mai multe grupuri mai mici şi îşi începu vizita în pitoreasca aşezare. Poate că femeile aveau să facă haz de opţiunile limitate de la prăvălia croitoresei, dar sigur nu aveau să găsească vreun cusur produselor de

brutărie ale doamnei Todd. Ranulf deja discuta despre ţesătoria unde se făceau stofele în culorile clanului, precum şi altele care erau expediate în America şi în nord-est, dar şi despre atelierul de olărit pe care intenţiona să-l construiască după ce descoperise o piaţă foarte interesată de obiecte din lut decorate cu imagini cu ciulini şi iarbă-neagră.

Glengask înfiinţase numeroase întreprinderi cu scopul principal de a le vinde bunuri diverse scoţienilor dezrădăcinaţi care fuseseră obligaţi să se mute în oraşe sau chiar peste hotare. Cele mai multe erau la Edinburgh, dar unele se aflau pe lângă râul Dee şi contribuiseră la înflorirea satelor din zonă.

Mai auzise toate astea şi chiar dăduse o mână de ajutor, atât din punct de vedere logistic, cât şi convingând munteni bănuitori şi ostili că, dacă făceau schimbări în prezent, nu însemna că îşi negau sau îşi ştergeau trecutul. Era partea cea mai dificilă din sarcinile lui de căpetenie de clan, aceea de a găsi modalităţi de a menţine tradiţiile scoţiene în vreme ce deschidea drumurile către un viitor mai simplu şi mai confortabil. Iar când avea succes, reprezenta şi cea mai mare satisfacţie din a fi lordul Gray.

— Îmi vine să-ncep să cânt de fiecare dată când aud povestea asta, zise Ursul, făcându-şi loc până lângă el. Crezi că englezoilor le pasă? Nici cât negru sub unghie, ascultă-mă pe mine.

— Neah. Niciunul n-a văzut o familie nevoită să plece pentru că i-a fost arsă casa ca să aibă oile mai mult loc de păşunat. Nu m-ar mira să aflu că poate chiar ei au dat ordinele, din locuinţele lor confortabile din sud.

Îl căută din priviri pe Samston, dar contele nu era nicăieri. Şi nici Winnie.

— Eşti cinic rău, Lach.

— Mda, cred că sunt, zise el scuturându-se. Mai bine cinic decât dezamăgit.

Munro se încruntă, dar înainte să apuce să zică ceva, Lachlan se îndepărtă de grup. I-ar da o lecţie lui Winnie dacă le-ar spune tuturor că plecase cu Samston şi nici

măcar nu putea să îşi explice de ce el, unul, n-o luase în direcţia opusă. Ce indivizi proşti, fără sânge-n ei, care priveau de sus pe toată lumea şi credeau că asta îi face interesanţi! Cum putea cineva să-i considere atrăgători? Mai ales Winnie, care avea termeni de comparaţie precum fraţii ei... sau el. Îi observă pe ea şi pe Samston în dreptul gardului ce împrejmuia vacile scoţiene ale domnului Addie. Era convins că domnul conte avea să găsească de cuviinţă să facă ceva comentarii şi să le compare cu eleganta şi bălţata rasă Herefords din frumoasa lui ţară. Iar Winnie avea să fluture din gene fără să îi pese de ce îi spunea, atât timp cât avea parte de toată atenţia lui.

Samston era cu faţa spre ea. Cu o mână îi atingea cotul, apoi degetele îi coborau de-a lungul braţului şi se împleteau într-ale ei. Iar Winnie... Winnie îi cuprindea obrazul în palmă. Era un gest senzual, intim, complet diferit de flirtul obişnuit al unei fătuci.

Numai că Winnie... de fapt, Rowena nu mai era o fătucă.

Lachlan o privi iar şi iar. Pletele negre şi bogate îi erau împletite în două cozi care îi ajungeau până la jumătatea spatelui. Câteva şuviţe libere îi mângâiau ovalul feţei, fluturând sub briza dimineţii. O pălărie de paie, altfel inutilă, îi adumbrea ochii, evidenţiindu-i ochii ce băteau înspre gri, precum blana unei pisici sălbatice scoţiene. El, unul, ştia prea bine că ea avea şi temperamentul frumoasei feline. Rochia verde cu alb, de plimbare, era, cel mai probabil, croită după ultima modă de la Londra, iar felul în care se mula pe rotunjimile trupului ei...

Înghiţi în sec. Dumnezeule mare! Ce naiba se întâmplase? Cu trei luni în urmă fusese convins că era doar o copilandră. Când se întorsese de la Londra, iar el îi spusese o dată pentru totdeauna că n-o să-i ceară niciodată mâna, iar ea râsese de el, practic, şi fusese perfect de acord... şi atunci fusese o copilandră, nu? O copilă alintată, supărată că i se refuzate obsesia preferată.

Întreaga Scoţie şi, de altfel, întreaga lume îl izbiră brusc în faţă. Imaginea pe care o avea în minte despre ea,

cea a copiliţei cu fustele rupte şi cu ciulini în păr înceta să existe. Rowena MacLawry era o tânără uimitor de atrăgătoare. De-a dreptul răpitoare. Iar el nu observase asta decât când un alt bărbat pusese mâna pe ea.

Dorinţa, gelozia şi furia îl orbeau mai tare decât soarele arzător al verii. Se retrase din raza lor vizuală înainte să fie observat. Era limpede că făcuse o mare greşeală refuzând-o. Iar acum trebuia să îndrepte lucrurile înainte ca Samston cel lucios să-i pună inelul de logodnă pe deget. În mod normal, n-ar trebui să-i ia prea mult timp să reuşească. În fond şi la urma urmei, fusese îndrăgostită de ei cam de când se ştia – adică de 18 ani. Odată ce avea să-i reamintească asta şi să-i spună că de acum o privea ca pe tânăra adorabilă în care se transformase… Ei bine, totul avea să se schimbe.

capitolul 4

— Scoţia ta e splendidă, Rowena, murmură Adam James, privind-o cu frumoşii lui ochi căprui. Dar tot nu se compară cu tine.

— Ce…

— Taci, o întrerupse el. Acum o să te sărut.

Părea o informaţie deloc necesară, la felul în care o condusese în spatele casei domnului Addie. Nu era convinsă că îl cunoştea suficient de bine sau avea suficientă încredere în el ca să se sărute, dar cineva tot trebuia să fie primul cu care se săruta. Iar înainte să se ataşeze prea mult de ea, Rowena trebuia să-l anunţe că Ranulf selectase alţi trei bărbaţi pe care ea fusese de acord să îi cunoască. Dar primul sărut era totuşi primul sărut, şi nu se simţea înclinată să îl refuze pe Adam. În cel mai rău caz, avea să fie încă un lucru bifat pe lista de lucruri pe care Lachlan nu le făcuse pentru ea. Gura lui se apropie de a ei, caldă şi fină, deloc umedă, cum o avertizase Jane. Îşi lipi buzele de ale lui şi îşi aminti să îndoaie un genunchi şi

să ridice piciorul la câţiva centimetri de la sol, aşa cum exersase cu Jane în oglindă, la reşedinţa Hanover. Una peste alta, găsea că se descurca destul de bine. El începu să se retragă, apoi aruncă o privire rapidă peste umărul ei şi se apropie iar, trăgând-o chiar mai aproape. Îşi simţi buzele strivite de-ale lui şi se trezi cu nasul în obrazul lui. Rowena îl împinse. Pe toţi sfinţii, toată tărăşenia nu i se părea deloc romantică.

— Aici eraţi, se auzi vocea lui Jane, urmată de un scurt ţipăt de surpriză. Dumnezeule!

Adam se îndepărtă uşor de ea, făcând o grimasă abia perceptibilă.

— Îmi cer scuze, Lady Rowena, zise el. Mi-am permis prea mult. Lady Jane, fac apel la discreţia dumitale.

Totul părea atât de exagerat şi de… artificial. Repetat.

Rowena se încruntă.

— Nu cumva chiar intenţionai să fim văzuţi sărutându-ne? Doar că de altcineva? îl interogă ea, fără să uite de accentul londonez.

— Eu… N-aş face niciodată aşa ceva! protestă el, roşind violent.

Nu roşise când o sărutase. Deci de-aici venise grimasa aceea pe care abia apucase să i-o observe. Voise ca nu Jane, ci altcineva să îi surprindă.

— Atunci n-ai de ce să-ţi faci griji, îi răspunse, profund dezamăgită.

Cât de prostuţă şi naivă o crezuse? Mai ales după repetatele lui întrebări aşa-zis politicoase despre dota pe care i-ar asigura-o Ranulf la măritiş.

— Jane ne va păstra secretul, continuă ea.

Se îndepărtă fără să arunce o privire în urmă şi-şi luă prietena de braţ.

— Vreau să îndrept lucrurile, milady! Am greşit amândoi pentru că am căzut pradă pasiunii reciproce care…

— Opreşte-te! i-o tăie ea brusc. Nu mă las prostită.

Jane pufni.

— Dacă-mi permiţi o observaţie, Lord Samston, nici n-

ai idee ce noroc ai că tocmai eu v-am văzut. Dacă le spui fraţilor ei că ai sărutat-o pe Winnie, mai ales când nimeni altcineva nu-ţi poate confirma afirmaţiile, ai şanse mult mai mari să-ţi pierzi viaţa decât să-i obţii mâna şi averea.

— Nu înţeleg de ce simţi nevoia să mă ataci, spuse contele pe un ton înţepat. Nu am făcut decât să apelez la discreţia ta.

— Şi de-asta m-ai sărutat a doua oară când ai simţit că se apropie cineva? Asta nu e pasiune reciprocă, milord. E pură lăcomie. Vino, Jane, vreau să-ţi arăt brutăria!

Cu poalele rochiilor fluturând, se îndepărtară de conte şi ocoliră casa.

— Ştiai că are de gând să te sărute? îi şopti Jane.

— M-am gândit că e posibil. Dar acum nici nu mai sunt sigură că mă place.

Şi era sătulă de acel sentiment de nesiguranţă.

— Eu cred că da. Şi dacă n-ar fi fost atât de disperat după averea ta, te-ar fi căpătat şi pe tine, şi banii tăi, comentă Jane, încreţindu-şi nasul. Dar e mai bine că s-a purtat aşa.

— Nu te contrazic.

Rowena încercă să râdă, dar realiză că tocmai avusese parte de primul sărut, iar sărutul nu pornise din pasiune, ci din dorinţa lui Adam de a căpăta bani şi putere. Chiar nu o amuza situaţia.

În timp ce se îndreptau spre piaţa mare, unde se afla restul grupului, aruncă o privire prudentă înspre Ranulf. Fratele ei cel mare avea o expresie relaxată şi amuzată şi nu-şi lua ochii de la Charlotte. Asta o făcu să se relaxeze un pic. Arran părea ocupat cu Mary, iar Ursul, cu surorile Parker. Deci nu îi observaseră lipsa, lucru foarte neobişnuit şi, în situaţia dată, cât se poate de convenabil.

— Pot să te întreb ceva? întrebă Jane, dându-i drumul de la braţ, dar rămânând lângă ea. Dar să nu te superi. E doar o întrebare.

— Mă poţi întreba orice, Janie, răspunse ea, devenind brusc curioasă. Bineînţeles că nu mă supăr.

— E vorba despre Lachlan. Lordul Gray.

O, Doamne! La naiba, doar îi ceruse lui Lachlan să stea departe de Jane! Şi iată că, de fiecare dată când îi căuta cu privirea, erau unul lângă celălalt şi discutau. Dată fiind recenta tensiune dintre ea şi Lachlan, nu putea decât să-l învinuiască pe viconte pentru că-i nesocotea pe faţă cerinţa.

— Asta nu e o întrebare, zise ea pe un ton prudent.

— Era o întrebare implicită, spuse Jane roşind. Vreau să spun… Acum, că Samston a ieşit din cărţi, cum s-ar spune, asta înseamnă că… o să-ţi schimbi decizia în ce-l priveşte pe Lord Gray?

Aproape împotriva voinţei ei, Rowena se întoarse spre Lachlan şi constată că şi el se uita fix la ea. Indiferent de ce simţea pentru el, trebuia să rămână obiectivă şi nu putea să nu recunoască evidenţa – că Lord Gray era un bărbat al naibii de chipeş. Cum stătea în aer liber, cu umerii lui largi, părul şaten în bătaia vântului, purtând kilt sau, ca în acea zi, o pereche de pantaloni din piele de căprioară şi cizme, era întocmai imaginea pe care orice tânără romantică o proiecta în minte înainte să pună capul pe pernă. Era un muntean neîmblânzit, desprins din sălbăticia acelui tărâm atât de special.

Crescuse visând astfel la el. Poate era bine că de acum avea aşteptări mai potolite. Mai aşezate şi mai simplu de gestionat. Cum ar fi să fie, la rândul ei, apreciată de bărbaţii de care era interesată. Rowena oftă şi-şi privi prietena.

— Nu mă mai simt legată de Lachlan. Nici măcar nu sunt sigură dacă mai suntem prieteni. Dacă îl placi, doresc doar să te previn că rişti să-ţi iroseşti efortul şi sentimentele pentru cineva lipsit de inimă.

— A fost foarte drăguţ cu mine.

— Chiar este drăguţ. De-a dreptul fermecător. Dar e aşa cu toată lumea. Să nu crezi că zâmbetele lui îţi sunt dedicate exclusiv ţie.

Jane încuviinţă din cap.

— Sunt în gardă. Am văzut cât de frustrată ai fost de întreaga situaţie. Am făcut greşeala de a mă îndrăgosti de

Arran, crezând că are o slăbiciune pentru mine când, de fapt, el era doar politicos. Dar acum înţeleg.

Rowena se cam îndoia că prietena ei era în gardă chiar pe cât credea. Dar, din moment ce tocmai devenise conştientă de propriile greşeli în ce-l privea pe Lachlan, nu putea să nu-i dea lui Jane credit pentru propria revelaţie.

— Atunci fă cum doreşti, draga mea. Doar te rog, te implor, nu-l lăsa să-ţi frângă inima.

— N-am să-l las. Îţi promit!

— Winnie, asta e brutăria despre care ne povesteai acum două săptămâni? întrebă Edith, întrerupându-le conversaţia. Pare foarte… banală.

— Asta pentru că biscuiţii de aici n-au nevoie de cine ştie ce prezentare. Calitatea lor vorbeşte de la sine, răspunse Rowena, zâmbind. Propun să intrăm şi să vedem dacă doamna Todd a copt azi faimoşii ei biscuiţi cu miere.

În timp ce conducea grupul, îl văzu pe lordul Samston alăturându-se celor care se îndreptau spre atelierul de olărit. Şi tot atunci observă felul în care Lachlan îl fixa cu privirea pe conte. Avea o uitătură de-a dreptul veninoasă, care o sperie şi o nedumeri în egală măsură, o dată pentru că era neobişnuit pentru Lachlan să fie neprietenos şi o dată pentru că nu vedea niciun motiv pentru ca el să nutrească o asemenea antipatie faţă de Samston.

— Mă scuzaţi o clipă, zise, zâmbindu-i doamnei Todd şi comandând două duzini de biscuiţi cu miere înainte să se strecoare pe uşă afară.

Bineînţeles că Lachlan nu era în grija ei, stările lui de spirit nu le mai afectau pe ale ei, iar gusturile şi preferinţele lui nu mai deveneau automat ale ei. Dar stătea singur cuc în urma tuturor şi părea că vrea să-l ia pe Samston la pumni până îl lasă lat. Adam James o dezamăgise, dar nu avea de gând să lase pe nimeni să se ia de oaspeţii veniţi în nord ca să ia parte la nuntă.

— Ţi-a intrat cumva o muscă-n gură? întrebă ea încet când ajunse lângă Lachlan.

— Neah. Dar am de gând să-i zbor dinţii din gură ăluia de colo, răspunse el pe acelaşi ton.

O, nu! Oare Lachlan îi văzuse sărutându-se? Nu, nu avea nicio noimă. Dacă i-ar fi văzut, fie i-ar fi spus Ursului, fie ar fi sărit direct la bătaie, chiar atunci.

— Şi ce te-a făcut, mă rog, să ai aşa un chef să recurgi la violenţă? întrebă ea ca să se asigure.

— Are o uitătură arogantă. Nu-mi place.

Ea aruncă o privire scurtă înspre obiectul pasiunii ei de aproape douăzeci de ani.

— Aş putea să te-ntreb ce s-a schimbat de azi-dimineaţă, dar serios, Lachlan, chiar nu-mi pasă. Lasă-l în plata Domnului! Lasă-i în pace pe toţi musafirii mei! Ia-ţi proasta dispoziţie şi du-te!

El o privi, iar ochii lui verzi aruncau sclipiri atât de tăioase, încât făcu instinctiv un pas în spate.

— Credeam că ne-am înţeles că nu-s căţeluşul tău, fetiţo. Lordul Samston al tău n-are ce căuta aici şi n-are ce căuta cu tine. Dacă n-are grijă, s-ar putea să-şi facă duşmani pe-aici.

Acel Lachlan pe care îl cunoştea nu ameninţa oamenii fără motiv. Dar până în urmă cu câteva minute îi avusese pe amândoi în raza vizuală. Toată dimineaţa. Ce-i scăpase?

— Bineînţeles că nu eşti căţeluşul meu, îi răspunse, menţinându-şi vocea joasă şi controlată. Şi ştiu că nu eşti nesăbuit. Fie că-l placi, fie nu pe lordul Samston, ştii prea bine că nu e cazul să provoci scandal. Dacă te iei fără motiv de un lord englez şi-i mai şi învineţeşti un ochi, o să provoci un dezastru faţă de care rivalitatea cu clanul Campbell o să pară o furtună într-un pahar cu apă.

Lachlan pufni ironic.

— O furtună într-un pahar cu apă? Cineva ar trebui să-ţi aducă aminte că eşti scoţiană, fetiţo.

Ea se încruntă. Parcă nu-l recunoştea pe bărbatul din faţa ei. Părea atât de… imprevizibil. Era o senzaţie nouă şi nu era sigură că îi era pe plac. Nu că avea vreo importanţă.

— N-am nevoie să-mi aducă nimeni aminte de nimic.

— O, ba da, dacă ai impresia că vreunul dintre molaticii ăştia, şi vânători de zestre pe deasupra, te poate face fericită.

Părea de-a dreptul gelos, iar asta nu avea nicio noimă.

— Ştii bine că am avut deja acea discuţie atât de necesară între noi şi ne-am lămurit că nu-i nevoie să te preocupe fericirea mea. Dacă de asta te uiţi la Adam de parcă ai vrea să-l ucizi din priviri, încetează! Chiar nu e treaba ta.

— Aici greşeşti, fetiţo.

Ea îl fixă cu privirea.

— Şi ce te face să crezi că e un vânător de zestre, de fapt?

— Bine. Tu ai părerea ta, eu o am pe-a mea.

Ei bine, era de-ajuns.

— Nu ştiu ce te-a apucat de eşti aşa mânios, zise ea cu mâinile în şolduri, dar n-ai niciun motiv să comentezi sau să mârâi din cauza mea şi a lui Samston. E prea târziu. Am planurile mele, care nu te includ pe tine.

O încerca o stranie satisfacţie rostind acele cuvinte şi transmiţând, prin simplul ton al vocii, că era furioasă. Cel mai probabil, lui îi displăcea faptul că n-o mai vedea încuviinţându-i fiecare cuvânt şi agăţându-se de fiecare privire pe care i-o arunca şi de aici se declanşase toată încordarea dintre ei. Ei bine, dacă Lachlan se considera neglijat, nu avea decât să găsească pe altcineva care să se uite la el ca la un soare. Jane părea înlocuitoarea cea mai la îndemână. Pentru că după trei luni în care îşi reamintise zi de zi, oră de oră cât timp, cât efort şi cât suflet investise degeaba în el, nu era dispusă să îi mai acorde niciun minut în plus.

— Mai ştii, poate nici socotelile mele nu te includ pe tine.

— Deja eşti ridicol. Mai bine taci.

Lachlan nu părea să fi spus tot ce avea de spus. Ca să nu îi dea prilejul să distrugă şi ultimele urme de prietenie dintre ei, Rowena plecă degrabă şi intră în atelierul de olărit. Niciunul dintre oaspeţii englezi nu părea neapărat interesat de procesul de fabricaţie a farfuriilor şi ceştilor, dar din punctul ei de vedere asta însemna că nu vedeau

esenţialul. Căci nici lui Ranulf nu îi păsa prea mult despre cum se fabricau obiectele. Ce era impresionant era că reuşise să pună afacerea pe picioare şi că în acest fel 10-12 localnici aveau parte de un venit lunar pentru că lucrau în atelier.

— Ranulf?

Fratele ei se întoarse spre ea, ţinând un frumos platou decorat cu flori de ciulin.

— Da, *piuthair.* Le-ai arătat prietenilor tăi brutăria?

— Da.

În fine, oarecum.

— Ai trimis vorbă… cui spuneai?

El ridică din sprânceană.

— Nu te-ai răzgândit, sper.

— A, nu, câtuşi de puţin. Mă întrebam când ar urma să vină, spuse Rowena.

Marchizul continuă să o scruteze cu o expresie de curiozitate pe chip.

— Cairnsgrove ar putea ajunge mâine la prânz, cel târziu. Ceilalţi ar sosi cam după încă o zi sau două. De ce-ntrebi? Privi peste umărul ei, înspre locul unde se aflau Samston şi câţiva alţi oaspeţi englezi.

— N-am un motiv special, răspunse ea, păstrând o expresie neutră.

Motivul nu avea legătură atât cu Adam James, cât despre ultimii 18 ani duşi pe apa Sâmbetei. Voia să găsească un logodnic repede, ca să poată uita la fel de repede de Lachlan MacTier.

— Cred că sunt nerăbdătoare să-mi văd de viaţa mea.

— Aha. Îi dădu platoul unui muncitor, o luă de braţ pe Rowena şi o duse câţiva paşi mai în lături. Nerăbdarea asta a ta… Cumva a fost provocată de ceva anume?

I-ar fi putut spune că Samston o sărutase ca prin acel şiretlic să pună mâna pe zestrea ei. I-ar fi putut spune că Lachlan părea mult mai mânios şi mai pornit decât îl ştia. Dar oricare dintre acele răspunsuri risca să provoace necazuri de care chiar nu avea nevoie. Plus că Lachlan era în continuare cel mai bun prieten al Ursului şi căpetenia în

care Ranulf avea cea mai mare încredere.

— Îţi organizăm nunta, improviză ea cu zâmbetul pe buze. Nu-i normal ca o fată să se gândească şi la interesul ei?

— Ba cred că da.

Mâine la prânz. Nu avea să mai iasă de dimineaţă cu Samston la o plimbare călare până în valea Madainn, dar cu siguranţă putea să evite să dea de necaz până atunci. Chiar în acea clipă lângă ei apăru Jane, de parcă unul dintre zeii antici i-ar fi ghicit gândurile şi ar fi decis să râdă un pic de ea.

— Lachlan m-a invitat mâine-dimineaţă la o plimbare călare, anunţă prietena ei, înmânându-i un biscuit şi zâmbind încântată. Nici n-a fost nevoie să flirtez cu el mai întâi.

— O, splendid! răspunse Rowena, păstrându-şi sângele-rece şi zâmbetul.

Una din două: ultima discuţie cu Lachlan fusese doar o încercare de a o face de râs sau o invitase pe Jane doar ca să o sfideze.

— Pe-acolo sunt o mulţime de trasee pitoreşti, continuă ea, aparent netulburată.

— Mi-a spus ceva de… valea Madainn, dacă am reţinut corect. E valea aceea cu zambile sălbatice?

— Eu… Da, chiar aceea. Sunt şi nişte ruine acolo. Arran spune că locul e bântuit.

— Dumnezeule! se cutremură Jane.

— Nu te îngrijora, sunt convinsă că Lachlan te va apăra.

Vai, suna ca o fată bătrână şi acră, până şi ea îşi dădea seama. Nu asta îi fusese intenţia. Doar că prietena ei nu avea nevoie de mult ca să se arunce cu capul înainte şi să se îndrăgostească, iar Lachlan nu era ţinta potrivită pentru inima unei tinere. Şi, colac peste pupăză – poate – o invitase pe Jane la o plimbare călare. Avea de gând să provoace necazuri? Lui Jane? Ei? Clanului?

Se încruntă. Fără doar şi poate, avea să iasă şi ea la o plimbare a doua zi de dimineaţă. Lachlan nu trebuia lăsat

să rănească şi pe altcineva. Mai ales pe prietena ei cea mai bună.

*

— Astea sunt ruinele despre care Winnie spunea că sunt bântuite? întrebă Jane, cu răsuflarea tăiată de aerul rece al dimineţii.

Lachlan îi dădu pinteni lui Beowulf. Unde mama naibii era Winnie? În ziua anterioară, Lady Edith îi spusese că urma să se plimbe cu Samston chiar în valea cu pricina. Nu ştia ce plănuia contele să facă în acel decor romantic prin excelenţă, doar că el, unul, avea de gând să îl împiedice. Numai că… cei doi nu păreau să fie prin preajmă.

— Aşa-i, răspunse el, răsucindu-se în şa ca să se uite peste lacul de la baza stâncilor. Ruinele cu pricina sunt ale castelului Teàrlag. Se spune că lordul Teàrlag şi-a trimis soţia într-o vizită, dar ea a făcut cale întoarsă pentru că zăpada blocase drumul. Când s-a întors, şi-a găsit bărbatul înlănţuit cu sora ei, în dormitorul matrimonial. Zice-se că Lady Teàrlag era un fel de vrăjitoare şi că a făcut castelul scrum, cu tot cu locatari. Umblă vorba că şi acum se plimbă printre ruine şi veghează ca nu cumva vreo altă femeie să se apropie de soţul ei.

— Groaznic! exclamă Jane, privind cu un aer neliniştit înspre fostul castel.

— Morala e să nu te pui c-o scoţiană. Niciodată. Nu există creatură mai aprigă pe lume.

— O, sunt convinsă, chicoti Jane. Şi cred că şi lordul Samston s-a convins de asta pe pielea lui.

Devenea interesant.

— Nu era vorba că Winnie iese să se plimbe azi pe-aici? Credeam că o să ne-ntâlnim toţi patru, într-un final.

— Winnie şi-a schimbat planurile, cred. Ştiu sigur că le-a schimbat pe-ale contelui.

Hm. În familia MacLawry, Ursul era recunoscut drept cel încăpăţânat, iar Arran, drept cel mai inteligent. Lachlan îşi petrecuse întreaga viaţă gestionându-i cu succes pe toţi

membrii familiei, inclusiv pe Ranulf şi sora lor cea amorezată de el, strecurându-se eficient şi fără a provoca incidente. Unde mai pui că relaţia cu familia fusese marcată şi de incidente precum inundaţii, surpări de teren, recolte distruse, plus de misiunea de a avea grijă de 200 de suflete. Ceva se întâmplase ieri între Winnie şi Samston. Iniţial crezuse că Winnie se străduia un pic prea mult să ascundă un secret care o făcea fericită. Însă îi devenea tot mai clar că, în realitate, contele căzuse în dizgraţie – un lucru, de altfel, splendid. Numai că trebuia să afle exact ce se petrecuse şi dacă nu cumva făcuse un calcul greşit şi o înţepase prea tare pe Rowena în timpul plimbării prin sat. Şi dacă nu cumva Samston merita un pumn în figură.

— Un bărbat trebuie să ştie să se întindă doar cât îi e plapuma. Să nu încerce mai mult decât îşi permite.

Erau cuvinte suficient de vagi, dar numai bune să o atragă pe Jane în conversaţie.

Ea clipi des, iar frumoşii ochi căprui îi trădau uimirea.

— Aşadar, Winnie ţi-a povestit?

— Păi nu avea cum să nu le spună fraţilor ei, se aventură el.

— Adevărat. Mie-mi spusese că, dacă le zice că lordul Samston a sărutat-o, o să-l omoare, cu toate că ea a avut grijă să îl pună la punct. Zi şi tu, individul şi-a imaginat că o poate compromite ca să se mărite cu el. Şi-a spus că, dacă eu îi văd sărutându-se, o va avea pe Winnie la mână. Trebuia să-şi imagineze că eu n-aş spune niciodată nimănui. Şi, sincer să-ţi spun, cred că Winnie l-a învăţat minte mai bine decât ar fi făcut-o însuşi lordul Glengask, chicoti Jane.

Lachlan îşi încleştă fălcile.

— Da, de acord, reuşi să mormăie.

Ticălosul acela o sărutase. Iar el avea noroc că afurisitul de conte nu-i dobândise afecţiunea, căci altfel ar fi pierdut bătălia înainte să înceapă. Orice alegea să facă, important era să nu se mai agite şi să se perpelească atât. Winnie, adică Rowena, abia dacă îi vorbea şi, cu toate că asta îl scotea din sărite, nu putea să o învinovăţească.

Fata chiar credea că nu era interesat de ea. Ei bine, avea să găsească momentul potrivit ca să o facă să asculte ce avea de spus şi atunci…

În acea clipă atenţia îi fu atrasă de o mişcare abia perceptibilă în zona intrării aproape prăbuşite a fostului castel. În trecut ar fi presupus aproape imediat că acolo pândea cineva din clanul Campbell sau Daily care încerca să ucidă un membru al clanului MacLawry. Numai că zărise în lumina soarelui o sclipire de muselină verde. Se pare că la pândă stătea o anumită persoană care ar fi trebuit să ştie că era periculos să plece neînsoţită, dar care fie era îngrijorată pentru prietena ei impresionabilă şi vorbăreaţă, fie geloasă pe ea. Spera că a doua variantă era cea adevărată.

Lachlan descălecă de pe Beowulf.

— Dă-mi voie să mă uit un pic la scara asta a ta, zise el, apropiindu-se de Jane şi de calul ei în aşa fel încât să poată vedea intrarea în castel.

Nu avea de gând să se facă de râs şi să sperie o căprioară.

— Pare cam lungă, constată, inspectându-i scara.

— Mulţumesc, Lachlan. Îţi spun drept, o ador pe Winnie şi în general o consider foarte echilibrată şi cu capul pe umeri, dar cred că a renunţat cam prea repede la tine.

— Ţi-a spus că m-a dat deoparte? întrebă el, încruntându-se.

Dar discuţia nu era despre cine faţă de cine îşi pierduse interesul, ci despre cum să obţină ceva informaţii în timp ce îşi dădea seama clar cine se ascundea şi îi urmărea de dincolo de ruine.

— Ei, a spus că nu ai fost niciodată al ei şi că în sfârşit şi-a dat seama de asta. Zău acum, chiar nu înţeleg de ce nu ai plăcut-o. Dacă aş fi bărbat, m-aş căsători cu ea fără să clipesc. E splendidă, amuzantă şi foarte, foarte curajoasă.

— Şi dacă am făcut o greşeală?

Nu fu sigur că pronunţase cu adevărat cuvintele decât când ea înclină uşor capul înspre el, cu o expresie uluită.

— Poftim? îl întrebă cu vocea gâtuită.

Lachlan îşi drese glasul.

— Nu vreau să te supăr, domniţă, pentru că eşti bună şi frumoasă. Doar că… La naiba, nu ştiu care-i treaba, dar parcă nu mai e copila care era acum o săptămână.

— Lachlan, eşti interesat de Winnie?

Vestea trebuie să-i fi cutremurat lumea din temelii, căci Jane abia reuşi să îşi şoptească întrebarea. Ceea ce era un lucru bun, dat fiind că cineva stătea ascuns printre ruine, cu urechile ciulite. Sigur că, spuse cu glas tare, cuvintele ar fi putut face munţii să se prăbuşească.

— Cred că sunt interesat, da. Cel puţin, nu îmi place ideea că Samston sau vreun alt englezoi să pună mâinile pe ea.

— Dumnezeule, oftă ea.

Părea să fie expresia ei preferată şi nu vestea ceva bun. Niciodată.

— Nu ştiu ce… Desigur, ar trebui să-i spui lui Winnie ce simţi.

— Am încercat chiar ieri, dar de când s-a întors de la Londra toate discuţiile noastre se transformă în certuri.

Să îi spună ce simte, să facă conversaţie cu ea, să folosească vorbe alese… toate astea erau lucruri pe care le făceau englezoii. Iar el nu era vreun afurisit de englezoi!

De după unul dintre zidurile aproape prăbuşite se iţi un nas cârn. O prinsese spionându-l de nenumărate ori de-a lungul timpului şi ştia precis că şi nasul cel cârn şi ciuful brunet pe care tocmai le văzuse preţ de o clipă erau ale lui Winnie.

— Ştii ceva? Cred că am văzut nişte boboci de raţă aproape de iazul de colo, Jane, zise el tare. Vrei să arunci o privire? Am nevoie de câteva clipe să mă gândesc.

— Desigur. Jane îi puse uşor mâna pe braţ. A fost foarte… dezamăgită în ce te priveşte. Este posibil să fie prea târziu.

Nu era prea târziu, pentru că nu era dispus să accepte asta. Tot ce-i trebuia lui Winnie era să fie curtată de un muntean get-beget. Iar el trebuia să-şi dea seama dacă se lovise cumva la cap sau dacă pur şi simplu îi luase 18 ani să

vadă realitatea. Să o vadă pe ea, cu adevărat, nu ca pe copila de odinioară.

Purtase ochelari de cal în tot acest timp? Sau poate chiar era ceva adevăr în zicala că fructul interzis e cel mai dulce? Trecuseră abia două zile de când îi spusese limpede că nu are vreun plan să îi ceară mâna. Se eliberase. Iar acum începea să-şi dea seama că poate fusese cea mai mare greşeală din cei 26 de ani de viaţă.

*

Rowena se ascunse după o grămadă de pietre. Îi ceruse lui Lachlan să se ţină departe de Jane şi, cu toate astea, iată-l făcând pe cavalerul pe lângă ea. Şi flirtând. Se încruntă, iar nasul cârn i se încreţi. Pentru Dumnezeu, niciodată nu se învrednicise să verifice dacă scara de la şaua ei era cumva prea lungă sau scurtă şi dacă piciorul îi era bine aşezat în ea. Odată chiar îşi văzuse de drum şi o lăsase singură când ea pretinsese că o ia ameţeala.

Nu că de acum îi mai păsa. Adam, lordul Samston, îşi jucase cartea şi pierduse, dar trei scoţieni erau în drum spre Glengask tocmai ca să o cunoască. Nu mai era nicio tânără în căutarea experienţei primului sărut. Rowena îşi duse încet degetele în dreptul buzelor. Ei bine, poate nu fusese un sărut… nemaipomenit, dar fusese totuşi un sărut. Cândva visase ca primul să fie cu Lachlan, dar ştia de acum că fusese un gând ridicol şi prostesc. Lachlan îi spusese foarte clar că nu avea nicio intenţie romantică în ce-o privea, iar ea îşi făcuse alte planuri.

În acea dimineaţă se furişase afară din casă doar ca să se asigure că Jane era bine. Ieri, Lachlan chiar nu fusese el însuşi şi, văzându-l atât de nervos, voise să se asigure că nu va încerca să o seducă pe Jane doar ca să demonstreze ceva sau ca să îi facă ei în ciudă. Trase aer în piept şi privi în jur. Caii şi călăreţii fuseseră înghiţiţi de ceaţa dimineţii. Poate erau undeva pe-aproape, ţinându-se de mână şi exclamând încântaţi de cât de albastre erau zambilele sălbatice. Dar ei nu îi păsa, evident.

— Ce mama naibii faci aici?

Rowena scoase un ţipăt ascuţit şi se întoarse brusc. Lachlan MacTier, Lord Gray, se sprijinea de ce fusese odinioară intrarea în vechea fortăreaţă. Avea braţele încrucişate la piept şi o expresie amuzată pe chip. La naiba!

— Am crezut c-am văzut o stafie, minţi ea.

Îşi veni rapid în fire şi dădu să se ridice în picioare, dar ceva îi ţinea poalele rochiei şi o trăgea înapoi în genunchi.

— O stafie, zici? repetă el. Pe bătrâna Lady Teàrlag, venită să-şi caute necredinciosul bărbat?

— Nu ştiu, răspunse ea, întorcându-se să îşi desprindă rochia. Mi-a trezit curiozitatea.

Singurul lucru mai rău decât să fie descoperită de prostul de Lachlan era să rămână la pământ, prinsă ca în cursă.

— Mereu ai fost neîmblânzită, Rowena. Ce-i al tău e al tău.

Ea încetă să mai tragă de rochie şi ridică privirea înspre el.

— Cum mi-ai spus?

— Rowena. Nu aşa te cheamă?

Când îl auzi rostindu-i numele, un fior cald îi coborî pe şira spinării.

— Niciodată nu mi-ai spus Rowena. De la tine auzeam doar „Winnie, ai ciulini în păr”, sau „Winnie, dă-mi pace, te rog.

Aşa. Asta trebuia să îşi amintească – faptul că o considera o copilă, o soră mai mică, în timp ce lordul Samston o sărutase. Că ceilalţi bărbaţi o considerau o lady, o tânără atrăgătoare şi o partidă excelentă pentru căsătorie. Şi că prefera oricum să aibă alături pe cineva care nu detesta Londra şi pe englezi.

El se desprinse de zidul dărăpănat şi se apropie de ea.

— Nu cred c-ai văzut-o pe Lady Teàrlag. Cred că voiai să ştii ce fac aici cu Jane Hanover.

— Eşti cu Jane? tresări ea auzindu-l că recunoaşte.

— Ai zis că nu-ţi pasă. Nu era un secret. Dar vreau să ştiu ce cauţi aici de una singură, fără vreun pretendent,

fără vreunul dintre fraţii tăi, fără vreunul dintre câinii de vânătoare. Nu e înţelept din partea ta.

— Campbell însuşi va sosi la castel în două săptămâni. Nimeni n-ar îndrăzni să-i zădărnicească planurile. Iar acum vreau să-ţi reamintesc că are o fire foarte romantică. La Jane mă refer. Să nu o faci să sufere!

Lachlan se ghemui lângă ea. Privind-o în ochi, se aplecă încet şi întinse o mână în spatele ei. Rowena îşi ţinu respiraţia. Nu făcea decât să o tachineze pentru că nu suporta că nu mai era îndrăgostită de el şi că găsise pe cineva mai demn de atenţia şi de afecţiunea ei. Cu o smucitură, el reuşi să-i elibereze poalele rochiei. Rowena vrut să se ridice imediat în picioare, dar el o prinse de braţ şi o reţinu lângă el, ochi în ochi.

— Jane zicea că flăcăul cel lucios, cum îi zice? Sandstone? Zicea că…

— Îl cheamă Samston, îl corectă ea, evitând să îşi lase privirea să alunece înspre buzele lui,

— Zicea că te-a sărutat, continuă el, de parcă n-ar fi auzit-o.

— La naiba, mormăi ea, simţind că i se înroşesc obrajii. I-am spus lui Jane să păstreze asta pentru ea. Ultimul lucru pe care-l vreau e ca unul dintre fraţii mei să-l ia la pumni.

— Nu doar din cauza lor ar trebui să-şi facă griji.

— O, te rog!

Îşi smuci braţul din strânsoarea mâinii lui şi se ridică anevoie în picioare, abia ţinându-şi echilibrul pe pietrele inegale. Avea nevoie de ceva. De înălţime. De a nu-l avea prin preajmă. De ceva.

— N-ai decât să pretinzi că-mi eşti frate, dar am deja trei. Nu-mi trebuie încă unul. Şi ca să pot să mă îndrăgostesc şi să mă mărit e nevoie să vorbesc cu bărbaţii, chiar să dansez cu ei. O, Doamne! exclamă ea, ducându-şi mâna la piept. Aş putea chiar găsi pe cineva care mă iubeşte, la rându-i. Poate o să ne şi sărutăm.

— Cu toate astea, l-ai respins pe Samston. După sărut.

La naiba cu toate! Putea da vina pe Jane că se apucase să-i povestească despre tot incidentul, dar cel mai probabil Lachlan reuşise cu abilitate să îi smulgă secretele. Aşa făcea mereu cu Ursul.

— Aşa e. Mi-am dat seama că mulţi dintre bărbaţi sunt... sub aşteptările şi speranţele mele. Inclusiv tu.

— Nu-i amuzant, Rowena.

— Nici nu intenţionam să fie. Se întoarse şi îl lovi cu umărul în piept. Pleacă! Dă-mi pace! M-am ţinut după tine de când am învăţat să merg şi acum mi-am dat seama că am greşit. Eram o copilă prostuţă şi fără minte. Nu te mai vreau. Singurul lucru pe care îl vreau de la tine, Lachlan MacTier, e să nu te mai amesteci în viaţa mea şi să nu-mi distrugi şansa la iubire şi la fericire.

El o prinse din nou de mână, trăgând-o mai aproape de el.

— Ştiu bine că încă mă placi, Rowena, şi ştiu că vrei să mă faci gelos aducându-i pe toţi filfizonii ăştia aici.

— Nu sunt filfizoni. Sunt doar în pas cu moda. Lucru despre care tu nu ştii absolut nimic.

Încercă să se smucească, dar strânsoarea lui era ca de oţel. I se mai întâmplase să audă pe unul sau altul spunând că Lachlan e iute la mânie, dar ea, una, nu îl văzuse niciodată astfel. Şi în niciun caz nu îl văzuse furios pe ea.

— Nu încerc să îţi provoc nimic, continuă ea, ridicând în sfârşit privirea înspre ochii lui verzi. Mi-au ajuns 18 ani în care am fost ignorată şi luată în râs. Acum dă-mi drumul!

— N-o să accept să te uiţi la mine ca şi cum nu exist ca bărbat, îi zise el, cu glas scăzut. Ca şi cum poţi să clipeşti o dată din ochii ăia frumoşi şi gata, devin invizibil. Poţi hotărî că nu mă vrei, dar nu pentru că ai decis că nu exist. Pentru că doar te prefaci că nu mă placi, Rowena. Ştiu asta.

O trase mai aproape de el. Ea apucă să scoată doar un sunet slab de surpriză şi de protest, căci în secunda următoare buzele lui tari şi calde se lipiră de ale ei. Nu era nimic blând în sărutul lui, dar la urma urmei era un

muntean în toată puterea cuvântului, născut şi crescut pe acele meleaguri. Nu avea purtări de gentleman, nu avea ţinute după ultima modă, nu strălucea ca scos din cutie precum ceilalţi bărbaţi pe care ea îi poftise la Glengask. Transmitea forţă, pasiune şi furie, iar Rowena închise ochii copleşită de intensitatea lui. Lachlan MacTier o săruta. O devora. Şi în chiar acele clipe îşi dorea să fie devorată.

Însă el o împinse brusc, aşezând-o cu picioarele pe pământ.

— Acum să te văd cum o să te prefaci că-s invizibil, murmură el, îndreptându-se de spate.

Rowena rămase nemişcată acolo, printre ruinele castelului Teàrlag, fixându-l cu privirea. Cu un an în urmă, ba chiar cu trei luni în urmă ar fi fost cu totul… Numai că nu se întâmplase cu trei luni în urmă, ci în urmă cu câteva clipe. Iar în prezent ea avea alte planuri. Şi alţi bărbaţi dornici să o curteze.

— Te văd foarte bine, îi răspunse şi-l pălmui cu toată forţa de care era capabilă. Nu eşti invizibil. Şi nu eşti nici pe departe aşa fermecător cum te crezi. Ai avut o şansă. Acum pleacă, Lachlan MacTier!

Pe obrazul lui începea să se contureze o urmă roşie în forma palmei ei, dar el nu se deranjă să reacţioneze la lovitura încasată.

— Prea bine, zise cu glas tărăgănat. Dar nu s-a terminat aici, Rowena.

Spre marea ei surpriză, pe chipul lui apăru un zâmbet larg.

— De-abia acum devine interesant, încheie el.

Se întoarse pe călcâie şi, după câteva momente, Lachlan, calul lui şi zgomotul copitelor dispărură în ceaţă. În jurul ei copacii scoteau şoapte misterioase şi aproape că îi venea a crede că ruinele şi nefericita Lady Teàrlag îi vorbeau. Şi din ce auzise despre Lady Teàrlag, gândeau la fel în ce-i priveşte pe bărbaţii nestatornici.

Nu avea de gând să pice din nou în aceeaşi capcană. Nu când tocmai reuşise să se elibereze şi să se elibereze şi de el. Nu când atâţia tineri chipeşi, de familie bună şi cu

averi considerabile şi-ar fi dorit să-i câştige mâna. Nu când fratele ei cel mare aranjase să îi fie prezentaţi alţi trei bărbaţi a căror intrare în familie ar fi fost benefică pentru întregul clan. Probabil că Lachlan se juca din nou cu ea doar pentru că nu-i convenea că fostul lui căţeluş credincios nu mai voia să dea din coadă şi să-l urmeze peste tot, ca înainte.

Lachlan avea însă dreptate într-o privinţă. Nu mai avea cum să pretindă că e invizibil. Nu după acel sărut. Nu când îşi amintise, pentru o clipă, cât de mult tânjise odinioară ca el să o sărute întocmai cum o făcuse.

— Afurisit să fii, Lachlan MacTier! scrâşni ea, revenind la accentul scoţian. S-a isprăvit! Gata!

capitolul 5

Vicontele de Cairnsgrove sosi la scurt timp după apusul soarelui. Coborî din trăsură, fiind urmat de două persoane mai tinere care îi semănau atât de bine încât nu-i puteau fi decât frate şi soră. De la fereastra camerei Ursului, Rowena îi urmări cu privirea şi asistă la întâmpinarea pe care le-o făcu însuşi lordul Glengask.

Îi plăcuse dintotdeauna să urmărească felul în care membrii altor clanuri se comportau în faţa lui Ranulf. Purtarea lor curtenitoare şi, uneori, strânsul mâinilor erau îndeajuns pentru a demonstra respectul pe care până şi cei mai temuţi şi mai duri dintre munteni îl nutreau faţă de MacLawry, cum îi spuneau cu toţii.

Lui Niall Wyatt nu îi tremură mâna când o întinse spre Ranulf, dar plecăciunea pe care o făcu fu destul de adâncă. Ceilalţi doi păreau gata să leşine. Aveau părul roşcat, la fel ca vicontele. Îi arătară lui Ranulf tot respectul cuvenit, dar tot la Cairnsgrove erau atenţi în primul rând.

Culorile clanului Watson erau albastru, verde şi galben, iar vicontele purta o lavalieră în acele culori. În

afară de asta, putea fi confundat cu orice gentleman englez cu părul roşcat. Purta un joben, o haină fină, bleumarin, pantaloni din piele de căprioară, o vestă albastră cu negru şi o pereche de pantofi negri, strălucitori.

— Frumuşel, frumuşel! observă Ursul, dându-şi jos haina de călărie şi venind lângă ea la fereastră. Este Cairnsgrove, aşa-i?

— Da. Ran vrea să ne facă cunoştinţă.

— Nu mai spune. Şi tu ce părere ai, *piuthar?*

— Sunt… curioasă.

Gândul că se uita la un bărbat pe care Ranulf îl considera demn de ea, chiar dacă lordul Cairnsgrove era a doua lui alegere, i se părea foarte straniu. Fratele ei nu considera aproape pe nimeni demn de ea şi de mâna ei. Şi uite că îi prezenta bărbaţi cărora le plăcea Londra sau care, în orice caz, nu dispreţuiau oraşul şi viaţa de acolo. Era ceva cu totul neobişnuit pentru Ranulf.

— Deci e adevărat, chiar nu-l mai vrei pe Lachlan?

Rowena îl privi scurt. Putea să-i spună că Lachlan o sărutase, iar ea îl pălmuise, dar ştia prea bine că în Ţinuturile Înalte izbucniseră războaie din mai puţin de-atât. În plus, era mai simplu să se prefacă, să îşi spună că fusese doar o ultimă zvâcnire, o rămăşiţă a visului ei imposibil pe care îl purtase atâta timp în suflet.

Oricum, Lachlan nici nu o voia cu adevărat. Se purtase ca o brută pentru că-i fusese rănită mândria. Da, sărutul acela o tulburase şi continua să o facă, dar asta numai pentru că fusese cu totul neaşteptat. Şi pentru că fusese cu totul diferit de sărutul cast şi lipsit de pasiune al lui Samston. Desigur, nu îşi dăduse seama că acel prim sărut fusese lipsit de pasiune până când Lachlan nu se năpustise asupra ei.

— Winnie? Mai eşti?

Ea se scutură.

— Ce e, Ursule?

— Chiar ai terminat-o cu Lachlan?

— Da. Da, am terminat-o. Trase aer în piept şi se îndepărtă de fereastră. Ei bine, ar trebui să cobor şi să-i

cunosc pe noii noştri oaspeţi, zise ea, netezindu-şi rochia de muselină în nuanţe de albastru şi maro.

— Mda. Sper să nu adormi înainte să se încheie conversaţia.

Rowena se opri în drum spre uşă.

— Aşadar, îl cunoşti? Sau pur şi simplu nu-l placi?

Ursul o luă de braţ şi o conduse spre ieşire.

— Câte-un pic din amândouă, probabil, zâmbi el şi îi închise uşa în nas.

Nu-i era de cine ştie ce ajutor. Dar probabil încerca să-i reamintească faptul că Ranulf alesese, cel mai probabil, bărbaţi care nu împărtăşeau prea multe dintre interesele şi pasiunile fraţilor ei. Cineva calm, echilibrat, care să o facă să se simtă în siguranţă, care să aibă timpul şi dorinţa de a-i face loc în viaţa sa, de a-i arăta afecţiune. Nu cineva care, după ce-o ignorase 18 ani, să o sărute sălbatic tocmai când devenise suficient de înţeleaptă să îl uite şi să îşi vadă de viaţa ei.

Fraţii Wyatt se aflau în salon. Ranulf şi Charlotte făceau conversaţie cu Cairnsgrove, în vreme ce Jane, Edith şi Arnold Peabody îi asaltau pe cei doi tineri cu întrebări despre cum era vremea la Edinburgh.

Jane îi aruncă o privire întrebătoare, dar pentru moment Rowena se mulţumi să îi zâmbească prietenei ei. Aveau timp mai târziu să dezbată tot ce se petrecuse în acea zi. Cu zâmbetul pe buze, veni lângă fratele ei.

— Lord Cairnsgrove, i se adresă ea vicontelui, Ranulf mi-a spus că ai venit să iei parte la nuntă.

— Aşa este, răspunse el, luându-i mâna şi aplecându-se uşor. Niall Wyatt, la dispoziţia dumitale.

Ei bine, suna cam a limbă de lemn. Făcu o scurtă reverenţă.

— Rowena MacLawry, la dispoziţia dumitale.

Ranulf o luă de mână pe Charlotte.

— Ne scuzaţi o clipă. Vreau să le-o prezint pe aleasa mea fratelui şi surorii tale.

— Desigur, Lord Glengask, răspunse vicontele. Amândoi sunt încântaţi să fie aici. Castelul Glengask şi

familia MacLawry sunt de-a dreptul legendare în Edinburgh.

După ce marchizul şi viitoarea lui soţie se îndepărtară, Cairnsgrove o privi în ochi pe Rowena.

— Am auzit că abia ce te-ai întors de la Londra. Găsesc oraşul cam plictisitor, recunosc, dar îmi plac spectacolele de teatru. Ai avut timp să mergi la vreo piesă?

Ea îşi dădu seama că tânărul nu avea pic de accent scoţian. Dacă n-ar fi ştiut despre el că deţine o proprietate chiar la doi paşi de Edinburgh, l-ar fi putut considera londonez.

— Da, am fost la câteva spectacole, îi răspunse.

Se opri brusc, cuprinsă de un fior cald. Privi în lături şi văzu că în încăpere tocmai intraseră Lachlan, Ursul, Arran şi Mary. La naiba, nu putea să se ţină departe? Ochii lui verzi ca muşchiul de pământ îi întâlniră pe ai ei şi nu se plecară. Însă ea plecă ochii. Lachlan nu avea decât să se ducă să vrăjească din priviri pe altcineva.

— Am văzut *Hamlet,* continuă ea, reîndreptându-şi atenţia către Cairnsgrove. Iar cu o seară înainte să plecăm din Londra am fost la premieră la *Speed the Plow* de Thomas Morton.

El bătu din palme, vizibil încântat.

— Splendide alegeri! Cine l-a jucat pe Hamlet? La spectacolul pe care l-am văzut anul trecut, protagonistul era un tânăr care a oferit o interpretare fascinantă. Cum îl chema…? A! Andrew Wilsby. Jocul lui a fost atât de nuanţat încât pentru câteva momente m-am temut că cel de pe scenă înnebuneşte chiar sub privirile noastre.

— Nu-mi amintesc numele actorului, răspunse Rowena, continuând să zâmbească. Dar a fost o interpretare bună. Aşadar, mergi des la Londra?

— Ori de câte ori am ocazia. Se poate spune că şi teatrul din Edinburgh este decent, dar nu se compară cu cel din Londra. Dar ce se compară totuşi cu ce e la Londra? râse el. A, iată-l pe fratele tău, nu-i aşa? Mă bucur să te văd, Lord Arran.

Arran se apropie, şi bărbaţii îşi strânseră mâinile.

— Niall, ai cunoscut-o pe soţia mea? Mary, ţi-l prezint

pe Niall Wyatt, Lord Cairnsgrove. Niall, ţi-o prezint pe lady Mary MacLawry.

Vicontele roşi violent.

— O, te-ai însurat, aşadar? Nu ştiam. Eu… Felicitări, desigur, amândurora. Lady Mary, mă bucur de cunoştinţă.

Rowena crescuse ferită de lumea dezlănţuită, dar putea recunoaşte un om cu inima frântă. Iar inima lui Niall Wyatt tocmai fusese făcută mii de fărâme. Pentru Dumnezeu! Era limpede că Ranulf nu era pe cât de atotştiutor se credea, pentru că inima lui Niall era dăruită unui membru al familiei MacLawry, şi nu despre ea era vorba. Expiră uşor şi-i puse mâna pe braţ.

— Lord Cairnsgrove tocmai mi se plângea de calitatea teatrului din Edinburgh, spuse ea cu glas tare. Recunosc că, deşi unele serate au fost foarte plăcute, cred că spectacolele de teatru au fost cea mai plăcută parte a şederii mele la Londra. Toată lumea era atât de… strălucitoare.

Cairnsgrove făcu eforturi vizibile să îşi vină în fire.

— Întocmai. Şi toată lumea vrea să fie văzută la sosire sau la plecare, altfel ce sens ar avea să stea în beznă, îmbrăcaţi în cele mai alese haine.

Lachlan alese tocmai acel moment ca să îşi croiască drum în spatele vicontelui. Rowena râse forţat şi strânse şi mai tare braţul oaspetelui.

— Foarte adevărat, milord.

— O, te rog, spune-mi Niall!

— Prea bine, Niall.

În următoarea oră, înainte de cină, se prefăcu a flirta cu un bărbat care era în mod clar mai interesat de fratele ei decât de ea. Iar când îi povesti despre întâlnirea dintre Arran şi Mary şi despre fuga lor, înţelese două lucruri: în primul rând, avea multe în comun cu Niall Wyatt, a cărui inimă bătea pentru cineva care nu îi putea împărtăşi sentimentele, în al doilea rând, că se prefăcea că flirtează doar pentru că Lachlan era de faţă.

Îi spusese că nu se terminase, ceea ce era absolut ridicol, pentru că ea îi spusese tocmai opusul chiar în ziua

în care se întorsese la Glengask. Iar în acea discuţie pe care, de altfel, el o iniţiase, afurisitul, îi transmisese foarte clar că nu era interesat de ea. Ce naiba se petrecuse în ultimele zile de se răzgândise? În afară, desigur, de faptul că văzuse că alţi bărbaţi se arată interesaţi de ea?

Totul ar fi părut demn de tot râsul, ca o farsă dintr-o piesă de teatru, dacă n-ar fi fost acel sărut. Sărutul care o făcuse să uite, preţ de câteva clipe, că jurase să nu revină la vechile obiceiuri şi să repete vechea greşeală de a se îndrăgosti de Lachlan MacTier, pentru că nu merita să sufere pentru el. Iar asta nu se schimbase. Nu avea cum să se schimbe, pentru că el doar se prefăcea că o place pentru că vedea că şi alţii o plac. Bine, nu şi cel la braţul căruia se afla în acele momente. Alţii însă chiar o plăceau.

Iar dacă lordul Robert Cranach din clanul Buchanan, care urma să sosească a doua zi, avea să fie interesat de ea, şi nu doar pentru că îi plăcea teatrul, atunci era pregătită, chiar pregătită să se îndrăgostească de el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

*

— Ia zi, câţi bărbaţi îi bagă Glengask sub nas Rowenei?

Lachlan aruncă o săgeată de darts către ţintă, atât de tare că se izbi de tablă, chiar în centru, şi căzu pe jos.

— Asta nu se pune, comentă Ursul. Socotim doar săgeţile care rămân pe ţintă.

— Nu-mi pasă dacă o pui la socoteală sau ţi-o bagi undeva, mârâi Lachlan. De ce îi tot aduce bărbaţi? Parcă nu voia să o oblige să accepte o căsătorie aranjată.

— Păi nu vrea. Mă rog, nu cred. Întreabă-l! Sau întreab-o pe Winnie! Dar nu mai distruge ţinta.

— Nu-ţi faci griji pentru viitorul tău? insistă Lachlan, aruncând încă o săgeată care sfârşi la zeci de centimetri de ţintă.

— Eu?! Doar n-o să mă însor eu cu ea! Ce, ai înnebunit?!

Deja îl dureau fălcile de la cât de tare le încleştase.

— Altceva zic. Ranulf a încercat să-l însoare pe Arran cu Deirdre Stewart, iar acum, cu Rowena, ţinteşte spre un Watson. Ce nu...

Munro râse.

— Cairnsgrove ar prefera să-l ia pe Arran la ţintă, din ce văd.

— Asta nu e ce... Stai aşa! Ce-ai zis?

— Niall Wyatt nu şi-a putut lua ochii de la Arran toată seara. N-ai băgat de seamă? Eu, unul, mă bucur că preferă membrii slăbănogi ai familiei.

Normal că nu băgase de seamă. Fusese prea ocupat să se uite la Rowena, care stătea agăţată de braţul lui Niall. Iar dacă Arran era slăbănog, însemna că el, unul, era piele şi os. Bine, în comparaţie cu Ursul erau cu toţii slăbănogi. Dar asta nu conta acum.

— Asta înseamnă că Cairnsgrove nu are de gând să-i propună să se căsătorească, nu?

Ursul ridică din umeri şi se îndreptă spre tabla de darts.

— Nu ştiu. Tot ce se poate. Alianţa i-ar prinde bine clanului Watson. Cred că totul depinde dacă Winnie e dispusă să accepte aşa un aranjament. Cred că-n mintea lui Ranulf e perfect aşa: îşi mărită sora cu un bărbat care n-o s-o atingă nici cu un deget.

— E o idioţenie.

— Dar ce te-nfierbânţi aşa, Lach? Şi dă-ţi la o parte amărâtele de săgeţi ca să pot s-arunc.

Lachlan îşi smulse săgeţile de pe tablă, le adună de pe jos pe cele căzute şi se lăsă să cadă în scaunul pe care Munro tocmai îl eliberase. Uneori, stilul direct şi fără ascunzişuri al Ursului îi prindea foarte bine. Clanurile şi politica din jurul lor puteau fi înnebunitor de complexe, iar cel mai mic dintre fraţii MacLawry avea un ochi foarte bun cu care reuşea să vadă dincolo de acele probleme. Doar că în dimineaţa respectivă Lachlan găsea că Ursul era mai încăpăţânat şi mai greu de cap ca de obicei şi i se părea că o face intenţionat.

— Deci zi, Ranulf vrea s-o oblige pe Rowena să se mărite au ba? insistă el. Ar trebuie să te intereseze, Ursule, pentru că tu ai putea fi următorul.

Săgeata aruncată de Munro aproape că-l nimeri în picior.

— Ce mama naibii tot îndrugi acolo, frate?

— Căsătoriile aranjate. De asta vorbesc. Arran, Rowena şi apoi tu. Jumătate dintre clanuri trimit aici oameni care să asiste la nunta lui Glengask. Te-ai gândit cumva că printre toţi o fi şi-o domniţă la care s-a gândit pentru tine? Că doar aduce pretendenţi pentru Rowena. Sau, cel puţin unul.

— Eu ştiu că îi aduce trei pretendenţi, zise bărbatul cât un munte, încruntându-se. Cairnsgrove e doar primul. James MacMasters şi lordul Robert Cranach vor sosi după-amiază.

— Clanul Buchanan, completă Lachlan, recunoscând numele.

Nu-i cunoscuse personal pe cei doi, dar simplul fapt că fuseseră invitaţi special, cel mai probabil ca să o curteze pe Rowena, era enervant. Îl înfuria peste poate. Recunoştea că poate fusese o prostie să creadă că o va face pe Rowena să se răzgândească şi să se reîndrăgostească de el doar cu un sărut. Palma pe care o primise era dovada cea mai clară. Dar chiar şi aşa, cu Samston ieşit din cărţi, îşi spusese că nu-i va fi prea greu să o readucă la sentimente mai bune faţă de el. Între timp apăruse însă Cairnsgrove, cu hainele lui elegante, accentul de Oxford şi discuţiile despre teatru.

Fusese de două ori în pericol s-o piardă. Noroc că Samston se dovedise un idiot, iar Cairnsgrove avea alte preferinţe. Dar norocul nu avea să fie mereu de partea lui. Alţi doi pretendenţi aleşi de fratele pe care Rowena îl adora erau pe drum.

— Unde-i Rowena?

— Nu ştiu. Ea şi Jane Hanover au stat treze până-n zori tot îndrugând verzi şi uscate. Probabil acum doarme. Pe cine crezi că vrea Ranulf să mă trimită s-o peţesc? Sper că nu pe Bethia Peterkin.

Lachlan se ridică.

— Credeam c-ai avut-o deja la pat. Şi pe ea, şi pe sora ei, Flora.

— Aşa-i. Şi i-am spus uneia pe numele celeilalte, nu mai ştiu însă cui. Oricum, una dintre ele s-a jurat că-mi înfige un pumnal în inimă, se cutremură Ursul.

— Ai noroc dacă doar în inimă.

Lachlan deschise uşa sălii de jocuri.

— Cred că Glengask ar vrea să te însoare cu o MacAllister, căci ştie că cei din clanul Campbell urmăreau să încheie o alianţă cu ei.

— O MacAllister? Sper că nu cu Gormal MacAllister! Are doar un ochi. Plus că... la naiba, Lach! Cum rămâne cu jocul?

— Îţi cedez victoria.

Ignorând mormăielile şi protestele lui Munro, Lachlan ieşi pe hol şi o luă apoi pe culoarul care ducea spre aripa vestică a castelului, acolo unde erau dormitoarele familiei. Arran şi Mary se mutaseră în câteva camere mai mari din aripa de sud, ca să aibă mai multă intimitate. Dat fiind numărul mare de oaspeţi care sosiseră şi urmau să sosească, atât Ursul, cât şi Rowena îşi cedaseră saloanele şi alte încăperi auxiliare pentru a fi transformate în dormitoare pentru invitaţi. Lachlan ştia toate astea, aşa cum ştia cu ochii închişi fiecare ungher din Glengask. Petrecuse aici mai mult timp decât la el acasă. Reşedinţa Gray era în regulă, dar prefera să fie în castelul Glengask, cu zarva şi agitaţia sa şi compania fraţilor MacLawry. Stătuse aşezat pe jos în dormitorul Rowenei pentru mai multe petreceri cu ceai decât îşi putea aminti.

Iar acum? Acum nu voia petreceri cu ceai. O voia pe ea.

Se opri în dreptul uşii de la camera ei. Dacă ciocănea, cel mai probabil ea ar fi tras zăvorul şi i-ar fi cerut să plece, nu neapărat în acea ordine. Aşa că împinse uşor uşa, intră, o închise în urma lui şi abia atunci ciocăni.

Movila de pături din mijlocul patului se mişcă. Chiar dacă era tentat să le dea la o parte, una câte una, până

ajungea la delicioasa trataţie de dedesubt, rămase în dreptul uşii. Singurul mod de a câştiga jocul era ca ea să şi-l dorească înapoi şi nu putea obţine asta speriind-o.

— Cine e? mormăi ea, cu capul undeva sub păturile groase. Mitchell, ţi-am zis să nu mă trezeşti.

— Sunt Lachlan, răspunse el.

Movila rămase nemişcată.

— Pleacă!

— Nu.

Tăcere.

— Eşti deja înăuntru, nu-i aşa?

— Da.

Odată lămurit acel aspect, se duse să tragă draperiile groase de la fereastră. Cele pe care ea le alesese pentru că aveau nuanţa ochilor lui, din ce-şi amintea. Dinspre pat, un ochi gri, aproape acoperit de şuviţele de păr ca pana corbului, apăru dintre pături.

— Trebuie să pleci. Acum.

Setul miniatural de ceai cu care îl tortura odinioară era aşezat frumos pe un raft. El ridică cu grijă una dintre ceşcuţele alb-albastre din porţelan. Avea o mică spărtură la tortiţă.

— Asta e ceaşca pe care i-o dădeai mereu lui Munro, zise el, în ideea că dacă o sparge rămâi cu alte trei ceşti perfect intacte.

— Nu mă face să strig după ajutor, Lachlan. Ranulf o să-ţi interzică să mai calci la castel. Cel puţin!

— Aşa cred şi eu. Puse ceşcuţa la loc şi ridică o alta. Pe asta mi-o ofereai mereu mie, continuă. Ţi se părea că modelul seamănă cu o inimă.

— Şi te strâmbai de fiecare dată când ziceam asta.

De sub pătură apăru şi celălalt ochi. Acum îl fixa cu privirea.

— Păi erai neobosită. Nu-mi dădeai pace o clipă.

Lachlan puse ceşcuţa pe farfurioară, se întoarse spre ea şi îşi încrucişă braţele la piept, mai mult ca să nu facă vreun gest nedemn de un gentleman.

— Atunci ar trebui să te simţi uşurat că ai scăpat.

Păreai chiar bucuros marţi, când n-am sărit la ceartă după ce mi-ai spus că nu-mi vei cere mâna.

— A, asta. Păi se pare că am greşit.

Rowena se ridică în capul oaselor, ţinând cuverturile strânse sub bărbie. Oare era goală pe dedesubt? Lachlan îşi simţi mădularul zvâcnind la acel gând. Poate ar fi trebuit să-şi strângă braţele în dreptul prohabului, ca să-şi ţină bărbăţia sub control.

— Mi-a luat câteva săptămâni să-mi dau seama cât am greşit în ce te priveşte, zise ea cu glas calm şi controlat. Tu cum ai reuşit în doar patru zile să dai peste cap tot ce ai crezut 18 ani?

— Păi...

— Lasă-mă să ghicesc, îl întrerupse Rowena. Nu-ţi mai place că nu te mai priveşte nimeni galeş. Iar faptul că ai văzut bărbaţi privindu-mă galeş a înrăutăţit situaţia.

El miji ochii.

— E posibil ca partea a doua să mă fi izbit, recunoscu el. Dar numai pentru că m-a făcut să te privesc. De fapt, m-a făcut să văd. Să te văd nu cum erai, ci cum eşti acum.

— Şi presupun că de-asta ai decis să te arunci ieri asupra mea.

Iată-l mărturisindu-i ce simţea cu adevărat, sau cel puţin ce reuşise să-şi dea seama că simte, iar ea continua să se uite la el de parcă avea coarne. Şi negi. Ceea ce nu avea.

— A fost un sărut. Pentru că ţin la tine şi pentru că intenţionez cu adevărat să te curtez.

Rowena izbucni în râs.

— Ce mama dracului e aşa amuzant?

— E doar că... în mintea mea am purtat conversaţia asta de o sută de ori şi îmi sunase mereu mult mai romantică, oftă ea. Dacă faci asta pentru că îţi lipseşte atenţia de care te bucurai din partea mea, îmi pare rău. Dar avem pe-aici câteva tinere care mi-au spus deja că te găsesc foarte chipeş, să ştii. Dacă într-adevăr asta ţi-e intenţia şi eşti sincer, n-ai decât să mă curtezi, dar te rog să-ţi dai seama că e prea târziu. Nu voi fi cucerită. Nu de

tine.

Lachlan se încruntă şi trase aer în piept. Conversaţia chiar nu mergea aşa cum îşi imaginase.

— Nu cred că e prea târziu, o contrazise. Şi mai cred că nu-ţi dai seama de ceea ce vrei. Ai văzut că bărbaţii la Londra sunt frumuşei, molicei şi slabi de înger şi ai decis că vrei şi tu un exemplar, pentru că ştii că asta şi-ar dori o lady. Dar nu eşti o lady englezoaică, Rowena. Eşti o scoţiană şi n-o să te mulţumeşti niciodată cu un bărbat molatic şi slab.

Ea ridică sfidător bărbia.

— Cât de profund din partea ta, Lachlan. În cazul ăsta, e bine că lordul Cairnsgrove e aici. El nu e englez.

El pufni.

— Te-ai mărita cu un bărbat care îl preferă pe fratele tău doar ca să-mi faci mie în ciudă? Atunci nu cred că e adevărat că m-ai uitat şi nu mai însemn nimic pentru tine.

Îşi dădu seama după expresia de pe chipul ei că îşi dăduse seama de preferinţele contelui.

— Nu fac nimic ca să-ţi fac în ciudă, Lachlan. Ranulf mi-a cerut să aleg pe cineva. Acum evaluez lucrurile. Şi fac asta pentru Ranulf, aşa că n-o să-ţi îngădui să distrugi totul. În orice caz, greşeşti. M-am născut aici, dar nu aparţin acestor locuri. Nu mai aparţin.

Situaţia era mai gravă decât crezuse el.

— Şi ce, acum eşti englezoaică?

— Am fost dintotdeauna pe jumătate englezoaică.

Părea că ajunseseră într-un impas. Iar dacă Ranulf îi ceruse să facă ceva, nu îi ordonase, Rowena avea să încerce să onoreze acea rugăminte.

— Uite ce-i, fată. Vezi dacă vreunul dintre flăcăiandrii tăi îţi răscoleşte inima. N-o să mă bag. Sunt în stare să mă înfrânez. Dar la sfârşitul fiecărei zile o să intru-n camera asta şi-o să-ţi dau un sărut de noapte bună.

— Neah! În niciun caz.

Era prima dată în discuţie când părea neliniştită şi dădea drumul la accent.

— Păi şi ce preferi, să-i calc pe bătături şi să le ard

pumni în mutre? Că pot s-o fac, să ştii. Din trei paşi ajunse lângă pat. Nu depun armele, Rowena. Ca să ştii. Sunt parte din… întrecerea asta, că aşa o văd, ca pe o întrecere, şi am de gând să o câştig.

Se întoarse spre uşă.

— Şi dacă te las să mă săruţi o să te porţi cum se cuvine?

Lachlan se opri, aşteptă o clipă, apoi se întoarse s-o privească.

— Nu pot să-ţi promit. Sunt muntean şi când ştiu ce vreau, fac orice-i nevoie ca să obţin ce vreau.

Făcu o pauză, conştient că trebuia să îşi îndulcească un pic vorbele dacă voia să o convingă să fie de acord cu sărutul de noapte bună şi cu orice ar fi urmat după.

— Pot să-ţi promit însă că o să-ţi dau răgaz să conversezi cu pretendenţii tăi, că n-o să omor pe nimeni, n-o să provoc vreun război între clanuri. Dar numai dacă eşti de acord cu condiţiile mele.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Lachlan îşi spuse că probabil ratase cu adevărat orice şansă în privinţa ei. Iar asta… îl durea. Resimţea durerea undeva adânc, în piept. Dacă cineva atât de plin de viaţă şi de culoare ca Rowena renunţa la el, oare cine avea de pierdut, ea sau el?

— Nu prea am de ales, zise ea într-un sfârşit. Un sărut în fiecare seară şi, în schimb, nu te amesteci în viitorul meu. Şi-mi promiţi să nu începi nicio bătaie!

— Cu nimeni? insistă el.

Ea strânse buzele.

— Cu oaspeţii mei. Nicio încăierare. Niciun schimb de pumni. Nu începi nimic violent.

— De acord.

Mai ales că viitorul ei era el, fie că ea era sau nu dispusă să recunoască. Şi oricine încerca să o cucerească, ei bine, declanşa problemele şi necazurile. Ei. Nu el.

— Batem palma?

Ea se strâmbă uşor, scoase mâna dreaptă de sub cuverturi şi i-o întinse. Lachlan se întoarse lângă pat, îi prinse degetele şi le duse la buze.

— Poate m-am trezit ceva mai târziu, Rowena, murmură el, ezitând înainte de a-i da drumul, dar te cunosc mai bine ca oricine.

— Numai dacă erai atent. Din ce-mi amintesc, îţi petreceai majoritatea timpului încercând să scapi de mine. Şi chiar dacă ştii ce-mi plăcea cândva, cred că acum nu prea mă mai cunoşti.

— Om vedea.

*

După ce Lachlan ieşi din dormitorul ei şi închise uşa cu grijă, Rowena se întinse la loc pe perne. Indiferent de ce simţea faţă de ea, trebuia să recunoască: avea un fel aparte de a-şi lăsa amprenta într-o încăpere.

Un sărut în fiecare noapte. Ar fi trebuit să fie furioasă şi nemulţumită că el folosise împotriva ei dorinţa ca lucrurile la castel să rămână civilizate în următoarele săptămâni. Şi uite că, din dorinţa ca Ranulf să aibă parte de o nuntă perfectă, era nevoită să-şi încalce promisiunea de a se ţine departe de aşa-zisul farmec al lui Lachlan MacTier. Şi o scotea din sărite senzaţia neliniştitoare, aproape de nerăbdare, pe care o resimţea în stomac şi pe şira spinării.

Ceea ce îi spusese Lachlan întruchipa împlinirea visului romantic al unei copile. Împlinirea visului ei, până acum trei luni. Poate nu era de mirare că simţea ceva auzind acele cuvinte. În rest, chiar nu ştia totul despre ea, aşa cum credea. Nu avea cum, din moment ce nu făcuse decât să-i facă pe plac când era mică şi să o ignore când era mai mare – sau, cel puţin, se credea mare. Nu avea cum să ştie nici ce îi plăcea, nici ce îşi dorea. Şi nu ştia absolut nimic despre Londra şi sofisticatele ei surse de distracţie care îi erau acum pe plac.

După vreo 20 de minute cineva bătu la uşă.

— Cine e? întrebă, sperând că nu era vreunul dintre fraţii ei.

Nu se simţea în stare să îi explice lui Ranulf de ce nu avea să se mărite cu Cairnsgrove sau de ce Lachlan

decisese brusc să o curteze.

— Sunt Mitchell, milady, se auzi vocea cameristei ei. Aţi zis să nu vă trezesc, dar fratele dumneavoastră îi duce pe câţiva englezoi la pescuit pe lac, m-am gândit că vreţi să ştiţi.

O, Doamne! Rowena aruncă păturile cât colo şi se dădu jos din pat.

— Intră!

Se aşeză la măsuţa de toaletă ca să îşi perie părul şi să-şi spele dinţii, în timp ce Mitchell îi căuta ceva potrivit să poarte pentru acea ocazie.

— Care dintre fraţi? întrebă Rowena, deşi nu era greu de ghicit.

— Stăpânul Munro. Cooper ne-a povestit că el şi Lord Gray au intrat în salonul pentru mic dejun şi i-au provocat pe oaspeţi. Au zis că pun la bătaie zece lire şi dreptul de a se lăuda pentru oricine prinde cel mai mare păstrăv până la asfinţit.

— Deci doamnele au fost lăsate în urmă?

— Unele nu au vrut să meargă, dar altele au decis să organizeze un picnic la malul apei.

Mitchell îi propuse o rochie adorabilă, din muselină albă cu flori roşii şi negre. Rowena alesese materialul la Londra pentru că era în culorile clanului. Dădu aprobator din cap.

— Sună foarte distractiv, zise ea şi se ridică să îşi dea jos cămaşa de noapte, să îşi pună o cămăşuţă subţire şi să o lase pe Mitchell să o îmbrace.

Aşadar, după ce dăduse buzna în dormitorul ei, Lachlan se apucase să organizeze o ieşire la pescuit. Era de-a dreptul surprinsă. Totul părea atât de… civilizat.

— Cooper a trimis vreo şase lachei ca să aranjeze totul la mal. Cu mese, scaune şi tot ce trebuie. Au dus chiar şi-un baldachin. N-am mai văzut atâta agitaţie pe aici de la ultima reuniune a clanului.

— Nu era nevoie de atâta tevatură, se încruntă Rowena.

Se aşeză din nou la măsuţa de toaletă pentru ca

Mitchell să-i ridice părul şi să i-l fixeze în coafură.

— O să-i spun lui Cooper că nu avem nevoie decât de câteva pături pe care să ne aşezăm.

— Domnişoara brunetă… Lady Edith, nu? Dânsa a zis că e prea ud pe jos şi că au nevoie să se apere de soarele scoţian. Ce-i aşa de speriat la soarele scoţian? întrebă camerista, aplecându-se uşor înspre Rowena. Nici măcar n-avem parte de el prea des.

— O lady trebuie să îşi protejeze tenul, zâmbi Rowena. Domnilor nu le plac femeile cu piele înroşită şi pătată.

— Ţin minte că nu o dată aţi venit acasă prinsă de soare, comentă Mitchell în timp ce-i termina de împletit părul şi îi înfăşură coada în jurul capului. Mie-mi păreaţi frumoasă şi sănătoasă, chiar dacă miroseaţi oleacă a peşte.

Rowena izbucni în râs.

— Nu prea e descrierea unei lady.

Abia de când vizitase Londra îşi dăduse seama ce neobişnuită îi fusese copilăria. De la vârsta de cinci ani fusese crescută doar de fraţii ei şi de unchiul lor Myles. În lumea ei, fetele mergeau la pescuit, purtau pantaloni ca să poată călări precum băieţii, învăţau să folosească pistolul, puşca, sabia şi purtau rochiţe cu multe volane la petrecerile cu ceai.

Acum era la alt nivel. Aşa că toate acele lucruri pe care Lachlan pretindea că le ştie despre ea nu însemnau decât o sursă de jenă şi penibil. Iar dacă avea de gând să folosească acele lucruri împotriva ei, ei bine, şi ea ştia câteva detalii nu tocmai plăcute despre el. Nu voia să transforme totul într-un război între ei, dar nici nu avea de gând să mai petreacă vreo clipă, vreodată, suspinând după Lachlan MacTier.

La o adică, deja se gândise prea mult la el pentru o singură zi. Îşi îndreptă umerii, deschise uşa dormitorului şi se îndreptă degrabă spre scări. Avea să domolească pasul şi să meargă ca o lady când avea să ajungă la parter, acolo unde se aflau oaspeţii ei. Excursia din acea zi nu era organizată de ea, dar atâta lucru putea să facă, să se

îngrijească să nu se transforme totul în haosul tipic familiei MacLawry.

— Pari foarte hotărâtă în dimineaţa asta, îi zise Arran, oprindu-se în capul scărilor ca să o aştepte.

— Evident. Sunt în întârziere pentru ieşirea la pescuit, îi răspunse ea, trecând repede pe lângă el.

— Bărbaţii au plecat acum vreo cinci minute, iar femeile încă îşi aleg umbreluţele de soare. Mijlociul familiei începu să coboare treptele în urma ei. Am pus pariu cu Ursul care domniţă o să cadă prima în lac.

Ea se încruntă şi se opri brusc.

— Nu e deloc amu... A, râzi de mine! spuse, văzându-l că zâmbeşte.

— Aşa-i. Erai aşa de serioasă că nu m-am putut abţine. Şi mai e ceva. Ştiu că pregăteşti venirea la nuntă a unei cete întregi de munteni, plus un turneu de jocuri şi mă gândeam că ţi-ar prinde bine să-ţi spună cineva ce treabă bună faci. Căci într-adevăr faci o treabă de primă mână.

Rowena îl luă de braţul teafăr şi-l lăsă să o conducă restul drumului.

— Oaspeţii scoţieni abia încep să sosească. Nu mă-ndoiesc că până la cină o să avem deja primul scandal.

Iar dacă îl declanşa Lachlan, măcar nu mai avea de ce să îşi facă griji pentru vreun sărut şi pentru senzaţiile ameţitoare şi enervante care veneau la pachet.

— N-ar fi o nuntă-n toată legea fără o încăierare.

— Sper să nu aducă deloc cu ce s-a întâmplat când te-ai căsătorit tu, oftă ea, strângându-l de braţ. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, ştiai? Puteai să-mi fi spus ce urma să se petreacă. Pe cât era Ranulf de supărat, pe atât era de îngrozit că n-o să mai ajungi viu în Ţinuturile Înalte.

— Ştiu, răspunse el. Înainte să o cunosc pe Mary, nu mi-ar fi dat niciodată prin gând să fug şi să mă însor pe ascuns, cu atât mai puţin cu o fată din clanul Campbell. Dragostea e o creatură ciudată, Rowena. Odată ce te-a prins în gheare, nu-ţi doreşti să mai scapi şi ai face orice să rămâi prizonierul ei.

Simplul fapt că fratele ei cel mai inteligent şi cu

gândirea cea mai logică fugise de la Londra cu Mary Campbell, ştiind prea bine că va avea pe urme o hoardă de oameni înarmaţi din clanul Campbell, era pentru ea suficient de grăitor pentru ce însemna dragostea şi nebunia pe care o putea declanşa. Iar decizia ei de a găsi un bărbat calm, echilibrat şi cultivat cu care să se mărite părea tot mai de bun-simţ.

— Unde-i Mary a ta în dimineaţa asta?

El îi zâmbi cu căldură.

— Are nişte probleme la stomac. Mă duc acum să-i iau nişte pâine prăjită şi ceai de mentă.

Rowena îl sărută pe obraz.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, Arran. O să fiu mătuşă!

— Şi eu mă bucur mult. Te rog să le transmiţi prietenilor tăi scuzele mele pentru că nu voi participa la excursia de azi.

— Desigur.

În clipa în care Winnie îşi luă boneta şi umbrela de soare şi ieşi din casă, lui Arran îi pieri zâmbetul.

— Glengask e pe-aici? îl întrebă pe Cooper când majordomul se rezemă de uşă.

Atâţia oaspeţi englezoi îl epuizau de-a dreptul.

— Da, stăpâne. E la grajduri. Debny zice că hrana cailor se va termina până la sfârşitul săptămânii.

Arran încuviinţă din cap, porni pe complicatele culoare ale castelului până ajunse la ieşirea cea mai apropiată de grajduri. Tolera prezenţa tuturor acelor englezoi, dar nu avea de gând să petreacă mai mult timp în compania lor decât era neapărat necesar. Mai ales când o avea alături pe proaspăta lui soţie. În plus, nu voia ca vreunul dintre prietenii noi sau vechi ai lui Winnie să-i audă discuţia cu Ranulf.

Îl găsi pe marchiz lângă grăjdarul-şef, în timp ce două ajutoare umpleau un car cu fân. Howard Howard, fostul vizitiu londonez, cu un singur ochi, care îi ajutase pe el şi pe Mary să ajungă în Ţinuturile Înalte, stătea pe capră cu frâiele în mâini. Arran zâmbi. Toate ca toate, dar îi datora

foarte multe lui Howard.

— Cum îţi place aici, Howard? îl întrebă, întinzându-i mâna.

Vizitiul îşi şterse mâna de pantaloni înainte de a o strânge pe a lui Arran.

— E exact cum aţi descris, Lord Arran. Iar grajdul de-aici de la Glengask e prima-ntâi. Sunt onorat că mi-aţi găsit de lucru aici. Sunteţi mare om, să ştiţi, încheie el, ştergându-şi discret ochiul sănătos.

— Când vom ajunge să şi înţelegem tot ce spune o să fim bucuroşi nevoie-mare cu toţii, glumi Debny.

— Ha, ha! N-aveţi decât să vă spuneţi că i-o sunt ăla cu accentul ciudat, pufni Howard. Ce facem, mergem odată-n sat?

— Mergem, interveni Ranulf, făcând un pas în spate, în timp ce Debny urcă pe capră alături de vizitiu. Nu-l lăsaţi pe Tom MacNamara să vă ceară prea mult pentru cereale. Aduceţi-i aminte că datorită nouă îi merge afacerea cu morăritul.

— Da, stăpâne.

— Hrană pentru cai? întrebă Arran în timp ce carul se îndepărta înspre Mahldoen.

— Da. Caii englezoi nu sunt obişnuiţi să mănânce dulcea iarbă scoţiană, din ce se pare, răspunse Ranulf. Ce-ţi mai face umărul?

— N-o să mă iau prea curând la trântă cu Ursul, dar sunt aproape vindecat.

Ridică din umeri ca să îi facă o demonstraţie. Ţinând cont de faptul că îl nimerise glonţul pe care Charles Calder, nepotul lui Campbell, îl trăsese cu intenţia de a-l nimeri în inimă, se simţea norocos că nu era la doi metri sub pământ.

— Bun. Te duci şi tu la pescuit cu restul grupului?

— Nu. Mary e la pat şi vreau să-i ţin companie.

— Aşa se şi cuvine, din moment ce tu ai adus-o acolo.

Ranulf se îndreptă spre casă, iar Arran îl urmă.

Relaţia dintre ei fusese încordată în ultimele săptămâni, dar de când cu pacea cu clanul Campbell şi cu sarcina lui Mary lucrurile începuseră să revină la normal.

Dar uneori Arran avea senzaţia că amândoi păşeau pe gheaţă subţire.

— Azi-dimineaţă am văzut ceva ce cred că ai vrea să ştii, zise Arran, cu glas scăzut.

— Te ascult.

Fergus şi Una, câinii de vânătoare ai marchizului, ieşiră în fugă din gard şi veniră lângă ei, de-o parte şi de alta.

— L-am văzut pe Lachlan ieşind din dormitorul lui Winnie, rânjind ca un drac împieliţat.

Ranulf încetini.

— El te-a văzut?

— Neah. M-am tras în spatele uşii când l-am observat.

— Hm.

— Asta-i tot ce ai de zis? se încruntă Arran. Mai aveam puţin şi-i săream la gât.

— Mi-a spus acum câteva zile că Rowena îi e ca o soră şi că nu are de gând să o curteze. Şi am chemat la castel câţiva flăcăi ca s-o cunoască. De-asta am zis doar „hm”. Mai ales că el şi Rowena n-au fost tocmai prietenoşi unul cu celălalt în ultima vreme.

— Am observat şi eu. Acum câteva luni nici n-aş fi clipit dacă l-aş fi văzut ieşind de-acolo, dar rânjetul de pe faţa lui nu mi s-a părut câtuşi de puţin frăţesc.

Motiv pentru care aproape că sărise să-l bată pe lordul Gray înainte să decidă să facă o mică anchetă.

— Dacă nu era vorba de Lachlan, şi-ar fi luat un şut în fund pentru că a fost singur undeva cu ea, spuse Ranulf. Privi înspre lac şi miji ochii în lumina soarelui de dimineaţă. M-am pripit în cazul tău, Arran. De data asta sunt înclinat să am mai multă răbdare.

Faptul că fratele lui cel mare, de obicei plin de încredere în sine, îşi recunoştea o greşeală, era cu totul neobişnuit. De data asta… Arran înghiţi în sec.

— Atunci o să fiu cu ochii pe Lachlan, dar cred că ar fi mai bine să nu-i zicem nimic Ursului.

— De acord.

Marchizul continuă să se îndrepte spre castel.

— Şi era bine dacă-mi spuneai despre Cairnsgrove înainte să-l invit aici.

— Ţi-aş fi spus dacă aş fi ştiut că-l ai pe listă, răspunse Arran ridicând din sprânceană. Pe cine ai mai chemat?

— Pe Robert Cranach şi pe Jimmy MacMaster.

Alegerile îl luară prin surprindere.

— Din clanul Buchanan? Văd că eşti chiar serios să-i găseşti un soţ lui Winnie.

— N-am de gând s-o mai las să suspine după Lachlan. Sau să-şi piardă iar minţile după el. Vreau să fie fericită.

Arran încuviinţă din cap.

— Dacă ai nevoie de o alianţă cu Cairnsgrove, îl poţi trimite să se ţină după Urs.

Glengask pufni.

— Asta chiar ar fi interesant.

— Ba bine că nu.

capitolul 6

— Nu, nu-i niciun deranj, spuse Lachlan înfulecând un sângerete şi dând peste cap un pahar cu vin care, blasfemie, era îndoit cu apă. Mi-ar face plăcere să îţi arăt reşedinţa Gray, Lady Jane. Nu e la fel de veche precum Glengask, dar a fost construită în plin război cu clanul MacDonald şi e o fortăreaţă al naibii de trainică.

— E bântuită? vru să ştie Sarah Parker.

— Nu fi prostuţă, Sarah! o certă Susan, sora ei.

— O, chiar e, răspunse el. Şi nu e singura.

— E adevărat? chicoti Sarah, privind de partea cealaltă a mesei înspre Rowena. Şi castelul Glengask e bântuit?

Rowena îi aruncă lui Lachlan o privire enervată.

— Sigur, umblă tot felul de poveşti şi legende, dar eu n-am văzut vreo stafie.

— Nu asta ziceai pe vremuri.

Lachlan îşi dăduse cuvântul că avea să evite să se contreze cu musafirii bărbaţi, dar nu promisese că o să o lase şi pe ea în pace.

— Mi-aduc aminte de multe nopţi cu furtună când dădeai buzna în camera unde jucam noi biliard şi ne ziceai că bătrânul Dougall MacLawry se plimbă prin dormitorul tău şi cântă la cimpoiul lui ’necat.

Alături de el, Jane se înfioră.

— Ce-i acela un cimpoi ’necat? şopti ea.

— Cimpoi înecat, îi explică Rowena cu accentul ei atent cultivat. Dougall e stră-stră-stră… de cinci ori străunchiul meu. Se spune că i-a văzut pe cei din clanul Campbell venind călare spre Glengask şi şi-a luat cimpoiul ca să îi avertizeze pe cei de la castel. O iscoadă a familiei Campbell s-a strecurat în spatele lui, i-a tăiat gâtul şi l-a aruncat cu cimpoi cu tot în lac. Făcu un gest spre apa din spatele ei, cu undele uşor încreţite de vânt. Avertismentul lui a fost totuşi auzit, iar castelul a rezistat atacului.

— Şi până în ziua de azi, în nopţile furtunoase cântă la cimpoi ca să dea de veste la castel, încheie Lachlan. În orice caz, aşa zice legenda.

— Cerule mare! făcu Sarah. E înspăimântător!

— E romantic, o contrazise Jane. Pentru cine e parte a familiei MacLawry. Iar eu sunt. Sau, mai bine zis, voi fi în câteva zile.

— Doar la tine în cameră îşi face apariţia, Winnie? întrebă Susan Parker, ducându-şi o mână la inimă.

— Da, răspunse ea, înainte ca Lachlan să apuce să deschidă gura şi să afirme contrariul. Dormitorul meu a fost cândva al lui, minţi ea.

— O, slavă Domnului!

— E singura fantomă din partea locului? întrebă Sarah Parker cu ochii mijiţi, neîncrezătoare.

La celălalt capăt al mesei, Ursul lăsă cu zgomot halba de bere din mână. Lachlan nu avea idee cum şi de unde reuşise să facă rost de bere când tot restul lumii era condamnată la nesuferitul acela de vin de Madeira.

— Chiar luna trecută am avut o stafie dormind pe jos,

la capătul patului meu, zise el. Era rece ca moartea, vă spun.

Doamnele icniră, în afară de Rowena, care părea de-a dreptul consternată. Iat-o încercând să-i facă pe toţi să pară civilizaţi şi în pas cu lumea şi însuşi castelul Glengask i se punea împotrivă. Lachlan o privi lung preţ de câteva clipe. Rowena adora poveştile cu stafii. Ştia el însuşi asta. Dar de faţă cu prietenii englezoi alegea să se prefacă. Să pretindă că nimic legat de stafii nu îi e pe plac.

— Fraier mai eşti, Ursule! se auzi vorbind. Nu era o stafie, era pelerina ta de ploaie. Şi ştii asta.

Jane râse, iar restul grupului îi urmă exemplul, pe principiul turmei. Căci se purtau întocmai ca o turmă. Dar Lachlan abia băgă de seamă. Atenţia îi era îndreptată în continuare asupra Rowenei, asupra expresiei de surpriză din furtunoşii ei ochi gri, la curbura uşoară a buzelor ei înainte de a-şi acoperi delicat gura cu un şervet.

— Dacă vreţi să auziţi nişte poveşti a-ntâia, continuă el, să vă zică Owen despre tunelurile iacobine de sub castel.

— Nu sunt tuneluri iacobine, îl corectă Ursul. Nu-i nimic iacobin la ele.

— Şi ce sunt, atunci?

Munro rânji înspre Sarah Parker.

— Tuneluri de salvare. În caz că ne atacă armata engleză. Dacă aveţi nevoie să fugiţi de-aici, duceţi-vă la cămara din bucătărie. Pe urmă, dacă aveţi suficient curaj să înfruntaţi şobolanii, păianjenii şi stafiile, o să ieşiţi undeva într-unul dintre canioanele din preajmă.

— Dar nu e posibil ca alţii să folosească tunelurile ca să intre în castel? Nu pare o treabă foarte sigură.

— Intrarea dinspre exterior nu e uşor de găsit, continuă Lachlan, privind înspre Rowena şi constatând că se mai relaxase din clipa în care prietenii ei englezoi încetaseră să mai fie regalaţi cu poveşti barbare. De fapt, e imposibil să o găseşti dacă nu ţi-o arată cineva mai înainte. Dar fiţi fără de grijă. Şi dacă nu am fi pe pace cu toată lumea, tot aţi fi în siguranţă aici.

— Întocmai, interveni şi Rowena. Ia spune, aţi decis ce probe vor fi la întreceri? îl întrebă ea.

Măcar i se adresa direct, chit că o făcea doar pentru că îi venise în ajutor.

— Nu. Pentru toţi engle… prietenii tăi de aici m-am gândit să fie două probe, întrecerea călare şi poate aruncarea greutăţii.

Cum nu se gândise, în realitate, nici măcar o clipă la jocurile pe care ea îl rugase să o ajute să le organizeze, i se părea o propunere chiar bună.

— Poate oricine să participe la întreceri? întrebă Samston.

Erau, practic, primele sunete pe care le scotea în mai bine de o zi.

— Da, îi răspunse Lachlan. Dacă ai curaj să te bagi, ne va face plăcere să te vedem pierzând.

Obrajii contelui se făcură stacojii.

— Pariez pe 100 de lire că King, calul meu, întrece orice mârţoagă scoţiană, făcu Samston, aruncându-i Rowenei o privire grăitoare.

Era prea de tot. Lachlan se ridică.

— Hopa sus, fistichiule, mârâi el. Hai mai încolo, ca să am suficient loc să te bat până nu mai ştii de tine.

— Lachlan! îl mustră Rowena. Nu accept să se ia nimeni la bătaie din cauza unor insulte legate de cai!

Era limpede din expresia ei că ştia exact ce îl înfuriase, iar asta îi făcu sângele să dea în clocot. Era conştientă că fusese insultată, dar pentru că se prefăcea a fi englezoaică, el credea că ea o să ignore insulta. Nicio şansă.

— Nu-ţi face griji, pufni el, înconjurând masa şi îndreptându-se spre Samston. N-o să-l iau la pumni decât după ce-l târăsc undeva departe de ochii lumii.

— E ridicol!

Contele sări în picioare, dar numai ca să înceapă să se retragă din calea lui Lachlan.

— Lord Gray, aveam o înţelegere!

Cuvintele Rowenei îl făcură să se oprească. Avea să

folosească incidentul drept scuză ca să evite să îl sărute, chiar dacă el nu făcuse decât să sară în apărarea onoarei ei. Trase aer în piept şi-şi propti arătătorul în pieptul lui Samston.

— Noi, cei din partea locului, ne preţuim caii, scrâşni el, şi nu insultăm... proprietatea altuia decât dacă suntem dispuşi să ne apărăm cu sânge comentariile idioate. Ţine minte toate astea, netotule!

Îi întoarse spatele, se îndepărtă şi îşi reluă locul la masă. Urmă o tăcere prelungă şi jenantă pentru care, mai mult ca sigur, Rowena avea să îl învinuiască tot pe el. Totul ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi continuat să îl venereze. Până şi Ursul părea un pic mirat, dar, pe de altă parte, uriaşul nu ştia că Samston îi sărutase sora şi fusese respins.

— Să-nţeleg, aşadar, că voi doi o să vă întreceţi? zise Ursul într-un final. Pentru că, dacă pariezi 100 de lire pe tine, Samston, ţin şi eu rămăşagul. Contra ta şi a lui Lachlan.

Lordul Bask, unul dintre englezi, decise şi el să se înscrie. Avea un fel mai politicos şi mai reţinut de a se lăuda şi de a-şi lăuda calul, un pursânge arab pe nume Lucifer. Se părea că jumătate dintre caii negri din cartierul londonez Mayfair se numeau Lucifer sau Satan.

Lachlan îşi spuse că probabil domnişorii sensibili se simţeau astfel mai puternici la gândul că îl încalecă pe diavol.

— Se poate organiza şi o cursă pentru doamne? întrebă Lady Edith.

— Da. Dar vreau să vă previn că Rowena şi Black Agnes a ei au câştigat ultimele două întreceri. Şi au fost întreceri la care a luat parte doar clanul nostru. De data asta vor participa cel puţin şase alte clanuri.

— Winnie, chiar voiam să te întreb de ce pe iapa ta albă o cheamă Agnes cea Neagră? îi întrerupse Jane cu obişnuita-i bună dispoziţie.

Rowena zâmbi.

— După Agnes cea Neagră Randolph. A ţinut piept armatei engleze chiar şi când soţul ei lupta în altă parte.

Contele de Salisbury a fost nevoit să se retragă după cinci luni în care n-a reuşit să frângă rezistenţa şi să cucerească castelul Dunbar. Chiar şi mama lui Lachlan a fost botezată Agnes după ea.

— Deci a fost o eroină, spuse Jane. Dar nu şi o stafie.

Ursul clătină din cap.

— Acum 200 de ani, parlamentul a ordonat ca Dunbar să fie ras de pe faţa pământului. Se spune că Agnes cea Neagră bântuie şi acum colina unde se înălţa odinioară castelul.

— Dumnezeule! suspină Sarah Parker, cu un zâmbet slab. Poate trebuia să întreb dacă există pe aici vreun loc care e bântuit.

Conversaţia reveni apoi la pescuit şi la seara dansantă pe care Rowena o organiza, pare-se, a doua zi. Era prima oară când Lachlan auzea de aşa ceva. Nu fusese invitat, dar al naibii să fie dacă avea de gând să rateze şansa să-i arate Rowenei că putea dansa la fel ca orice aristocrat englez.

— Ne mai vin nişte oaspeţi, zise Ursul cu ochii asupra drumului care şerpuia până aproape de lac, de unde urca dealul până la Glengask. Doi bărbaţi călare.

Nu putea fi cineva din clanul Campbell, căci n-ar fi îndrăznit, cu toată pacea dintre ei, să plece la drum fără o suită, iar căpeteniile MacLawry veneau cu toţii împreună cu familiile şi cu cei pe care îi aleseseră să concureze la întreceri. Lachlan se întoarse spre Rowena care, la rândul ei, urmărea siluetele care se apropiau.

— Crezi că sunt James MacMaster şi Robert Cranach? întrebă el încet.

Ea clipi des.

— Ştiai de ei? îi şopti, aplecându-se uşor peste masă înspre el.

Ar fi vrut să-i sărute buzele întredeschise şi să îi simtă răsuflarea caldă.

— Da. Ce crezi, seamănă mai curând cu Cairnsgrove sau cu Samston? o întrebă tot în şoaptă.

— Taci!

Rowena privi spre capătul mesei, unde Cairnsgrove stătea de vorbă cu William Peabody.

— Poate tot ce mă interesează e că niciunul nu eşti tu, adăugă ea.

Ei bine, cuvintele îl răniră mai mult decât era dispus să recunoască. Lachlan se forţă să zâmbească.

— Dacă era pe-aşa, fetiţo, ţi-ai fi ales deja bărbatul. Numai că n-ai făcut-o, aşa că întrecerea nu s-a încheiat.

— Nu sunt trofeul nimănui!

— Sigur că nu. Tu alegi cine câştigă. Doar să nu uiţi că sunt şi eu în întrecerea asta la fel ca lorzii tăi sclipitori. Şi n-am de gând să fiu învins.

Situaţia era însă destul de complicată. Rowena era singura soră a lui Glengask, iar Ranulf o lăsase să îşi facă singură alegerile. Acum 100 de ani, sau chiar acum 50 de ani, el, Lachlan, n-ar fi trebuit decât să o răpească într-o noapte, să o aşeze pe calul lui şi să găsească un preot care să-i lege pe vecie.

În schimb, acum trebuia să se poarte ca un gentleman şi să intre în competiţie cu alţi bărbaţi, cu gentlemeni mult mai obişnuiţi să se comporte aşa cum părea că-şi dorea ea. Şi mai şi pornea cu un handicap fată de ceilalţi pentru că îşi dăduse seama doar cu câteva zile în urmă că Rowena devenise o tânără atrăgătoare, superbă, admirabilă.

Nu-i plăcea deloc cum stăteau lucrurile. Dar până găsea sau se ivea o soluţie mai bună, trebuia să joace după regulile ei. Norocul lui că era dispus să şi trişeze din când în când. Sau să facă orice altceva ce l-ar ajuta să câştige.

*

La o jumătate de oră după ce ambii călăreţi dispărură din raza vizuală, trei bărbaţi îşi făcură apariţia, pe jos, pe poteca ce ducea spre lac. Majoritatea oaspeţilor pescuiau, dar nu toţi. Nu cel pe care ea l-ar fi vrut undeva mai departe ca să îi dea răgaz să se gândească la toate.

Probabil că Munro fusese cel care îi spusese lui Lachlan despre noii ei pretendenţi. Lui Ranulf nu i-ar fi dat

prin minte să facă aşa ceva, iar Arran n-ar fi făcut-o din principiu.

Nu avea să o ajute cu nimic să se holbeze la spatele lat al fratelui ei în timp ce îşi făcea de lucru cu undiţa. Nici să se încrunte la Lachlan, care stătea sub baldachin alături de Jane şi de Edith. Prietenele ei păreau să îl înveţe să brodeze. Ori era cel mai netalentat elev cu putinţă, ori era şi el cu mintea şi atenţia îndreptate spre nou-veniţi.

La naiba, de ce nu se ducea înapoi la pescuit? Până la urmă, întreaga ieşire fusese ideea lui. Dar uite-l cum stătea acolo, unde îl putea vedea şi auzi foarte bine, probabil plin de ciudă că ea nu-l mai găsea irezistibil. Totuşi, acea scuză nu mai avea atâta noimă ca înainte să o sărute la castelul Teàrlag. Înainte să o ia în braţe aşa cum ea îşi imagina de când avea vreo 15 ani şi afirmaţiile ei despre cum se va mărita cu Lachlan începuseră să semnifice ceva mai… romantic. Ceva sexual.

Îmbujorată toată, mai luă o gură de vin de Madeira. Da, avusese acele gânduri în privinţa lui, dar asta nu însemna că nu le va avea şi faţă de alt bărbat. Pentru Dumnezeu, fusese la un pas să se îndrăgostească de lordul Samston, numai că îşi dăduse seama la timp că era mai interesat de averea ei decât de inima ei. Fusese nerăbdătoare şi plină de speranţă înainte de întâlnirea cu Cairnsgrove, asta durase doar vreo zece minute.

Acum îşi propunea să fie prudent de optimistă. Să fie înţeleaptă. Ranulf îl prefera pe lordul Robert Cranach. Cu şase luni în urmă, ştiind că lordul Robert era preferatul fratelui ei, ar fi ales pe oricine altcineva. Sigur, dacă nu ar fi fost deja fixată pe Lachlan. Iată însă că nu mai era fixată pe el, iar Ranulf nu-i ordonase să facă o alegere, ci doar o rugase să aibă mintea deschisă.

Bărbatul înalt şi impozant din mijloc nu putea fi decât marchizul de Glengask. Cel din dreapta lui era cam îndesat, cu părul de culoarea grânelor şi cu bărbia lată. Nu era la fel de chipeş ca Lachlan. La o adică, puţini bărbaţi erau.

Rowena îşi îndreptă atenţia înspre bărbatul din stânga fratelui ei. Primul lucru pe care îl observă fu haina lungă şi

neagră de călărie ale cărei poale se loveau ritmic de cizmele de călărie. Putea fi romantică o astfel de haină? Părea poetică, cel puţin.

Cel care o purta era cu aproape un cap mai înalt decât vărul lui. Chipul îi era mai prelung şi mai îngust, iar ochii erau de un căprui cald, plăcut. Părul blond-închis îi era curat şi bine aranjat şi se uita când la ea, când la Ranulf, cu care conversa.

Când trioul ajunse la baldachin, ea se ridică, aproape fără să observe că şi celelalte femei îi urmară exemplul. Singurul lucru la care se gândea era că îşi dorea din suflet ca bărbatul în haină neagră să fie lordul Robert Cranach.

— Rowena, spuse Ranulf, făcându-i semn să se apropie, am adăugat încă doi oaspeţi la lista ta. Sper că nu te deranjează, *piuthar.*

— Sigur că nu, *bràthair.* Unde-s mulţi, distracţia creşte.

— Prea bine.

Ranulf făcu un semn spre bărbatul mai scund.

— Rowena, dă-mi voie atunci să ţi-l prezint pe James MacMaster. James, ea este sora mea, Rowena.

— Încântat, Lady Rowena, zise el, cu un uşor accent scoţian.

Faptul că nu vorbea chiar ca un scoţian era explicabil, totuşi. Petrecuse ceva timp la Londra. Ranulf îi povestise că ambii bărbaţi Buchanan locuiseră şi în capitală. Rowena făcu o reverenţă.

— Asemenea, domnule MacMaster.

— Iar el este lordul Robert Cranach, fratele mai mic al marchizului de Helvy. Rob, ea este sora mea.

Haina cea neagră schiţă o plecăciune foarte elegantă.

— Lady Rowena, chiar eşti minunată, exact cum vorbeşte lumea.

Şi el avea oarece accent scoţian, dar era limpede că petrecuse mult timp pe alte meleaguri. Rowena înclină capul.

— Sunt foarte încântată să te cunosc, Lord Robert.

El zâmbi.

— Voi fi direct, căci văd că toţi bărbaţii de aici nu au ochi decât pentru tine. Am auzit că mâine-seară are loc o petrecere dansantă şi mi-ar plăcea foarte mult să îmi rezervi un vals, milady.

O, era mult mai bine decât se aşteptase.

— Am să te trec în carneţelul de bal.

MacMaster scoase un oftat sonor.

— Ştiam că aşa se va întâmpla. Când o domniţă dă cu ochii de Rob, noi, ceilalţi, zici că ne transformăm în capre.

Rowena râse, conştientă că râsul îi suna un pic cam strident şi că părea cam prea încântată. Ceea ce şi era.

— Ei bine, dacă îmi oferiţi amândoi braţul, va fi plăcerea mea să vă fac cunoştinţă cu ceilalţi oaspeţi.

Cei doi se conformară degrabă, iar ea îi conduse către grupul aflat la cea mai mare distanţă de Lachlan. Evitase în mod deliberat să îi arunce vreo privire de la venirea celor trei, dar simţea, fără doar şi poate, că se uita la ea. Nu îi păsa, desigur, că el ştia cine erau cei doi oaspeţi nou-veniţi şi că ştia, de asemenea, ce vânt îi aducea la Glengask. Ei fuseseră invitaţi, spre deosebire de el, care îşi făcea apariţia unde poftea şi mai ales când poftea – adică, mai nou, peste tot şi tot timpul. Când momentul nu mai putu fi evitat, ea se opri în faţa lui. Lachlan stătea pe scaun cu gleznele încrucişate. Jane şi Edith, aflate la stânga şi la dreapta lui, se ridicară imediat. Doamnele erau, desigur, perfect politicoase şi prietenoase. Strângând din dinţi, Rowena îl privi pe Lachlan în ochi. Ochii aceia verzi erau atât de frumoşi… iar ea îşi dorea să-l vadă pe fundul lacului cu ochii lui cu tot.

— James, Lord Robert, el este vecinul nostru, anunţă ea, punând toată distanţa socială posibilă între ea şi Lachlan. Lord Gray, ţi-i prezint pe James MacMaster şi pe lordul Robert Cranach.

Lent, aproape fără tragere de inimă, el se ridică în picioare.

— MacMaster, Lord Robert, zise cu accentul său frapant.

Dacă simţea nevoia să demonstreze că era mai înalt

decât cei doi rivali, era momentul cel mai potrivit. Ea, una, ştia precis cât era de înalt. Şi că asta nu avea nicio importanţă. Nesuferitul!

— Gray, făcu Lord Robert, înclinând capul în semn de salut.

— Doar n-ai venit călare tocmai de la Fort William, nu? întrebă Lachlan, întinzându-i mâna.

Lordul Robert i-o strânse.

— Nu, îi răspunse. Trăsura e la câteva ore în urma noastră. Prefer să călătoresc călare când am ocazia.

— Iar eu nu voiam să rămân în urmă, completă James.

— Fratele meu Munro pescuieşte, desigur, interveni ea înainte ca Lachlan să apuce să-i provoace la cine ştie ce întrecere de viteză sau de forţă. E acolo cu ceilalţi domni. Mergem?

— La ordinele tale, răspunse lordul Robert cu un gest larg.

Picioarele Rowenei abia atingeau pământul în timp ce îi conducea pe cei doi Buchanan la malul apei pentru a le face cunoştinţă cu ceilalţi membri ai grupului. Dacă următoarele două săptămâni aveau să se desfăşoare la fel de bine ca ultimele 30 de minute, Lachlan MacTier nu avea decât să vorbească de trofee şi învingători până se învineţea la faţă. Nu avea să mai conteze.

Pentru că, deşi o atrăsese cu forţa în câteva sărutări, reuşitele acelea îl făceau şi mai puţin gentleman. Iar ea îşi dorea alături un afurisit de gentleman.

*

Lachlan se îndreptă şi urmări cum bila galbenă de biliard se îndreaptă spre una dintre găuri şi pică acolo – adică exact unde nu îşi dorise să o trimită.

— Afurisito! zise el în barbă.

— Dacă înjuri o biluţă n-o să joci mai bine, comentă Ursul.

— Credeam că o să joci cu roşia, zise şi Arnold Peabody de pe unul dintre scaunele plasate de-a lungul

pereţilor sălii de biliard.

— Asta şi voia să facă, îi explică fratele lui, aşezat chiar alături.

— Şi cu asta, dus sunt.

Îşi aruncă tacul înspre Urs, care îl prinse cu îndemânare şi i-l oferi lui Jimmy MacMaster.

— Nu am voie să refuz, e în joc onoarea clanului Buchanan, zise MacMaster, luând tacul şi ajutându-l pe Urs să rearanjeze bilele.

„Şi uite-aşa, sunt înlocuit”, îşi spuse Lachlan cu amărăciune în timp ce-şi punea haina.

— Ne vedem mâine-dimineaţă, Ursule. Sper că n-ai uitat că mi-ai promis să mă ajuţi să-ţi mân afurisitele de vite de pe pajiştea din sud, ca să pot să semăn grâul.

— O să fiu acolo.

— Sună distractiv! spuse lordul Bask, ridicând privirea de la jocul de faraon pe care îl juca împreună cu Cranach şi cu Victor, fratele lui Edith. Vin şi eu.

Altădată, Lachlan ar fi avut ceva de comentat numai la gândul că vreun englez călare ar ajunge pe pământurile lui. Dar în acea seară avea lucruri mai bune de făcut. Aşa că încuviinţă din cap.

— Cum doreşti.

Dacă voia, putea petrece noaptea la Glengask, ca de atâtea alte ori în trecut. Dar asta l-ar fi lăsat fără scuza de a ieşi din sala de biliard înainte de zorii zilei. Şi avea o întâlnire de onorat.

În clipa în care simţi că nu îl mai vede nimeni, schimbă direcţia şi o luă spre scări în loc să se îndrepte spre ieşire. Îşi dădea seama că trăda încrederea familiei MacLawry. Întâi pentru că nu îi spusese lui Munro ce avea de gând şi apoi pentru că nu îi spusese lui Ranulf că discuţia lor anterioară despre el şi Winnie nu mai era de actualitate. Cei trei fraţi îl primiseră în castelul lor, în viaţa lor, iar acum el se furişa ca un hoţ de rând. Ceea ce şi era. Un hoţ pus să-i răpească Rowenei virtutea, inima şi mâna.

Probabil le-ar fi putut spune ce intenţii avea, dacă reuşea să îmbrace totul în cuvintele potrivite. La urma

urmei, Glengask îi invitase la castel pe acei bărbaţi în acelaşi scop. Dar era suficient de orgolios să vrea să fie sigur că are sorţi de izbândă înainte să rişte să fie luat în râs sau, mai rău, refuzat. Unde mai pui că, dacă vreunul dintre fraţii MacLawry îi ghicea intenţiile, aveau tot dreptul să-l îngroape în propriul lan de grâu.

Încetini pasul când ajunse în dreptul uşii de la dormitorul Rowenei. Se uită în jur ca să se asigure că în preajmă nu erau servitori sau oaspeţi rătăciţi. Apoi apăsă pe clanţă, se strecură înăuntru şi închise uşa după el.

— Nu pot să cred că într-adevăr ai impresia că o să mă ţin de plan.

Rowena era aşezată pe unul dintre scaunele din dreptul focului, cu o carte în poală. Nu se schimbase de rochia de seară. Era limpede că nu voia ca el să o vadă din nou în cămaşa de noapte. Păcat, mare păcat!

— Ba cred că da, îi răspunse, apropiindu-se şi lăsându-se pe scaunul alăturat.

— Ai fost la un pas să te iei la bătaie cu lordul Samston. Înţelegerea noastră era că te vei purta cum se cuvine.

— Înţelegerea noastră era că nu voi începe o încăierare. Zis şi făcut. El a început şi tot nu i-am dat sângele pe nas. Chiar dacă te-a insultat. Mi-ai cerut să îl las în pace şi ţi-am dat ascultare. Aşa că recunoaşte-mi măcar meritul ăsta.

Ea clătină din cap.

— Nu era necesar. Nimeni nu ştia că m-a insultat. Nimeni în afară de Jane.

— Eu ştiam. Şi, cel mai importat, ştiai tu, răspunse el, accentuând cuvântul „tu”. Şi presupun că nu va îndrăzni să repete isprava, aşa că nu te aştepta să-mi cer scuze pentru că l-am pus la punct.

— O, nu, ar însemna să am aşteptări prea mari, oftă Rowena.

El se aplecă şi luă cartea.

— *Leacurile lui Culpepper,* citi pe copertă. Deci acum eşti şi doctor? Sau te prefaci că o citeşti ca să nu-mi

imaginez că doar stăteai aici gândindu-te la mine?

Ea recuperă cartea şi o puse pe măsuţa de alături.

— Povestea asta e o prostie, Lachlan. Şi nu înseamnă nimic.

— Dacă nu înseamnă nimic, de ce te dai de ceasul morţii s-o eviţi?

— Nu încerc. Doar că… încerc să-ţi explic că nişte sărutări, acolo, nu mă vor face să mă răzgândesc. Mai mult, de fiecare dată când intri aici pe furiş, îţi pui în pericol prietenia cu Ursul şi cu toţi ceilalţi. Inclusiv cu mine.

— Asta e în regulă, căci nu vreau ca noi doi să fim prieteni.

Ochii ei gri căpătaseră scânteieri portocalii în lumina focului.

— Nu vrei?

El clătină din cap.

— Nu. Prietenii sunt buni pentru ceaiuri, bătăi cu noroi şi jocuri de biliard. Vreau mai mult de la tine, Rowena.

Ea se ridică brusc, se duse înspre pat, apoi făcu calentoarsă.

— Lordul Robert e din cale-afară de fermecător.

— Sigur că este, răspunse Lachlan, fără a se obosi să îşi mascheze nemulţumirea. Pot şi eu să fiu fermecător, să te rog să-mi treci numele pe carneţelul de bal, să ţin ceaşca de ceai cu degetul mic în aer dacă tot ce m-ar interesa ar fi să mă consideri un gentleman.

Un surâs îi înflori timid pe buze, dar dispăru într-o clipă.

— Nu te-aş vedea niciodată drept un gentleman.

— Am căzut în capcană, recunoscu el. Dar cândva mă considerai un gentleman.

— Asta era înainte să aflu ce înseamnă unul adevărat, Lach. Acum e prea târziu pentru tine.

Se ridică, la rândul lui, de pe scaun.

— Bun, din moment ce nu sunt un gentleman, nu are sens s-o mai amânăm atât.

Rowena făcu un pas înapoi când el dădu să se apropie, iar gestul ei îl făcu să încetinească. Indiferent de

ce-şi dorea de la ea, nu era o soluţie să o facă să strige după ajutor. Când ea se opri şi îşi ridică bărbia, iar privirea îi alunecă de la ochii înspre buzele lui, Lachlan nu putu să nu zâmbească.

— Nu e amuzant! făcu ea, în timp ce strângea şi desfăcea pumnii.

— Nu sunt amuzat. Sunt încântat.

— Încântat? De ce ai fi în…

— Pentru că eşti agitată şi emoţionată, fată neîmblânzită, murmură el şi făcu un pas mare înainte.

Gura lui se lipi de a ei, numai că Rowena ţinea buzele strânse şi nemişcate. În loc să insiste şi să o facă să coopereze, Lachlan schimbă tactica. Încet, înnebunitor de încet, îi mângâie buzele cu ale lui, insistând la colţurile gurii, până când ea se înmuie, scoţând un oftat care îi transmise fiori şi pulsaţii direct în mădular.

— Rowena, suspină el şi reîncepu să o sărute.

Îi prinse cu blândeţe faţa în mâini şi continuă să o aţâţe cu buzele. Magnetismul dintre ei era aproape tangibil. Când ea îl cuprinse cu braţele pe după umeri, el nu se putu abţine să nu zâmbească din nou.

— Opreşte-te, şopti ea, întorcându-i sărutul.

— Nu.

La un moment dat, ea avea să îşi vină în fire şi să îl împingă. Chiar dacă îşi dorea teribil să continue să o atingă, îi mai cuprinse doar o dată buza de jos între ale lui, apoi se retrase. O cunoştea foarte bine, sau credea că o cunoaşte, însă pur şi simplu nu reuşea să îi citească expresia de pe chip. Voia să ştie ce gândea şi, mai ales, ce simţea. Dar pentru prima dată nu avea nici cea mai vagă idee de unde s-o apuce.

Când ea se mişcă, Lachlan se tensionă tot. Era pregătit fie pentru o palmă, fie pentru încă un sărut. Numai că, în loc să îl atingă, ea îşi desprinse în sfârşit privirea dintr-a lui şi trecu pe lângă el. Se întoarse după ea şi o văzu ajungând lângă uşă şi uitându-se iar la el.

— Noapte bună, Lachlan, îi spuse, punând mâna pe clanţă.

— Asta-i tot ce ai de spus? întrebă el, amintindu-şi la timp să coboare vocea.

Încă nu se obişnuise cu ideea că se furişa şi se strecura în castelul unde cândva se purtase ca la el acasă.

— Avem o înţelegere. Am onorat-o. Acum pleacă înainte să apară Ursul şi să-ţi înfigă un topor în creştet.

— Am să fac cum doreşti. Şi ai face bine să mă treci pe carneţelul tău de bal, pentru că mâine-seară vom dansa împreună.

Ea înghiţi în sec.

— O să dansez un cadril cu tine.

Lachlan îşi puse mâinile peste ale ei.

— Vreau un vals.

— I-am promis valsul lui Rob.

— O, acum îi spui Rob? Bine. E petrecerea ta. Cere două valsuri. Iar unul e al meu.

— Lachlan, zise ea, plecând uşor capul.

— Dă-mi cuvântul tău, fetiţo!

Într-un final, ea oftă.

— Bine. Vom dansa un vals. Acum pleacă.

Păruse enervată când i se adresase, dar tonul nu se potrivea cu atitudinea. Nici felul în care privirea îi zăbovi din nou asupra gurii lui, ca şi cum nu s-ar fi putut înfrâna. Plus faptul că uitase să vorbească precum o englezoaică, lucru pe care nu voia însă să i-l sublinieze, căci îi plăcea la nebunie să o audă din nou vorbind în dulcele accent scoţian.

— Prea bine. *Oidche mhath.* Noapte bună, Rowena. Şi nu uita că mă voi întoarce aici mâine-noapte, după bal.

— Tot nu eşti un gentleman, Lachlan. Iar eu asta vreau – un gentleman, îi şopti ea în timp ce Lachlan se strecura pe hol.

— Ba nu asta vrei, îi răspunse din mers.

Îl aştepta un drum spre casă în frig şi disconfort.

capitolul 7

— Cauţi pe cineva? întrebă Rob Cranach, traversând mulţimea care participa la bal şi oferindu-i Rowenei un pahar cu limonadă.

Ea clipi, apoi luă o înghiţitură mare din lichidul acrişor ca să-şi dea un răgaz să gândească. Fraţii ei – şi Lachlan – îi îngăduiau să bea whisky la câte o ocazie specială şi i-ar fi prins bine un pahar chiar în acele momente. În noaptea precedentă nu reuşise să adoarmă decât undeva aproape de zorii zilei, iar acele trei ore de aşa-zis somn fuseseră întrerupte de vise în care Lachlan dansa cu ea, o săruta şi-i făcea şi alte lucruri învăluite însă într-o ceaţă, în nebuloasă, dar care, îşi amintea, i se păreau interzise şi foarte plăcute.

Nu îl văzuse pe Lachlan toată ziua. Ştia că Ursul şi alţi câţiva plecaseră călare la reşedinţa Gray ca să îl ajute să mâne nişte vite care intraseră pe pământul lui, dar Ursul se întorsese la timp ca să conducă un grup de invitaţi la Madainn Srath şi să îi distreze cu povestea lui Lady Teàrlag.

Fusese frustrant. Toată ziua avusese pregătită o replică la ultimele cuvinte pe care el i le aruncase când plecase din camera ei, şi iată-l că nu îşi mai făcea apariţia, când el ştia prea bine că va ieşi la plimbare cu lordul Robert şi că poate avea chiar să îi ceară ajutorul la aranjarea sălii de bal, atât de rar folosită la Glengask. Nu că Lachlan avea de unde să ştie mare lucru despre seratele organizate ca la carte.

Sigur că reşedinţa Gray era o proprietate importantă în felul său şi că stăpânul trebuia să supravegheze însămânţările pentru anul următor. Dar i se părea că sincronizarea era făcută intenţionat. Lachlan ştia, fără doar şi poate, că ea avea ceva să-i spună şi că, dacă avea să îşi facă apariţia, n-ar fi ieşit favorabil din comparaţia cu suavul şi fermecătorul Rob.

— Lady Rowena?

Of, şi uite cum Lachlan reuşea din nou să îi distragă atenţia. Să o facă neatentă la ceilalţi din jur. Încă o nemulţumire pe care să o treacă pe lista ei mentală împotriva lui.

— Îmi cer scuze, Rob. Nu am mai organizat o petrecere atât de mare. Mă simt un pic depăşită.

Suna plauzibil, deşi în realitate nu acordase seratei atât timp şi atâta preocupare.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, milady, îi zise el zâmbind. Am fost în săli de bai din Mayfair care nu se ridicau câtuşi de puţin la înălţimea a ceea ce ai pregătit aici.

— Îţi mulţumesc că spui asta.

Jane se apropie degrabă, urmată îndeaproape de sora ei.

— Winnie, spune-i lui Charlotte că putem avea câte valsuri dorim.

— Nu te-am contrazis, zâmbi Charlotte. Spuneam doar că dacă vor fi 12 valsuri lumea o să ne confunde cu o casă de moravuri uşoare.

— Casa asta a fost o mulţime de lucruri grozave, interveni şi Ranulf, care li se alăturase. Însă nu a fost şi nu va fi niciodată considerată una de moravuri uşoare. Un singur vals, Rowena.

Asta ar elibera-o de promisiunea făcută lui Lachlan. Chiar şi aşa, se simţea, într-un fel ciudat, dezamăgită.

— Ei, nici chiar aşa. La aşa mare stricteţe, lumea o să ne confunde casa cu parlamentul. Trei valsuri.

Fratele ei mai mare se uită la Charlotte.

— Spune-mi, *leannan,* de câte ori se cuvine ca un bărbat să danseze cu logodnica lui, la el acasă?

Charlotte îşi drese glasul.

— De trei ori. Dintre care doar două valsuri.

Ranulf se întoarse spre Rowena.

— Uite, cineva care îmi dă răspunsuri sincere şi directe. Două valsuri, aşadar. Dar ai face bine să le zici scripcarilor să înceapă unul chiar acum.

— Te conduc, zise Rob, oferindu-i braţul.

Ea îşi puse mâna pe mâneca de la haina lui.

— Ranulf ştie foarte bine că scripcarii preferă să li se spună violonişti, comentă ea. E atât de încăpăţânat!

— A făcut şi face lucruri grozave pentru clanul lui şi se

asigură că oamenii au parte de o viaţă bună, răspunse lordul Robert. Din partea mea, poate să le spună muzicanţilor cum doreşte.

La fel ca fraţii ei şi ca lordul Cairnsgrove, Rob şi James MacMaster purtau în acea seară kilt. Toate prietenele ei londoneze păreau să considere acea ţinută obraznică şi exotică, dar pentru ea era, pur şi simplu, ţinuta normală pentru un scoţian. Sigur, recunoştea că Rob şi fraţii ei reuşeau să îi dea şi un aer atrăgător şi demn de admiraţie. Culorile Buchanan, galben, verde şi roşu, erau frumoase, dar era ciudat şi… derutant gândul că în curând va înlocui culorile MacLawry – negru, alb şi roşu – cu alte culori, iar loialitatea şi buna ei credinţă vor aparţine altui clan.

Îl făcu atent pe unul dintre violoniştii de la balcon şi îi ceru un vals. Apoi Rob o conduse în centrul ringului de dans, îi puse o mână pe talie şi începură să danseze. Ringul se umplu. Apărură Ranulf cu Charlotte, Arran cu Mary, Ursul cu… vai, Jane! Aproape toţi invitaţii se ridicaseră de pe scaune, iar ea începu să răsufle mai uşurată. Cum era singura femeie MacLawry prezentă, evenimentul era, până la urmă, responsabilitatea ei, şi aşa aveau să rămână lucrurile până la căsătoria lui Charlotte cu Ranulf. După aceea, ei bine, nu va mai fi nevoie de ea decât pentru alianţele pe care le-ar putea construi prin căsătoria ei.

Sigur, lucrurile nu stăteau chiar aşa, pentru că în familia ei nu avea cum să se simtă inutilă sau dată deoparte. Era singura soră între trei fraţi şi nimic nu îi putea separa. Absolut nimic.

— Îmi pare rău că nu am fost la Londra să asist la debutul tău monden, milady, îi zâmbi Rob. Am avut însă nişte treburi la Inverness care mi-au luat mai mult decât intenţionasem.

— Aşadar, mergi des la Londra? îl întrebă.

Avea alături un scoţian care ştia să valseze, care o trata cu respect şi deferenţă şi care nu considera Londra iadul pe pământ. Era minunat, cu adevărat minunat.

— Cam de două ori pe an, răspunse el. Sezonul acesta e primul dintre ultimele patru pe care îl ratez.

— Ce treburi ai avut la Inverness, dacă-mi permiţi să întreb?

— Afaceri cu lână. Anul acesta am negociat pentru clanul Buchanan pachetul majoritar pentru două dintre cele mai mari fabrici de prelucrare a lânii din Inverness.

— O, felicitări!

Încercă să îşi mascheze uşorul disconfort provocat de menţionarea oilor şi a lânii. Clanul MacLawry nu creştea oi, în afară de câteva exemplare din rasa scoţiană pentru uz propriu şi pentru micile lor fabrici de prelucrare a lânii. Creşterea oilor la scară largă însemna că oamenii erau goniţi de pe pământurile lor pentru a face loc pentru mai multe păşuni pentru oi. Însemna gonirea muntenilor de pe pământurile lor. Şi însemna tot ce clanul MacLawry respingea cu îndârjire.

Ranulf ştia că cei din clanul Buchanan aveau drept principale surse ale averii carnea de oaie şi lâna. Şi îi alesese pe Robert Cranach şi pe James MacMaster ca posibili pretendenţi pentru ea. Aşadar, clanul Buchanan deţinea ceva ce el îşi dorea pentru clanul lui. Altfel n-ar fi făcut demersuri pentru o alianţă.

— Ai un aer foarte serios în clipa asta, remarcă Robert, în timp ce continuau să facă împreună piruete pe ringul de dans.

— A, da? Se întâmplă foarte rar.

— Bine, chicoti el.

Nu era sigură ce voia el să spună, dar zâmbi, totuşi. Avea parte de o petrecere superbă alături de prietenii ei, valsa în braţele unui bărbat chipeş care îi acorda atenţie şi o complimenta. Se simţea perfect.

Şi chiar atunci îl văzu şi aproape că se împiedică. Lachlan MacTier. Ceilalţi scoţieni din încăpere purtau kilt, dar el, nu. Nu în acea seară. În acea seară purta o redingotă lungă, de un gri-închis, pantaloni din piele de căprioară şi cizme negre, perfect lustruite. Cămaşa era albă ca zăpada, vesta era neagră cu gri, iar lavaliera perfect aranjată. Arăta… Rowena întoarse capul ca să îl poată vedea în continuare în timp ce plutea pe ringul de dans.

Arăta la fel de bine şi de elegant ca oricare dintre gentlemenii englezi prezenţi. De fapt, mai bine decât cei mai mulţi dintre ei. Nici nu ştia că Lachlan avea haine englezeşti în garderobă sau, dacă le avea, îşi imaginase că nu le-ar purta vreodată. Înainte ca Robert Cranach să o întrebe la ce se uita aşa, cu gura căscată, valsul se încheie. Începură să aplaude alături de ceilalţi invitaţi, iar Rowena îi zâmbi partenerului său.

— Mulţumesc. A fost foarte plăcut.

— Nu-mi mulţumi, milady, a fost plăcerea mea. Se uită înspre Lachlan, apoi din nou înspre ea. Un rival, presupun.

— Lachlan? Cerule mare, nu! Aşteptă ca să fie sigură că lordul Gray o putea auzi, apoi continuă: Mereu îmi spune că îmi este ca un al patrulea frate.

— Din frăţia scoţienilor, completă Lachlan. Îmi cer scuze, Rowena, că am întârziat. Am însămânţat jumătate din câmpul dinspre sud şi abia atunci ne-am dat seama că vitele nu-mi intrau pe câmp prin gard. Veneau prin albia râului. Aşa că am pus un gard şi de-a lungul malului.

Rowena ar fi vrut să îi spună că nici nu îi remarcase absenţa, dar îşi dădea seama şi ea cât de penibil ar fi sunat. Mai mult, însămânţarea unui câmp călcat apoi de vite ar fi însemnat un dezastru nu doar pentru Lachlan, ci şi pentru ţăranii de pe pământurile lui, pentru morar şi pentru cei care ţineau prăvăliile care aveau nevoie de cereale pe post de materie primă. Şi tot aşa. Ranulf îi explica mereu că un dezastru poate provoca mereu dezastre mult mai mari.

— Bună treabă! îi zise ea.

— Nu atât de pasionantă ca o serată, dar nu puteam amâna pentru a doua zi. Se uită în jur, cuprinzând cu privirea întreaga sală decorată în alb şi auriu. Sper că n-am ratat cele mai bune dansuri, îi spuse, iar ochii lui verzi îi întâlniră pe ai ei.

— Doar pe primele patru, răspunse Rob în locul ei. Observ că fratele tău mă priveşte destul de insistent. Mă scuzi câteva clipe, domniţă?

— Desigur.

— Şi zi aşa, Glengask îl privea insistent, hm? zise Lachlan, imitând surprinzător de bine felul lui Rob de vorbi. Nu cred că Ranulf a mai privit aşa pe altcineva în seara asta.

Rowena îi întoarse spatele şi porni în căutarea lui Jane. Nu avea de gând să stea să-l asculte glumind pe seama bărbatului cu care avea şanse mari să se mărite. Iar Jane avea, probabil, nevoie de ajutor. Singurul lucru mai grav decât ca prietena ei să se îndrăgostească de Lachlan era să se îndrăgostească de Munro. Majoritatea femeilor învăţaseră deja că nu trebuiau să rişte nimic cu fratele ei. O mână îi cuprinse braţul.

— O singură privire? întrebă Lachlan, venind în faţa ei. E un efort al naibii de mic, Rowena.

— De ce te-ai îmbrăcat ca un englez?

El îşi privi ţinuta superbă şi îşi netezi haina.

— Ai zis că-ţi plac englezii, nu?

— Nu eşti englez, oricum te-ai îmbrăca.

— Nici lordul Rob Cranach nu e, făcu Lachlan, arătând înspre musafirul care se îndepărta.

— Nu. E scoţian. Dar, spre deosebire de tine, poate discuta despre teatru, modă şi literatură.

— La fel poate şi Cairnsgrove.

— Dar Rob îmi spune şi că sunt frumoasă şi dezirabilă şi nu se ceartă cu mine din orice. Mă place.

— Vrei să spui că îi place ce-ar avea clanul Buchanan de câştigat prin zestrea ta.

Rowena încleştă pumnul.

— Cu aceste vorbe ne-ai insultat şi pe mine, şi pe Rob. Meriţi o palmă.

— Dar nu mă vei pălmui, aşa-i, fetiţo?

Zâmbi, iar privirea ei căzu din nou, fără să vrea, asupra gurii lui.

— Dacă era o petrecere între scoţieni, ştiu că m-ai fi pălmuit, continuă el.

Era, cel mai probabil, cel mai enervant bărbat pe care îl cunoscuse în viaţa ei, decise Rowena.

— Parcă încercai să arăţi şi să te porţi ca un englez, îi

zise ea pe un ton cât de calm putea. Dacă atât poţi, mă tem că e mult prea puţin.

Ochii lui verzi o studiară cu atenţie preţ de câteva clipe.

— Deci nu vrei să spun ceea ce gândesc, murmură el într-un sfârşit. Vrei să zâmbesc, să-ţi fac complimente, să te linguşesc ca să te conving că sunt bărbatul potrivit pentru tine. Pot să fac asta.

— Nu asta…

Se întrerupse, înăbuşindu-şi cu greu un mârâit de frustrare. Îi putea spune că trebuia să creadă, nu doar să dea din gură, dar asta l-ar fi provocat să îi atragă atenţia că nu avea de unde să ştie cine era sincer cu ea şi cine nu. Apoi ea ar începe să se întrebe care dintre complimentele lui Rob sunt sincere şi care sunt studiate şi calculate pentru a-i cuceri bunăvoinţa. La naiba, deja îşi punea toate acele întrebări.

— Lasă, nu-ţi mai bate capul, îi răspunse.

— Ba voi fi un gentleman pentru tine, domniţă.

Îi oferi braţul, dându-i ocazia să meargă alături de el sau să plece ca din puşcă şi să pară o nebună pentru că refuza un gest atât de curtenitor. Aşa că Rowena acceptă braţul.

— Condu-mă la masa cu gustări!

O luară în acea direcţie, deşi Lachlan părea să fi ales o rută ocolitoare.

— Vezi? Sunt cât se poate de cuviincios.

— Nu-mi vorbi.

— Atunci n-am să-ţi pot spune că părul îţi este negru şi strălucitor ca pana corbului sau că ochii tăi au culoarea cerului pe timp de furtună.

Ea îşi înfipse degetele în braţul lui.

— Astea nu-s complimente, îi zise. E felul tău de a-ţi bate joc de purtările unui gentleman.

— Aşa zici? întrebă el, ridicând din sprânceană. Cum aşa?

— Ai ales elemente poetice în culorile potrivite ca să mă faci să cred că te gândeşti la mine în mod poetic. Ştim

amândoi că nu e aşa.

— Atunci ar fi trebuit să zic că ochii tăi mă privesc cu furie, ca ai unei pisici sălbatice, şi că pletele-ţi sunt negre precum inima mea? N-am auzit niciun englezoi să spună ceva atât de sincer.

— Poate că nu, recunoscu ea, refuzând să se lase amuzată. Dar din partea ta chiar cer sinceritate, zise Rowena cu o strâmbătură. Prea multă vreme te-am văzut în culorile curcubeului.

Îi ceruse sinceritate, aşa că se cuvenea să i-o ofere, la rândul ei.

— Deci despre asta e vorba? întrebă el abrupt, lăsându-şi jos braţul şi întorcându-se cu faţa spre ea. M-ai imaginat un soi de Galahad, iar acum mă învinovăţeşti pentru că nu sunt cum credeai? Cum n-am fost niciodată?

— Ce spui nu are nicio noimă.

Încercă să treacă pe lângă el, dar el îi ţinu calea.

— Ba are, o contrazise. Şi încă ai curcubeul ăla pe ochi. Prin el îi priveşti acum pe ceilalţi bărbaţi. Te amăgeşti singură, Rowena. Iar acum eu sunt singurul pe care îl vezi cu claritate. Te sperie ideea, nu-i aşa? După toată pălăvrăgeala despre Londra, despre gentlemeni şi înalta societate, bărbatul pe care l-ai vrut dintotdeauna sunt tot eu. Şi acum ţi-ai dat seama că nu-s vreun arbitru al eleganţei, aşa că nu poţi să recunoşti că încă mă placi!

— Nu pot să recunosc că încă te plac pentru că nu te plac! protestă ea. Ţinuse dinţii încleştaţi atât de rău că aproape o dureau. Eşti cel mai rău om pe care îl cunosc!

— Sunt singurul care nu se preface a fi altceva decât e, i-o întoarse el, strângându-şi buzele.

— Aha! exclamă ea. Uită-te la tine, îmbrăcat ca un englezoi pentru că ai crezut că asta îmi doresc!

— Bine, m-am gătit pentru tine. Dar acum mi-am dat seama ce hram porţi şi n-am să mai fac asta.

— Habar n-ai nimic despre mine! Acum pleacă din casa asta înainte să…

— Voi doi, potoliţi-vă! Acum!

Ranulf apăru între ei atât de repede, că Rowena se

sperie.

— Nu ştiu de la ce mama dracului v-aţi luat, dar puteţi s-o lămuriţi şi mâine. Lachlan, ai face bine să pleci.

— Nu, zise vicontele, spre marea mirare a Rowenei.

Lachlan era cel mai apropiat aliat al lui Ranulf. Mereu îl susţinea şi îl asculta pe Glengask. Mereu.

— Nu mă face să-ţi cer din nou. Pleacă! Vorbim mâine.

— Rowena mi-a promis un vals şi mă aştept să-şi onoreze promisiunea.

Tonul lui nervos o luă prin surprindere. Nimeni nu-i vorbea aşa lui Ranulf. Dar lui Lachlan nu părea să îi pese. În schimb, continua să o privească fix, de parcă nu mai exista nimic şi nimeni altcineva în jur. Rowena înţelese că ce se întâmpla în faţa ei nu era câtuşi de puţin o glumă sau o bătaie de joc. Chiar o voia pentru el.

Brusc simţi că încăperea se surpă în jur şi că o înghite podeaua. Avea nevoie de ceva care să o ajute să îşi recapete echilibrul, ceva de care să se ţină, orice numai să nu se mai uite la el cu gura căscată. Lachlan MacTier o voia pe ea. Pe ea! Vreme de 18 ani, aproape fiecare gând şi fiecare pas al ei avuseseră legătură cu acel bărbat. Şi, în timp ce încerca să menţină o expresie neutră, îşi dădu seama că în acel moment nu avea habar cum să reacţioneze faţă de el. Sigur, nu se schimba nimic. Nu era cu putinţă. Dar chiar şi aşa… Dacă nu se schimbase nimic în legătură cu ce avea de gând să facă cu viaţa ei, atunci de ce brusc se simţea atât de… diferit?

— Nu pot să-ngădui ca oamenii ăştia din exterior să îi vadă pe cei din clanul MacLawry certându-se între ei, Lach. Nu permit asta.

Privirea lui Ranulf ar fi putut îngheţa apele.

O, nu! Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Rowena încercă să îşi adune gândurile şi să le pună într-o oarece ordine. Lord Gray era parte integrantă a clanului. Dacă se întâmpla ceva care să schimbe acea stare de fapt, lucru care acum părea posibil, nimănui nu avea să îi fie mai bine. Şi chiar dacă sentimentele ei erau confuze, era sigură că

nu-l voia pe Lachlan alungat.

— Eu…

Ursul apăru ca de nicăieri şi-şi trecu un braţ peste umerii lui Lachlan.

— Ce-ai zice să mergem la cârciumă, la Bonny Bruce, şi să băgăm ceva alcool în noi? mormăi el.

Lachlan îi dădu braţul la o parte, apoi se scutură vizibil.

— N-am nevoie să bei cu mine. Pot s-o fac singur.

Îi mai aruncă Rowenei o privire, apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi din sala de bal.

— Ce mama naibii a fost asta? o întrebă Munro încruntându-se.

— N-am timp să discut cu tine despre asta, îi zise ea, încercând să nu pară îngrijorată şi să se adune. Trebuie să mă ocup de invitaţi.

— Rowena! rosti Ranulf cu glas oţelit.

— Nu vreau să provoc o scenă, Ranulf. Te rog!

Umerii lui îşi pierdură din încordare.

— Bine. Mâine-dimineaţă la 10, la mine în birou.

— Mulţumesc, zise ea încuviinţând din cap.

Aşadar avea la dispoziţie 12 ore să decidă ce să îi spună lui Ranulf, când nu ştia nici măcar ce să îşi spună sieşi. Tot ce voia era o viaţă normală şi romantică alături de un om care să ţină la ea pe cât ţinea şi ea la el.

Iar acum bărbatul pe care cândva îl considerase cavalerul ei pe cal alb se purta ca un nebun. Totul ar fi mai simplu dacă Lachlan s-ar ţine deoparte. În acelaşi timp, nu putea să nu se gândească la vizita pe care cel mai probabil avea să o primească mai târziu în acea noapte. Nu pentru că îi aştepta cu nerăbdare sărutul, ci din pricina problemelor pe care el i le putea face dacă ajungea la concluzia că ea rupsese înţelegerea.

*

— A fost… neliniştitor, mormăi Ursul. Nu cred că i-am mai văzut pe ăştia doi certându-se. Să se tachineze, da. Dar

să se certe…

— Înainte, Rowena era de acord cu tot ce scotea el pe gură, zise şi Ranulf, uitându-se la sora lui care, cu un zâmbet uşor forţat, îi cerea unchiului Myles să danseze cadrilul cu ea.

Pentru o tânără atât de dornică să se mărite, înconjurată de 10-12 bărbaţi nerăbdători să danseze cu ea, alegerea lui Myles era cel puţin neobişnuită. În afară de cazul în care Rowena căuta un răgaz să îşi limpezească gândurile.

— Crezi că Rob Cranach o să-i ceară mâna? întrebă Munro, aruncându-i o privire ascuţită fratelui marchizului de Helvy.

— Da. Mă aştept s-o ceară.

— Poate că Winnie a simţit nevoia să îi spună lui Lach că şi-a ratat şansa. Deşi asta mai curând l-ar face fericit. Sau, în fine, asta zicea… Cred că…

— Ursule, o să-ţi ia foc creierul dacă te mai gândeşti mult, zise Ranulf, bătându-l pe umăr. Nu cred că vom afla în seara asta ce se petrece.

— Am ratat ceva?

— Aş spune că da. Mai curând da decât nu, răspunse Ranulf.

Munro se aştepta, cu siguranţă, la o mică insultă şi Ranulf nu voia să-i dea fratelui mai mic de bănuit până nu se lămurea el însuşi ce Dumnezeu se petrecea.

— Aha. N-ai decât să te ţii de poante. Îţi reamintesc că într-o săptămână o să stai în faţa lui Dumnezeu şi a majorităţii clanurilor însurându-te cu o englezoaică.

Un fior de nelinişte îl cuprinse pe Ranulf. Nu pentru că ezita să se însoare cu Charlotte, ci din pricina oaspeţilor care aveau să îşi facă apariţia la nuntă. Reuşise, cu multe eforturi, dar şi cu o doză mare de noroc chior, să cadă la pace cu clanul Campbell. Dar cu atâţia aliaţi încă nesiguri şi cu rivali secreţi de faţă, orice se putea întâmpla la nuntă.

Era un alt motiv pentru care voia să definitiveze alegerea unui soţ pentru Rowena, asigurându-i, astfel, viitorul. Avea 18 ani şi nu făcea niciun secret din faptul că

era disponibilă şi se afla în căutarea unui soţ. Era sora lui MacLawry, iar puterea şi averea pe care le reprezenta se puteau dovedi prea ispititoare. Dacă cineva decidea să o răpească împotriva voinţei şi a dorinţelor ei, asta avea să însemne război.

— O să ţin minte, Ursule, zise cu glas tare. Şi adu-ţi aminte, la rândul tău, că nunta mea va fi o bună ocazie să-ţi găseşti şi tu o mireasă.

— Eşti crud, Glengask! făcu Munro, arătând, pentru prima dată, cumva îngrijorat.

— O, nici n-ai idee. Acum du-te şi dansează cu cineva!

Rămas singur pentru un moment, Ranulf profită de rara ocazie şi privi în jur. Charlotte era lângă Arran şi Mary a lui şi râdeau tustrei de ceva. Rowena continua să danseze cu Myles Wylkie, unchiul lor englez, iar roşeaţa îi dispărea treptat din obraji. Undeva mai încolo, cei doi Buchanan, lordul Rob şi vărul lui, James, erau adânciţi într-o discuţie ce părea foarte serioasă. Îşi dădea seama că Rob nu era vreun prostănac, iar dacă Cranach îl considera pe Lachlan un rival la mâna Rowenei probabil avea să o ceară de soţie mai devreme, nu mai târziu. Iar asta avea să fie ideal pentru toţi cei implicaţi.

*

Taverna Bonny Bruce din Mahldoen era în general locul potrivit să găseşti un tovarăş de încăierare. În acea seară, locul era mai tăcut ca moartea, cel mai probabil pentru că a doua zi urmau să înceapă să sosească şi căpeteniile de clan, şi celelalte clanuri. Satul avea să fie la patru ace, cu toată lumea în haine de duminică, iar ochii învineţiţi şi buzele sparte nu erau recomandate.

— Încă un rând, Lord Gray? îl întrebă cârciumarul, iar Lachlan încuviinţă.

— Da. Încă una pentru drum, te rog!

— Credeam că o să fiţi la castel la balul lui Lady Winnie, continuă Tim, umplându-i o halbă cu bere. Arătaţi elegant, numa’ bun de petrecere.

Lachlan făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Prea mulţi englezoi împopoţonaţi şi plini de ei.

— Mda. Măcar cheltuiesc ceva parale pe la noi.

Aveau, aşadar, o calitate. Dar tot nu înţelegea ce mama naibii admira Rowena aşa mult la ei. Discuţiile despre teatru nu aveau noimă când cel mai apropiat teatru era în Inverness, la aproape o sută de kilometri. Nici discuţiile despre moda de la Paris nu i se păreau mai potrivite. Prostiile alea din mătase şi dantelă n-ar rezista o săptămână în Scoţia. Chiar voia să plece de tot din Scoţia? Nu-i venea s-o creadă, orice i-ar fi zis. Locurile acelea rămâneau în sufletul şi în sângele oamenilor. Nu se putea ca o fată, fie ea şi educată şi plimbată pe la Londra, să decidă pur şi simplu că aparţine altor locuri.

La naiba, dacă Rowena voia să viziteze locuri elegante, ar fi dus-o bucuros la Londra ori de câte ori ar fi dorit ea. L-ar fi construit chiar şi un teatru în An Soadh şi ar fi angajat actori, dacă asta i-ar fi fost dorinţa.

Dar dacă neajunsul lui era că nu e englez, atunci de ce făcuse piruete încoace şi-ncolo pe ringul de dans alături de Rob Cranach? Era scoţian, deşi alegea în general să fie privit drept altceva. Lachlan se încruntă. Da, aşa era lordul Rob – un bărbat care purta kilt când era în avantajul lui să fie scoţian şi care, câteva secunde mai târziu, râdea pe seama ciudăţeniei scoţienilor şi povestea că şi-a petrecut majoritatea vieţii pe alte meleaguri.

Lachlan se uită la hainele englezeşti pe care le împrumutase de la Arran. Era limpede că nu se pricepea aşa bine ca alţii să fie ipocrit. Ştia că nu era el însuşi în acea ţinută. Crezuse să o va impresiona pe Rowena, dar ea îşi dăduse seama imediat unde bătea.

— Nătărău ce eşti! bombăni în surdină.

Tim aduse halba.

— Vreţi doar bere, stăpâne? Eu şi Tom Macnamara, morarul, am făcut un soi nou, foarte bun.

Lachlan goli halba din câteva înghiţituri, apoi i-o întinse lui Tim.

— Ia s-o vedem.

Cârciumarul rânji.

— Ştiam că o să vreţi să încercaţi. Sunteţi cum trebuie, dacă-mi permiteţi.

În acea seară, probabil nu mai erau mulţi care îi împărtăşeau opinia. În realitate, Lachlan se simţea pregătit pentru orice în acea seară, doar că nu apărea nimic. Însă ceva începuse să-i răsară în minte. Joc. Întreceri.

Urmau să aibă loc în cele două zile de dinaintea nunţii, iar Ursul îi lăsase doar lui în cârcă toate pregătirile.

Ce le spusese oaspeţilor Rowenei? Că se gândise că pentru ei cele mai potrivite întreceri ar fi fost cursa călare şi aruncarea bolovanilor. Căci acele întreceri nu erau menite să îi impresioneze pe englezoi. Poate Rowena ar fi vrut să creadă altceva, dar acele întreceri erau despre clanul MacLawry. Despre a le arăta altor clanuri, dar şi propriului clan, că nu se punea nimeni cu Glengask, cu căpeteniile lui şi cu oamenii lui. Întrecerile erau despre Scoţia.

Rowena adora întrecerile. Sau, cel puţin, le adora înainte, iar el se îndoia că cele trei luni petrecute la Londra ar fi schimbat asta. Lachlan rânji. Era o afurisită de scoţiană, iar el avea să demonstreze că numai un scoţian get-beget, unul adevărat, nu doar un bărbat care se îmbrăca precum un scoţian, din când în când, avea să fie potrivit pentru ea.

După estimarea lui, era deja trecut de 3.00 dimineaţa când plecă din cârciumă şi încălecă pe Beowulf ca să parcurgă cei aproape cinci kilometri până la reşedinţa Gray. În general, ar fi avut măcar pe unul dintre lachei alături de el, pentru că era riscant pentru o căpetenie MacLawry să umble de unul singur pe timp de noapte. Dar în acea noapte era atât de cuprins de furie şi de frustrare că nu l-ar fi deranjat să-i iasă vreo belea în cale.

La Glengask aproape toate luminile erau stinse, deci serata era încheiată. Sau aproape încheiată. Se încruntă şi o luă pe drumul spre castel. Ştia precis care erau ferestrele de la camerele Rowenei şi la toate distingea pâlpâiri de lumânare. Îi era datoare cu un sărut. Oare îl aştepta, îmbrăcată în superba ei rochie de culoarea lavandei, sau

era în continuare în sala de bal, dansând în braţele lordului Robert?

Voia să ştie şi voia să-şi lipească buzele de ale ei. Voia să o dezbrace de rochia din mătase, să îi atingă şi să îi sărute pielea fină, să o pătrundă, să o facă a lui.

Dar voia ca şi ea să simtă la fel, să aibă aceleaşi gânduri şi dorinţe. Fie că era băut sau treaz, ştia perfect că în acel moment ea nu nutrea faţă de el dorinţele pe care le nutrea el faţă de ea.

Sau, mai bine zis, se convinsese singură că el fusese un prinţ din vis şi că perioada petrecută la Londra o trezise la realitate.

— Afurisita Londră!

Îi dădea un sentiment plăcut să rostească acele cuvinte, aşa că le spuse din nou. De două ori. Apoi mai aruncă o privire înspre ferestrele castelului, întoarse calul şi se întoarse spre reşedinţa Gray. Din punctul lui de vedere, toată tevatura pornise de la vise, dorinţe şi curcubeie. De a doua zi, avea să îi arate cine era el cu adevărat. Şi cine era ea cu adevărat. Iar Robert Cranach ar face bine să nu-i stea în cale.

*

— Arăţi ca un morman de balegă, zise Ursul imediat ce intră în salonul pentru micul dejun de la reşedinţa Gray, a doua zi de dimineaţă.

Lachlan dădu încet din cap, aşezat la locul lui obişnuit, în capul mesei. Al mesei lui. I se părea un detaliu important în acea zi în care nu mai era sigur ce simţea faţă de membrii familiei MacLawry.

— Nici tu nu eşti mai cu moţ. Eu măcar ştiu de la ce mi se trage. Tu ce scuză ai?

— Sarah Parker. Fata aia nu-i deloc aşa dulce precum pare. Spatele meu arată de zici c-am alergat toată noaptea prin urzici.

Munro îşi scutură uşor pletele, se îndreptă spre bufet şi îşi umplu farfuria.

— Te-ai dus la Bonny Bruce fără mine?

— Da. Locul era mai gol ca o biserică într-o zi de luni. Nimic de făcut. Doar de băut.

Ursul se aşeză pe scaunul de la celălalt capăt al mesei şi-i făcu semn unuia dintre lachei să îi umple ceaşca cu ceai.

— De la ce v-aţi luat tu şi Winnie aseară?

Tipic pentru Ursul să treacă direct la subiect. Fineţea era pentru diplomaţi. Lachlan termină de mestecat felia de pâine prăjită şi luă o gură de ceai.

— De la curcubeie.

Ursul ridică din sprânceană.

— Mai aveaţi un pic şi vă luaţi la bătaie, zise el, punând cinci linguriţe de zahăr în ceai. Chiar te aştepţi să te cred?

— Dacă vrei mai multe informaţii, întreab-o pe ea. Îi întinse o foaie de hârtie. Mi-ai pus mie în cârcă întrecerile, dar mi-am zis că ar fi bine să ştii măcar ce-am hotărât.

Ursul citi în timp ce devora un ou moale şi un păstrăv afumat.

— Ai omis hăituirea ursului, zise după câteva clipe, ridicând privirea. Ai de gând să ne omori pe toţi?

— Nu. Sunt jocuri cum se cuvine pentru o întrecere scoţiană ca la carte, răspunse Lachlan, arătând înspre listă. Şi nu vrei ca englezoii să plece de-aici măcar un pic speriaţi?

— Ca să-şi aducă aici armata şi să încerce din nou să ne şteargă de pe faţa pământului? Pe noi, cei care o să mai rămânem în viaţă după întrecerile pe care le-ai notat aici? Ai trecut aruncarea ciocanului, curse de cai – bărbaţi şi femei –, azvârlirea buşteanului, cursa de viteză, aruncarea bolovanilor, trasul la ţintă, capturarea porcului…

— Pe partea cealaltă am scris şi concursuri de cântat la cimpoi şi la vioară. Şi concursul de dans, zise Lachlan încruntându-se în glumă. Ce zici, să-i sugerez lui Ranulf să avem trei zile de întreceri? S-ar putea ca două să nu fie îndeajuns.

— Ai înnebunit.

— Ba nu.

Se ridică. Dacă nu reuşea să îl convingă pe Ursul, nu avea nicio şansă cu Glengask.

— Uite ce e, nu e doar o adunare a clanului MacLawry. Da, vor veni cei mai buni dintre oamenii noştri, dar şi clanurile Campbell, Stewart, Buchanan, MacDonald, MacGregor, Cameron şi Gordon. Plus alţii.

— Da. Au început să sosească încă din zori. Am venit să te iau să mă ajuţi să aranjez corturile lângă lac. Asta dacă ai redevenit civilizat.

— Şi cu ce impresie vrei să se întoarcă acasă? Că am ţinut o nuntă frumoasă, civilizată, plus câteva jocuri aristocratice pe care le poate câştiga orice englezoi? Că am devenit noi înşine nişte englezoi, aşa suntem de civilizaţi şi de gentlemeni?

Prietenul lui se încruntă din nou.

— Aşa vrea Ranulf să ne considere englezii. Civilizaţi.

— Dar celelalte clanuri? Tot aşa vrea să ne considere? Nişte capete plecate, dar politicoase? Nişte neică nimeni care leşină când văd sânge?

Munro se uită din nou la listă şi zâmbi.

— Lach, nu eşti deloc nebun. Ba chiar cred că eşti un geniu. Bătu cu pumnul în masă, făcând ceaiul să sară din ceşti. Astea-s întrecerile scoţiene adevărate! strigă, ridicând lista. Iar noi suntem scoţieni adevăraţi!

— Suntem! Iar cine se aşteaptă la mai puţin din partea noastră va avea o mare surpriză. Mergem să-i arătăm lista lui Glengask?

— O, da! N-o să-i prea placă lui Winnie, dar pun pariu că Ran o să fie de acord. Dar să vorbeşti tu.

Lachlan se ridică în picioare.

— Hai să-i dăm drumul! Avem corturi de montat şi întreceri de organizat.

Şi inima unei femei de cucerit.

capitolul 8

Rowena se uită peste listă.

— Nu! Nu, nu, nu!

— Deja mi-am dat acordul, Rowena, zise Ranulf de la biroul lui de mahon. Nu are sens să mă contrazici.

— Întrecerile ar trebui să ţină lumea ocupată înainte de nuntă. Ce e scris aici e… necivilizat!

Plus că era scrisul de mână frumos şi ordonat al lui Lachlan. Aparent găsise un alt mijloc să o chinuiască.

— Cei mai mulţi dintre oaspeţii mei chiar sunt necivilizaţi.

— Dar ai mei nu sunt.

— Rowena, în general aş fi de acord cu tine. Dar ia gândeşte-te: trebuie să menţin un echilibru între a avea putere şi autoritate aici, în Scoţia, şi a deschide noi afaceri la Londra şi chiar în străinătate. Dacă reuşesc să organizez nişte întreceri dure, să am grijă să nu se transforme în haos, iar a doua zi să mă însor cu o lady englezoaică dintr-o familie respectabilă, în faţa scoţienilor mei şi a aristocraţilor englezi, mă voi dovedi de două ori puternic şi de două ori formidabil.

Ceea ce îi spunea avea sens, într-un fel stupid, de mascul care se bate cu pumnii în piept.

— Riscurile sunt mari. Am văzut de multe ori cum întrecerile din clanul MacLawry se transformă în haos. Iar acum o să participe… câte clanuri, 12?

— Da.

Ochii lui de un albastru intens îi căutară pe ai ei, gri precum norii de furtună.

— Totul cade în răspunderea mea, *piuthair.* Va fi ori succesul meu, ori eşecul meu. Şi cred că merită riscul.

— Bine, dar…

— Rowena, nu sunt obişnuit să mă explic. Şi în niciun caz de două ori. Gata! Hotărârea mea e luată.

Ştia că nu avea sens să mai încerce să îl convingă. Mai mari şanse avea să convingă un bolovan.

— Prea bine.

— Bun. Acum să vorbim despre tine şi Lachlan. Ce mi-

a scăpat?

O, atâtea lucruri!

— Nimic. A fost doar o ceartă prostească.

El nu părea convins.

— De la ce?

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, Ran. Şi oricum, s-a încheiat.

Probabil totul se încheiase, căci Lachlan nu venise să îşi revendice sărutul, în ciuda faptului că ea îl aşteptase până aproape de răsăritul soarelui. Nu sărutul îl aşteptase, desigur, ci ocazia să-i mai zică vreo două. Şi oricum nu ar fi reuşit să adoarmă, pentru că nu se obişnuise cu gândul că Lachlan nu o mai tachina.

— Nu mai visezi la el, da?

— Nu. Bineînţeles că nu. Doar că acum, că nu mai sunt leşinată după tot ce spune şi face, a devenit cam enervant.

— O să reuşiţi să vă suportaţi zilele astea sau ar trebui să îl exclud de la întreceri? Ursul l-ar putea înlocui.

Asta ar fi uşurat lucrurile. În acelaşi timp, ar fi fost o laşitate, iar el i-ar spune-o cu siguranţă în faţă. Plus că nu ar rezolva situaţia dintre ei.

— O să reuşim. Ursul n-o să vrea decât întreceri cu aruncări. Măcar Lachlan a inclus curse, tras la ţintă şi un concurs de dans.

După câteva momente, Ranulf încuviinţă din cap.

— Atunci daţi-i drumul! Îmi vin căpeteniile. Şi clanul MacDonald.

Rowena îşi dădea seama că Ranulf încerca să fie amuzant, aşa că zâmbi şi ieşi din birou. Nu avea idee de ce simţea în continuare nevoia să îl protejeze pe Lachlan de fraţii ei, iar uite c-o făcuse din nou. Iar acum organizau întrecerile împreună.

Ziua fusese înnorată încă din zori, iar de câteva minute bune picături fine de ploaie începuseră să ude dealurile. Cei mai mulţi dintre prietenii ei londonezi se împrăştiaseră care-ncotro, fie în spaţioasa bibliotecă a lui Ranulf, fie în salonul de dimineaţă sau în camera de biliard

şi în cea de muzică. Măcar nu mai trebuia să îi distreze ea. Chiar nu se simţea în stare. Era departe de a avea dispoziţia necesară.

În dreptul uşii de la intrare, Cooper o aştepta ţinând în mâini o haină din piele de focă. Rowena o îmbrăcă şi îşi trase şi cizmele de vreme rea, pe care le purta mult mai des decât pantofii de vreme bună. Îşi puse o pălărie cu boruri largi de-a lui Arran şi ieşi în ploaie.

— Rowena!

Se întoarse la timp să-l vadă pe Ranulf la jumătatea scărilor.

— Ce e?

— Cum ziceam, azi vin căpeteniile. Ia-o pe Una cu tine, zise el, bătând uşor pe spate unul dintre câinii de vânătoare. Una, păzeşte-o pe Rowena!

— Haide, Una! strigă şi ea, pornind apoi, împreună cu însoţitoarea ei, pe poteca ce ducea înspre lac.

Când ajunse în vârful dealului, încetini. Cu o zi înainte, în faţa ei se întindea o pajişte plină de iarbă neagră. Acum vedea aliniate cam o duzină de corturi, plus baldachine şi o mulţime de structuri din lemn şi câteva zeci de baloturi de material textil. Semăna cu începutul pregătirilor pentru întrecerile clanului MacLawry, cu toate că ştia că evenimentul avea o semnificaţie mult mai mare. Se însura MacLawry însuşi, asigurând continuitatea familiei sale, iar toate clanurile din împrejurimi trebuiau să vadă asta.

Pentru prima dată, era bucuroasă că pregătirile nu erau pentru ea. Şi spera ca Ranulf să reuşească să o liniştească pe Charlotte atunci când aleasa lui va vedea hoarda de munteni care avea să umple acele corturi în următoarele zile. Ajunseseră să trăiască atât de izolaţi, în grupuri atât de mici, încât acum, mai mult ca oricând, nimeni nu voia să rateze o astfel de întrecere.

— Ursule, leagă asta înainte să zboare în lac cu mine cu tot!

— Da! Dă-mi un afurisit de minut!

Ea se uită la cortul pe care tocmai îl ridicau. Un bărbat la bustul gol în ploaie, purtând doar un kilt în culorile

MacLawry şi cizme de lucru pline de noroi, trăgea de o bucată uriaşă de pânză în timp ce alţi bărbaţi încercau să ancoreze totul în pământ. Când totul fu gata, el se întoarse, cu pletele castanii lipite de faţă şi pline de apă.

— Lachlan, zise ea tare, neputând să nu îi observe umerii musculoşi şi abdomenul parcă sculptat, precum şi dunga subţire de păr care îi începea din dreptul pieptului şi dispărea undeva sub betelia kiltului. Simţi că respiraţia i se accelerează un pic.

El înclină capul. Probabil că pieptul îi era cald, încins, căci din el ieşeau aburi în timp ce se apropia.

— Rowena.

— Nu ţi-e… frig? întrebă ea, căci nu găsise altceva de spus.

— Nu. Şi oricum m-aş fi udat până la piele. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi deschise gura sub ploaie. Pentru vremea scoţiană, e chiar plăcut.

— Ce nu te doboară te face mai puternic, răspunse ea.

— Adevărat.

Îşi lăsă mâna în jos, iar Una veni să îl adulmece şi să cerşească mângâieri.

— Mă bucur că ai venit cu unul dintre câini. Până la apus, locul ăsta o să colcăie de clanuri rivale. Clanul Cameron deja a revendicat cele două corturi din stânga.

— Te preocupă siguranţa mea?

El se încruntă.

— Bineînţeles. Nu vreau să păţeşti ceva, fetiţo. Eşti prea de preţ pentru mine.

Iar făcea pe fermecătorul. Şi era, fără îndoială, conştient de cât de bine arăta stând acolo cu pieptul gol şi plin de noroi.

— Aşadar, nu ne mai certăm legat de cine pe cine vede mai limpede?

— Zic că vom lăsa faptele să vorbească, răspunse el, făcându-i semn să intre într-unul dintre corturi.

Curioasă, ea intră, adăpostindu-se astfel de ploaie. Una se scutură, împrăştiind picături de apă în toate

direcţiile, apoi se întinse în dreptul intrării. Nimeni n-ar fi putut să li se alăture fără aprobarea ei.

— Aşadar, cum am să-ţi dovedesc că te văd limpede, aşa cum eşti? continuă ea.

— Întâi şi-ntâi, îmi eşti datoare cu ceva.

Ea simţi cum pulsul începe să i se accelereze.

— Nu-i adevărat. N-ai venit la ora şi în locul pe care le-am stabilit.

— Ai făcut atâta scandal că m-am trezit dat afară de la petrecerea ta. Pe urmă m-am dus şi m-am îmbătat. Nu puteam revendica un sărut când eram mangă.

— Nu eu te-am pus să te îmbeţi.

El rânji.

— Ba da, dar n-am să insist ca să nu începem iar să ne certăm.

Oare cearta cu ea chiar îl supărase într-atât? Ea, una, nu dormise bine deloc, dar asta pentru că-l aşteptase să-şi facă apariţia.

— Chiar şi-aşa, reuşi ea să spună, înţelegerea fusese să vii la mine în cameră înainte de culcare. Aici nu e nici noapte, nici camera mea.

Şi chiar nu avea nicio intenţie să se lase fermecată de el. Nu din nou.

— La naiba cu înţelegerea!

Făcu un pas spre ea, îi luă faţa în mâini şi o sărută. Rowena simţi un fior fierbinte pe şira spinării, intens de-i tăia răsuflarea. Lachlan nu se mulţumea cu săruturi caste, cu buzele strânse, ca sărutul lui Samston. Îşi mula buzele după ale ei, insistând şi căutând până când ea îi răspundea pe măsură. Ea îi cuprinse încheieturile şi-l trase mai aproape.

Curcubeie, realitate, visuri copilăreşti… toate se topeau în îmbrăţişarea lui fierbinte. Rowena se ridică pe vârfuri ca să îi poată întoarce mai bine sărutul. Voia să-şi treacă degetele peste pieptul lui gol şi îi strânse şi mai tare încheieturile tocmai ca să îşi controleze propriile mâini. Pentru că, odată ce avea să înceapă să îl atingă, nu credea că s-ar putea opri.

— Lachlan, unde te-ai dus?

La auzul vocii Ursului de cealaltă parte a materialului, Rowena tresări şi se trase înapoi. O, Doamne! Nu trebuia ca Munro să îi vadă grămadă unul peste celălalt.

Cu privirea aţintită asupra buzelor ei, Lachlan îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Dumnezeule! murmură el, apoi făcu doi paşi în spate. Sunt în cort! strigă. Vorbesc cu sora ta despre întreceri.

Câteva secunde mai târziu, Ursul se strecură înăuntru, cu pletele-i negre pline de apă şi cămaşa subţire lipită de pieptul musculos.

— Fără să vă daţi palme şi şuturi?

Ea trase degrabă aer în piept.

— Ranulf a fost de acord cu planurile voastre pentru întreceri. Dar chiar e necesar să azvârliţi şi buşteni, şi bolovani, şi ciocane, şi baloturi de fân? N-am putea înlocui una dintre probele astea cu trasul de frânghie, de pildă?

— Uite, putem înlocui ciocanul cu trasul de frânghie, fu de acord Ursul. Ne-a dat trei zile de întreceri sau trebuie să ne descurcăm cu două?

— Începem miercuri la prânz şi aveţi timp până vineri la apus, decise ea, din moment ce Ranulf n-o făcuse.

— Şi ne rămâne seara de dinaintea nunţii ca să ne trezim şi să ne băgăm minţile-n cap, interveni Lachlan, cu toate că nu avem cum să ştim sigur cum va folosi fiecare timpul ăsta.

— Da. Doar n-o să las pacea în mâinile clanului Campbell sau Cameron, se strâmbă Ursul.

— Desigur că nu.

Rowena îl bătu pe umărul mare şi ud.

— Puteam să garantăm doar că cei din clanul MacLawry vor fi treji şi gata să oprească din faşă orice problemă.

El încuviinţă.

— Ştiu că putem face asta. Şi mă bucur să văd că sunteţi în stare să vorbiţi normal unul cu celălalt, fără să urlaţi. Suntem cu toţii prieteni aici. O mare familie.

Lachlan spusese că nu-şi dorea prietenia ei, iar acel sărut nu-i dăduse senzaţia că sunt o familie. Acel sărut o făcuse să se simtă goală, de-a dreptul. Sau, cel puţin, o făcuse să vrea să îl atingă piele pe piele. Trebuia să se întoarcă la castel înainte să spună sau să facă orice care să o dea înapoi trei luni şi să o întoarcă la vechea, prosteasca şi copilăreasca ei pasiune.

— Suntem prieteni, încuviinţă ea. Şi trebuie să mă grăbesc înapoi acasă să mă întâlnesc cu părintele Dyce.

— Te conduc, spuse Lachlan înainte să apuce să o ia din loc.

— Numai să nu mă laşi să fac toate astea singur, altfel o să dau vina pe tine pentru toate corturile care o să zboare în lac cu oameni cu tot, îl avertiză Ursul, apoi le făcu semn să îl urmeze înapoi în ploaie.

Judecând după expresia lui Lachlan, ar fi preferat să rămână în cort cu ea. Pentru că se gândea la acelaşi lucru, Rowena pocni din degete înspre Una şi practic o luă la goană prin ploaie. După nici zece paşi, simţi o prezenţă înaltă, mare şi caldă lângă ea.

— Nu-i nevoie să vii cu mine, îi spuse ea, cu privirea fixată asupra drumului. O am pe Una cu mine.

— Am zis că te conduc.

— Dar de tine încerc să scap.

Lachlan chicoti.

— Am de gând să-ţi bântui gândurile aşa cum mi le bântui tu pe ale mele, zi şi noapte.

Ea riscă să îi arunce o privire.

— Dar nu-s prima femeie pe care o săruţi.

Expresia lui deveni serioasă.

— Aşa e.

— Şi n-ai început să săruţi alte femei doar în ultimele trei luni.

— Vrei să fiu total sincer, fetiţo?

— Chiar îţi cer asta, Lachlan.

Îşi imaginase prea multe lucruri şi petrecuse prea mult timp prinsă în fantezii în ceea ce-l privea. Că era sau nu vina lui, nu voia să mai tolereze minciuni sau închipuiri

ori invenţii. Câtuşi de puţin. Mai ales acum, când… când el îi spusese că o dorea.

— De-a lungul anilor am sărutat destule fete. Sunt cu opt ani mai mare decât tine, Rowena.

— Ai făcut mai mult decât să le săruţi, insistă ea.

El trase aer în piept.

— Ba… O dată sau de două ori.

Brusc, Rowena simţi că-i venea să plângă. Chiar şi acea parte din ea care striga că ar fi trebuit să fie ea în braţele lui ştia că nu trebuie să sufere, dar tot suferea.

— Cu cine?

— Asta n-o să-ţi zic. Pentru că nu e vorba doar de mine.

— Cum de n-am ştiut? insistă ea. Am ştiut când Ursul şi Arran… nu se purtau cum se cuvine. Şi practic mi-am petrecut viaţa cu un pas în urma ta.

— N-am vrut să te rănesc, spuse Lachlan, privind înspre castel. Ştiu că tu credeai că… mă iubeşti, chiar pe când aveai 12 ani şi eu, 20. Aşa că am fost… discret. Cred că se poate spune aşa.

— Ai iubit-o pe vreuna?

— Nu. Am vrut, dar n-am reuşit. Ba chiar aveam de gând să petrec ceva timp la Edinburgh ca să găsesc o fată potrivită când tu ai fugit la Londra.

Deci l-ar fi pierdut oricum şi dacă nu s-ar fi vindecat de obsesia faţă de el. Ideea îi provocă un mic fior de panică, deşi, logic vorbind, ştia că nu mai avea importanţă.

— Aşadar, vei pleca după nuntă?

— Nu, răspunse el, privind-o în ochi. Circumstanţele s-au schimbat.

— Aşa e.

Şi trebuia să ţină minte asta. Numai că ideile lor despre cum s-au schimbat circumstanţele păreau radical diferite. Iar a lui implica săruturi.

— De ce ai încetat să-mi mai scrii? o întrebă brusc.

— Poftim?

— După ce ai ajuns la Londra şi te-ai instalat la familia Hanover. Mi-ai scris în fiecare zi mai bine de două

săptămâni, pe urmă te-ai oprit. Fără un cuvânt. De ce?

— Pentru că nu-mi răspundeai.

— Păi, eu…

— Şi mi-am dat seama, continuă Rowena, pentru ea şi pentru el deopotrivă, că nu îmi răspunseseşi niciodată la poeziile pe care ţi le scrisesem, la milioanele de scrisori, la bileţele, la colierele de flori pe care ţi le trimisesem, la biscuiţii, cochiliile de scoici, la pietricelele pe care ţi le dăruisem. Erai politicos, îmi mulţumeai, dar nu îmi întorceai niciodată gestul. Niciodată. Iar la Londra, încă de la prima petrecere la care am luat parte, bărbaţii m-au înconjurat, pur şi simplu. Bărbaţi chipeşi, bogaţi, care îmi trimiteau flori, bileţele şi poezii. Bărbaţi care erau interesaţi de mine.

Când ajunseră la câţiva paşi de intrarea în castel, el se opri şi o apucă de mână ca să o mai ţină lângă el câteva momente.

— Nu pot să-mi cer scuze pentru că ai crescut în preajma mea sau pentru că te-am privit aşa cum te priveam. Şi să ştii că nu erai singura care spunea că suntem sortiţi să ne căsătorim. De fiecare dată când îmi zâmbeai, Ursul sau Arran începeau cu glumele despre Lord şi Lady Gray. Asta pe când aveai doar opt ani! Mă înspăimânta gândul că viaţa mea era deja planificată fără să am un cuvânt de spus şi că lumea se aştepta să mă însor cu o copilă.

Din depărtare se auziră tunete ale căror ecouri se spărgeau de dealurile din jurul lor.

— Nu am privit niciodată lucrurile în acest fel, zise ea după o pauză lungă.

Acum, că înţelegea cum văzuse el lucrurile, îşi dădea seama că nu îi dăduse pace o clipă. Dar pe atunci, cel puţin în mintea ei, era doar o chestiune de timp până când aveau să fie împreună.

— Îmi plăcea să vă am pe toţi în preajmă, continuă el. Şi te adoram. Doar că nu în felul în care doreai. O privi lung înainte să continue: Chiar şi când te-ai întors. Am fost surprins când ai spus că ai terminat cu mine. Şi uşurat deopotrivă.

— Atunci putem amândoi să mergem mai departe.

Rowena încercă să îşi tragă mâna dintr-a lui, dar el o strânse mai tare.

— Merg mai departe. Şi, la cum văd eu lucrurile, eşti obligată să-mi dai o şansă.

Ea ridică din sprânceană.

— Nu sunt obligată să îţi dau nimic.

Era mai uşor aşa. Era mai uşor să se contrazică, să se certe, decât să poarte o conversaţie din suflet.

— Ba eşti, insistă el. M-ai hăituit vreme de 18 ani. Ai fost pe urmele mele ca o pisică sălbatică pe urmele unui biet iepure. Aşa că trebuie să mă tolerezi şi pe mine şi să mă asculţi, acum că eu sunt pe urmele tale. Îşi trecu uşor degetul mare peste încheietura mâinii ei. Acum că te sărut şi fac tot ce îmi stă în puteri să te ademenesc în patul meu.

Ea înghiţi în sec. Atingerea lui îi făcuse pielea ca de găină.

— Şi pe urmă ce-o să faci? O să te răzgândeşti iar?

Zâmbetul lui leneş, şiroaiele de apă de pe chipul lui şi de pe pieptul gol o făcură să se înfioare.

— Pe urmă o să te iau de nevastă.

Cu tot comportamentul lui din ultima vreme şi cu toate săruturile ademenitoare, faptul că Lachlan îi declara intenţia de a se însura cu ea o făcu să împietrească de surpriză. Pentru numele lui Dumnezeu şi al Sfintei Bridget! Nu putea să nu se holbeze la el. Prin minte îi treceau cu repeziciune cel puţin o mie de gânduri, dar nu reuşea să se concentreze asupra nici unuia.

— N-ai nimic de spus? o întrebă el, înclinând uşor capul.

Rowena încercă să îşi domolească bătăile inimii.

— Acum şase luni ţi-aş fi sărit în braţe şi aş fi plâns de fericire.

— Văd că nu plângi.

Lachlan nu părea tocmai flatat, dar măcar nu striga la ea sau nu o lua la sănătoasa. Trebuia să îl facă să înţeleagă. Şi bine-ar fi fost să se convingă şi pe ea îndeajuns ca să nu mai viseze la el.

— Viaţa mea s-a schimbat, Lachlan.

— Cred că nu aşa mult pe cât îţi place să crezi. Îi mai strânse o dată încheietura mâinii, apoi i-o eliberă. Pot să am răbdare. Şi poţi să-ţi reaminteşti că ceea ce voiai de la mine nu era realist. Ceea ce vreau eu de la tine e cât se poate de realist şi cred că, dacă te uiţi la cum suntem acum, o să fii de acord cu mine.

— Sper că foarte curând o să-ţi dai tu seama că te văd aşa cum eşti, răspunse ea. Nu încerc să mă las greu, Lachlan. Nu e o joacă pentru mine. Pur şi simplu, nu suntem compatibili. Nu-mi doresc viaţa simplă de care aş avea parte în Ţinuturile Înalte. Nu mi-o mai doresc.

Lachlan zâmbi din nou, dar ochii lui verzi nu aveau sclipiri amuzate.

— Ei bine, până vom ajunge la o înţelegere şi la un punct comun, voi continua să te vizitez nopţile pentru un sărut.

Apoi plecă, pierzându-se în ploaie pe drumul ce ducea spre lac. Rowena nu putea să nu-şi dorească să îi poată dispărea din gânduri şi din inimă la fel de uşor pe cât îi dispărea din faţa ochilor.

Uşa principală se deschise, iar ea se întoarse. În prag stătea lordul Robert Cranach, gata să iasă.

— Aici erai, milady! spuse el zâmbind. Câţiva dintre noi am decis să jucăm şarade. Am anunţat că trebuie neapărat să fac echipă cu tine.

Ea îşi recăpătă zâmbetul, urcă treptele şi intră în castel, înmânându-i lui Cooper haina de ploaie şi încălţându-şi pantofii de interior.

— Aş fi încântată!

Asta chiar era o activitate potrivită pentru doamne şi gentlemeni. Nu ridicarea de corturi, în ploaie. Lachlan MacTier nu era cavalerul ei din vis. Nu era nici măcar un gentleman. Era un muntean barbar într-o lume care avea tot mai puţină răbdare cu cei de felul lui.

Robert Cranach reprezenta viitorul Scoţiei. Ranulf voia ca şi clanul lor să facă parte din viitor şi putea reuşi asta dacă ea se mărita cu Rob. Dincolo de toate astea, era

chipeş, sofisticat şi avea maniere de gentleman. Cum ea nu mai era o fată din Ţinuturile Înalte cu ciulini în păr, el era întocmai ce îi trebuia. Ce dorea.

El nu avea să o tragă vreodată în ploaie sau să o sărute într-un cort până îşi pierde suflarea şi minţile. Ar duce-o la teatru şi nu s-ar certa cu ea la serate. Da, era perfect. Aşa că nu avea importanţă dacă îl mai lăsa pe Lachlan să o sărute încă o seară sau două. Spera ca asta să fie îndeajuns ca să îi convingă… să îl convingă pe el că nu pot fi împreună şi că o uniune între ei fusese posibilă doar în visurile ei de copilă prostuţă.

Apoi, Lachlan nu ar fi avut de ales şi ar fi ascultat vocea raţiunii. Dacă nu, singura opţiune care îi rămânea era să îi spună totul lui Ranulf. Şi chiar nu voia să facă asta. De dragul tuturor celor implicaţi.

*

— Eşti lordul Gray, presupun, zise tânăra cu plete roşcate, aşezându-se pe scaunul de lângă cel în spatele căruia stătea Lachlan, în picioare.

— Da. Iar tu eşti Bridget Cameron, dacă nu mă-nşel.

— O! Eşti şi isteţ, şi chipeş! constată ea, oferindu-i un zâmbet larg. Nu te înşeli. Verişoara mea, Florence, îi face ochi dulci fratelui lui MacLawry, Munro, dar tu eşti chiar mai arătos decât el.

Lachlan aruncă o privire de-a lungul mesei. Rowena era flancată de Gregory Mackles, Lord Arden, şi de lordul Robert Cranach. Arden era una dintre căpeteniile MacLawry, bine-cunoscut pentru interesul deosebit pentru băutură, dar nu reprezenta o problemă.

— Mulţumesc, îi răspunse roşcatei care îl privi şi ridică uşor din sprânceană.

— Poate te întrebi, zise ea văzând că el nu spune nimic, cum se face ca una dintre nepoatele lui Cameron să fie nemăritată la 21 de ani.

Lui nici nu îi trecuse prin minte să-şi pună o asemenea întrebare.

— Şi ce-ai răspunde?

Toate tinerele îşi găsiseră locurile la masă, aşa că bărbaţii care stătuseră până atunci santinele în dreptul scaunelor putură şi ei să ia, în sfârşit, loc. În unele case, dacă un bărbat le aştepta pe toate doamnele să se aşeze, îi mai rămânea de mâncat doar resturi. Ranulf trona în capul mesei imposibil de lungi, cu Charlotte la dreapta sa. Căpeteniile lui erau răspândite peste tot, aşezaţi strategic în caz că se iveau probleme.

Cameron şi soţia lui stăteau la stânga lui Ranulf, iar MacDonald şi fiica lui erau lângă Charlotte. Sosirea clanurilor Stewart şi Campbell complicase aranjamentele, dar Lachlan se bucura pur şi simplu că nu el se ocupa de ele, ci Ranulf şi Rowena. Lucru care îi atrase iar atenţia asupra ei. Nu că nu s-ar fi gândit în permanenţă la ea.

— Aş răspunde că unchiul meu mi-a dat o listă cu şase domni care vin la nunta lui MacLawry şi mi-a zis că ar fi bucuros dacă l-aş alege pe oricare dintre ei.

Cameron părea să aibă doar nepoate – cel puţin 10-12 – şi reuşise deja să le mărite pe câteva dintre ele cu bărbaţi din cel puţin şapte clanuri diferite. Lachlan bănuia că era o strategie prin care se asigura că clanul Cameron nu avea să fie atacat vreodată.

— Verişoara ta a primit aceeaşi listă?

Sprâncenele ei spectaculoase se încruntară.

— Da. La fel şi celelalte trei verişoare nemăritate. Dar pe ele sigur nu le-ai vrea. Mama lor e irlandeză.

— Aha. Îţi mulţumesc că m-ai avertizat.

— Probabil n-ar trebui să-ţi spun toate astea, dar de pe lista mea de tine îmi place cel mai mult cum arăţi.

— Ei bine, sunt măgulit.

Era chiar frumuşică, iar dacă nu şi-ar fi schimbat intenţiile în privinţa Rowenei i-ar fi răspuns cu mai mult entuziasm. În actuala situaţie, roşcata era doar un impediment, un obstacol între el şi dormitorul Rowenei.

— Am auzit că tu ai organizat întrecerile, continuă Bridget, aranjându-şi corsajul rochiei galbene, evident ca să îi dea lui Lachlan ocazia să îi vadă mai bine pieptul

impresionant.

— Aşa e. Împreună cu lordul Munro şi cu Lady Rowena.

Fata avea subtilitatea Rowenei la vârsta de 15 ani. Îşi amintea că pe atunci începuse să îşi schimbe strategia, în loc să strige după el şi să se agate de el la propriu, începuse să ofteze, să suspine şi să se prefacă lovită şi rănită, să îi trimită priviri languroase şi să se prefacă ocazional că e absorbită de câte o carte sau de un aranjament floral. Îşi dorea ca el să o remarce, iar el refuza intenţionat să o facă. Tocmai de aceea, claritatea cu care îşi amintea toate acele lucruri din trecut era mai mult decât stranie.

Desigur, faptul că nu îi răspundea fusese mereu deliberat. Dacă i-ar fi aruncat, la rândul lui, o privire galeşă, dacă i-ar fi scris un bilet de mulţumire sau dacă ar fi complimentat-o pentru cum arăta ar fi însemnat să se lase prins în plasă. Oricât de mult o dorea în prezent, era conştient că dacă ar fi răspuns în trecut avansurilor ei, ar fi fost prins în cursă împotriva voinţei lui şi ar fi ajuns să o dispreţuiască înainte să descopere ce femeie încântătoare devenise.

— Vreau să mă înscriu la cursa călare a doamnelor şi poate la concursul de dans. O să vii să mă vezi?

— Voi fi acolo.

Dar nu pentru Bridget Cameron.

O privi din nou pe Rowena, care râdea la cine ştie ce glumă aiurea de-a lordului Rob. Oare ce era în mintea lui Ranulf de-l lăsa pe un Buchanan lângă singura lui soră? Clanul MacLawry nu avea aşa mare nevoie de o alianţă ca să o ofere pe Rowena oricui, ca parte a înţelegerii.

La sfârşitul cinei, Arran se ridică în picioare, cu paharul sus.

— Vreau să propun un toast, zise el. Pentru o adunare prietenească a clanurilor şi pentru Lord Glengask şi Lady Charlotte a lui!

Toată lumea se ridică.

— Pentru Glengask şi Charlotte, zise şi Lachlan la

unison cu restul mesenilor, apoi dădu pe gât paharul cu vin roşu.

Când femeile plecară de la masă, nu văzu vreun motiv să rămână, mai ales că Rob Cranach începuse să povestească ceva legat de preţul lânii. Iar Glengask, care ura oile şi ceea ce reprezentau, asculta cu un zâmbet politicos. E drept că Rob se pricepea să povestească, avea o urmă de accent scoţian şi o casă la Fort William. Doar că, în ochii lui Lachlan, nimic din toate astea nu îl făceau scoţian.

Se ridică în picioare.

— Mă scuzaţi, zise cu o politeţe rece. Am nevoie de un pic de aer.

Ieşi din uriaşa sală destinată dineurilor oficiale, dar în loc să se îndrepte spre cea mai apropiată fereastră sau uşă, se duse înspre salon. Glumise doar pe jumătate când îi spusese Rowenei că avea să se ţină după ea la fiecare pas. Din moment ce o avea mereu în gânduri, de ce n-ar avea-o şi sub ochi.

— Ai venit să te alături doamnelor? îl întrebă Lady Bridget din pragul uşii.

Vocile şi râsetele femeieşti care se auzeau din spatele ei îl făceau să se gândească la un cârd de gâşte. Nu prea voia să intre, dar Rowena era acolo.

— Da, răspunse. Compania de aici e mult mai frumoasă decât în sala de dineu.

Bridget râse.

— Chiar vrei să stai la palavre cu nişte gâşte, Lord Gray, sau ai prefera să te faci mai comod alături de o pasăre în mod special?

Îşi trase din nou decolteul rochiei, aproape expunându-şi sânii în totalitate.

— Dacă nu-ţi vine rochia, ştiu o croitoreasă bună în An Soadh, fetiţo.

Ea îl prinse uşor de reverele hainei.

— Nu vrei să mi-o dai jos ca să vedem cam cât de bine-mi vine? şopti ea.

Lachlan trase aer în piept şi-i fu recunoscător, pentru

o clipă că nu-l apucase de kilt. Cu nişte ani în urmă n-ar fi stat pe gânduri şi ar fi profitat la repezeală de o asemenea invitaţie. Rowena era ocupată şi nu i-ar fi observat absenţa, nici n-ar fi ştiut unde s-a dus. Iar Bridget nu era suficient de interesantă să-i dea bătăi de cap sau de inimă. Plus că s-ar fi detensionat şi ar mai fi eliminat din frustrare.

Îi zâmbi şi îi luă mâna.

— Eşti o fată frumoasă, Bridget. Dar inima mea aparţine alteia. Şi nu o vreau decât pe ea.

Ea îi întoarse zâmbetul cu un aer uşor forţat, dar încuviinţă din cap şi-şi aranjă la loc decolteul.

— Eşti un bărbat chipeş, Lord Gray. Dacă fata cu pricina te dezamăgeşte, eu o să fiu în preajmă o vreme. O să-mi las uşa camerei descuiată pentru tine.

Lachlan înclină capul, trecu pe lângă ea şi intră în salonul unde se trezi nas în nas cu Rowena.

La naiba! Oare auzise ceva din conversaţia cu roşcata? La norocul lui, probabil auzise îndeajuns cât să decidă să-i dea un şut în părţile moi.

— Rowena.

— Lachlan.

Bridget trecu pe lângă ei, iar Rowena se dădu la o parte să îi facă loc, dar privirea îi rămase fixată asupra feţei lui.

— Ceilalţi bărbaţi sunt încă la masă, zise el, încercând să îşi dea seama în ce ape se scălda.

Obişnuia să-şi dea seama repede ce gândea. Acum nu mai reuşea. Şi era ceva… fascinant în a nu şti ce avea ea să spună sau să facă.

Ea încuviinţă din cap.

— Trebuia să te duci cu Bridget Cameron, îi zise într-un sfârşit, aproape în şoaptă.

— Nu. Poţi să decizi că nu mă placi, dar n-am de gând să-ţi uşurez situaţia.

— Deci eu sunt cea căreia îi aparţine inima ta? Înţeleg dorinţa trupească, cel puţin aşa cred, dar acum e vorba de inimă? După o săptămână?

— Asta era? întrebă el, apropiindu-se şi hotărând că

era un progres dacă măcar îl credea că o doreşte. Ţi se pare că m-am îndrăgostit prea repede? Dacă lordul Rob ţi-ar spune că te iubeşte, l-ai crede? Doar te cunoaşte numai de trei zile. Eu te cunosc de când te-ai născut.

— Dar nu m-ai plăcut până acum o săptămână.

— Nu m-am gândit la tine ca la o femeie până acum o săptămână, o corectă el. Crezi că aş fi purtat bonete, aş fi băut ceai în seturi de jucărie sau te-aş fi lăsat să mă întreci la alergare sau te-aş fi învăţat să mânuieşti pistolul dacă nu te plăceam?

Ea îşi frecă un ochi.

— Eşti prieten cu fraţii mei. Normal că erai în preajmă.

Pentru Dumnezeu, încăpăţânată mai era! Dar, în acelaşi timp, merita să lupte pentru ea.

— Fetiţo, ştii de ce nu-ţi răspundeam la scrisori?

— De ce?

— Pentru că nu voiam să-ţi frâng inima, zise el, venind cu un pas mai aproape. Dacă mi-ai scrie azi, ţi-aş răspunde, pentru că acum îţi pot spune lucrurile pe care voiai pe-atunci să le auzi din gura mea. Acum te văd, Rowena. Te văd cu adevărat. Te-am iubit mereu. Dar acum sunt îndrăgostit de tine.

Crezuse că o să-i fie mult mai greu să rostească acele cuvinte. Dar îi veniseră uşor, de parcă le purta în inimă şi pe buze de multă vreme.

— Eu… Nu vreau să port discuţia asta acum.

Rowena păli, iar el sări să o sprijine.

— Fetiţo, eşti…

— Nu mă atinge, Lachlan! Nu pot să…

— Lachlan!

Amândoi îngheţară când auziră dinspre hol vocea lui Ranulf, rece şi dură ca oţelul. Lachlan se întoarse înspre marchiz. Era momentul să nu se mai ferească.

— Ranulf, eu…

— Ajunge! se răsti Glengask. E a doua oară când o pui pe fugă.

Lachlan se uită peste umăr. Rowena dispăruse undeva în încăperea plină de femei.

— Era doar o afurisită de discuţie.

— Evident, continuă Ranulf cu acelaşi ton controlat şi rece. Rowena te-a adorat atâta vreme încât acum nu mai ştie cum să se poarte nici cu tine, nici cu alţi bărbaţi. Nu accept prostiile astea când am aici atâtea clanuri care abia aşteaptă să se ivească o problemă şi care îmi privesc sora ca pe o şansă de a încheia o alianţă. Se va mărita cu lordul Robert Cranach. Asta o să pună capăt oricărei confuzii.

O durere rece şi profundă îi străfulgeră inima lui Lachlan, lăsându-l fără aer şi fără gânduri. Aproape reuşise să o convingă de sinceritatea lui. Încă o zi sau două şi ar fi fost a lui.

— Nu, mormăi el, fără să îşi dea seama dacă se făcuse auzit.

— Ba da. E timpul. E hotărât.

capitolul 9

— Poveşti de adormit copiii? repetă Jane, încruntându-se nedumerită. Ca aceea cu scufiţa roşie şi lupul care i-a mâncat bunica?

— Nu. Ca… aceea cu fetiţa care îl iubea dintotdeauna pe prinţ şi, chiar când îşi dă seama apoi că e naiv şi prostesc să iubească pe cineva care nici nu o cunoaşte, reiese că el, de fapt, o cunoaşte şi vrea să fie prinţesa lui.

Rowena încercă să îşi controleze respiraţia, dar asta nu îi încetini bătăile nebuneşti ale inimii. Dacă exista pe lume o persoană a cărei opinie nu voia să o asculte în acele momente, ea era acea persoană.

— Ar putea fi adevărat?

— Ei bine, de unde ştie prinţul cine e ea? E cumva fată în casă? Pentru că mă îndoiesc că prinţul s-ar însura cu fata în casă.

— Jane… se cunosc.

— Aha. Dar sunt de acelaşi rang?

— Ce importanţă are, pentru numele lui Dumnezeu?!

— M-ai întrebat dacă povestea poate fi adevărată, îi reaminti Jane, sorbind din ceai şi privind-o pe deasupra marginii ceştii. Nu poate fi decât dacă fata şi prinţul sunt de acelaşi rang din punct de vedere social. Sau dacă fata e foarte bogată, iar prinţul e foarte sărac. Puse ceaşca deoparte. Dacă, de pildă, ea vinde portocale, iar el o vede din şaua superbului armăsar cu care îşi cutreieră regatul în lung şi-n lat, atunci poate fi o poveste, dar nu poate fi adevărată. Dacă, pe de altă parte, fata este sora celui mai bun prieten al prinţului, nu văd de ce el nu s-ar putea trezi într-o bună zi că fetiţa de odinioară a devenit o tânără isteaţă şi plină de virtuţi de care se îndrăgosteşte şi cu care vrea să se însoare.

Rowena miji ochii şi zâmbi fără să vrea. Jane stătea alături de ea pe canapea cu o expresie absolut nevinovată pe chip. O trăda doar strălucirea ochilor căprui şi curbura uşoară a colţurilor gurii.

— Afurisita! exclamă Rowena. Cum de-ai ghicit?

Jane clătină din cap, zâmbind cu toată gura.

— Am fost atentă. Când se uită la tine, mai ales când tu nu te uiţi la el, are o expresie tandră, aproape pierdută.

Îşi rezemă bărbia în palmă şi privi în sus, clipind des şi suspinând teatral.

— Dacă ar arăta aşa, cred că ar fi dus direct la spitalul de nebuni, răspunse Rowena amuzată şi, totodată, surprinsă.

Dacă Jane observase acele lucruri, nu mai putea să pretindă că ele nu existau.

— Plus că mi-a spus direct, continuă Jane. L-am convins să mă ducă să văd valea cu zambile sălbatice şi am încercat să flirtez cu el până mi-a spus că i-ai intrat la inimă şi că speră că nu e prea târziu pentru el.

— Adevărat?

— Adevărat.

Lachlan chiar o iubea? Sau, mai precis, era îndrăgostit de ea? Îi spusese că da. Acum, Jane părea să creadă acelaşi lucru. Putea oare şi ea să creadă?

Îşi dorea să fi imortalizat cu creionul pe hârtie fiecare

privire pe care o schimbaseră, fiecare farsă pe care i-o făcuseră Ursului, fiecare bătaie cu bulgări, fiecare criză de râs. Atunci poate ar fi fost sigură că ceea ce văzuse chiar exista şi nu era doar ce îşi dorise să vadă.

Cât de simplu i-ar fi fost lui Lachlan să declare că s-a plictisit de insistenţele ei? Ar fi putut să i-o spună. I-ar fi putut arăta ce părere proastă avea despre ea în o mie de feluri şi de o mie de ori de-a lungul anilor. Sigur nu fusese chiar atât de oarbă încât să fi ratat astfel de semnale, dacă el i le-ar fi transmis.

Dar prima dată când şi-l amintea spunându-i ceva asemănător fusese cu o săptămână în urmă, când îi spusese foarte clar şi foarte... blând că îşi dorea să o ştie fericită, dar că pentru el era ca o soră şi nu avea de gând să o curteze. Iar la o zi sau două după acea discuţie, venise iar la ea să îi spună că se înşelase şi că pur şi simplu nu remarcase până atunci că se transformase în femeie.

— Ah, Rowena, cineva ar trebui să-ţi facă portretul în clipa asta!

Tresări şi ridică privirea. Rob Cranach se apropia de ea.

— Nu cred că aş putea sta nemişcată ca să îi dau vreunui artist răgazul să-mi facă portretul, răspunse ea, înghiţind în sec.

Dacă nu se potolea, avea să ajungă ea însăşi la spitalul de nebuni.

— Putem sta un pic de vorbă, milady? continuă el, oprindu-se în dreptul ei şi oferindu-i mâna.

— Desigur.

Era mai bine să aştepte venirea serii ca să se gândească la tot ce se întâmplase şi să încerce să pună lucrurile cap la cap. Sau, mai bine, căderea nopţii, întrucât Lachlan păruse decis să vină să o sărute din nou. Şi se vedea nevoită să îşi recunoască sieşi faptul că aştepta cu nerăbdare momentul. Luă mâna lui Rob şi se ridică în picioare.

Rob îi puse mâna pe braţul lui şi o conduse spre uşă, apoi pe hol.

— Voiam să-ţi spun că ar trebui să porţi cât mai des rochii de culoarea lavandei. Îţi scot perfect ochii în evidenţă.

— Mulţumesc, răspunse ea cu o înclinare elegantă a capului.

Ce-i spusese Lachlan când ea îi ceruse să nu o mai linguşească? Că are ochi ca de pisică sălbatică furioasă? Cel puţin lordul Robert ştia să-i facă unei domniţe complimente decente.

Asta trebuia să-şi reamintească – faptul că voia în viaţa ei un bărbat calm şi sofisticat. Că făcuse eforturi mari să deprindă purtările rafinate şi accentul corect. De ce renunţase, în cele din urmă, la Lachlan? Pentru că îşi dăduse seama, în sfârşit, că nu era un gentleman rafinat şi distins. Era inteligent, spiritual, puternic şi capabil, dar, una peste alta, era, înainte de toate, muntean. Un barbar.

Rob o conduse pe hol până la oranjerie, unde se opri şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Tocmai am stat de vorbă cu fratele tău, îi zise. De fapt, Glengask a venit la mine. Ne acordă permisiunea să ne căsătorim.

Preţ de câteva clipe, Rowena nu reuşi să priceapă sensul cuvintelor lui. Apoi, pe măsură ce începea să înţeleagă, un zumzet ciudat i se declanşă în urechi.

— Cred că trebuie să mă aşez, îngăimă ea, apoi totul în jur deveni negru ca noaptea.

Deschise ochii brusc şi fu uimită să constate că avea în faţa lor o fâşie de kilt în culorile MacLawry. Şi mai ciudat era că avea senzaţia că o să cadă.

— Cad!

— Nu cazi, Rowena.

Era vocea lui Ranulf. Rowena clipi des şi îşi dădu seama că fratele ei o ducea în braţe pe scări, iar culorile pe care le văzuse erau de la eşarfa pe care o avea drapată peste umăr.

— Pot să merg pe picioarele mele.

— Da, te-am văzut.

Strânsoarea lui nu slăbi.

— Pune-mă jos, Ran! Nu sunt o copilandră.

Clipi iar când ajunseră în capul scărilor, iar el porni spre dormitorul ei.

— Serios. Nu-s un bebeluş.

Charlotte se strecură pe lângă ei şi deschise uşa dormitorului, intră şi începu să aprindă lămpile şi să aţâţe focul. Între timp, Ranulf o aşeză pe pat şi o acoperi cu pături. Apoi se aşeză lângă ea, pe marginea patului.

— Bun. Mitchell va veni din clipă-n clipă cu ceaiul şi cu o compresă rece pe care să ţi-o pui pe frunte.

Rowena expiră adânc. Expresia fratelui ei era vădit îngrijorată. Charlotte stătea în picioare în spatele lui, cu o mână pe umărul lui. El îi prinse mâna şi îşi împleti degetele cu ale ei. Păreau atât de îndrăgostiţi, iar pentru o clipă, doar pentru o clipă, Rowena simţi împunsătura geloziei.

— Sunt bine, le spuse. Am leşinat… cred.

— Aşa e. Şi-mi pare rău să-ţi dau de veste că toată lumea ştie ce-ai păţit, pentru că Rob Cranach a venit în fugă în salon, urlând că ai picat ca moartă. De fericire, se pare.

— Da. Felicitări, că veni vorba, spuse Charlotte zâmbind şi îl strânse şi mai tare de mână pe Ranulf.

— Vreau să-şi vină în simţiri înainte s-o felicit şi eu, femeie! zise el calm.

O, Doamne!

— Aşadar, toată lumea ştie? repetă ea, cu gândul la un anumit bărbat cu plete ca mahonul şi cu ochi verzi, care cu zece minute mai devreme îi declarase dragostea lui.

— Da. Cred că şi morţii din groapă. Are plămâni puternici Rob, oftă Ranulf. La cum a reacţionat, trag nădejde că niciun MacDonald sau MacCulloch n-o să încerce să se dea pe lângă tine. Dar recunosc că nu aşa plănuisem să aibă loc anunţul logodnei voastre. Aveam în minte ceva mai puţin… răsunător.

Rowena îşi dădu încet-încet seama că încă era încălţată, aşa că îşi scoase pantofii pe sub cuverturi şi îi azvârli pe jos. Era mai uşor să aibă ceva de făcut şi să se concentreze asupra acelui lucru în loc să se gândească la

cât de ridicolă fusese, împleticindu-se pe hol şi fiind apoi purtată în braţe pe scări. Unde mai pui că a doua zi urma să fie nevoită să recunoască faţă de toată lumea că leşinase. Doar că nu putea spune nimănui de ce. Pentru că nu fusese de fericire. Pentru că nu ştia ce simte, în afara faptului că se simţea… confuză.

Mitchell intră degrabă în cameră aducând o tavă cu ceai, săruri şi comprese.

— Vai, mie! murmură ea, punând tava pe noptieră.

— Sunt bine, Mitchell, sincer.

Rowena îşi dorea chiar sincer ca toată lumea să plece şi să o lase în pace cu gândurile ei.

— Las-o să se ocupe de tine, totuşi! O să mă simt eu mai bine, zise Ranulf, apoi se aplecă înspre urechea ei. Ca să ştii, i-am anunţat întâi pe fraţii noştri şi pe Lachlan înainte ca Rob să te tragă deoparte.

— Lachlan ştie?

— Da. Şi sper că asta va rezolva ce aveaţi de împărţit de tot vă răsteaţi unul la celălalt. Acum puteţi fi prieteni, aşa cum aţi spus că vă doriţi. O luă de mână pe Charlotte şi se îndreptă spre uşă. Acum stai cuminte şi odihneşte-te! Mâine încep întrecerile şi vreau ca tu şi Black Agnes să câştigaţi cursa doamnelor.

Ea încuviinţă din cap.

— Noapte bună, Ran. Şi mulţumesc.

— Să nu mai faci asta. M-ai speriat, *piuthar.*

Rowena o lăsă pe Mitchell să se agite pe lângă ea şi să o ajute să se schimbe în cămaşa de noapte, mai ales pentru că pălăvrăgeala neîntreruptă a cameristei îi dădea răgazul necesar să nu se gândească la ale ei. Într-un final nu mai putu îndura şi îi ceru servitoarei să plece, spunându-i că e liberă pentru restul serii.

Se întoarse pe o parte, cu capul pe un morman de perne şi pături. Nu reuşea să potolească avalanşa de gânduri care o podidea. În acea seară fusese cerută de nevastă. Leşinul părea să însemne că spusese „Da”. Nu fusese deloc aşa cum îşi imaginase în momentele ei de visare cu ochii deschişi. Mai ales că în acele momente de

visare cel care o cerea de nevastă nu era Rob Cranach.

Cu o zi în urmă, chiar i-ar fi acceptat cererea. Rob era genul de bărbat sofisticat cu care se vedea măritată. Ar petrece verile la Londra, l-ar însoţi în călătoriile lui de afaceri la Inverness sau Edinburgh, iar el ar şti cele mai noi cărţi, piese şi spectacole de operă ca să discute împreună despre ele serile. Era ceea ce-şi dorea. Tot ceea ce-şi dorea.

Auzi un zgomot uşor. Uşa se deschise şi se închise. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Închise ochii cât putu de strâns, cu toate că avea capul îngropat sub pături.

— Ştiu că nu dormi, se auzi vocea lui Lachlan. Când dormi, sforăi de mama focului.

— Nu-i adevărat!

Îl auzi apropiindu-se de fereastră şi trăgând perdelele.

— Vino să arunci o privire, îi zise el după câteva clipe. Sau vrei să te aduc în braţe la geam?

Ea aruncă păturile cât colo.

— Alte persoane s-au arătat îngrijorate de leşinul meu, să ştii, comentă ea, coborând din pat şi apropiindu-se de el.

— Eşti bine, aşadar?

— Da, sunt bine.

— Atunci nu te mai văicări şi uită-te afară!

I-ar fi putut vorbi mai frumos, dar când privi pe fereastră uită să se mai simtă enervată de purtarea lui deloc cavalerească. La baza dealului pe care se ridica Glengask ardeau vreo şase focuri de tabără, aruncând văpăi, scântei şi umbre, în vreme ce muntenii dansau. Ea se aplecă uşor şi deschise fereastra, lăsând să pătrundă în încăpere sunetul cimpoaielor şi al tobelor, împreună cu mirosul de lemn ars.

— Pare o scenă din vechime… Atât de străveche.

— Străveche precum Ţinuturile Înalte, da.

Cu el în cizme şi ea în picioarele goale, îi ajungea cu capul undeva sub bărbie. Fusese mereu înconjurată de bărbaţi înalţi. Uneori statura lor o enerva, dar de cele mai multe ori îi plăcea sentimentul de protecţie şi confort pe

care i-l dădeau prezenţele lor formidabile, în acea seară, însă, prezenţa lui Lachlan nu îi dădea acea senzaţie de siguranţă şi confort. Mai curând părea… încordat, ca un lup înainte să se năpustească asupra prăzii.

Orice i-ar fi spus risca să îl stârnească. Pe de altă parte, nici tăcerea nu ajuta. Rowena inspiră adânc.

— După ce s-a stabilit oficial că tu şi cu mine nu vom forma un cuplu, Ranulf mi-a propus trei pretendenţi şi m-a rugat să aleg dintre ei.

— Ştiu. Cairnsgrove, MacMaster şi Cranach, zise el, privind în continuare pe fereastră.

Măcar nu sărise în aer. Încă. Ea încuviinţă din cap.

— Nu am ştiut că a stabilit deja cu cine să mă mărite până nu m-a tras Rob deoparte, astă-seară, ca să-mi spună că Ranulf l-a abordat şi i-a acordat permisiunea să-mi ceară mâna.

— Şi pe urmă tu ai acceptat.

— Când mi-a zis ce şi cum, sunt destul de sigură că i-am zis că am nevoie să mă aşez, apoi am leşinat.

Lachlan nu făcu nicio mişcare, dar Rowena simţi că aerul din încăpere se schimbă.

— Deci nu i-ai spus „da”?

— Se pare că toată lumea crede că i-am spus, aşa că, cine ştie, e posibil.

El se întoarse şi o fixă cu privirea. Ochii lui verzi avea sclipiri roşietice de la focurile de tabără.

— Nu i-ai spus „da”.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, iar vocea îi era guturală şi joasă. Ce importanţă avea? Ranulf voia acea alianţă, iar Rob era bărbatul perfect pentru ea. Avea să accepte propunerea, cu toate că mai devreme fusese mai degrabă surprinsă decât încântată.

— Nu încă, îi zise.

Lachlan o apucă uşor de ceafă şi o împinse spre el, strivindu-i buzele cu ale lui. Dezechilibrată şi cuprinsă de fiori fierbinţi, Rowena îl apucă de reverele hainei şi se ţinu cât putu de strâns. Când el începu să-i mângâie bărbia cu sărutări mărunte, avu senzaţia că avea să leşine din nou.

Ştia precis unde să o atingă ca să o facă să-şi piardă controlul. Nu mai era un sărut de noapte bună.

— Ranulf zicea că, odată rezolvate lucrurile, tu şi cu mine vom putea redeveni prieteni, îngăimă ea, încercând să pară degajată, logică şi ştiind că eşua lamentabil. Nu i-am spus că deja m-ai anunţat că nu vrei să-mi fii prieten.

— Aşa e, fetiţo. Nu-ţi sunt prieten, murmură el, descheindu-i cei trei nasturi de la cămaşa de noapte.

Dumnezeule mare!

— Dar suntem prieteni! insistă ea, simţind că încep să îi tremure genunchii.

Gemu uşor când el îi trase cămaşa de noapte într-o parte, dezgolindu-i umărul şi acoperindu-l cu sărutări.

— Şi crezi că o să-ţi strâng mâna şi-o să plec?

Îşi reîndreptă atenţia spre gura ei în timp ce îi scotea acele de păr şi le lăsa să cadă pe podea.

— N-o să plec. Nu în noaptea asta. Nu înainte să-ţi simt pielea goală lipită de a mea. Nu înainte să te sărut centimetru cu centimetru. Nu înainte să te fac a mea.

Brusc simţi că materialul subţire al cămăşii de noapte o frige şi o zgârie. Era atât, atât de greşit. Cu toate că nu îi spusese „da” bărbatului care o ceruse în căsătorie, nici nu îl refuzase. Alianţa lor avea să devină realitate. Dar visase o viaţă întreagă să danseze în braţele acestui bărbat de lângă ea, iar în ultimii trei ani visase la lucruri mai sexuale. Visase să petreacă măcar o noapte cu acest bărbat.

— Lachlan, noi…

— Cred că am folosit suficiente cuvinte ca să-ţi spun ce simt pentru tine, Rowena, o întrerupse el. Aşa că spune-mi „nu” sau cuprinde-mă cu braţele! Una din două.

Avantajul de a fi în postura ei era că valoarea ei stătea în alianţa ce urma să se formeze, nu în virginitatea ei. Pentru că în acele momente nu reuşea să îşi aducă aminte de ce decisese că nu voia ca Lachlan să o curteze. Nu reuşea să îşi aducă aminte mai nimic, de fapt şi de drept, în afară de felul în care o făcea să-i bată inima. Îi atinse chipul cu vârful degetelor, apoi ridică braţele şi îl cuprinse pe după umeri, trăgându-l spre ea.

Lachlan se aplecă, o ridică în braţe şi o purtă până în patul răvăşit. Rowena părea că nu se mai sătura să îl sărute, iar foamea ei răspundea perfect poftei lui. O aşeză pe pături, pe spate, şi se aplecă asupra ei.

— Spui că nu mai ţii la mine, îi şopti el, prinzându-i poalele cămăşii de noapte şi ridicându-le întâi deasupra genunchilor şi apoi deasupra taliei, înainte ca ea să se poată măcar preface ruşinată. Cred că mi-ai făcut vrăji, Rowena MacLawry. Nu mă pot gândi decât la tine.

— Chiar şi când o ai pe Lady Bridget gata să se arunce pe tine? întrebă ea.

Îşi dădea seama că uitase de accentul corect, dar nu îi mai păsa de asta nici cât negru sub unghie. Lachlan ştia cine era. Sau cel puţin cine se simţea în acea noapte.

— N-o vreau. Nu pe ea o vreau.

Se aplecă peste ea, plimbându-şi buzele peste abdomenul ei şi ridicându-i tot mai mult cămaşa de noapte. Ea icni când el îi linse un sân, apoi pe celălalt. Îşi înfipse degetele în părul lui şi se arcui înspre el. Iar când el îşi strecură o mână între coapsele ei, icni din nou, simţind că rămâne fără aer. Chiar dacă avea în preajmă o femeie care practic îl implora să o primească în patul lui, chiar dacă îi tot spusese că nu vor fi niciodată împreună, el o dorea. În sfârşit, o dorea. Şi indiferent de felul în care îşi vedea acel viitor perfect alături de gentlemanul perfect, şi ea îl dorea pe el, la fel de intens şi de sălbatic.

Se împinse spre el, iar el se lăsă un pic în spate, iar ea profită de ocazie ca să îi dea jos haina, apoi îşi băgă mâinile sub kilt şi-i prinse mădularul care pulsa de dorinţă. Pentru numele lui Dumnezeu şi-ai Sfintei Bridget!

— Sper că nu crezi că minţeam când ţi-am spus că te vreau, Rowena. Chiar te vreau.

Vedea şi simţea asta, fără doar şi poate.

— Şi eu te vreau, Lachlan.

O undă de satisfacţie apăru pe chipul lui suplu şi masculin.

— Ridică braţele, fetiţo!

Ea făcu ce îi cerea, iar el îi scoase cămaşa de noapte.

Părul îi alunecă pe umeri, şi în timp ce Lachlan o privea, se simţi frumoasă, obraznică şi provocatoare – toate acele cuvinte despre care citise, dar pe care nu le înţelesese până atunci.

— Ei? întrebă ea, urmărindu-l cum o privea din cap până-n picioare. Ce crezi?

Râsul lui îi provocă fiori calzi între coapse.

— Cred că eşti mai frumoasă decât luna oglindită în apă, fetiţo, şi mai neîmblânzită ca focul şi răsăritul.

Se ridică în fund, îşi dădu jos lavaliera, cămaşa, pantofii tradiţionali, ciorapii înalţi din lână şi rămase doar în kilt. Iar Lachlan MacTier arăta uimitor, ca unul dintre ferocii scoţieni de odinioară care îi alungaseră pe romani şi-şi revendicaseră pământurile.

Rowena se scutură de acele gânduri când el îşi dădu jos kiltul, aruncându-l peste celelalte haine de pe podea. Nu era nevoie să îşi imagineze nimic în acea noapte. Iar de-a lungul anilor născocise suficiente fantezii legate de el. În acea noapte nu era nevoie ca el să fie altcineva decât ceea ce era. În acea noapte avea să fie îndeajuns. Mai mult decât îndeajuns.

El o prinse din nou în braţe, o ciupi uşor de sfârc, apoi i-l cuprinse cu buzele, în timp ce cu mâna liberă o mângâia din nou pe interiorul coapselor, apoi mai sus, acolo unde se îmbinau. Ea îşi înfipse degetele în umerii lui, trăgându-l mai aproape de ea. Mădularul lui se frecă uşor de coapsa ei, făcând-o să se cutremure. Crescând alături de trei fraţi, ştia care sunt părţile anatomiei masculine. Şi îl voia în ea.

El îi depărtă genunchii cu ai lui şi-i acoperi buzele cu ale lui, într-un sărut profund, care o făcu să simtă că-i stă inima în loc. Îi atinse limba cu a lui, i-o supse încet şi intră în ea dintr-o singură mişcare, lentă, dar profundă. Durerea bruscă pe care o simţi o făcu să se crispeze, dar cu mâinile lui pe sâni, cu buzele şi limba lui pe buzele ei, se relaxă din nou. Senzaţia de a-l avea în ea, greutatea lui deasupra ei, toate erau… indescriptibil de satisfăcătoare.

— Acum eşti a mea, Rowena, domniţa mea neîmblânzită, murmură el, privind-o în ochi în timp ce o

pătrundea şi mai adânc, până fix cu totul în ea.

— Aşa crezi? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

El se retrase, apoi se scufundă din nou în ea.

— Da…

Şi de la capăt.

— Da…

Rowena îl sărută din nou şi îl cuprinse de umeri în timp ce se mişca în ea. O numise neîmblânzită şi chiar aşa se simţea, ridicându-şi şoldurile ca să îl întâmpine, crescând ritmul mai mult şi mai mult până când scoase un geamăt adânc şi sfâşietor şi ajunse la climax. El încetini, lăsându-i pulsaţiile orgasmului să o învăluie, sărutând-o şi înăbuşindu-i gemetele, lăsând-o să îşi vină în fire un pic.

— Dumnezeule mare, îngăimă ea.

El zâmbi, rămas, la rândul lui, cam fără suflare.

— Încă nu e gata, fetiţo. Ia să vedem dacă te mai pot aduce o dată acolo.

Se întoarse brusc, cu ea cu tot, astfel că ajunse pe spate, iar ea deasupra lui, călare. Lachlan se împinse înspre ea, prinzând-o de mijloc şi lăsând-o să se înveţe cu ritmul. Îi plăcea. Îi plăcea senzaţia că ea controlează momentul… până în clipa în care el îi cuprinse sânii cu mâinile, frământându-i şi mângâindu-i.

Rowena simţi din nou cum muşchii interiori i se contractă. Se sprijini cu mâinile de pieptul lui şi se cutremură din nou de plăcere. El o prinse de şolduri şi o trase înspre el, gemând şi lăsându-şi capul pe spate.

Cu un oftat adânc şi tremurat, Rowena se lăsă moale peste el. Obrazul îi era lipit de inima lui şi o simţea bătând iute şi puternic. Lachlan al ei. Îl dorise şi dorise asta de atâta vreme. Şi tocmai când se lăsase păgubaşă…

Nu. Nu se lăsase păgubaşă. Pur şi simplu, dorea altceva. Devenise mai înţeleaptă şi hotărâse că voia un bărbat mai rafinat.

Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce se simţea atât de… satisfăcută? De ce nu-şi dorea decât să stea cuibărită în braţele lui, exact ca în acele momente? Poate că actul sexual nu-i copleşise doar simţurile, ci şi judecata. Era

foarte posibil. Nici măcar răsuflarea nu reuşise să şi-o recapete. Cum era să gândească limpede?

— Eşti foarte tăcută, zise Lachlan. Nu-ţi stă în fire.

— Sunt? întrebă ea, fără să se mişte, dorindu-şi să poată să nu se gândească la nimic.

— Da. Ştiu că ţi-am provocat durere, dar n-am s-o mai fac niciodată. Jur!

Ea simţi că nu se referea doar la acea noapte şi că voia să îşi ceară iertare pentru toţi anii în care nu o băgase în seamă.

— Nu are importanţă. Sunt ca şi logodită.

Braţele lui se crispară uşor pe spatele ei, apoi se relaxară din nou.

— Nu i-ai zis „da”. Aşa că eşti ca şi logodită, dar cu mine.

Ea ridică uşor capul şi-şi dădu părul din ochi ca să îl privească.

— Doar noi doi ştim ce s-a întâmplat adineauri şi despre faptul că nu i-am spus „da” lui Rob. Că nu i-am spus încă „da”.

— El ştie că nu i-ai spus „da” şi a minţit.

— Nu sunt sigură că a minţit, Lach. A presupus că voi accepta să fiu soţia lui, apoi am leşinat.

Lachlan se extrase de sub ea şi se ridică în şezut.

— Vrei să mergi înainte?!

Ochii lui verzi aruncau scântei de furie. Rowena se ridică şi ea în şezut, ca să nu se lase dominată de statura lui, şi îşi puse o pernă în faţă. Da, tocmai o văzuse goală, iar gura şi buzele lui îi mângâiaseră fiecare parte din corp, dar fără haine pe ea se simţea vulnerabilă – în interior şi exterior deopotrivă.

— Ranulf îşi doreşte alianţa. Şi, spre deosebire de tine, Robert Cranach e foarte amabil şi drăguţ şi avem multe interese comune.

— Adică el are interesele lui, iar tu ai decis că o lady englezoaică respectabilă ar trebui să le aibă şi ea. Se aplecă, îi smulse perna cu care se acoperea şi o azvârli cât colo. Nu eşti vreo domniţă rece şi distantă care discută

despre vreme şi teatru la o ceaşcă de ceai şi spune că, vai, are o zi foarte grea şi plină. Eşti o fată scoţiană cu flăcări în vene şi inima fierbinte şi cu vântul în plete şi sper că vei reîncepe şi tu să te vezi aşa.

Căci nu se mai vedea astfel, îşi dădu seama Lachlan. Uitându-se la chipul ei, la buzele strânse şi ochii mijiţi, înţelese că ea considera acea noapte drept o excepţie, o indiscreţie ocazională. O înfuriase şi nu avea să îl mai asculte deloc. Nici nu voia să audă ce avea de zis. Mai rău, poate avea să-l caute pe Rob Cranach să-i spună cuvintele pe care nu reuşise să i le spună mai devreme.

— E părerea ta, zise ea pe un ton înţepat, renunţând iar la accentul ei adorabil, de parcă hotărâse să devină o persoană complet diferită şi îi reuşea de minune.

Cel puţin, aparent.

— Nu-ţi împărtăşesc părerea, continuă ea. Iar acum cred că e cazul să pleci.

La naiba!

— Poate că vorbele mele-s cam din topor, Rowena, dar dacă vei vrea să mergi la teatru, am să-ţi construiesc unul. O să te duc în fiecare an la Londra dacă asta-ţi va fi dorinţa. Dar dacă vei pretinde că eşti ceva ce nu eşti, dacă te vei mărita purtând o mască, n-o s-o mai poţi da jos. Mi-e teamă că vei fi tare nefericită.

„Şi că voi fi şi eu nefericit fără tine” ar fi vrut să spună, dar o făcu doar în gând. Nu era momentul. Nu atunci.

Ea îl împinse. Tare. Iar el se trase într-o parte, cât mai departe. Privirea ei stărui câteva clipe asupra mădularului, apoi reveni asupra chipului său, făcându-l să se simtă un pic mai bine. Rowena putea să pretindă cât poftea că era o lady cu purtări cuviincioase, ca la carte, dar cu el se dovedise foarte liberă şi dornică.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji pentru mine, zise ea, trăgând ostentativ de pături şi acoperindu-se. Nu sunt bătaia ta de cap.

— Ba da. Se aplecă să-şi ia de pe jos kiltul şi-l îmbrăcă. Apoi îşi puse cămaşa. Şi eşti obligată în continuare

să faci ce vreau, dacă nu vrei să încep să mă comport nepotrivit.

— Ba nu sunt obligată. N-o să rişti să provoci un război acum că toate clanurile au sosit.

— Adevărat. Dar nu cred că vrei să spun tuturor că nu ai apucat să îi spui „da” lui Cranach şi că el a inventat totul ca să se dea mare?

Ea păli un pic. Lachlan ştia cu siguranţă la ce se gândea, şi anume că putea nega zvonurile, numai că negarea le-ar fi făcut şi mai interesante şi ar fi deschis şi mai mult apetitul pentru bârfă. O altă variantă era să ignore cu desăvârşire situaţia, caz în care Cranach s-ar fi întrebat cui îi spusese ce se întâmplase în oranjerie şi mai ales de ce.

— Tot ce îţi cer este să nu-i dai un răspuns lui Cranach decât după nunta fratelui tău. Ţi-ai petrecut ultimele trei luni ca o englezoaică printre englezi. Petrece-ţi următoarele patru zile ca o scoţiană între scoţieni. Pe urmă hotărăşte cine vrei să fii pentru restul vieţii.

Rowena îl privi lung, iar el continuă să se îmbrace în linişte ca să îi dea timp de gândire. Lui Lachlan nu-i pica bine faptul că-i forţa mâna, dar ar fi fost şi mai rău dacă o vedea măritată cu Robert Cranach. Mai ales dacă îl alegea pe lord doar ca să-i facă lui în ciudă, fie că era sau nu dispusă să recunoască asta.

Într-un final, ea îşi puse mâinile în şolduri, iar păturile îi alunecară delicios până la mijloc.

— Şi ce propui să le spun tuturor celor care mă felicită pentru logodnă?

Lachlan se încruntă. Ştia prea bine ce-ar fi vrut el să le spună. Şi mai ştia că Rowena nu avea cum să le zică celor care îi făceau urări că le mulţumeşte, dar că numele viitorului ei soţ e altul.

— Le zici că Robert încă nu ţi-a cerut mâna şi că eşti o scoţiană get-beget care nu va da un răspuns până nu e cerută cum se cuvine, zise el înclinând capul. Sau ai de gând să te laşi târâtă în măritişul ăsta fără să apuci să dai răspunsul?

— Crezi că-ţi va fi aşa uşor să mă faci să mă răzgândesc, Lach?

— Fetiţo, oftă el, nimic nu-i uşor când e vorba de tine. Cât am crescut împreună, asta m-a enervat şi mi-a plăcut cel mai mult la tine, spiritul tău.

Se aşeză din nou pe marginea patului, la o distanţă sigură, în caz că ei i-ar fi venit să-l lovească.

— Dacă mi-ar fi uşor să te fac să te răzgândeşti, n-aş fi acum îmbrăcat. Am fi în continuare goi în pat, împreună.

Cu pletele lungi şi ondulate căzându-i pe umeri şi aproape ascunzându-i sânii, Rowena se dădu jos din pat şi veni în dreptul lui. El se ridică din nou, strângând pumnii ca să reziste tentaţiei de a o atinge. Oricât îl enerva şi îl frustra purtarea ei, încă o dorea teribil.

— Ei bine, spuse ea încet, începând să-i încheie vesta, nu-mi place s-o recunosc, dar ai ceva dreptate. Aşa e, n-am să mă mărit cu cineva fără să fiu cerută şi fără să apuc să dau un răspuns. Ai patru zile, Lachlan. Dar n-o să mă răzgândesc.

— Vom vedea. Sunt foarte convingător.

Se aplecă şi-i sărută gura frumoasă şi încăpăţânată. Când ea îi întoarse sărutul, o cuprinse de mijlocul fin şi gol şi o trase spre el. Poate ea nu-şi dădea seama, dar îi trebuia un bărbat care să îi facă faţă şi să nu cedeze în faţa ei. Un gentleman ca scos din cutie, cu purtările lui cuviincioase, ar fi plictisit-o de moarte.

Cu un ultim sărut, îşi puse o mână pe pieptul lui şi se îndepărtă un pic.

— Mai vedem noi. Hai, pleacă înainte să-şi dea seama cineva că eşti aici!

— Bine.

Lachlan mai aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu uitase nimic la ea în cameră, apoi se îndreptă spre uşă. O întredeschise şi aruncă o privire pe hol. Era gol. Lucru bun, cu toate că ar fi preferat să aibă o scuză să mai zăbovească în dormitorul ei.

— Somn uşor, Rowena, fata mea neîmblânzită. Şi visează-mă!

Ştia prea bine că el, unul, o va visa. Îşi asigurase patru zile să o convingă că ştia mai bine nu doar ce-şi dorea ea cu adevărat, ci şi ce îi trebuia. Şi că ei doi erau perechea perfectă.

capitolul 10

În acea zi, acea parte a Scoţiei nu mai părea goală. Câmpia vastă de la baza castelului Glengask devenise plină de sunete, culori şi miresme.

În general, întrecerile şi adunările organizate de clanul MacLawry aduceau laolaltă aproape 500 de oameni, dar circumstanţele speciale generate de nunta lui Ranulf atrăseseră şi mai multă lume, fără a-i pune la socoteală pe cei 200 de bărbaţi, femei şi copii care veniseră cu şefii şi cu căpeteniile din celelalte clanuri.

— Dumnezeule mare! suspină Charlotte în timp ce cobora panta alături de Rowena şi de grupul din Mayfair.

Rowena fremătase toată ziua de nerăbdare şi încântare, dar uimirea din glasul lui Charlotte Hanover o făcu să zâmbească.

— Majoritatea sunt clanul tău acum, Charlotte, zise ea. Aminteşte-ţi ce ţi-a spus Ranulf: nu te duce nicăieri fără Owen. Toată lumea o să vrea să te cunoască şi e bine să fii un pic prudentă.

— Aşa-i, aprobă Owen, pipăind umflătura de la pieptul hainei, abia mascată de eşarfa în culorile clanului pe care o avea drapată peste umăr. Eu şi pistolul meu vom fi mereu în apropiere.

— Şi Ranulf are parte de protecţie, nu-i aşa? şopti Charlotte, luând-o pe Rowena de braţ. Cred că el e mai în pericol decât aş fi eu.

— Oamenii din clan ne asigură tuturor protecţia, zise Rowena, înduioşată de grija pe care le-o purta viitoarea ei cumnată, dar, în acelaşi timp, scrutând mulţimea şi încercând să se convingă că persoana pe care o căuta din

priviri nu era Lachlan.

Probabil era undeva în miezul acţiunii, alături de Urs şi de Ranulf. Iar ea avea motive de îngrijorare mai serioase. Învăluită de briza răcoroasă, rememoră pentru a mia oară imaginea lui, gol şi superb, deasupra ei, privind-o în ochi. La naiba, de ce totul în acea dimineaţă o făcea să se gândească la Lachlan?

— Pe Ranulf îl păzesc şi Fergus, şi Una, interveni Jane. L-am văzut dimineaţă când a plecat de la castel. Era cu câinii şi cu Ursul.

— N-aş vrea să-i înfurii pe acei dulăi, zâmbi Charlotte. Doar că… sunt atâţia oameni aici. Şi din ce-am înţeles, nu e nici măcar jumătate din clan. Şi n-au ochi decât pentru el.

Normal că Charlotte era mai impresionată de îndatoririle lui Ranulf în calitate de şef al clanului decât de numărul celor prezenţi. Era unul dintre motivele pentru care Rowena era atât de fericită că cei doi se întâlniseră. Ranulf avea nevoie de cineva care să se îngrijească în primul rând de el şi să pună clanul pe planul secund, căci Ranulf se lăsa mereu pe sine la urmă, fiind în primul rând preocupat de grijile şi nevoile oamenilor săi şi ale familiei.

Arran se apropie de ele zâmbind, cu Mary de mână.

— Clanul e format în special din fermieri, pescari, văcari, tăietori de turbă, negustori de vite, zise el. Sunt un grup cu care nu vrei să te pui, dacă sunt călcaţi pe bătături, dar azi sunt liniştiţi. Şi, cum mi s-a interzis să iau parte la întreceri, o să fiu şi eu în preajma voastră şi-o să am grijă de voi.

Când ajunseră la poalele dealului încetiniră, căci toţi cei prezenţi voiau să îi facă plecăciuni lui Charlotte şi să îi salute pe Arran şi pe Mary, arătându-se foarte curioşi în ce-o priveşte pe nevasta mijlociului MacLawry. Sunetele cimpoaielor şi ale sutelor de glasuri în engleză sau gaelică erau aproape asurzitoare şi cu siguranţă nu o ajutau pe Rowena să-şi adune gândurile. Dacă Ranulf n-ar fi plecat de la castel atât de devreme, ar fi reuşit să stea un pic de vorbă cu el. Numai că dormise cam mult. Zâmbi din nou. Măcar avea un motiv bun pentru care se trezise atât de

greu.

Lachlan o rugase ca în acea zi să încerce să fie o scoţiană şi era nevoită să recunoască, în sinea ei, că la un asemenea eveniment nici n-ar fi putut fi altceva. În câteva clipe avea deja mâinile pline de gustări tradiţionale, de la budincă la biscuiţi, pe care le oferi prietenilor ei să le guste. Privea în jur, salutând persoanele cunoscute şi urându-le bun venit nou-veniţilor. Mulţi dintre acei oameni, chiar dacă nu aveau acelaşi nume cu al ei, aveau acelaşi sânge. Cândva în trecut, toţi cei care purtau culorile roşu, negru şi gri erau MacLawry, erau căsătoriţi cu cineva din clan sau, mai nou, fuseseră acceptaţi când propriile lor clanuri îi izgoniseră ca să facă mai mult loc pentru păşuni pentru oi.

Undeva aproape de zona în formă de cerc rămasă goală pentru a găzdui mai târziu întrecerile fuseseră puse pături şi câteva scaune pentru părinţii lui Charlotte. Întrecerea la care urma să ia şi ea parte, cursa călare a doamnelor, avea loc după-amiaza, dar îşi adusese cu ea ţinuta ca să nu fie nevoită să se întoarcă la castel doar ca să se schimbe.

— Nu iei loc? o întrebă Jane, privind în sus înspre ea.

— Imediat. Am ceva de vorbit cu Ranulf mai întâi.

Ştia că fratelui ei nu avea să îi placă ce urma să audă.

Dar dacă avea de gând să anunţe lumea că sora lui se logodise, însemna că se lăsase luată fără să fi fost cerută.

— Îl văd, zise Arran, din picioare.

— Pentru că eşti înalt cât un munte, răspunse ea, mascându-şi nervozitatea cu un surâs.

— Cât un deal, mai precis. Munro e cât un munte, zâmbi el, oferindu-i braţul. Haide! Te conduc la el.

Asta însemna să spună ce avea de spus cu toţi fraţii ei de faţă. Poate nu era chiar aşa rău. Trei dintr-o lovitură. Dar nici că avea de ales. Aşa că acceptă braţul lui Arran.

— Mulţumesc.

— Îhâm, zise el şi porniră să înconjoare cercul. Spune-mi ceva, îi ceru el.

— Ce?

— Te-am văzut de multe ori prefăcându-te că leşini

doar-doar o să cazi în braţele lui Lachlan. Nu-mi amintesc să-ţi fi pierdut vreodată cunoştinţa cu adevărat. Aşadar, ce s-a întâmplat aseară de te-a tulburat într-atât?

Cerule, după tot ce se întâmplase în seara precedentă, aproape că uitase că totul începuse de la leşinul ei.

— Dacă mă duci la Ranulf, îţi spun.

— Bine, zise mijlociul MacLawry, privind în jur. Nu eşti mulţumită de Cranach? Pari un pic… detaşată.

Era de aşteptat ca, dacă era să observe cineva ceva, acel cineva avea să fie Arran cel isteţ.

— E doar… Nu sunt… Scoase un oftat adânc. Nu poţi şi tu să nu observi nimic, din când în când?

— Ba pot, dacă asta-ţi doreşti.

Îşi croiră drum prin alt grup de spectatori şi ajunseră la marginea arenei. Minunat! Ca să aibă un public de 700 şi ceva de oameni când îi va vorbi despre o chestiune foarte personală bărbatului care capta atenţia tuturor. În timp ce se apropia de Ranulf observă un alt bărbat în culorile clanului. Aproape că se împiedică şi simţi că o lasă picioarele. Lachlan.

Normal că era acolo alături de Ranulf. Doar ea îl pusese să se ocupe, împreună cu Ursul, de afurisitele de jocuri. Dar cum să-i spună lui Ranulf ce avea de zis când Lachlan era de faţă şi îi distrăgea atenţia?

— Glengask, avem o vorbă cu tine, îi zise Arran.

Ranulf se apropie de ei, flancat de Ursul şi de Lachlan ca de doi câini de pază. Era îmbrăcat în kilt. Chiar dacă era, probabil, subiectivă, Rowena îi considera de departe cei mai chipeşi bărbaţi din Scoţia. Şi din Anglia.

— Da, răspunse marchizul. Dar să fie repede. Dacă nu anunţ deschiderea întrecerilor în curând, presimt că o să-nceapă o revoltă.

— Winnie vrea să-ţi spună ceva, nu eu.

O înconjurară cu toţii, iar Rowena simţi privirea caldă şi încurajatoare a lui Lachlan. Normal. Doar era ce-şi dorise el – să aibă la dispoziţie mai mult timp şi mai multe ocazii să o facă să se răzgândească. Dar nu făcea asta pentru el,

ci pentru că refuza să se predea fără să-i fi promis lui Rob Cranach mâna. Trase aer în piept.

— Nu i-am spus lui Rob că mă mărit cu el.

Ranulf o fixă cu privirea. Nu se întâmpla prea des ca ea să facă ceva care să-l surprindă cu adevărat. Cel mai recent astfel de gest fusese fuga la Londra.

— Ce-ai spus? o întrebă încruntându-se, sincer luat pe nepregătite.

— Nu spun că nu voi fi de acord să mă mărit cu el, continuă ea, întâlnind privirea lui Lachlan şi provocându-l pe muteşte să o contrazică, dacă îndrăznea.

El îi sugerase să spună adevărul şi avea de gând să o facă. Dar asta nu însemna că îl alegea pe el.

— Ai face bine să explici, *piuthar,* interveni şi Ursul. Şi mai repede, dacă e cu putinţă.

— El… Rob m-a luat deoparte aseară şi m-a anunţat că Ranulf a dat buzna peste el şi i-a acordat permisiunea să ne căsătorim.

— N-aş spune că am dat buzna peste el, obiectă Ranulf, aruncându-i o privire lui Lachlan.

Oare bănuia că cearta lor avea alte dedesubturi?

— Dar nu e nici locul, nici momentul să discutăm despre asta, continuă marchizul. Zi mai departe, fetiţo!

Rowena încuviinţă din cap.

— M-a… luat prin surprindere. Adică ştiam că îmi dai posibilitatea să aleg, Ranulf. Şi probabil băusem cam mult vin. În orice caz, am leşinat. Rob nu m-a întrebat propriu-zis nimic. Nu m-a cerut. Şi eu siguranţă eu nu i-am dat un răspuns.

— El are altă variantă şi le-o povesteşte tuturor, zise Ursul, ridicând privirea şi uitându-se după Cranach. Nemernicul! O să-l…

— N-o să-i faci nimic, îl întrerupse Ranulf, înainte ca Munro să apuce să descrie ce tratament violent avea de gând să-i aplice lui Rob. Ai spus că nu ai nicio obiecţie să te măriţi cu Cranach, aşa-i, Rowena?

— Aşa-i, numai că…

— Arran, du-te şi caută-l! Acum. O să te ceară, tu o

să-i dai un răspuns, şi totul va fi clar şi stabilit.

Arran apucă să facă doar un pas înainte ca Rowena să-l prindă de braţ.

— Ranulf, pentru Dumnezeu! Nu e deloc romantic!

Marchizul o pironi cu o privire care, de regulă, îi făcea pe inamici să se scape în pantaloni. Rowena, în schimb, nici nu clipi.

— Lăsaţi-ne o clipă, băieţi, ceru el pe un ton sec, continuând să o scruteze.

O clipă mai târziu erau singuri, doar ei doi într-un amplu cerc de gură-cască dintre care nu toţi doreau numai binele familiei MacLawry. Rowena începu să se simtă neliniştită. Chiar dacă era fratele ei, nu exista în întreaga Scoţie bărbat mai impunător şi mai intimidant ca Ranulf MacLawry. Şi avea parte de atenţia lui totală.

— Putem să amânăm până diseară, spuse ea. Parcă ziceai că stă să izbucnească o revoltă.

— Nu, răspunse el rece. Nu putem să o amânăm. Eşti conştientă că aici de faţă sunt cel puţin 30 de flăcăi care şi-ar tăia o mână ca să te ia de nevastă, Rowena. Unii dintre ei te-ar curta, alţii nu s-ar mai obosi.

— Am venit la toate adunările şi întrecerile de până acum. De când mă ştiu, se încruntă ea. Care e diferenţa între acum şi atunci?

— Diferenţa e că acum trei luni ai făcut 18 ani. Diferenţa e că nu eşti singura care era convinsă că te vei mărita cu Lachlan. Diferenţa e că de acum toată lumea ştie că vă tot certaţi şi că nu-l mai vrei. Şi că alţi bărbaţi au venit la castel ca să te cucerească. Te-ai pus pe piaţă, *piuthair.* Acum eşti privită ca o femeie, şi încă una disponibilă. Şi fiecare flăcău care te vrea, fiecare clan care-şi doreşte o alianţă cu noi, fiecare vânător de zestre care vrea nu doar să intre în clanul nostru, ci şi în familia noastră, se uită la tine cu ochi pofticioşi şi calculaţi.

Nu-i vorbise niciodată atât de direct şi fără ocolişuri. Iar cuvintele o izbiră cu forţa unei profeţii. Acum înţelegea de ce îi acordase permisiunea lui Rob Cranach, de ce îi ceruse lui Lachlan să-i spună că nu o va cere şi de ce voia

să folosească deschiderea jocurilor ca să-i anunţe logodna. Ca să apere familia şi să o protejeze pe ea.

— Aşadar, dacă eziţi să zici „da” numai din mândrie, Arran o să-l aducă pe Cranach şi ne vom îngriji să te ceară frumos, cum se cuvine. Dacă ai alte motive, trebuie să mi le spui. Acum.

Ochii lui albaştri şi oţeliţi se opriră asupra lui Charlotte, aflată undeva în spatele ei.

— Şi nu cumva să crezi că m-am înmuiat din pricina viitoarei mele soţii. N-o să-ţi îngădui să mă faci de râs, Rowena. N-o să accept ca întregul clan să fie făcut de râs sau pus în primejdie pentru că ce voiai acum o zi nu mai vrei acum.

Ea inspiră adânc. O, Doamne! Nu mergea deloc bine.

— L-am luat în calcul pe Rob Cranach, aşa cum m-ai rugat. E un gentleman şi e foarte plăcut. L-aş lua de bărbat. Doar că acum e… E complicat.

— Complicat… cum?

— E posibil să fi făcut o greşeală, spuse ea încet. În legătură cu Lachlan.

Ranulf întoarse capul înspre lordul Gray, care stătea ceva mai departe, alături de Munro, privindu-i şi arătând nemulţumit că nu putea lua parte la discuţie. Apoi fratele ei se uită din nou la ea.

— Nu, zise el.

Rowena clipi neliniştită.

— Dar…

— Nu. Data trecută când ai simţit că nu ţine la tine cum ţii tu la el ai fugit la Londra. Singură.

— Mitchell m-a însoţit.

— Şi are mare noroc că n-am lăsat-o acolo, pufni el şi făcu un pas mai aproape. Nu, Rowena. Sunt îndeajuns 18 ani. Nu vreau să suferi din nou pentru că nu e bărbatul pe care ţi l-ai imaginat. Acum ai parte de un nou început. De care ai nevoie.

— N-am zis că n-o să mă mărit cu Rob, încercă ea din nou, încercând să-şi limpezească gândurile pe măsură ce vorbea. Doar că vreau câteva zile în plus, patru zile în plus

ca să iau decizia. Dincolo de întreceri, adunarea asta e pentru tine şi Charlotte. Nu vreau să fie pentru sau despre mine.

El miji ochii.

— Eşti fată deşteaptă, nu-i aşa?

— Poate. Dar e adevărat ce spun. Bucură-te de momentul tău, Ran! Măcar acum.

Într-un final, el dădu încet din cap, ca pentru sine.

— Deja circulă zvonuri despre tine şi Robert. O să le las să circule. Ai patru zile înainte să anunţ oficial logodna ta. Cu Rob Cranach.

— Dar eu şi Lachlan suntem…

— Ajunge, Rowena! Amândoi mi-aţi spus că aţi terminat-o, aşa că am făcut alte planuri. N-am să permit ca sora mea să-mi schimbe planurile şi alianţele pe la spate. Când Robert se va pune într-un genunchi şi-ţi va cere mâna, vei spune „da”. E limpede?

Ea clipi des, simţind că ochii i se umplu de lacrimi.

— Dar…

— Rowena, oftă el. Te-am rugat să alegi şi ai ales. Nu-ţi face asta! Ajung 18 ani în care ai plâns după un bărbat care nu te vrea. Îi luă bărbia în mână şi i-o ridică uşor, ca să o poată privi direct în ochi. Patru zile. Poate nu-ţi convine acum, dar vei înţelege mai târziu. O să-i spun să te ceară cum se cuvine şi să fie cât mai romantic. Şi cu asta, basta! Zi-mi că înţelegi şi că vei face precum îţi cer.

Incapabilă să scoată o vorbă, înţelegând cât de adâncă era groapa pe care singură şi-o săpase pentru că îi îngăduise lui Lachlan să-şi facă iar loc în inima ei, Rowena se mulţumi să încuviinţeze din cap. Până la urmă, primise ceea ce ceruse. Doar că nu mai era sigură că asta îşi şi dorea.

*

— Ce-a zis? o întrebă Lachlan, prinzând-o din urmă în timp ce se îndrepta spre zona unde se aflau prietenii ei englezoi şi lordul Robert.

— Nu acum, scrâşni ea, fără să-l privească.

Lachlan o luă de braţ, încercând să pară un gest prietenesc. Frăţesc, chiar.

— Haide, Rowena! O să îşi… o să ne acorde patru zile?

Ea clătină din cap.

— Nu, răspunse pe un ton încordat.

— Cum adică nu? întrebă el, accentuând cuvântul „nu”.

— Va lăsa să treacă patru zile fără să confirme zvonurile, dar numai pentru că i-am spus că vreau ca evenimentele care urmează să fie despre şi pentru el şi Charlotte. A zis că tu şi cu mine i-am spus că nu mai avem treabă unul cu celălalt şi că şi-a făcut planuri în consecinţă şi că nu-mi va îngădui să-l fac de râs dând peste cap alianţele la care s-a gândit.

El o privi câteva clipe fără să scoată o vorbă. Da, făcuse o greşeală pentru că nu îşi dăduse seama ce avea în faţa ochilor. Dar să nu le dea o şansă…

— Dar i-ai spus că, de fapt, Cranach nu te-a cerut. Eram acolo, am auzit cu urechile mele.

— Da, şi îl va încuraja pe Rob să-mi ceară mâna cum se cuvine şi cât mai romantic cu putinţă. Iar eu trebuie să spun „da”. Nu vrea să mai audă scuze. Crede că în continuare eşti, pentru mine, o pasiune copilărească şi că nu vreau să renunţ la fantezia asta.

În alte condiţii, ar fi fost o afirmaţie măgulitoare, dar în acele momente suna ca o sentinţă. El începu să înjure.

— N-am să accept aşa ceva.

— N-ai încotro, Lachlan. No să vă las să vă întoarceţi unul împotriva celuilalt, zise ea, eliberându-şi braţul. Şi, cum spuneam, nici n-am zis vreodată că te-aş alege pe tine. Pur şi simplu… s-a terminat.

El rămase pe loc şi o privi cum se alătură grupului ei de prieteni şi se aşază lângă afurisitul de intrus cu care avea de gând să se mărite. Îşi simţea muşchii spatelui şi ai umerilor atât de încordaţi, că se temea că vor plesni. Nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. Dacă exista ceva de

care era sigur, acela era că el şi Rowena erau destinaţi unul celuilalt.

— Eşti gata, Lach? întrebă Ursul, bătându-l pe spate.

Tresări.

— Într-un minut.

Ranulf neglijase un mic aspect în marele lui plan de a-şi mărita sora. Lachlan evaluă distanţa care îl separa de locul unde lordul Robert Cranach stătea aşezat între vărul lui şi Rowena. Scăparea din planul lui Ranulf era că sora lui nu se putea mărita cu un mort.

— Cranach! făcu el, oprindu-se în dreptul grupului. Nu ţi-am văzut numele sau culorile înscrise la vreo întrecere.

— Mă mulţumesc să asist la triumful previzibil al clanului MacLawry, răspunse zâmbind împieliţatul.

Rowena se uita la mâinile frumos strânse în poală.

— Nimeni nu e obligat să participe, Lachlan. E doar o distracţie.

— Eşti un bărbat mândru şi bine făcut, Cranach, insistă el, ignorându-i tentativa de protest. Ai de gând să stai aici sau eşti gata să aperi onoarea clanului Buchanan şi să te bagi la întrecerea de aruncat buşteni? Doar de distracţie, desigur.

Fratele marchizului de Helvy miji ochii.

— Putem schimba câteva vorbe, Lord Gray? întrebă el ridicându-se în picioare.

— Bineînţeles.

Ar fi preferat să schimbe nişte pumni, dar avea să se mulţumească şi cu nişte vorbe.

Cranach îi făcu semn să se dea ceva mai încolo faţă de ceilalţi oaspeţi ai Rowenei.

— Bănuiesc că toată povestea asta are legătură cu căsătoria mea cu Winnie, spuse el.

— Nu te vei căsători cu ea. Trebuia să-i ceri mâna mai înainte şi n-ai făcut decât s-o laşi fără simţire pe podea. Nu ţi-a spus „da”.

— O vrei tu? Şi ai de gând să tranşăm lucrurile la o întrecere de aruncat buşteni?

— Sau la tras funia sau la tras la ţintă, sau la

întrecerea călare, răspunse Lachlan.

Fără mare băgare de seamă, orice concurent riscă să-şi frângă gâtul la probele cu pricina.

— Zic doar că n-o să fie foarte impresionată când o să te vadă ieşind din arenă în patru labe şi cu coada între picioare.

— Aleg să-mi folosesc timpul mai bine. O să stau lângă ea în timp ce tu te bălăceşti în noroi, Gray.

Lachlan ridică din umeri.

— Eşti un laş afurisit. Şi n-o să-i ceri mâna înainte să vorbeşti cu Glengask.

Nu era mare lucru, dar dacă nu putea să-l treacă pe individ prin sabie, măcar putea să-i taie elanul şi să-l facă să piardă timp preţios. Cranach zâmbi.

— Atunci aşa o să fac. Şi, dacă mă-ntrebi, sunt sigur că Rowena este o lady care preferă să citească poezii decât să vadă un bărbat care se luptă aiurea cu un buştean.

Ei bine, se înşela amarnic. Probabil. Nu, Rowena nu ceruse să fie salvată şi nici măcar nu spusese că îi era drag – spusese, de fapt, tocmai contrariul –, dar Lachlan nu avea nici cea mai mică intenţie să se dea bătut. Ţinuturile Înalte îl învăţaseră că lucrurile se pot face în două feluri: direct şi fără ocolişuri sau prin şiretlic. Aparent, alesese a doua cale.

— N-ai decât să-i dai înainte cu vorbele tale meşteşugite, Cranach. N-ai câştigat încă nimic.

— Din moment ce niciodată nu ţi-a menţionat numele de faţă cu mine, iar tu pari să ştii totul despre mine, sunt dispus să risc, zise Cranach, apoi îi întinse mâna. Succes, Lord Gray.

Lachlan îşi încleştă fălcile şi-i strânse mâna, remarcând, fără a fi surprins, că nu doar Rowena alegea să vorbească fără accentul scoţian. Diferenţa era că Rob se prefăcea că vorbea ca un scoţian, în vreme ce ea voia să evite tocmai asta. O prostie, din punctul lui de vedere.

— Aşadar, fie ca acela mai bun să câştige.

— Ce mama naibii a fost asta? îl întrebă Ursul când Lachlan se alătură grupului de bărbaţi din preajma buştenilor pregătiţi pentru întrecere.

— Nu ţi-am zis? făcu Lachlan, apucând capătul unui buştean şi azvârlindu-l în sus, în timp ce, la capătul celălalt, Munro îl ţinea fixat cu picioarele.

— Ce să-mi zici?

Ursul icni şi ridică buşteanul cu ambele mâini, sprijinindu-l cu pieptul şi cu unul dintre obraji.

— Am de gând să mă-nsor cu sora ta.

Lachlan îi dădu prietenului lui una peste spate, împingându-l în faţă. Buşteanul se clătină când Ursul făcu câţiva paşi în alergare şi îl azvârli drept înainte, dându-l peste cap şi făcându-l să aterizeze la o distanţă impresionantă.

Ursul ridică pumnul în aer ca să salute mulţimea care îl aclama.

— Eşti un adevărat ticălos, asta eşti, mormăi el revenind la locul de start şi scuturându-şi braţele.

Lachlan apucă un alt trunchi şi-i fixă capătul mai îngust, în timp ce Ursul îl ridica pe cel gros.

— Aşa-i. Ţii minte când mi-ai dat buşteanul ăla plin cu rădaşte? Acum suntem chit!

Când buşteanul fu ridicat în poziţie verticală, Lachlan se aplecă, îndoi genunchii şi îl săltă, ţinându-l fixat în palme. Trunchiul măsura de trei ori mai mult ca el, având aproape şase metri. Trase adânc aer în piept, făcu câţiva paşi şi-l aruncă, menţinându-l în echilibru. Buşteanul se izbi cu capătul mai larg de pământ şi de acolo se răsuci din nou, aterizând la mai mare distanţă de cel aruncat de Munro.

— Să te văd acum, uriaşule, îi zise Lachlan ridicând braţele în uralele mulţimii.

— Eşti roşu tot şi asudat.

Ursul îi aruncă o cârpă şi se traseră amândoi la margine ca să-i urmărească pe ceilalţi concurenţi. Lachlan îşi şterse sudoarea, dar şi sângele, căci se zgâriase la un braţ.

— Asta înseamnă o întrecere, rânji el.

— Deci despre asta vorbeau Winnie şi Ran, nu? întrebă Ursul, aruncându-i o privire curioasă surorii lui. Până la urmă a decis că nu-l vrea pe Cranach? Şi Ranulf a

acceptat?

— Nu tocmai, făcu Lachlan ridicând din umeri.

— Şi ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că deocamdată nu-i nimic bătut în cuie. Nu m-am predat.

Acum că îi simţise gustul nu avea de gând să renunţe la ea vreodată, dar nu era în interesul lui să-i împărtăşească asta unuia dintre fraţii ei.

— Ei bine, acum înţeleg de ce-n ultima vreme ai fost mai înţepat decât un roi de albine.

Ochii verzi ai lui Munro, cu câteva nuanţe mai deschişi la culoare decât ai lui Lachlan, scrutară mulţimea. Ranulf era undeva la marginea arenei, cu Charlotte la braţ. Rowena stătea pe scaun, cu Cranach alături.

— Presupun că Ran e interesat de mărfurile clanului Buchanan, zise Ursul după câteva clipe. Dar prefer să te avem pe tine la masa de Anul Nou decât pe Cranach. E prea moale pentru gustul meu. Aşa că… orice ai nevoie, dă-mi de veste!

— Lui Ranulf n-o să-i convină. E decis să-l bage pe Cranach în familie.

Munro pufni.

— Ran are parte de femeia pe care şi-a dorit-o. Arran are parte de femeia pe care şi-a dorit-o. Ce-i corect e corect. Şi trebuie să fie corect pentru toată lumea.

Lachlan încuviinţă din cap, până peste poate de recunoscător.

— Mulţam, Ursule.

— Cu plăcere. Şi dacă îi frângi iar inima, te tai în bucăţi şi te dau de mâncare la porci.

— De data asta n-am de gând să o las să-mi scape.

Totul era să o şi prindă. Şi avea s-o prindă. Trebuia.

Pentru că gândul de a nu o avea alături ca să o sărute, să se tachineze cu ea, să se contrazică, să o ţină în braţe era pur şi simplu imposibil de îndurat. Şi de acceptat.

Abia observă când el, Ursul şi alţi trei bărbaţi din alte clanuri se calificară în runda următoare. Avea câteva minute să se odihnească şi să bea o cantitate considerabilă

de whisky, aşa că ieşi din arenă ca să stea de vorbă cu Debny şi să se asigure că traseul întrecerii călare a doamnelor era la vedere atât pentru spectatori, cât şi pentru oamenii puşi să o supravegheze pe Rowena.

— Mută baloturile de fân, îi ceru el, gesticulând. Nu-i vreau aşa aproape de grămezile de bolovani.

— Da, stăpâne, răspunse Debny.

— Ce i-ai zis lui Rob?

Când îi recunoscu vocea simţi un fior cald în tot corpul. Se întoarse înspre Rowena.

— I-am spus că nu te-a cerut şi că nu trebuie să o facă înainte să-i ceară voie lui Glengask. Şi e posibil să-i fi dat de înţeles că greşeşte dacă-şi imaginează că drumul spre mâna ta e lipsit de obstacole. De ce-ntrebi?

— Pentru că toată după-amiaza s-a uitat după tine şi s-a purtat foarte curtenitor cu mine.

Bun. Un duşman cu atenţia împărţită se anunţa de două ori mai uşor de învins.

— Dar tu? Te-ai uitat şi tu după mine?

Atenţia lui, cel puţin, nu era împărţită. Era concentrată asupra ei şi numai a ei. Privirea ei zăbovi asupra pieptului lui gol. Obrajii îi deveniră stacojii.

— N-are importanţă. Decizia lui Ranulf e luată.

— Tu nu eşti Ranulf.

— Iar tu eşti cumplit de enervant.

— Aşa-i.

Înclină capul, studiindu-i expresia de pe chip şi admirându-i costumul de călărie.

— Mai ştii că înainte erai de acord cu tot ce spuneam?

— Era pe când eram copilăreşte îndrăgostită de tine.

— Mă bucur că acum nu mai eşti. Îmi plac confruntările cu tine, îmi plac văpăile din ochii tăi şi îmi place limba ta ascuţită.

Ar fi vrut să i-o şi guste, dar era prea multă lume în preajmă.

— Te bucuri că nu te plac? repetă ea, ridicând din sprânceană. În fine, cred că asta face lucrurile mult mai…

— Dar mă placi, de fapt, o întrerupse el. Şi de data

asta nu pentru cum îţi imaginezi că sunt.

Îl văzu în spatele ei pe unul dintre servitorii de la Glengask care primise misiunea de a asigura protecţia familiei. Bun. Nu voia s-o ştie umblând de colo-colo de una singură, chiar dacă pe el îl căuta.

— Mă placi pentru cine sunt cu adevărat, continuă el.

— Încerci să schimbi subiectul. Am venit să-ţi spun să nu te mai iei de Rob. N-am de gând să fiu motiv de încăierare, mai ales în circumstanţele date.

Lachlan făcu un pas înspre ea.

— N-o să mă mai iau de Cranach când o să-mi spui că te măriţi cu mine.

— Lachlan.

— Nu sunt un gentleman, fata mea neîmblânzită. N-am să joc după regulile de bună purtare ale englezoilor. Tu eşti singurul motiv pentru care sunt în toată povestea asta şi n-am să mă mulţumesc decât cu tine.

Mai făcu un pas în faţă, astfel că îi mai despărţeau doar câţiva centimetri. Ea ridică bărbia, înfruntându-l parcă, şi privindu-l în ochi.

— Nu eşti măritată încă. N-ai spus „da” nimănui. Să nu încui uşa la noapte, Rowena!

Felul în care i se acceleră respiraţia şi mişcările sacadate ale pieptului îi făcură mădularul să freamăte.

— Şi dacă o-ncui?

— Atunci o sparg, zise Lachlan luându-i mâna. Eşti când fierbinte, când rece, fetiţo, la fel ca vântul între anotimpuri. Mă înnebuneşti. Dacă nu simţi nimic pentru mine, dacă eşti sigură că vrei să te predai şi să te măriţi cu Cranach pentru că nu ne-a venit mintea la cap la timp, trebuie să-mi zici. Acum. Fără prosteli, fără insinuări, fără cuvinte ce pot fi interpretate sau înţelese în fel şi chip. Zi-mi!

Ea îl privi în ochi, prinzându-i uşor degetele cu ale ei.

— Nu ştiu, răspunse într-un sfârşit.

Îşi trase mâna şi se îndepărtă degrabă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, mormăi el pe un ton sumbru, apoi se întoarse să mai arunce un rând de buşteni.

Nu fusese mărturisirea pe care şi-ar fi dorit-o, dar tot era mai bine decât o palmă peste ochi. Fie că Rowena îşi dădea seama, fie nu, tocmai îi dăduse o şansă. Şi nu avea de gând să o irosească.

capitolul 11

— De ce întrecerile presupun atât de multe aruncări? întrebă Jane ţinând-o de căpăstru pe Black Agnes în timp ce Rowena se aşeza mai bine în şa.

Că se cuvenea sau nu, în acea zi mai c-ar fi preferat să încalece bărbăteşte, numai că niciuna dintre prietenele ei englezoaice nu ar fi conceput să călărească altfel decât într-o parte, aşa că îşi spuse că nu ar fi corect faţă de ele. Flora Peterkin călărea bărbăteşte, la fel şi Lady Bridget Cameron, dar niciunul dintre căluţii lor nu se ridica la nivelul lui Black Agnes în cea mai slabă zi a ei. Nu la cursa de trei kilometri, desigur.

— Când englezii ne-au luat săbiile şi armele de foc, zise ea, verificând ca pălăria să-i fie fixată şi să nu se desprindă în timpul cursei, speriind vreun cal, bărbaţii au căutat alte modalităţi prin care să îşi demonstreze forţa. Şi să le arătăm englezoilor că lupta nu s-a sfârşit, chiar dacă trebuie să recurgem la aruncat bolovani.

Jane încuviinţă din cap, întorcând capul după un bărbat masiv şi musculos care trecea pe lângă ele.

— E impresionant şi cumva intimidant. Ai văzut ce departe a aruncat lordul Gray acel trunchi de copac? Şi sângele care-i şiroia pe braţ când şi-a şters fruntea? A fost… spectaculos.

Chiar aşa fusese, afurisitul! Şi îl învinsese pe Urs, lucru care nu se întâmpla aproape niciodată. Gândul că în acea noapte voia să vină la ea, chiar dacă celelalte femei nu-l slăbiseră din ochi toată ziua, chiar dacă nu mai exista nicio speranţă să fie împreună, chiar dacă nu ştia dacă ea avea să-l primească în dormitor, toate acestea o

înfierbântau şi o făceau să se simtă… cam ciudat. Un fior cald o trecu pe şira spinării şi între coapse. Abia atunci observă că Jane o privea, aşteptând-o să spună ceva, aşa că se scutură uşor.

— Da, s-a descurcat chiar bine.

— Neah! a trişat, zise Ursul, apărând ca de nicăieri. În fine, n-a trişat neapărat, dar mi-a distras atenţia. Era să arunc buşteanul acela în cortul bucătăresei.

— Am văzut, zâmbi Rowena. Am fi mâncat vânat zdrobit diseară.

— Da. Căprioară turtită. Îi prinse glezna şi o strânse uşor. Dacă o-nvingi pe Sarah Parker aia, îţi iau o rochie nouă.

— De ce vrei s-o înving pe Sarah?

— Cred că-n mintea ei merită un premiu dacă o să câştige, şi am obosit deja.

Jane se făcu stacojie la faţă, dar Rowena pufni.

— Bietul de tine! O să fac tot ce pot, dar nu-ţi promit nimic.

El încuviinţă din cap, luă căpăstrul de la Janet şi o duse pe Black Agnes la linia de start.

— Ce-ţi tot ciripea la ureche frumuşelul ăla de Buchanan? Nu ţi-a dat pace toată dimineaţa.

— Recita poezii, răspunse ea.

— Poezii? Erau măcar despre Scoţia?

Ea clătină din cap.

— Era cea mai nouă poezie a lui Byron, foarte lirică.

— Fundul meu e foarte liric.

— Munro Branan MacLawry! izbucni ea, încercând din răsputeri să nu râdă. N-ai voie să spui astfel de lucruri când eşti într-o companie aleasă.

— Tu eşti companie aleasă acum? rânji el. Pentru că ţi-am văzut moaca, *piuthar,* când îţi recita poezii, şi mi s-a părut că preferai să te uiţi la întreceri.

Ea oftă.

— Astăzi, da. Dar întrecerile sunt doar o dată pe an, iar poezia îmi place oricând.

— Atunci zi-i să-ţi scrie el nişte poezii în loc să fure

vorbele altcuiva.

— Nu e băiat rău, Ursule! O să te-nveţi cu el.

El înclină capul.

— Vrei să zici că o să te obişnuieşti tu cu el. Eu o să rămân aici, la Glengask.

Înainte să apuce să cugete la comentariile destul de pline de miez ale musculosului ei frate, Arran se apropie cu un steag în mână şi se aşeză la marginea liniei de start.

— Sunteţi gata, domniţelor?

— Da! strigă ea, strângând frâiele iepei.

Celelalte 12 femei aliniate la start încuviinţară şi ele.

— Pe locuri! Fiţi gata! Start! strigă el, lăsând steagul jos.

Traseul era marcat de baloturi legate unele de altele cu panglici. Avea puţin peste trei kilometri şi începea pe malul lacului, ducea până la marginea pădurii, se întorcea prin dreptul unor stânci uriaşe din granit, urca spre castel, apoi cobora pe pajişte.

Black Agnes preluă imediat conducerea. Rowena stătea aproape lungită pe spinarea ei, murmurând cuvinte încurajatoare. Aruncă o privire în urmă. Flora Peterkin şi Sarah Parker o urmau imediat, în timp ce restul călăreţelor erau mult în spate.

Precious, iapa lui Sarah, o prinse din urmă în dreptul lizierei, dar Rowena n-o lăsă pe Agnes să gonească din toate puterile. Nu era o cursă de sprint, iar Sarah era, limpede, dornică să demonstreze ceva. Zâmbi şi simţi vântul gâdilându-i buzele. I-ar fi plăcut cumva să i-o coacă Ursului şi s-o lase pe Sarah să câştige, dar nu se înscrisese în cursă ca să piardă.

Când ajunseră în vârful dealului, îi dădu pinteni lui Black Agnes, iar iapa ţâşni, azvârlind de sub copite iarbă şi pământ. Rowena scoase un chiot, iar gloata i-l întoarse ca un ecou, privind-o de la linia de sosire. O prinseră din urmă pe Precious la jumătatea pantei, iar Rowena surprinse privirea uluită a lui Sarah când Agnes preluă conducerea. Cu răsuflarea tăiată, cu pletele zburându-i în toate direcţiile, Rowena chiui din nou când trecu linia de sosire la

o distanţă sigură de urmăritoare.

— Eşti o fată grozavă şi frumoasă, spuse ea, bătând-o pe Black Agnes pe grumaz.

Iapa mişcă veselă urechile şi necheză.

Lumea se adună în jurul ei, şi îl văzu imediat pe Lachlan, care avea braţele ridicate în semn de victorie. Se apropie să o ajute să descalece, iar ea se smuci din şa şi se lăsă în braţele lui. Când o ridică în aer, se simţi fără suflare, dar într-un fel complet diferit. Bărbatul acela nu era al ei şi, cu toate astea…

Trebuia să îşi amintească însă un lucru – Lachlan avusese şansa lui. Nu era un bărbat pe care îl vedea pentru prima dată la reîntoarcerea la Glengask. Aveau un trecut în care el îi ignorase încercările de a flirta cu el şi o lăsase să meargă singură pe jos până acasă când ea pretinsese că Black Agnes era obosită.

În acelaşi timp, n-o tachinase cu privire la ce simţea pentru el. Nu defilase cu alte femei în faţa ei. De fapt, când începuse să privească prin ochii lui felul în care se ţinuse după el şi încercase să îl cucerească, îşi dăduse seama că fusese chiar amabil cu ea. Şi că tratase totul cu simţ al umorului şi cu calm. Uneori, chiar cu indulgenţă.

— Ce este, Rowena? o întrebă el, punând-o jos, dar ţinându-şi în continuare mâinile în jurul mijlocului ei.

Ea veni mai aproape şi îi şopti la ureche:

— N-o să încui uşa, murmură şi, înainte ca Lachlan să îi răspundă, se întoarse să accepte felicitările lui Ranulf.

Avea să afle la noapte răspunsul. Până la urmă, aşa cum zisese şi el, încă nu fusese cerută de nevastă.

*

Luară cina pe pajişte, pe buturugi, trunchiuri de copaci şi scaune, pe pături sau direct pe iarba răcoroasă. După-amiaza târziu sosise şi Campbell, însoţit de o duzină de apropiaţi. Socializau cu cei din clanurile MacLawry, Stewart, MacDonald. Nimeni nu scoase pumnalul, nimeni nu aminti nimănui de neînţelegerile din trecut şi de vărsările

de sânge. Asta cu toate că din anturajul lui Campbell făcea parte şi uriaşul Dermid Gerdens, unul dintre cei care aproape că-i omorâseră pe ea şi pe Arran la Londra. Întrunirea şi jocurile însemnau un nou început pentru toate clanurile.

Totul se datora familiei Rowenei. Ranulf se străduise aproape toată viaţa să aducă pacea în Ţinuturile Înalte, iar când Arran o răpise pe nepoata lui Campbell şi fugiseră să se căsătorească, îi convinsese pe Campbell şi pe MacLawry să îşi dea mâna. Fusese pur şi simplu remarcabil.

Rowena îl privi pe Robert Cranach, aşezat la câţiva metri de ea. Dădea peste cap o halbă cu bere. Familia ei făcuse atâtea pentru Scoţia şi pentru locuitorii ei, iar

Ranulf o rugase – sau, în fine, îi ordonase, mai nou – să facă şi ea un lucru. Ar fi trebuit să fie uşor, căci Rob era chipeş, fermecător şi cultivat.

Numai că nu era uşor. Chiar deloc. Nu mai era.

Lachlan era nestăpânit, neîmblânzit şi mândru de asta. Era deja parte integrantă a clanului MacLawry şi nu aducea nicio alianţă în plus. Avea sânge de scoţian get-beget şi nu putea fi fericit la Londra, nici chiar la Edinburgh sau Aberdeen. Desigur, toate astea nu aveau importanţă. Numai că aveau, de fapt. Pentru că orice har fi spus raţiunea, şi anume că lucrurile erau stabilite şi că nu aştepta decât flori şi un bărbat aşezat în genunchi, inima ei nu era la fel de convinsă.

Cam la asta se gândea când Ursul şi Lachlan apărură în zona rămasă liberă lângă focul de tabără. Amândoi aveau săbii prinse în cingătoare. Ea zâmbi, simţind cum sângele scoţian începe să-i fiarbă în vene. Jane o prinse de braţ.

— Se vor lupta? şopti ea cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Nu. Vor dansa.

— Vor dansa? Ştiai?

Angus Mackles, mai-marele cimpoierilor de la Glengask, funcţie pe care o avea de când se ştia ea, apăru la rândul lui şi se aşeză undeva în dreapta Ursului. Cei doi

bărbaţi scoaseră săbiile şi le puseră pe jos în formă de cruce. Apoi ridicară mâna dreaptă şi aşteptară. Când începu muzica, începură dansul, perfect sincronizaţi, ca unul.

— Ce înseamnă? şopti Jane după câteva clipe.

— E un dans despre putere şi despre controlul asupra ei, răspunse Rowena neluându-şi ochii de la Lachlan. Păşesc şi sar peste săbii înainte şi înapoi, în toate cele patru puncte cardinale. Dacă ating tăişul, asta aduce ghinion clanului, dar se apropie cât mai mult posibil ca să demonstreze că nu se tem.

— O, splendid! Dansezi şi tu dansul săbiilor, Lord Robert? întrebă prietena ei.

— Nu. E un dans teribil de demodat. Prefer valsul.

Nu era câtuşi de puţin demodat. Era neîmblânzit, sălbatic şi foarte dificil, mai ales în tandem. Şi avea o vrajă aparte, o forţă care subjuga. Nu observase asta până la acel moment. Încordarea muşchilor gambei, flexarea genunchilor, fulgerările culorilor MacLawry sclipind în luminile focului, dulcele şi străvechiul sunet al cimpoiului...

Când ajunseră în poziţia iniţială, dansatorii se opriră. Se opri şi muzica, iar cei doi se înclinară la unison. Pentru câteva clipe nu se mai auzi decât trosnetul lemnelor din foc. Apoi mulţimea izbucni în ovaţii. În acea seară erau cu toţii scoţieni neîmblânziţi, liberi, botezaţi în sângele luptelor.

Rowena se ridică în picioare. O pereche de ochi verzi scăpărători o fixa de dincolo de foc.

— Mă simt cam obosită, spuse ea, continuând să îl privească pe Lachlan. Cred că mă duc la culcare.

*

Lachlan lăsă jos halba pe care nici nu mai ştia cine i-o dăduse, apoi fu la un pas să se înece când un mesean îl bătu pe spate. Dansul fusese ideea Ursului şi încă era mirat că Ranulf fusese de acord. Dumnezeule, le arătaseră celorlalte clanuri! Mesajul fusese clar – cei din clanul MacLawry încă cinstesc obiceiurile străvechi. Majoritatea

clanurilor ştiau deja că erau deschişi şi la nou. Sau, cel puţin, că erau dispuşi să exploateze în favoarea lor ce era nou şi modern.

Dar toate acestea nu îl interesau, pe moment, chiar atât de mult. Era mult prea ocupat să o urmărească pe Rowena cu privirea, în timp ce se îndrepta spre castel flancată de doi servitori. Din expresia de pe chipul ei chiar înainte să plece îşi dăduse seama că voia ca el să i se alăture mai târziu. Şi era, cu siguranţă, mai mult decât dornic s-o facă.

Nu putea decât să spere că asta însemna că Rowena îşi dăduse seama cât de mult îşi iubea şi îşi preţuia tradiţiile şi cultura. Un pachet în care se considera şi el inclus. Cel puţin în acea seară, părea pachetul pe care ea şi-l dorea. Puse jos halba, primi încă o grămadă de felicitări şi trase cu ochiul înspre lordul Robert Cranach. Era în continuare aşezat pe o pătură, cu englezoii, şi stătea de vorbă cu vărul lui. Nemernic înfumurat! Ei bine, poate avea să câştige – deşi Lachlan nu era încă dispus să îi recunoască victoria –, dar nu câştigase încă.

— Mă duc până la castel, îi zise Ursului, care se mulţumi să dea din cap.

Nu avea nicio scuză să plece de la petrecere şi să se ducă în casa altcuiva. Din fericire însă, prietenia cu fraţii MacLawry era suficient de veche şi de solidă ca să nu aibă nevoie de o astfel de scuză. Nici n-ar fi ştiut ce să le spună. Dacă ar fi mărturisit că scopul vizitei e să se culce cu sora lor care era aproape logodită cu altul, probabil l-ar fi aruncat direct în focul de tabără.

Îndepărtându-se de mulţime şi de focuri, descoperi în timp ce urca dealul că vremea se făcuse destul de rece. Însă nu simţea frigul. Nu în acea noapte. Nu când îl aştepta o domniţă tânără şi neîmblânzită.

Cooper, majordomul, primise liber ca să se poată alătura petrecerii, aşa că uşa îi fu deschisă de unul dintre lachei. Lachlan îl salută cu o mişcare scurtă a capului, apoi se îndreptă spre scări. Simţea că pe cât de uşor îi va fi să ajungă în dormitorul Rowenei, pe atât de greu avea să-i fie

să iasă din casă, dar era un risc pe care era dispus să şi-l asume.

Uşa de la camera ei era închisă. Lachlan ciocăni de două ori, apoi o deschise şi se strecură înăuntru. Nici nu apucă să respire, şi ea se şi lipi de el, sărutându-l, prinzându-l de umeri şi dezbrăcându-l. O prinse de talie şi simţi pielea caldă şi netedă. Dumnezeule, era deja goală!

— Bine c-am intrat eu şi nu altul.

Ea râse scurt, îşi plimbă vârful limbii de-a lungul gâtului lui, apoi îşi lipi iar buzele de ale lui.

— Mă bucur că eşti tu, îi murmură la ureche.

— Mai uşor, fetiţo! N-avem de ce să ne grăbim.

— Te doresc, Lachlan, zise ea. Nu ştiu dacă eşti ce-mi trebuie, dar te doresc.

El o prinse uşor de umeri şi o îndepărtă un pic de el.

— Sunt ce-ţi trebuie, fetiţo. Şi n-am de gând ca nopţile astea să se transforme în câteva amintiri la care să te gândeşti mai târziu oftând. Vreau ca astea să fie primele noastre nopţi împreună, Rowena. Primele dintre multe, nenumărate altele.

Se temu o clipă că întinsese prea tare coarda şi că mai degrabă l-ar azvârli pe uşă afară decât să recunoască faptul că poate încerca să găsească o cale să nu se mărite până la urmă cu Rob. Dar ea suspină şi se lipi iar de el, scoţându-i cămaşa din kilt şi trecându-şi mâinile peste carnea lui tare.

— Convinge-mă, îi şopti.

O, era mai mult decât dispus să o facă! După ce ea îi scoase cămaşa, el desfăcu cingătoarea şi lăsă uşor sabia pe jos, atent să nu facă zgomot. Apoi îşi desfăcu kiltul şi-l lăsă să cadă pe podea. Se simţea cam ciudat rămas doar în ciorapi şi încălţările tradiţionale, aşa că se aplecă, desfăcu şireturile şi le dădu jos.

Când ea începu să-i lingă şi să îi sugă uşor lobul urechii, închise ochii de plăcere. Sperase ca dansul să declanşeze ceva în ea – mândrie, amintiri, sentimentul de conştientizare –, dar se mulţumea, la o adică, şi cu dorinţa fizică pe care i-o provocase.

Se întoarse şi o lipi cu spatele de perete, prinzându-i încheieturile şi ridicându-i braţele deasupra capului în timp ce-i devora gura. Ea îşi undui şoldurile, lipindu-le de mădularul lui tare şi făcându-l să geamă. Dacă fusese vreun pic timidă în noaptea precedentă, depăşise clar momentul. În acea noapte era dezlănţuită ca o pisică sălbatică, forţându-i limitele, făcându-l să-şi piardă controlul. Îi plăcea la nebunie.

Îi eliberă braţele, o apucă de şolduri şi o ridică.

— Încolăceşte-ţi picioarele-n jurul meu, fata mea neîmblânzită, îi şopti.

Ea făcu întocmai şi îşi înfipse degetele în umerii lui. Lachlan o lăsă un pic în jos şi o pătrunse, lipind-o de perete. Cu un oftat prelung, îl muşcă de umăr suficient de tare cât să-i lase semn, dar nici că îi păsa. Tot ce conta era că Rowena era în braţele lui, în jurul lui. Şi avea de gând să o revendice drept a lui. Pentru totdeauna.

O pătrundea rapid şi adânc, iar respiraţia ei tot mai intensă îl excita la fel ca tot restul fiinţei ei. Afară reîncepuse muzica, iar cimpoierii cântau un cântec vechi. *Frumoasa* din *Fyvie.* Nu era convins că îşi dorea să audă un cântec despre dragoste neîmpărtăşită în timp ce făcea dragoste cu Rowena, dar era mulţumit că muzica îi ţinea pe oaspeţi pe pajişte, la o distanţă sigură de castel.

Ea scoase un geamăt prelung şi lăsă valurile de plăcere ale orgasmului să o inunde. El încetini în timp ce ea se strângea în jurul lui, agăţându-se de umerii lui. Zâmbi şi o sărută.

— Dumnezeule mare, ce bine e, murmură, ţinând-o strâns şi ducând-o spre pat.

Aflat încă înăuntrul ei, o aşeză pe spate şi se întinse deasupra. Îi luă un sân în gură şi îşi reluă mişcările de du-te-vino, sincronizându-şi mişcările şoldurilor cu cele ale limbii. Excitaţia ei vizibilă şi încântarea cu care se lăsa în voia plăcerii îl împinseră şi pe el dincolo de limită. Termină cu un geamăt prelung, lipindu-se de ea. Nu ştia dacă ea îşi dăduse seama sau nu, dar nu-şi luase nicio măsură de preîntâmpinare a unei sarcini. Pentru că ştia deja că îi va

purta copiii şi va fi femeia lui, chiar dacă ea nu era conştientă încă de asta.

Când îşi recăpătă suflul, se întinse pe spate, iar ea se întoarse pe o parte şi se ghemui lângă el, cu capul pe umărul lui. De fiecare dată când se apropia de el, de fiecare dată când iniţia contactul fizic dintre ei, Lachlan simţea că i se oferă un dar de preţ.

— Cât timp aţi repetat dansul din seara asta? îl întrebă ea, făcând cercuri mici cu degetul în jurul sfârcului lui stâng.

— O singură dată. N-am avut timp să repetăm mai mult. Pe de altă parte, e un lucru pe care nu-l mai uiţi odată ce l-ai deprins.

— Cred că e posibil să-l uiţi dacă nu reprezintă ceva important pentru tine.

El se încruntă. Nu înţelegea ce voia să spună.

— Pentru mine chiar înseamnă, Rowena.

— Ştiu. Şi pentru mine, în mod surprinzător. Mi-amintesc când tu şi Ursul m-aţi învăţat să-l dansez.

— Aşa-i. Clanurile ar fi scandalizate să afle că o fetiţă a dansat dansul săbiilor. Dar ai dansat bine şi ştiai însemnătatea dansului. Asta voiai să zici? o întrebă după o pauză de câteva secunde. Că l-ai uitat?

— Nu. Adică… da, aş avea nevoie de mai mult de o repetiţie ca să-l fac corect, dar femeile nu-l dansează, de regulă. Iar eu… Nu are importanţă.

— Aha.

— Aha, ce? îl întrebă, ridicând privirea.

— N-am să-i pronunţ numele cât sunt aici, cu tine. Dar bănuiesc că nu-şi aminteşte dansul.

Rowena se cuibări din nou lângă el. Îi simţea răsuflarea uşoară pe piept.

— Asta dacă l-a ştiut vreodată.

Simţise oare în vocea ei o undă de dispreţ? Ar fi putut savura senzaţia, dar nu i se părea productiv. S-ar întoarce la un moment dat împotriva lui. Pretindea că se comportă ca un gentleman, dar chiar îi păsa de ceea ce simţea ea şi voia să îşi aleagă vorbele cu grijă.

— Ăsta-i bărbatul cu care vrea fratele tău să te măriţi, Rowena. A fost ales pentru că e crescut în cultura englezească pentru că ai zis că pe asta pui preţ. Acum nu poţi să te aştepţi de la el să ştie şi tradiţiile scoţiene.

— Pe care le ştii numai tu, să-nţeleg?

— Ştiu ceva mai mult de-atât. Poţi să-ţi recit un pic din poetul John Keats, dacă vrei.

Ea chicoti.

— N-aveam idee.

— Asta pentru că de obicei citesc serile, după ce ajung la mine acasă.

Afară, cimpoaiele începură alt cântec, iar cuvintele cântăreţilor răsunau dinspre pajişte.

— Cântă *Florile Pădurii,* zise ea. Nu e cam sumbru pentru o sărbătoare?

— Ştii cum suntem noi, scoţienii. Mereu gata să petrecem şi amintindu-ne mereu că moartea e doar un cuvânt, acolo.

El ascultă un pic, apoi începu să cânte încet:

Puneţi totu-n raniţe şi trimiteţi flăcăii la graniţe!
Englezii, de-ast' dată, prin şiretlic au câştigat,
Iar Florile Pădurii ce aprig au luptat,
Mândria ţării noastre, colbu' au-nsângerat.

Rowena se întoarse pe burtă şi-şi sprijini bărbia de pieptul lui.

— Vezi tu, asta mă înspăimântă, zise ea încet. Nu englezii – sau, în fine, nu de data asta – şi cât de fragilă e această pace pe care tu, Ranulf şi Arran aţi reuşit să o obţineţi pentru noi toţi. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă l-aş refuza pe Rob? Şi nu mă refer la ce-ar zice el, ci la întregul clan Buchanan. Te rog să-mi răspunzi cinstit! Nu mă minţi.

— Nu te-aş minţi. N-am făcut-o niciodată.

— Nu? întrebă ea ridicând din sprânceană.

Rowena aproape că-şi dorea să nu-i fi pus acea întrebare, şi nu doar pentru că Lachlan nu voise să pronunţe numele lui Rob în timp ce stăteau unul lângă

celălalt, goi şi îmbrăţişaţi la ea în pat. Dar îşi dădu seama că era obişnuită să îi facă lui Lachlan confidenţe. Şi din ce ţinea minte, el îi spunea mereu adevărul sau, în cel mai rău caz, îi zicea că nu poate sau nu vrea să discute cu ea despre anumite lucruri. Arran şi Ranulf obişnuiau să o tachineze în situaţii similare. Ursul obişnuia să schimbe vorba. Dar Lachlan îi răspundea. Şi dacă tot îşi reamintea de toate ocaziile în care el refuzase să-i întoarcă interesul romantic pe care îl nutrea faţă de el, corect era să îşi amintească şi lucrurile bune despre el. Calităţile lui, pe care părea să le fi uitat în ultimele trei luni.

— Ursul crede că Ranulf vrea contactele din America unde îşi vinde Buchanan mărfurile, zise el, după câteva clipe, cu un braţ petrecut pe după spatele ei.

Posesivitatea firească a acelui gest era… excitantă.

— Şi tu crezi la fel?

— Nu. Cred că Ranulf îşi doreşte manufacturile de lână.

— Dar noi nu creştem oi.

— Aşa-i. Dar avem oameni care caută de lucru. Şi cred că lui Ranulf i-ar plăcea ironia ca aceia care şi-au pierdut pământurile din cauza oilor să ajungă să-şi câştige existenţa de pe urma lor.

Ea îl studie cu atenţie, fără a putea însă să îi desluşească expresia.

— Nu prea mă ajuţi, să ştii.

El ridică din umeri.

— M-ai întrebat ceva şi ţi-am răspuns.

— Şi ce-ar fi dacă m-aş mărita cu tine? Dacă aş putea, adică.

Se aşteptase să îl enerveze. Într-un fel, îl prefera supărat. Când se certau, îi era mai uşor să îşi amintească trăsăturile lui mai puţin atrăgătoare. Pentru că, desigur, i le ştia pe toate.

El o mângâie uşor pe spate.

— Ar trebui să te măriţi cu mine pentru că te ador. Ştiu cât de încăpăţânată eşti, că îţi plac rochiile cu dantelă, că nu-ţi e frică de păianjeni, dar că ţipi ca din gură de şarpe

când vezi gândaci.

Ea simţi cum i se încălzeşte pieptul.

— Mai zi! Ce mai ştii despre mine?

Lachlan zâmbi.

— Îţi plac cântecele triste, dar preferi comediile de Shakespeare, mai ales *Îmblânzirea scorpiei.* Culoarea ta preferată e cea a lavandei. Şi chiar crezi că ai văzut stafia lui Dougall MacLawry cu cimpoiul lui la tine în cameră, într-o noapte furtunoasă.

— Dar mă şi crezi?

— Da. Mi-a fost de-ajuns să mă uit la tine când povesteai. De ce crezi că am luat-o atunci la goană pe scări, până la tine-n cameră, cu un pumnal în mână?

Fraţii ei alergaseră şi ei la ea în cameră în acea noapte, supăraţi într-un fel pe care nu îl înţelesese decât mult mai târziu. Crezuseră că un bărbat străin în carne şi oase îi intrase în dormitor. Evident, numai Lachlan fusese dispus să recunoască faptul că o crezuse. Şi ea credea. Până şi acum, când era femeie în toată firea, ţinea ochii strâns închişi în nopţile cu furtună. Îl sărută pe piept.

— Drăguţ din partea ta să spui asta.

— Nu sunt drăguţ. Ţi-am zis că nu te mint, Rowena.

— Atunci zi-mi altceva. Cinstit.

Ar fi fost mai înţelept să nu mai pună întrebări, să nu se mai gândească la nimic şi doar să se bucure de momentele petrecute alături de el. Dar poate el găsise o soluţie pentru situaţia lor, căci ea, una, nu reuşise.

— Ştii ce a spus Ranulf. Trebuie să mă mărit cu lordul Rob. Atunci de ce tot spui că o să te însori cu mine?

— Nu sunt doar vorbe, Rowena. Şi până nu-i juri credinţă altui bărbat, eu nu renunţ. Sincer, nici atunci n-o să renunţ.

Ea îşi şterse ochii, căci îi simţea inundaţi de lacrimi.

— De ce abia acum, abia după ce am vrut să renunţ la tine, te cred în sfârşit că mă placi?

— Pentru că te plac cu adevărat. Te iubesc, Rowena. Poate am avut nevoie de o palmă peste ochi ca să văd adevărul şi poate te-ai şi schimbat, într-o oarecare măsură,

dar te ador. Şi n-am să renunţ la tine.

— Ranulf zice că o să renunţi.

Lachlan se ridică în fund, trăgând pătura peste picioarele ei reci şi sprijinindu-se de tăblia patului. Ea îşi schimbă poziţia, la rându-i, îşi împleti degetele cu ale lui şi-şi rezemă capul de umărul lui. De ce se imagina stând astfel cu el, noapte de noapte? De ce se imagina trezim du-se în fiecare dimineaţă în braţele lui şi ascultându-l cum îi cântă cu vocea lui baritonală? Şi de ce Londra îi părea, dintr-odată, o fantezie prostească, tocmai când, în sfârşit, îi era la îndemână?

— Ce a spus Ranulf exact? o întrebă, dându-i câteva şuviţe la o parte din dreptul ochilor. În afară că o să-i ceară lui Cranach să te ceară ca la carte?

Rowena oftă.

— Cauţi o ieşire secretă din toată povestea asta încâlcită? Căci mă îndoiesc că Ranulf va îngădui să treacă aşa ceva cu vederea. I-am cerut un răgaz ca să aleg între voi.

De fapt, la acel moment ceruse acel răgaz ca să se împace cu Lachlan şi să se desprindă de el. Iar patru zile nu aveau să fie suficiente ca să renunţe la el. Nicio sută de ani nu aveau să fie de ajuns.

El rămase tăcut pentru câteva secunde care părură o eternitate. Îi simţea pieptul ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei.

— Cred că nu mai ai timp, Rowena. Lăsând tot restul la o parte, pe cine ai alege?

În cele câteva clipe în care el îi pusese întrebarea, ea ştiu deja răspunsul. Crezuse că va fi mai greu şi poate aşa ar fi trebuit să fie, dar când era vorba de nimic altceva decât de a face o alegere între civilizatul Lord Robert Cranach şi neîmblânzitul Lachlan MacTier, lucrurile erau foarte, foarte simple.

— Te-aş alege pe tine, şopti ea.

El îi ridică bărbia şi o sărută prelung şi tandru.

— Slavă Domnului!

Când reuşi din nou să respire şi să gândească, ea se

încruntă.

— Dar nu are importanţă că te-aş alege pe tine. Ranulf mi-a spus că, atunci când Rob mă va cere, trebuie să spun „da”.

Degetele lui se crispară peste ale ei.

— Aşa a spus? Că trebuie să accepţi?

— Da, încuviinţă ea. Ce…

— Deci nu consideră că leşinul tău a însemnat că eşti de acord să îl iei de bărbat. În ochii lui Glengask, nu eşti încă logodită.

— Dar ce înseamnă…

Lachlan se întoarse înspre ea.

— Şi dacă… dacă până la urmă Cranach nu te cere de nevastă?

Ochii îi aruncau scăpărări sălbatice.

— Nu cumva să-l omori! exclamă ea alarmată. Ar fi începutul unui război cu clanul Buchanan!

— Pe care l-am câştiga cu uşurinţă, zise el cu un aer absent, în mod clar uneltind ceva. Dar nu. N-am să îl omor decât dacă nu mai am altă soluţie.

— Lachlan!

— Dar dacă, din cine ştie ce motiv, decide să nu-ţi ceară mâna? Ranulf vrea să îţi anunţe logodna la masa festivă de după nuntă. Dacă nu va fi cu Cranach, va trebui să fie cu mine.

— Dar de ce nu m-ar cere? întrebă ea, apoi roşi când el ridică din sprânceană. Nu vreau să spun că mă consider irezistibilă sau vreo zână. Mă refer la zestrea mea şi la ce e pregătit Ranulf să negocieze cu clanul Buchanan după nuntă.

Zâmbetul lui leneş şi viclean o îngrijora şi o excita deopotrivă. Poate nu punea la cale o crimă, dar se îndoia că Ranulf sau altcineva ar fi fost de acord cu urzelile lui Lachlan. Nu era convinsă nici că ea ar fi de acord. Însă dacă avea să se uite mereu la ea în acel fel intens şi posesiv, cel mai probabil s-ar lăsa convinsă să încerce orice.

— Mai întâi, spune-mi tot ce ştii despre Cranach, îi zise el, reîncepând să o sărute. Totul.

Ea gemu uşor sub atingerea lui.

— Parcă nu voiai să vorbeşti despre el când eşti în pat cu mine, reuşi să îngaime, răsturnându-se pe spate pe perne.

— O să vorbesc despre el dacă aşa am ocazia să te ţin departe de el, fata mea frumoasă şi neîmblânzită.

Rowena îl cuprinse cu braţele pe după gât. Avea să dea de belea. Fraţii ei o răsfăţaseră toată viaţa şi îi făcuseră toate poftele, iar dacă planul lui Lachlan reuşea, avea să îl dezamăgească teribil pe Ranulf. Dar ceva ce Lachlan spusese mai devreme îi stăruia în minte. Ce simţea pentru el nu mai era o pasiune copilărească. Nu mai era orbită cât să nu vadă ce fel de om era cu adevărat. Iar acel om cate o ţinea în braţe şi o săruta, o, Doamne, peste tot se dovedea mult mai interesant şi mai convingător decât îşi imaginase ea vreodată.

Ideea de a renunţa la el, fie şi la schimb pentru locuri de muncă pentru ţărani, nu i se mai părea lucru corect. Nu era nici măcar lucru acceptabil. Aşa că avea de gând să facă tot ce putea ca să-l păstreze în viaţa ei pe Lachlan MacTier, pe adevăratul şi sincerul Lachlan MacTier. De data asta, pentru totdeauna.

capitolul 12

Chiar şi în cele mai bune circumstanţe, a nesocoti dorinţele lui Ranulf MacLawry era o aventură riscantă. A-i nesocoti planurile privind-o pe Rowena, a-i împiedica o alianţă cu clanul Buchanan şi a acţiona împotriva ordinelor lui erau lucruri pe care nimeni din clanul lui, nici măcar dintre căpeteniile lui, nu şi le-ar fi imaginat vreodată.

În schimb, Lachlan avea de gând nu doar să îşi imagineze că îl sfidează pe Glengask. Avea de gând să o facă şi să ia ceea ce îi fusese promis altui bărbat. Şi avea la dispoziţie trei zile.

Dimineaţa urma să înceapă cu întrecerea călare a

bărbaţilor. Lachlan căscă în timp ce Beowulf era înşeuat, apoi îl mână la trap pe traseul de nici patru kilometri până la Glengask, ca să îi facă încălzirea. Cel mai probabil nu avea să câştige cursa, dar voia măcar să pară că s-a străduit.

Şeful grăjdarilor de la castel răcnea ordine în stânga şi-n dreapta în timp ce oamenii lui scoteau din grajd în jur de 12 cai şi îi duceau în ţarc.

— ’Neaţa, Debny!

— Stăpâne…

— Nu-l văd pe Prince, comentă Lachlan, care nu voia să piardă timpul cu conversaţii inutile.

— Calul lordului Robert? Păi nu e în concurs.

— Hm. Mai vedem noi.

Acestea fiind spuse, intră în castel pe una dintre uşile laterale şi se îndreptă spre salonul unde se servea micul dejun. Cranach era la masă şi avea în dreptul lui o farfurie plină cu mâncare. Stătea lângă Rowena, afurisitul, de parcă lucrurile ar fi fost deja convenite şi bătute-n cuie. Ei bine, nu erau. Şi nu aveau să fie. Cel puţin, nu cum îşi imagina Cranach.

În loc să se îndrepte spre ei şi să-şi înceapă jocul, Lachlan se rezemă de uşă privind-o pe Rowena. Genele lungi îi acopereau pe jumătate ochii gri precum mercurul, iar zâmbetul de pe chipul ei oval părea forţat, lucru care nu-l mira. Orice s-ar fi întâmplat, ea avea să fie la mijloc. Iar el o va proteja, îi va sta alături pe întreaga durată, dar la un moment dat va fi nevoită să îi spună fratelui ei ce îşi doreşte. La asta se rezuma totul.

În acea dimineaţă părea cam obosită, dar el, unul, nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru asta. Fuseseră în pat împreună până aproape de răsăritul soarelui şi reuşise să plece de la castel la limită, chiar înainte să se trezească angajaţii de la bucătărie. O clipă se gândise cam care ar fi consecinţele pentru amândoi dacă s-ar lăsa descoperit la ea în dormitor. Dacă Ranulf voia o alianţă cu clanul Buchanan, avea să găsească o metodă să o obţină. Asta dacă Rowena şi Lachlan îi luau cu totul oportunitatea din

mâini.

Într-un final, se desprinse de tocul uşii şi se îndreptă spre masă.

— Eşti sigur că-i bine să mănânci aşa mult înainte de cursă, Cranach? făcu el.

Drept răspuns, o duzină de perechi de ochi se întoarseră spre el, dar numai o pereche dintre aceia îl interesa. Avu un schimb de priviri cu Rowena, apoi încleştă fălcile şi se uită înspre lordul Robert.

— Cantitatea de pâine şi sos pe care o consum nu cred că are de-a face cu plăcerea pe care mi-o provoacă urmărirea unei curse călare, răspunse Cranach cu obişnuitul său zâmbet slab şi uşor condescendent.

— Oh! exclamă Rowena, apoi îşi acoperi gura cu mâna şi plecă privirea.

Lachlan reuşi cu greu să-şi mascheze un rânjet de satisfacţie. Rowena lui îi făcea jocul. Fusese convins de asta până la răsăritul soarelui, dar drumurile lor fuseseră atât de diferite atât de mult timp încât pentru o clipă se îndoise că ea chiar va intra în joc, odată ce se făcuse ziuă şi nu mai putea invoca o nebunie de moment, ca desprinsă dintr-un vis. Dar, pentru Dumnezeu, era alături de el.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, căci lordul Robert nu se obosise să o facă.

— Nimic, desigur. Eu… Vai, e o prostioară!

— Ce e o prostioară, Winnie? întrebă în sfârşit şi Robert. Trebuie să ne spui.

— După ce am câştigat întrecerea doamnelor, le spuneam lui Jane şi Edith că noi – adică eu şi cu tine, Rob – vom fi un duo victorios după ce şi tu vei câştiga întrecerea bărbaţilor. Nu ştiam că dintre noi doi numai eu voi concura.

„Bine jucat, fetiţo!” îşi spuse Lachlan în gând.

— Lasă, Rowena! El îţi poate recita o poezie în timp ce eu câştig premiul.

— Vreau să văd cursa! răspunse ea, cu glasul străbătut de un fior sincer de încântare. Nu să ascult poezii.

— Atunci, păcat că e prea târziu să mă mai înscriu, zise Rob, al cărui zâmbet păli un pic.

— Dar nu e prea târziu, milord! interveni şi Owen, şeful servitorilor la Glengask şi majordom la Londra. Dau eu o fugă acuşica şi le zic băieţilor să vă puie şaua pe cal, de vreţi.

— Minunat! exclamă Rowena, apoi îşi domoli brusc entuziasmul, nu înainte să-i trimită lui Lachlan o privire care îi încălzi sufletul. Vreau să spun că ar fi minunat. Decizia e doar a ta, Rob. Cum spuneam, este doar pentru amuzament.

Cranach înclină capul.

— Atunci, se pare că voi participa la cursă.

— Ne vedem la start. Şi-ai face bine să laşi deoparte sosul ăla.

Când toată lumea se alinie la start, spectatorii numărară 15 cai, de la căluţi de munte, îndesaţi, până la pur-sângele englez negru ca abanosul al lordului Samston. Era cum trebuia. Cu cât se isca mai multă confuzie şi mai mult noroi, cu atât mai bine. Traseul cursei bărbaţilor era de două ori mai lung decât cel al femeilor şi trecea, în unele zone, printre stânci şi în pădure. Ursul şi armăsarul lui uriaş şi gri pe nume Saturn erau şi ei la start, iar asta putea să fie o problemă. Munro spusese că e în favoarea unei uniuni între el şi Rowena, dar Lachlan nu era sigur cât de dispus ar fi prietenul lui să îl sfideze direct pe Ranulf. Chiar dacă nu făceau tocmai asta. Dar erau periculos de aproape.

— Azi-noapte, după ce-ai plecat, am vorbit cu Ranulf, îi zise Ursul încet sau atât cât reuşea el să vorbească încet, apropiindu-se de Lachlan şi de Beowulf. Vrea ca Winnie să fie măritată, fericită şi să nu mai suspine după tine, Lach.

— Şi eu vreau ca Rowena să fie măritată şi fericită. Cu mine, răspunse el, aşezându-se mai bine în şa în timp ce Arran se apropia deja cu steagul. Şi o vreau aici, în Scoţia, nu la Fort William sau la Londra mai tot anul. Şi nu vreau să poarte culorile altui clan. Deci ne dorim cam aceleaşi lucruri.

— Da, sunt aceleaşi fix ca noroiul şi apa.

Lachlan trase aer în piept.

— Ştiu ce vrea Ranulf. Şi cred că ştiu şi ce vrea

Rowena. Tot ce-ţi cer e să ţii pentru tine ce ţi-am spus şi să nu te amesteci, Munro.

— O să mai aştept niţel până să mă hotărăsc.

— Corect, încuviinţă Lachlan.

Nu era cea mai clară susţinere, dar, până una-alta, Glengask încă nu apăruse în faţa lui cu puşca în mâini, aşa că trebuia să se mulţumească şi cu atât. Deocamdată.

— Domnilor! strigă Arran. Şi muntenilor!

Se auziră râsete, iar mijlociul MacLawry rânji.

— Pe locuri! Fiţi gata! Start! comandă el, lăsând steagul jos.

Mulţi spectatori se aşezaseră de-a lungul părţii de traseu de pe pajişte, aşa că Lachlan se aşeză la o distanţă rezonabilă în spatele lui Prince şi aşteptă. Samston şi armăsarul lui, Satan sau Diavol sau cum îi zicea negriciosului, preluară conducerea. În ce-l privea pe Lachlan, englezoiul nu avea decât s-o ţină tot în galop până la Londra. Nu cu contele avea el treabă.

În momentul în care intrară în pădure, unde spectatorii nu îi mai puteau vedea, Lachlan îi dădu pinteni lui Beowulf. Fără mare efort, calul începu să se apropie de Prince. Îl ajunse, apoi îl depăşi cu jumătate de lungime. Lachlan se mişcă în şa înspre dreapta. Drept răspuns, Beowulf se smuci brusc la stânga. Prince îi văzu şi se trase şi el în stânga, înspre copaci, iar Cranach se trezi lovit de zeci de crenguţe şi ramuri.

— Ho, băiatule! Să nu mai faci aşa! strică Lachlan, trăgând tare frâiele ca să se dea în spectacol.

Reintrară pe traseu şi ieşiră din zona împădurită.

— Ce mama naibii a fost asta? îl întrebă Ursul, venind din urmă.

— Ce?

— Te ştiu cum călăreşti, Lach.

Lachlan se încruntă.

— L-am salutat în stil scoţian. Parcă ai zis c-o să te ţii deoparte.

— Dacă repeţi figura, o să-şi dea seama că n-a fost un accident. Aşa că ţine-te tu deoparte!

La naiba, la naiba, la naiba! Mai avea doar trei zile. Dacă Ursul încerca să îl împiedice să-şi pună planul în aplicare, va trebui ori să se recunoască înfrânt şi s-o vadă pe Rowena păşind spre altar şi spre patul altuia, ori să o ia pe sus şi să fugă împreună. Doar că ea nu i-ar face aşa ceva lui Ranulf. El s-ar încumeta, dar fiind o căpetenie MacLawry îl tulbura până-n măduva oaselor ideea de a nu respecta ordinele marchizului, ba chiar de a acţiona împotriva lor.

Călăreţii ajunseră în cea mai îngustă porţiune a traseului, între stâncile uriaşe şi bălţile şi noroiul rămase de la cea mai recentă furtună. Îl văzu pe Cranach ţinându-l pe Prince sub control, stabil pe picioare, chiar pe centrul potecii. Şi înjură în barbă.

Munro şi Saturn îl depăşiră şi se apropiară de Cranach, dinspre stânga.

— N-am de gând să-mi pierd propria cursă, la naiba! strigă Ursul, gonind pe mijlocul potecii, depăşind alţi doi călăreţi şi apoi izbindu-l pe Prince din lateral.

Calul se poticni, apoi îşi recăpătă echilibrul. Lachlan înjură din nou, apoi se lăsă în jos, aproape atingând gâtul lui Beowulf.

— Dă-i bătaie, băiete! mormăi el.

Calul îşi mişcă urechile şi o luă la goană.

— N-am de gând să pierd 10 lire pe socoteala ta, Ursule!

De data asta, Prince nimeri în noroi, făcu un pas greşit şi se opri brusc. Lachlan avu la dispoziţie doar o secundă ca să vadă şocul şi furia de pe chipul lui Cranach, înainte ca acesta să aterizeze în mocirlă, cu capul înainte, iar Prince să îşi reia cursa, de data asta fără călăreţ.

Ajunşi din nou pe pajişte, pe suprafaţa plană, Beowulf îl prinse din urmă pe Saturn. Îl depăşiră amândoi pe Diavol/Satan, care arăta pregătit să-şi arunce călăreţul din şa.

— Mulţam, Ursule! zise Lachlan, respirând greu.

— Mi-eşti dator. Să nu uiţi!

— N-o să uit.

Duncan Lenox, una dintre căpeteniile MacLawry, îl depăşi pe Donald MacAllister la ultima curbă şi trecu linia de sosire pe calul său murg, Bruce. Lachlan şi Ursul terminară pe locurile patru şi cinci, dar pentru Lachlan era bun şi locul 25, pentru că lordul Robert nu reuşise să termine nici măcar pe locul 26.

După ce toţi caii terminară traseul, îl îndreptă pe Beowulf, la pas, către zona cu stânci de pe traseu. Nu avea sens să se grăbească. Când Cranach îi apăru în faţa ochilor, Lachlan nici nu se obosi să-şi ascundă rânjetul. Nimeni n-ar fi făcut-o.

— Eşti rănit, Cranach?

Grămada de 1,82 de metri de nămol îl înjură.

— Ai făcut-o special, la dracu'!

— Am făcut şi eu baie de nămol o dată sau de două ori. Cică face bine la piele. Da' nu ştiu dacă e bine şi pentru hainele tale dichisite.

— Măcar ia-mă pe cal şi du-mă înapoi.

Lachlan îl trase pe Beowulf din apropierea lui Cranach.

— Neah. O să mă murdăreşti tot.

— Vezi că o să-ţi sparg nasul.

— N-ai decât să-ncerci. Următoarea întrecere e trasul frânghiei. Te înscriu eu.

Îşi întoarse calul cu faţa spre mulţime.

— O să fie a mea, să ştii.

— Zici? Atunci bine-ai venit în familie!

Lachlan îi dădu pinteni lui Beowulf şi îl lăsă pe Cranach să vină pe jos până la corturi. După ce descălecă şi-i dădu unui lacheu frâiele calului, se duse să o caute pe Rowena.

Era cu surorile Hanover, Charlotte şi Jane. Bine măcar că nu era şi Ranulf cu ele. Şi-ar fi dorit să ştie cât de departe era dispusă să meargă – pentru că ar fi mers şi el întocmai până acolo.

— Domniţelor! le salută, curăţându-şi kiltul de iarbă şi colb.

— Lord Gray, zise Jane, oferindu-i un zâmbet şi o reverenţă pur englezeşti.

Era plăcută şi simpatică, dar era, totuşi, englezoaică. Fără doar şi poate.

— Văd că l-ai depăşit pe lordul Samston.

— Da. Dar nu cred că are de gând să-şi onoreze pariul, ridică el din umeri. Dar n-am câştigat cursa, aşa că o să-i dau pace.

— Foarte generos din partea ta, zise Jane. În condiţiile date, nu ştiu dacă eu aş putea fi atât de mărinimoasă.

Sora ei se încruntă.

— Şi care-ar fi condiţiile date, mă rog?

Jane râse forţat.

— A, nimic important. Noi – eu şi Rowena – am descoperit că Samston doar se prefăcea îndrăgostit de Winnie pentru că voia să pună mâna pe zestrea ei.

— Aha.

Logodnica lui Ranulf îl fixă pe Lachlan cu privirea.

— Iar tu ştiai?

Ranulf nu s-ar fi putut îndrăgosti de o femeie grea de cap. Aşa că trebuia să fie cu băgare de seamă.

— M-am prins, pur şi simplu, zise, încrucişându-şi braţele la piept şi îndreptându-se de spate.

Charlotte era înaltă, dar tot nu-i ajungea decât până la bărbie.

— Rowena i-a zis vreo două şi l-a pus la punct, după care l-a trimis la plimbare, aşa că n-am simţit nevoia să-i dau sângele pentru asta.

— Bine, atunci, zise Charlotte încuviinţând din cap. Mă bucur că s-a rezolvat. Îmi imaginez că Ranulf ar fi preferat să ştie, dar a avut multe altele pe cap săptămâna asta.

Zâmbi, iar o strălucire de încântare îi lumină ochii de culoarea alunei, făcându-i să pară aproape verzi.

— Ca şi ti… O, Doamne! exclamă Jane, privind peste umărul lui Lachlan. Ce-a păţit lordul Rob?

Se întoarseră cu toţii în acea direcţie, iar Lachlan profită de ocazie ca să îşi atingă scurt vârfurile degetelor de ale Rowenei.

— Mi-a zis că vei fi a lui, indiferent de ce-aş zice eu, îi şopti el. I-am urat bun venit în familie.

— O, Doamne! şopti şi ea în timp ce restul grupului privea silueta plină de nămol a lordului Robert, care semăna deja cu o sperietoare de ciori. Poate ar trebui să încerc să vorbesc cu el. Până acum a fost foarte politicos.

— Vezi tu, doar se preface că vorbeşte ca un scoţian, îi răspunse el. Când ştie că nu-l auzi, vorbeşte ca englezoii. Zice „straşnic” şi „pe cinstea mea”.

Ea izbucni în râs.

— Şi eu pretind că am un alt accent decât cel firesc, Lach. Nu pot să-l critic în privinţa asta.

— Atunci e un bărbat bun. De ce nu te-ai mărita cu el? întrebă el cu fălcile încleştate şi buzele foarte aproape de urechea ei.

Ochii ei gri aproape că aruncau scântei.

— Pentru că-l vreau pe altul, zise ea, cu glas scăzut. O vreme am crezut că doar unul dintre noi s-a maturizat, apoi m-am întrebat dacă pur şi simplu nu eram predestinaţi să vrem acelaşi lucru în acelaşi timp. Dar nimeni nu mă cunoaşte la fel de bine cum mă cunoaşte el. Şi nimeni nu înseamnă pentru mine ce înseamnă el. Lăsă capul uşor în jos şi îi aruncă o privire pe sub genele-i lungi. Şi-ndrăznesc să spun că sunt singura femeie care ştie de unde are cicatricea aceea mică de pe fund.

Lachlan pufni. Se simţea mult mai încântat şi mai optimist decât ar fi trebuit, probabil, să fie. În fond, erau pe cale să nesocotească ordinele celui mai puternic şi respectat bărbat pe care îi fusese dat să-l întâlnească, în joc era fericirea unei femei care fusese dintotdeauna importantă pentru el şi care în ultimele zile devenise vitală pentru simpla lui supravieţuire.

— Dacă lucrurile o să iasă cum îmi doresc, Rowena, vei fi şi vei rămâne singura femeie care ştie că muntele ăla de frate al tău mi-a înfipt un cârlig de pescuit în fund.

Acum fugi şi vorbeşte cu lordul Rob şi nu-l lăsa să te ducă nicăieri unde să fiţi doar voi doi.

Pentru o fracţiune de secundă aproape că o sărută chiar acolo, de faţă cu toate clanurile. Ea încuviinţă din cap, nedându-şi seama cât de aproape fusese de un dezastru

public.

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Am, fetiţo. Asta chiar am.

*

Ranulf descoperise cu ceva vreme în urmă că un sângerete bun avea acelaşi gust, indiferent de scopul şi intenţiile cu care era făcut. Mai înfulecă o bucată, zâmbi, mestecă şi înghiţi.

— E nemaipomenit, doamnă Meason! declară el, apoi trecu la celălalt preparat din ofertă.

De ce mama naibii îi păsa cuiva de părerea lui despre cine prepara cel mai bun sângerete? Chiar nu avea idee. Dar cineva îi dăduse trei cocarde şi i ceruse să aleagă primele trei sângerete preferate, aşa că trecuse la treabă. Înclină uşor capul şi zâmbi, îndreptându-şi atenţia spre următoarea farfurie. Chiar atunci îl văzu pe lordul Robert Cranach, plin de noroi, îndreptându-se spre casă.

Se uită imediat după Rowena. O văzu, după câteva momente, la câţiva paşi în spatele lui Charlotte şi Jane, prinsă într-o conversaţie cu Lachlan. În timp ce logodnica lui şi sora ei se uitau după Cranach, ca de altfel mai toţi cei prezenţi, Rowena şi Lachlan se uitau unul la celălalt. Degetele li se atinseră rapid, apoi se desprinseră. Lachlan spuse ceva, cu o expresie foarte serioasă pe chip, iar Rowena încuviinţă din cap. Apoi zâmbi. Abia după aceea înclină uşor capul şi porni după Cranach.

— Mai aveţi trei porţii de gustat, îi zise doamna Forrest, bucătăreasa castelului şi persoana desemnată de Rowena să vegheze asupra concursurilor culinare. Mai doriţi o bere?

— Da, doamnă Forrest. Trebuie să-mi clătesc gâtlejul.

Dădu peste cap berea pe care i-o aduse Peter Gilling şi îşi reluă traseul de-a lungul mesei, distribuindu-şi atenţia între sângerete şi sora lui. Probabil că Rowena se pregătea să fie cerută de nevastă, dar Cranach nu părea în dispoziţia potrivită să se pună în genunchi şi să zică ceva ce i s-ar

părea romantic unei tinere dornice de iubire. În afară de asta, cu o zi înainte nu păruse încântată de decizia lui. Dar acum arăta… nerăbdătoare. Oare ce se schimbase? Poate că reflectase peste noapte şi îi venise mintea la cap. În definitiv, el, unul, se dăduse peste cap să găsească un bărbat care să întrunească acele calităţi care pentru ea erau importante. Dar şi Lachlan părea fericit. Iar pentru asta nu găsea un motiv întemeiat.

Ar fi găsit cu câteva săptămâni în urmă, da. Atunci s-ar fi aşteptat ca lordul Gray să fie uşurat că Rowena găsise un alt bărbat pe care să-l copleşească cu atenţia ei. Şi-atunci de ce Lachlan se uita lung după Rowena, cu un zâmbet deloc frăţesc?

Luă o ultimă înghiţitură de sângerete, apoi încă nişte bere, ca să alunece mai uşor, şi înmână cocardele. Decise apoi că Charlotte îi era mai mult decât datoare pentru că evitase să guste acele delicatese. Avea câteva idei foarte bune s-o facă să se achite faţă de el. Rânji ca pentru sine, apoi chemă câinii şi traversă mulţimea până în zona unde Arran supraveghea pregătirile pentru întrecerea de tras frânghia. Concurau clanul MacLawry, pe de o parte, fiind cel mai numeros dintre cei prezenţi, contra restului lumii. Frânghia traversa albia de râu care traversa pajiştea înainte de a se vărsa în lacul Shinaig. O panglică roşie strălucitoare marca jumătatea sforii, chiar deasupra apei.

— Pe cine ai de gând să pui primul dintre ai noştri? întrebă Ranulf.

— Lach s-a oferit, răspunse Arran. Ceea ce e de-nţeles din moment ce el şi Ursul ar fi, teoretic, organizatorii afurisitelor de întreceri.

— Nu puteau să dea semnalul cu steagul pentru o cursă la care participau.

— Da. Mi s-a părut normal să ajut acolo, mai ales aşa lovit în aripă cum sunt.

— Dar? zise Ranulf, uitându-se la Rowena şi Cranach, care stăteau de vorbă, şi la Jane, care se apropia de ei.

— Nimic pentru care să-ţi baţi capul, spuse Arran strâmbându-se şi dând din mână a lehamite. Ai destule la

care să te gândeşti, mai ales că te însori poimâine.

Gândul îi provocă un fior cald de satisfacţie. Charlotte era a lui şi avea să devină pe veci a lui, dar îşi dorea ca toată lumea să asiste. Pe toţi sfinţii, voia să-şi strige bucuria până la cer. Ranulf se scutură uşor. Dacă ceva îl tulbura pe Arran cel isteţ, trebuia să ştie despre ce era vorba.

— Haide, varsă tot!

— Nu ştiu ce e, ridică fratele lui din umeri. Dar ceva nu-i la locul lui.

— Necazuri?

Cei din clanul MacDonald erau cea mai probabilă sursă de necazuri, deşi nici cei din clanul Gerdens nu erau tocmai buni prieteni cu cei din clanul MacLawry. Iar Gerdens erau subordonaţii clanului Campbell.

— Zi-mi! Ce-ai văzut?

— Nimic special. Doar că… făcu Arran ridicând din umeri. Lachlan a programat toate întrecerile, le-a pus chiar pe hârtie ca să fie totul organizat. Azi-dimineaţă s-a pus să schimbe totul, de nu mai ştie nimeni unde şi când tre’ să fie. Şi l-a înscris pe lordul Robert la aproape toate întrecerile. După care a dispărut şi m-a lăsat pe mine cu toate pe cap, continuă Arran, încruntându-se uşor. Nu mă deranjează, zău aşa. Nu mă plâng. Doar că… S-a cam zbârlit părul pe mine. Mă simt în gardă.

Ranulf încuviinţă din cap, scrutând pajiştea.

— Cunosc sentimentul.

— Poate mă aştept, pur şi simplu, să apară problemele, continuă fratele lui mai mic. De când am ridicat corturile am avut doar trei încăierări. E neliniştitor.

Poate asta era tot, în definitiv. După atâţia ani de conflicte, chiar era neliniştitor ca membrii clanului Campbell să stea alături de cei din clanul MacLawry, iar cei din clanul Stewart, cu cei din clanul Cameron.

— Cine e primul de partea cealaltă a frânghiei?

— N-ar trebui să fie treaba clanului MacLawry, dar pe listă e numele lordului Rob. Vrei să-l schimb? întrebă Arran după o scurtă ezitare.

— Nu. Lasă-l aşa. Dacă nu-i convine, să schimbe el.

Nu-i era limpede ce era în neregulă, dar în centrul întregii tărăşenii erau, fără doar şi poate, Lachlan, Rowena şi Rob Cranach. Îi spusese foarte clar Rowenei ce aşteptări avea de la ea. Ştia că, dacă îi va nesocoti ordinele, vor fi consecinţe serioase. În ceea ce-l privea pe Lachlan, avea chiar mai puţină toleranţă decât faţă de ea. Lordul Gray nu avea niciun drept şi niciun motiv să provoace probleme acum. Pentru Dumnezeu, avuseseră 18 ani la dispoziţie şi eşuaseră lamentabil să facă ceea ce el, unul, sperase şi aşteptase. Dacă puneau ceva la cale acum – şi avea bănuieli clare că asta făceau –, era dispus să le dea câte o frânghie ca să se spânzure.

*

— Bine, dar cum te-a făcut lordul Gray să cazi de pe cal? întrebă Jane, apoi făcu un pas înapoi, căci Rob gesticula şi împroşca în jur stropi de noroi şi fire de iarbă.

— M-a împins în afara potecii, pufni Rob. El şi fratele tău, Lady Winnie. Asta după ce a încercat să mă facă să intru într-un copac.

Cum de nu observase până atunci că vocea lui lua o octavă în plus când era indignat? Poate pentru că era prima dată când îl vedea pierzându-şi controlul. Pe Lachlan îl ştia de 18 ani. Nu putea compara asta cu un bărbat pe care îl ştia de numai patru zile, perioadă în care se purtase cum putuse mai bine. Până la acel moment, desigur.

— A fost o cursă ca-n Ţinuturile Înalte, cum bine ştii, spuse ea şi, pentru prima dată în ultimele trei luni, nu încercă să îşi mascheze accentul de faţă cu un pretendent.

A unui fost pretendent, de fapt, cu toate că el nu ştia asta. Nu doar că nu mai voia să îşi ascundă accentul, ci decise să îl exagereze.

— Trebuia să ştii c-o să se lase cu ceva îmbrânceli. Nu ţi-a dat sângele, ai?

Rob şi Jane o priviră nedumeriţi.

— Am câteva zgârieturi, o informă el.

— Aistea-s semne de curaj, zic.

Jane o strânse de braţ.

— De ce vorbeşti aşa? şopti ea.

Rowena chicoti şi-şi acoperi gura cu palma.

— Aşa vorbesc i-o! exclamă ea, sperând să pară că se scuză. Mi s-o trage de la întreceri şi de la oamenii din clan. Sunt scoţiancă din munţi, alta nu!

Cu câteva luni în urmă nu ar fi spus nici moartă aşa ceva. Dar nu era vorba doar de influenţa lui Lachlan. Nu doar el provocase schimbarea. Văzându-şi clanul reunit, ascultând cântecele, înţelegând ce mândri erau oamenii şi ce încântaţi erau că MacLawry al lor se însura... toate acestea o mişcaseră profund.

Unii dintre acei oameni abia se descurcau de pe o zi pe alta. Alţii se refugiaseră, goniţi de alte clanuri, şi găsiseră aici adăpost. Cu toţii erau fericiţi şi mândri să participe la adunare. Iar ea, cu rochiile ei frumoase, trăind în căminul cald şi primitor, se prefăcea că e altceva decât era de fapt. Încă nu era absolut sigură dacă aparţinea cu adevărat acelor locuri sau dacă putea fi fericită acolo. Dar îl voia pe Lachlan. Avea să se gândească la restul mai târziu. Spera însă să aibă timp s-o facă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoarelor, dar cred că mi-am luat porţia de întreceri pe ziua de azi.

— Dar tocmai am vorbit cu Lachlan, interveni Rowena, şi mi-a spus că l-ai provocat la întrecerea de tras frânghia.

— Se-nşală.

La naiba! Aveau nevoie să-l ţină pe Rob implicat în întreceri. Dacă ieşea din peisaj a doua zi, avea să aibă vreme să-şi adune gândurile. Să redevină raţional. Şi nu aveau nevoie de asta. O prinse pe Jane de mână şi o strânse. Dacă prietena ei flirta un pic cu lordul Rob, îi putea amâna planul de a o cere din nou în căsătorie. Oricum rămâneau doar trei zile.

— Dar, Lord Robert, zise Jane degrabă, lordul Gray spunea că o să renunţaţi, aşa că am pariat două lire că nu va fi cazul. Individul a devenit atât de... arogant!

El se întoarse, privindu-le cu coada ochiului drept, în

timp ce de pe pleoapa stângului continua să îi picure noroi.

— Ai pariat pe mine, Lady Jane?

Ea dădu convingător din cap, făcând să-i salte pletele blonde şi ondulate.

— Desigur.

— Dar tu, Lady Winnie?

Rowena ridică bărbia, cu un aer uşor sfidător.

— Nu pot paria contra clanului meu.

Sau contra bărbatului pe care începuse să îl pună mai presus de tot şi toţi pe lume.

— Ei bine, cred că nu pot dezamăgi o susţinătoare, comentă el, săgetând-o pe Rowena cu privirea.

— Ura! făcu Jane, bătând încântată din palme.

Rob înclină capul.

— O să-mi chem valetul ca să mă schimb în ceva mai puţin… maro. Dacă îl vedeţi pe lordul Gray, vă rog să-l informaţi că aştept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Îl urmăriră cu privirea până dispăru pe după deal.

— Of, slavă Domnului! suspină Rowena, căreia îi venea să cadă din picioare. Mulţam mult, Jane!

— Cu plăcere, desigur, dar aş vrea să-mi zici ce Dumnezeu se petrece! Credeam că o să scoţi fum pe nări la lordul Gray pentru că l-a făcut de râs pe lordul Rob.

Rowena o trase deoparte pe prietena ei, pentru ca oamenii lui MacLawry, care o însoţeau mereu în public, să nu le audă.

— Trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui nimic lui Ranulf.

— Nici n-aş îndrăzni să-i dau fratelui tău o veste care l-ar înfuria, se cutremură Jane. E prea înspăimântător pentru mine. Aşadar, ce pui la cale? Şi de ce? Pentru că lordul Gray a decis că te place, până la urmă?

— Da, oftă ea. Iar dacă Rob mă cere de nevastă, trebuie să mă mărit cu el. Sunt ordinele lui Ranulf, mai zise ea, sperând că zgomotul de fond şi mica distanţă la care reuşise să se retragă faţă de cei care o păzeau să fie suficiente pentru ca nimeni altcineva să nu poată trage cu

urechea.

Jane o privi lung.

— Ştii bine că-mi plac poveştile cu prinţi şi prinţese, dar dacă ai de gând să te împotriveşti lordului Glengask, trebuie să fii sigură că sentimentele lordului Gray sunt sigure. Lordul Rob este cel mai sofisticat scoţian pe care l-ai întâlnit vreodată, aşa mi-ai spus acum trei zile.

— Ştiu că aşa ţi-am spus. E complicat.

— Winnie, Lachlan e motivul pentru care ai fugit la Londra. Ai zis că ai terminat cu el.

Era clar că spusese o mulţime de lucruri pe care acum nu le mai gândea.

— Noi am... ajuns la o înţelegere, spuse ea încet. Mă bucur că am plecat atunci. Dacă n-o făceam, nu cred că mi-aş fi dat seama că Lachlan nu e doar o fantezie din copilărie. Iar el nu m-ar fi privit decât ca pe singura soră din familia MacLawry.

— Dar eşti sigură, Winnie? insistă Jane care, în loc de obişnuitul ei zâmbet, avea pe chip o expresie de îngrijorare. M-aş supăra foarte tare pe amândoi dacă doar te tachinează şi te alegi cu inima frântă. Din nou!

— Cât am fost la Londra am fost foarte supărată pe el, aşa că ţi l-am zugrăvit doar în culori nefavorabile. Doar lucruri neplăcute am spus în ce-l priveşte. Dar cred că acum îl văd pentru prima dată aşa cum este cu adevărat. Şi îl plac. Foarte mult.

Era puţin spus că îl plăcea. Dar cuvântul care descria cel mai bine ce simţea faţă de el, pe care îl purta în inimă şi pe care ar fi vrut să îl folosească trebuia să i-l spună lui, mai întâi.

— Acum ne certăm, ne contrazicem, continuă ea. Iar lui îi place că nu mai sunt la picioarele lui.

— Asta e bine. E... minunat. Şi nu-i poţi spune lordului Glengask? nu se lăsă Jane, clătinând din cap.

— Am încercat. Dar cred că a decis că s-a săturat să audă de mine şi Lachlan.

Expresia lui Jane era uşor de desluşit – îi transmitea că probabil ar fi bine să dea ascultare familiei şi prietenilor,

căci nu putea avea încredere în propria judecată când venea vorba de Lachlan MacTier. Rowena ştia că lucrurile nu mai stăteau astfel, dar chiar nu avea timp să le-o demonstreze şi celorlalţi. Nu acum. Nu încă. Nu când avea mai puţin de trei zile să evite o căsătorie, să se asigure că o altă nuntă are loc conform planului şi să netezească bine calea spre viitorul pe care şi-l dorea pentru sine.

Dacă o avea pe Jane drept aliată, şansele i-ar fi sporit considerabil, aşa că trase aer în piept.

— Când eram la Londra ţi-am spus că nu l-am văzut niciodată limpede pe Lachlan. Îl consideram perfect, era visul devenit realitate al unei fetişcane. Şi în afară de el şi de fraţii mei nu cunoscusem alţi bărbaţi, aşa că nu aveam cu cine să îl compar. Acum am.

— Cred că-mi aduc aminte că preţ de două săptămâni i-ai scris lui Lachlan zi de zi, iar el nu ţi-a răspuns niciodată. Iar cadoul lui la aniversarea ta de 18 ani a fost o pereche de cizme de călărie.

— Ştiu. Nu am uitat.

Cu toate că în urmă cu câteva săptămâni ideea de a-l apăra pe Lachlan i s-ar fi părut de tot râsul, îşi dădea seama cât era de important să o convingă pe Jane că era un bărbat de nădejde. Pentru Dumnezeu, dacă prietena ei nu o credea, cum să-l poată convinge pe Ranulf? Cu atât mai mult pe sine.

— Mi-am dat seama că, indiferent ce îmi imaginam sau îmi doream eu, el privea relaţia dintre noi ca pe una de prietenie. Iar pe mine mă privea ca pe o copilă. Dar să ştii că nu e doar un chip frumos şi-atât. Am vorbit destul de mult în ultima vreme. Mă ascultă, e interesat de ce am de zis. Îmi place să vorbesc cu el. Azi-noapte mi-a cântat, adăugă ea, zâmbind când îşi aminti momentul.

— Azi-noapte? întrebă Jane. Credeam că te-ai dus în pat devreme.

Rowena se aplecă spre ea cu un zâmbet drăcesc pe buze.

— M-am dus, dar nu singură.

Jane rămase cu gura căscată.

— Ce?! izbuti ea să îngaime.

capitolul 13

— Taci, Jane! zise Rowena, stăpânindu-şi cu greu unda de amuzament din glas.

Jane era, probabil, singura persoană din lume căreia i-ar fi mărturisit ce se întâmpla între ea şi Lachlan. Era riscant, chiar şi aşa, dar toată dimineaţa simţise nevoia să cânte, să danseze, să îşi strige fericirea. Lucrurile urmau să se aranjeze cum nu se putea mai bine. Trebuia să fie aşa pentru că, dacă pe când era copilă nu-şi putea imagina viaţa cu altcineva decât cu prinţul ei cel fără de cusur, acum nu-şi putea imagina restul zilelor fără amuzantul, sprinţarul, spiritualul, încăpăţânatul, înnebunitorul şi chipeşul Lachlan MacTier. Îi făcea rău până şi ideea ca un alt bărbat să o sărute, să o atingă, să o ţină în braţe.

— Vorbim de lup… mormăi Jane.

Rowena ridică privirea şi-l văzu pe Lachlan apropiindu-se.

Planul lor fusese ca în acea zi să se ţină departe unul de celălalt, dar când îl zări, inima începu să-i bată cu putere.

— Ce mai face lordul Rob cel murdărel? întrebă el, venind lângă ea şi îndreptându-se toţi trei spre aglomeraţia de corturi şi baldachine.

— E convins că ai încercat să-l omori.

— Neah. De-aş fi încercat, ar fi mort acum. Îi aruncă o privire lui Jane. Eşti tot aliata noastră, da?

— Bineînţeles că sunt.

— E în regulă, Lach. I-am spus tot, zise Rowena, făcând o mică strâmbătură. Aproape tot.

Iar Jane o sprijinise chiar fără să ştie ce se petrecea. Aşteptase o viaţă întreagă să găsească o prietenă ca Jane. Poate că acesta fusese cel mai important câştig al experienţei londoneze. Faptul că îşi făcuse o prietenă

adevărată şi că avusese timp să reflecteze nu doar asupra a ceea ce îşi dorea, ci şi asupra a cine era ea cu adevărat.

Lachlan o privi lung pe jane, care îi întoarse privirea fără să clipească. Într-un final, el zâmbi.

— Cred că ai în tine şi ceva sânge scoţian, Jane.

— Prin sora mea devin scoţiană prin alianţă.

— Bun, în cazul ăsta, zise el după o clipă, aşezându-se între ele şi oferindu-le câte un braţ, ia spuneţi-mi, Cranach ne va face onoarea să participe la întrecerea cu frânghia?

— Da. Jane i-a spus că a pariat două lire că va avea curaj să apară.

— Atunci îţi datorez mulţumiri, milady.

Jane roşi.

— Nu făceam decât să o ajut pe Winnie. Pare îndrăgostită lulea de tine.

Zâmbetul cald şi leneş al lui Lachlan o făcu pe Rowena să se înfierbânte.

— Mă bucur s-aud asta. Despre mine ştiu că sunt îndrăgostit lulea de ea.

Jane îşi puse mâna liberă în şold şi-l privi cu un scepticism nedisimulat.

— Acum eşti sigur? N-o să te răzgândeşti?

— Sunt căpetenie în clanul MacLawry, zise Lachlan. Am crescut cu fraţii Rowenei, pe care i-am considerat mereu ca pe fraţii mei. Îmi risc şi prietenia cu ei, şi locul în clan sfidându-i ordinele lui MacLawry. Aşa că, dacă nu-ţi par sigur, Lady Jane, mai gândeşte-te. Şi află că am destule pentru care să răspund şi fără să mă-mpungi şi tu.

Jane deschise gura şi imediat o închise la loc.

— Acum te cred.

— Ai ceva temperament, domniţă. Dar am încredere în tine, pentru că şi Rowena are.

Rowena uita uneori că Lachlan era şi el temperamental. Îl văzuse atât de rar manifestându-se, încât îi era uşor să scape asta din vedere. Îşi aducea însă aminte că singura dată când el şi Munro se încăieraseră, fratele ei se alesese cu nasul însângerat şi cu un ochi vânăt. Ursul spunea că temperamentul lui Lachlan era ca

un tun cu fitil foarte lung. Felul în care reacţionase când Jane îi pusese la îndoială sinceritatea o făcea să se întrebe cât de lung era acel fitil şi cât praf de puşcă se acumulase în acel tun.

— Şi-acum ce facem? întrebă ea. Arran deja le spune spectatorilor unde să stea, iar Rob e tot cu valetul lui.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de întrecere, răspunse el. O să pice numai bine o întrecere a cimpoierilor. Acum Ranulf arbitrează concursul pentru cea mai bună budincă, dar în câteva minute n-o să-i mai fie distrasă atenţia. Nu cred că n-o să-şi dea seama că ceva e-n neregulă, aşa că, dacă ai cum, ţine-te departe de el. L-am înscris pe Cranach la alte două întreceri – aruncarea greutăţii şi aruncarea balotului.

— Aruncarea peretelui? întrebă Jane, făcând ochii mari.

— A balotului, o corectă Rowena râzând. Se bagă 10 kilograme de fân într-un sac, iar bărbaţii trebuie să-l ia cu o furcă şi să-l azvârle peste doi stâlpi cu o ştachetă peste ei. După fiecare aruncare se tot ridică ştacheta, explică ea, folosindu-şi mâinile ca să îi descrie amplasamentul stâlpilor.

— Slavă Cerului, mi se păruse ceva mult mai complicat.

Lachlan ridică din sprânceană şi chicoti.

— Poate folosim ideea ta la următoarele întreceri.

În timp ce ocoleau mulţimea de scoţieni şi corturi, el se apropie şi mai mult de ea.

— Ursul ştie că umblu după tine, dar nu cred că ştie toate detaliile şi ar fi bine nici să nu le afle.

Rowena îşi dădea seama că, şi dacă ar fi vrut să-i spună mai multe Ursului, tot n-ar fi putut. În principal, pentru că nu era dispusă să îl sfideze făţiş pe Ranulf, tot ce aveau era un plan vag de a-l tulbura şi enerva pe lordul Rob îndeajuns ca zestrea ei şi alianţa cu MacLawry să nu merite bătaia de cap de a se însura cu ea. Dacă i-ar fi dat frâu liber, Lachlan ar fi rezolvat deja situaţia, dar asta ar fi presupus ca ei doi să fie forţaţi să fugă din Scoţia.

Da, era dispusă să forţeze limitele, dar tot nu era

sigură că era dispusă să le depăşească atunci când era vorba de Ranulf. Nu era doar şeful clanului, ci şi fratele ei cel mai mare, care preluase rolul de părinte după ce tatăl lor fusese ucis, iar mama lor se sinucisese. Făcuse totul pentru ea de când era doar un adolescent de 15 ani. Avea pe atunci cu trei ani mai puţin decât avea ea acum. Şi iată că o dată, o singură dată îi cerea şi el ceva, iar ea nu putea s-o facă.

— Nu-ţi face griji, îi şopti Lachlan, iar Rowena îi simţi răsuflarea caldă mângâindu-i obrazul. Fraţii tăi sunt şi fraţii mei. Voi face tot ce pot ca să nu distrug asta. Dar n-am să te pierd.

Rowena ar fi vrut să se lipească de el, să se lase îmbrăţişată, să-şi rezeme capul de umărul lui şi să-i simtă bătăile inimii.

— Ştiu, Lach. Nici pentru mine nu e floare la ureche. Şi chiar am încredere în tine.

Când îşi dădură seama că Ranulf îi privea, Lachlan se despărţi de ele şi se îndreptă spre zona unde Ursul era pe cale să câştige concursul de aruncare a greutăţii – a unor bolovani, mai precis. Planul lor nebunesc părea mai plauzibil cu el alături, aşa că Rowena strânse mai tare mâna lui Jane când Lachlan se pierdu în mulţime.

— Cum pot să ajut? o întrebă prietena ei. Altfel decât să-l momesc pe lordul Rob să ia parte la întrecerile în care Lachlan al tău are de gând să-l târască?

Lachlan al ei. Îi plăcea cum suna.

— Jane, de zile-ntregi îmi doream cu disperare să-ţi pot povesti despre mine şi Lachlan. Crede-mă că deja mă ajuţi. Mult.

— Bine, bine, dar simplul fapt că te ascult nu e tocmai un eroism din partea mea. De ce mai ai nevoie?

Rowena stătu pe gânduri câteva clipe.

— După ce-am leşinat, Ranulf a spus că va avea grijă ca Rob să îmi ceară mâna cum se cuvine şi foarte romantic. Aşa că rămâi lângă mine când îl vezi că se apropie. Nu mă lăsa singură cu el, orice aş spune în acele momente.

— Vai, dar chiar excelez la a fi enervantă şi insistentă!

Întreab-o pe Charlotte. Sau întreabă-l pe Arran. De acum voi fi umbra ta, zâmbi Jane.

Rowena o îmbrăţişă.

— Aşa mă bucur că te-am cunoscut! îi spuse, gata-gata să izbucnească în plâns.

— Nu fi prostuţă! N-am avut parte de lucruri palpitante în viaţa mea înainte să te cunosc, răspunse Jane. Iar în doar două zile vom fi ca nişte surori!

Într-adevăr. În doar câteva luni, Rowena devenise, de la singura femeie într-o casă plină de bărbaţi, la a fi una dintre cele trei femei din familie. Mary îi devenise cumnată şi urma să o facă mătuşă undeva în primăvară, iar sâmbătă urma să o aibă cumnată şi pe Charlotte, cu Jane pe post de bonus. Apoi mai rămânea ca şi Ursul să-şi găsească o fată, iar balanţa familiei urma să se încline în favoarea femeilor. Zâmbi. Avea să fie cel puţin interesant.

Dar totul urma să fie diferit dacă se mărita cu Rob. Dacă devenea soţia lui, înceta să mai fie o MacLawry. Şi nici nu ar mai fi locuit la doar trei kilometri de locul unde se născuse. Mai mult, urma să îl piardă pe bărbatul care de atâta vreme însemna atât de mult pentru ea, pentru viaţa ei, încât nici nu îşi putea imagina cum ar fi să nu îl vadă zi de zi, să îl sărute, să îl atingă şi să stea de vorbă cu el oricând dorea. Era aproape înspăimântător cât de uşor făcuse el trecerea de la a fi o parte din viaţa ei la a fi persoana cea mai importantă din viaţa ei. Dacă nu putea să fie cu el…

Nu, nu voia să se gândească la aşa ceva. Fugise deja o dată de la Glengask pentru că el refuzase să o observe – sau, cel puţin, asta crezuse ea. Ideea de a fi nevoită să fugă din nou, de data asta ca să îl păstreze, o îngrozea, dar fiecare minut petrecut cu el nu făcea decât să îi sporească hotărârea de a nu-l pierde din nou. Spera însă că nu va fi nevoită să aleagă între el şi fraţii ei.

„Te rog, Doamne, fă să nu se ajungă la asta!” zise în gând, adresându-se deopotrivă Creatorului şi tuturor sfinţilor dispuşi să plece urechea. „Te rog!”

*

În clipa în care îl văzu pe Rob Cranach, Lachlan le făcu semn muzicanţilor să încheie melodia. Nu-şi îngăduia să-i dea lui Cranach timp să-şi dea seama exact ce se petrecea şi că i-ar prinde mult mai bine să stea deoparte.

De cel puţin 20 de minute, Arran nu îl scăpase pe Lachlan din ochi, în afara momentelor în care îşi privise cu adoraţie soţia, care stătea lângă bunicul ei, ducele de Alkirk. Cu câteva săptămâni în urmă, dacă ar fi fost prezent cineva din clanul Campbell, cu atât mai mult şeful clanului, asta ar fi atras toată atenţia.

Lachlan avea acum de făcut trei lucruri – simultan, dacă s-ar fi putut. Trebuia să îl învingă pe Rob Cranach, să evite să fie luat la ochi de şeful propriului clan şi să o vadă şi să o atingă pe Rowena MacLawry oricând era posibil, ca să se asigure că totul era aievea, nu un vis.

Ştia precis unde se afla ea – în genunchi, în dreptul cortului ţesătoarelor, arătându-i lui Jane Hanover cum se făcea tartanul clanului MacLawry. Iubita lui trebuia să rămână o MacLawry, fie şi doar pentru importanţa şi popularitatea de care se bucura în clanul ei. Galbenul celor din clanul Buchanan nu avea cum să i se potrivească vreodată, oricât s-ar fi străduit unii şi alţii. Chiar şi MacLawry însuşi.

— Pe toţi dracii, Lach, apucă odată afurisita aia de frânghie sau anulează întrecerea ca să pot să mă duc la Mary, bombăni Arran într-un sfârşit.

— Doar nu-ţi faci griji că e lângă Campbell! răspunse Lachlan, cu o împunsătură de vinovăţie, căci era limpede că nu doar inima lui era în joc în acea zi.

— Îmi fac griji că o să-i ceară să-mi boteze primul născut Campbell MacLawry sau aşa ceva, zâmbi Arran. Ar fi o greutate prea mare pentru umerii unui biet copilaş.

— Păi atunci de ce nu te duci la Campbell să-i zici să arbitreze întrecerea?

Arran clătină din cap.

— Te ştiam isteţ, Lach, dar acum chiar nu înţeleg de

ce te-ai întovărăşit cu Ursul.

Acestea fiind spuse, se îndreptă spre baldachinul sub care îşi aşezaseră scaunele Campbell şi ai lui. Câteva clipe mai târziu, ducele de Alkirk, împreună cu cei şase vlăjgani a căror datorie, asumată prin jurământ, era să îşi protejeze mai-marele, se apropie de locul unde fusese întinsă frânghia.

— Mulţumim pentru că ne daţi startul, Excelenţă! zise Lachlan, făcându-le semn membrilor echipei sale să se aşeze în spatele lui şi să prindă frânghia.

De cealaltă parte a apei, mai mulţi membri ai clanului Cameron prinseră frânghia, din apropiere de capăt. Deştepţi băieţi! Prin urmare, cei din clanurile MacDonald şi Campbell erau la mijloc – o combinaţie mereu riscantă – şi în faţă, câţiva din clanul Buchanan. Aceştia îi oferiseră, desigur, lordului Rob Cranach cea mai dificilă poziţie, primul din şir, cel mai aproape de noroi şi de apă, cel mai aproape de Lachlan, aflat pe celălalt mal.

Lachlan îşi propti bine tălpile în pământ, încercând să-şi formeze o bază de sprijin, apoi apucă frânghia. Nu prea îi păsa dacă clanul MacLawry câştiga sau pierdea. Scopul lui era să-l vadă pe Cranach căzând în malul noroios şi, dacă era posibil, chiar în apă. Dacă îşi spărgea şi capul, cu atât mai bine.

— Apucaţi frânghia, flăcăi! le ceru Alkirk, atent ca panglica de deasupra apei să fie fix la mijloc şi niciuna dintre echipe să nu pornească în avantaj. Fiţi gata! Trageţi!

Frânghia se smuci, azvârlind stropi de apă în aer. De o parte, un curcubeu de kilturi. De cealaltă parte, negrul, roşul şi albul MacLawry şi o mână de oameni care nu aveau de gând să cedeze.

— Rezistaţi, băieţi! strigă Lachlan.

Un picior îi alunecă, dar îşi recăpătă echilibrul şi se propti din nou.

— La 3! 1, 2, 3!

Traseră la unison şi se mişcară înapoi ca unul, scurmând iarba. Panglica arătă un avantaj de vreo cinci centimetri, din care pierdură apoi jumătate când adversarii

îşi recăpătară echilibrul. Simţeau că se confruntă cu un munte.

Lordul Robert aruncă o privire peste umăr înspre scoţienii care icneau, gâfâiau şi se opinteau în spatele lui. Urmând, evident, exemplul lui Lachlan, începu să numere. Când ajunse la 2, Lachlan strigă la ai lui să tragă. De data asta obţinură un avantaj de zece centimetri. Uralele spectatorilor, în special ale membrilor clanului MacLawry, înăbuşiră o înjurătură a lui Cranach.

— Şi 3! strigă Lachlan din nou, fără să-i fie câtuşi de puţin ruşine de strategia lui.

Echipa MacLawry trase, iar Cranach se trezi la malul mâlos al apei, încercând să se ţină pe picioare. Pe Lachlan îl dureau deja braţele, dar refuza să slăbească strânsoarea. Avea la dispoziţie trei zile să îl facă pe aşa-zisul scoţian să deteste Scoţia şi ideea de a se însura cu o fată dintr-o familie cu rădăcini atât de puternice pe acele meleaguri. Fiecare secundă şi fiecare cuvânt contau. Pierdură aproape trei centimetri în favoarea adversarilor, dar îi recuperară degrabă.

— Haideţi, băieţi! icni Lachlan. Pentru MacLawry şi mireasa lui! Trageţi!

Lui Cranach îi alunecară picioarele şi încet-încet, ca într-un vis, pică în apă. Continuă să ţină frânghia doar cu o mână, căci cu cealaltă era ocupat să îşi ţină kiltul, ca să nu rămână cu fundul gol. Aha! Un scoţian adevărat nu şi-ar fi bătut capul cu aşa ceva.

Lachlan trase atât de tare, încât căzu în fund şi fu nevoit să stea întins pe spate, aproape complet, ca să menţină strânsoarea frânghiei. MacMaster, vărul lui Cranach, alunecă şi el pe burtă şi căzură amândoi în apa mâloasă.

— MacLawry câştigă! anunţă Campbell, care rostea, probabil, pentru prima dată acele cuvinte.

Dacă Lachlan mai avea nevoie de o dovadă că minunile sunt posibile, tocmai asista la una. Doar că avea nevoie de încă una.

Cranach reuşi să ajungă la mal, în patru labe, furios

ca un câine turbat. Lachlan lăsă jos frânghia şi se ridică în picioare. Nu se aşteptase la o încăierare sau, cel puţin, nu încă –, dar gândul de a-şi propti pumnul în bărbia finuţă a lordului Robert nu-l deranja câtuşi de puţin.

— Tu ai făcut asta! izbucni Robert, ştergându-se pe faţă de apă şi nămol.

— Aşa-i, zise Lachlan, cu un zâmbet răutăcios şi provocator. Eu şi alţi 14 de-ai mei. Ai de gând să te iei la bătaie cu noi toţi sau numai cu mine? Orice-ai decide, te servesc bucuros.

Ranulf apăru brusc între ei, ca un zid impenetrabil.

— Cred că toţi băieţii de aici de faţă merită nişte beri, zise el pe un ton calm. Şi pe urmă ne putem apuca de dansat.

— Asta e…

— Putem sta un pic de vorbă, Lord Robert? îl întrerupse Ranulf.

Era o performanţă că se făcuse auzit în învălmăşeala de foşti concurenţi care se îndreptau spre corturile unde se serveau bere şi whisky. Ranulf dădu să îşi treacă braţul peste umerii lipicioşi şi plini de noroi ai lui Cranach, apoi se răzgândi.

Scurta privire pe care Glengask i-o aruncă lui Lachlan durase doar o clipă, dar îi îngheţă sângele în vene. Apoi marchizul îl conduse înspre castel pe Buchanan, din care apa curgea şiroaie. Îi însoţeau câţiva oameni de încredere şi cei doi câini.

Pe toţi dracii! Cât avea Ranulf de gând să-i ţină partea acelei tentative de scoţian? Ce voia exact de la clanul Buchanan de era dispus să menajeze *într-atât* mândria unui idiot pentru o nimica toată cum ar fi înfrângerea într-o întrecere? Dacă de fiecare dată când Cranach strănuta, Ranulf mai adăuga ceva la zestrea Rowenei, planul ei şi al lui nu avea să funcţioneze.

Înjurând din nou în barbă, Lachlan îşi şterse palmele de kilt. Braţele îl dureau de-l înnebuneau. Ar fi putut fi el cel care cădea în apă. Fusese dispus să îşi asume riscul. Dădu să se încrunte, dar îşi mască reacţia şi îşi făcu loc prin

mulţimea care îl felicita, sperând ca nu cumva să fi câştigat bătălia, dar să fi pierdut războiul.

*

Adam James, conte de Samston, îşi plimbă privirea de la Lady Rowena MacLawry, aşezată la una dintre mesele răspândite pe pajişte, la marchizul de Glengask. MacLawry, cum i se spunea, părea grăbit să se scuze faţă de lordul Robert Cranach pentru că îngăduise cumva ca individul să pice în noroi.

Cu toate că Robert abia îi aruncase o privire în cele patru zile de când sosise, ei doi se cunoşteau destul de bine. Aparent, nu suficient de bine pe cât crezuse contele, care habar nu avusese, de exemplu, că Cranach era muntean. Făceau amândoi parte din clubul White şi din alt club rezervat gentlemenilor. Era limpede că zilele astea toată lumea juca un joc, nu doar indivizii abia îmbrăcaţi care luau parte la întreceri. De pildă, când Winnie îl invitase la Glengask, crezuse că cele aproape trei luni de când o curta dădeau roade în sfârşit. Glengask avea o proprietate considerabilă în Scoţia şi, pe lângă pământ, deţinea mult aur. Bonus, Winnie era chiar frumuşică, poate doar un pic prea sigură de sine.

El, unul, făcuse totul ca la carte. Flirtase cu ea, o complimentase, fusese bărbatul agreabil şi cu bune legături sociale, genul pe care ea părea să îl prefere. Poate cam forţase lucrurile cu acel sărut, dar nu era genul care să rateze o oportunitate, iar aceea păruse chiar o oportunitate ideală. Nu înţelegea de ce ea considerase purtarea lui demnă de ridiculizare şi insulte. Că doar aşa se juca jocul.

Acum o vedea împinsă înspre un bărbat fără titlu nobiliar, faimos pentru pariurile neinspirate pe care le făcea, şi asta doar pentru că era născut în nord. Era ridicol! Iar familia ei probabil că nici nu avea idee că pe ascuns Winnie complota, şoptea şi râdea pe la spatele tuturor cu bruta aceea de Lord Gray. Oare Cranach era doar următorul bărbat căruia i se dădeau speranţe pentru ca mai apoi să

fie azvârlit cât colo, doar de distracţie? Sau tocmai Cranach avea să-i câştige mâna pentru că-şi amintise să spună „mdeah” în loc de „Da”?

Mai luă o înghiţitură din halba ciobită şi-şi îndreptă privirea înspre ducele de Alkirk. Din ce-şi dăduse seama, Campbell şi MacLawry fuseseră duşmani de moarte până în urmă cu câteva săptămâni. Iar acum erau încuscriţi, ceea ce-i făcea aliaţi, dacă nu neapărat prieteni. Lucru care nu părea să-i mulţumească pe toţi cei din jurul lui Alkirk. Se uită lung la namila de om din spatele ducelui, care îi arunca priviri otrăvite lordului Arran MacLawry. În general, nu se obosea să stea de vorbă cu oameni care nu ştiau să numere decât pe degete, dar făcuse o excepţie pentru Dermid Gerdens. În definitiv, aveau ceva interese comune.

Adam se îndreptă spre grupul celor din clanul Campbell şi făcu tot posibilul să se facă remarcat în timp ce făcea conversaţie cu câteva dintre tinerele domnişoare prezente. Era nevoit să recunoască faţă de sine că, la ce accent aveau, nu reuşea să înţeleagă decât un cuvânt din trei sau patru. Când Dermid se uită în direcţia lui, Samston făcu un gest scurt, indicând cu bărbia în direcţia lacului, apoi se îndepărtă. Cu atâţia scoţieni în jur, se aşteptase ca zeci dintre ei să sară în lac să facă o baie. Asta dacă făceau vreodată baie.

După câteva minute de plimbare pe malul apei se trezi singur într-un pâlc de pini. Se rezemă de trunchiul unuia dintre ei şi privi întinderea apei, care oglindea cerul presărat cu nori. Locul ar fi fost minunat dacă s-ar fi aflat mai aproape de Londra şi de civilizaţie.

— Aici mi-s, se auzi o voce din spate, mult mai curând decât se aşteptase.

— Te mişti foarte discret pentru un flăcău atât de voinic, răspunse el întorcându-se.

Dermid Gerdens se apropie de el, luă de pe jos o piatră şi o aruncă fără efort până pe la jumătatea lacului.

— Îmi place să mă furişez.

— Şi eşti extrem de bun la asta.

Adam aşteptă să vadă dacă va fi învrednicit cu un

răspuns. Cum celălalt nu spuse nimic, decise să continue.

— Ai ceva veşti de la fratele tău?

Matahala clătină din cap, cu şuviţele roşcate în dezordine.

— Ţi-am zis, Campbell l-a trimis pachet în Canada.

— O, da. Asta din cauza conflictului cu fraţii MacLawry, parcă aşa ziceai.

— Mdeah. Eram acolo, cu pistolul în mână, dar George a spus că a fost vina lui Donald. A zis că Donald n-a zis adevăru' despre ce s-a-ntâmplat şi că frati-meu încerca să işte război între clanul Campbell şi clanul MacLawry.

Adam ştia prea bine toate astea, ca de altfel aproape toată Londra. Era de notorietate că Donald Gerdens, conte de Berling, pornise pe urmele lui Glengask şi aproape că-i împuşcase pe Arran şi pe Winnie MacLawry din cauza nu ştiu cărei insulte. Nimeni nu ştia precis de la ce pornise scandalul, dar muntenii păreau să nu aibă, de obicei, idee despre motivele pentru care se încăierau sau chiar se omorau între ei.

— Ar fi nevoie de o faptă eroică pentru a obţine întoarcerea fratelui tău din Canada, aşa e?

— Mdeah, zise Dermid şi aruncă încă o piatră în lac.

— Ai reuşit să le trimiţi vorbă prietenilor tăi?

— Am zis c-o s-o fac şi am făcut-o. Aşa că dacă ştii ceva ce l-ar face pe Campbell să-l lase pe frati-meu să vină-napoi acasă, ai face bine să-mi zici.

Adam simţi un fior de nelinişte. Individul de lângă el ar fi putut în orice clipă să-l frângă ca pe o creangă de copac, dacă îl bătea vreun gând. Iar Dermid Gerdens era genul de bărbat pe care nu-l chinuiau prea multe gânduri. Puţine şi fixe. Era clar că fratele lui, contele, fusese singurul dintre ei dotat cu inteligenţă, deşi şi asta era o chestiune discutabilă din moment ce Donald Gerdens ajunsese undeva în Canada.

— Glengask vrea ca sora lui, Winnie, să se mărite cu lordul Robert Cranach.

— Am auzit de la Campbell. Zicea că în zece ani MacLawry o să ne aducă pe toţi la sapă de lemn.

— Dar numai dacă o mărită pe Winnie cu un Buchanan. Ce-ar fi dacă…

Dacă ar fi stat de vorbă cu altcineva, l-ar fi lăsat pe interlocutor să ducă singur ideea mai departe, lucru care l-ar fi exonerat pe el mai târziu. Dar Dermid nu formulase în viaţa lui o idee cap-coadă.

— Ce-ar fi dacă banii proveniţi din zestrea ei şi alianţa ce ar rezulta din căsătoria ei le-ar asigura familiilor Campbell şi Gerdens o parte zdravănă din averea MacLawry?

— Nu suntem aliaţii lu’ Buchanan.

„Of, Dumnezeule mare!”

— Vreau să spun, ce-ar fi dacă Winnie s-ar mărita cu tine în loc de Cranach?

Sprâncenele groase ale uriaşului se uniră.

— Nu mă place.

Adam începea să se simtă ca un păstor singuratic în ţinutul oilor.

— Ce importanţă are? insistă el. Am auzit poveşti despre munteni plini de curaj care le-au furat duşmanilor miresele, chiar de sub nasul lor. Campbell şi MacLawry sunt de acum aliaţi, practic. Ar fi floare la ureche, cred. Fiind singura soră a lui MacLawry, nu doar că va avea o zestre enormă, dar te va face aproape la fel de puternic precum Campbell însuşi. Aşa că nu va avea încotro şi va trebui să îl lase pe lordul Berling să revină acasă.

Un început de zâmbet flutură pe chipul lui Dermid.

— Cre’ c-o să se scrie cântece despre mine. Donald o să se-ntoarcă. Şi n-o să mai trebuiască să fac tot ce-mi latră Campbell.

— Întocmai.

Muntele de om făcu doi paşi şi întinse un braţ, atât de repede, că Adam tresări înainte să-şi dea seama că gestul se voia a fi prietenesc. Strânse mâna zdrahonului.

— Trebuie să acţionezi repede şi cu băgare de seamă. Dacă-şi dă seama cineva de intenţiile tale, vor încerca să te oprească. Cu toţii vor pentru ei averea şi puterea lui MacLawry.

Dermid zâmbi din nou.

— Îmi place să mă furişez.

Iar lui Adam îi plăcea ideea că nicio muieruşcă pe jumătate civilizată şi cu gura mare nu putea să-l facă să se simtă ca un idiot fără să plătească pentru asta. Chiar dacă era în Ţinuturile Înalte, nimeni nu îşi permitea să insulte şi să facă de râs un lord englez. Nu pe acest lord, în orice caz.

capitolul 14

Lordul Rob Cranach nu luă parte la concursul de aruncat balotul cu fân. Lachlan nu avu ocazia să îl hărţuiască şi să îl facă să concureze, căci Cranach nu se mişcă de lângă Ranulf întreaga după-amiază.

Rowena încercă să se bucure de întreceri şi să fie sincer încântată când Tom Macnamara, morarul din An Soadh, aruncă un balot peste stinghia ridicată la o înălţime de trei ori mai mare ca el şi câştigă astfel concursul. Fiecare gând, fiecare rugăciune i se îndreptau într-o singură direcţie – aceea de a găsi o soluţie pentru a evita ca Rob să îi ceară mâna în următoarele două zile şi jumătate.

Cum planul fusese să îl determine să nu vrea să o ia de nevastă, să nu fie nici măcar tentat să o ceară, Rowena se simţea complet pierdută şi derutată. Şi ce era mai rău abia avea să urmeze.

— Individul zâmbeşte, mormăi Jane în timp ce stâlpii, stinghia şi baloturile de fân erau date la o parte de pe pajişte ca să facă loc pentru dansul organizat pe seară.

— E un laş afurisit, zise Lachlan, de la un metru în spatele ei, discutând cu Ursul. Se ţine după Glengask ca un căţeluş, mai are un pic şi i se aşază în poală, ca să nu mă pot apropia să-i zic vreo două.

— Ranulf a fost de acord să-i dea proprietatea Fen Darach, spuse Ursul, cu glas mai scăzut şi mai sumbru decât îl auzise Rowena vreodată. Vechea casă plus 2 000 de metri pătraţi de pământ. Asta pe post de cadou de

nuntă.

— Credeam că Fen Darach va fi a lui Arran. O furie rece împotriva ei înseşi, a lui Ranulf şi a lui Cranach îi cuprinse inima. Deci are de gând ca pedepsindu-mă pe mine să îl rănească pe Arran? Asta e… îngrozitor!

— E eficient, zise Lachlan lovindu-se cu pumnul în picior. Ştie prea bine că nu ai risca fericirea altcuiva ca să fii tu însăţi fericită.

Ea închise ochii şi rămase aşa preţ de câteva clipe, încercând să vadă totuşi o cale prin ceea ce devenea un teren tot mai complicat şi plin de capcane.

— Undeva, în adâncul sufletului, am crezut că foloseşte întreaga poveste ca pe un fel de test ca să vadă cât de departe suntem dispuşi amândoi să mergem ca să-i dovedim că suntem sortiţi unul celuilalt. Dar nu ne pune la încercare, nu-i aşa? A hotărât că noi doi trebuia să ne dăm seama cu două zile înainte că vrem să fim împreună. Şi nu-i pasă că ne-am răzgândit între timp.

Lachlan o mângâie discret pe braţ.

— Asta doar dacă depunem armele, Rowena.

— Păi şi ce vom face acum? întrebă ea, întorcându-se să-l privească în ochi. Care e pasul următor? Care-i planul? Îl omori pe Rob Cranach? Sau pe Ranulf? se cutremură ea.

— Rowe…

— Neah! A ridicat atât de mult miza pentru că ştie că noi n-am face aşa ceva. Te vreau, Lachlan. Inima mea… Mi se rupe inima, continuă ea, suspinând amarnic. Dar ce putem face? Spune-mi tu, te rog, căci nu-mi vine nimic în minte.

— Putem să fugim, zise el încet.

Câteva secunde bune, ea se gândi serios la opţiune.

— Ar trebui să ajungem tocmai în America, dar chiar şi-aşa tot ne-ar găsi. Iar dacă ne căsătorim, o să mă dezmoştenească. Ne-ar exclude pe amândoi din clan. N-am mai aparţine de nimeni.

— Aş avea în continuare conacul Gray, adică pământul şi casa. Şi suficienţi bani să ajungem oriunde.

Fuga însemna că îl putea păstra pe Lachlan. Preţul era

însă greu de îndurat. Avea să-şi piardă fraţii, clanul, singurul loc care însemna „acasă” şi meleagul unde crescuse. Întoarcerea avea să fie imposibilă.

— Nu poţi vinde conacul Gray, zise cu glas tare. N-o să te las.

— Nu mai spune! făcu el, ridicând din sprânceană.

— Ba chiar aşa. N-am putea trăi departe de el. Cineva ar fi în pericol de moarte, Lachlan. Cel mai probabil, tu.

Clătină din cap, ignorând lacrimile care îi curgeau pe obraji şi nepăsându-i dacă o vede cineva plângând. Ranulf ştia că a câştigat. N-ar fi fost mirat să vadă şi dovada.

— Mai avem două zile, fata mea neînfricată. Nu renunţa. Nu încă.

— Încă, repetă ea, simţind amărăciunea şi deznădejdea din propria voce.

Oftă adânc şi întinse o mână. El nu avea să se oprească niciodată. Ar fi mers până la capăt. Până la moarte – a lui, a lui Cranach sau a lui Ranulf. Aşa că trebuia să-l facă să se oprească.

— Plimbă-te un pic cu mine!

El o luă de mână, dar Rowena nu reuşi să îl privească în ochi. Dacă o făcea, se alegea praful de soluţia la care se gândise. Iar ea, una, s-ar fi făcut mii de fărâme, fără a mai redeveni vreodată întreagă.

Merseră împreună până la marginea pajiştii şi intrară în liziera pădurii. Auzi glasurile scăzute din urma lor şi se întoarse.

— Plecaţi de-aici! le ceru celor trei vlăjgani.

Owen lăsă privirea în pământ.

— Nu putem, Lady Winnie. Trebuie să te păzim.

— Mă păzeşte Lachlan.

— Dar…

— Măcar staţi acolo, după bolovani, Owen. Noi nu ne mişcăm de aici.

Bărbatul stătu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviinţă din cap şi le făcu semn celorlalţi doi să îl urmeze.

— Ai doar cinci minute, milady.

Chiar dacă era furioasă şi frustrată, chiar dacă îşi

dorea nespus să-şi întindă aripile şi să zboare cât mai departe, ştia prea bine că nimic din ce i se întâmpla nu era din vina lui Owen, aşa că înclină capul.

— Mulţumesc.

În momentul în care cei trei dispărură în spatele uriaşilor bolovani, Lachlan o prinse de umeri. Nu era un sărut. Era mult prea multă disperare şi foame în el pentru ceva atât de simplu şi pur precum sărutul. Rowena se lăsă absorbită, îl cuprinse cu braţele, dorindu-şi fierbinte să se contopească în el.

— Nu renunţa, murmură el într-un final, iar durerea din glasul lui parcă o tăia în carne vie.

În sfârşit, ea găsi curajul să-i întâlnească privirea. Ochii lui verzi erau sumbri şi grei ca iarna. Ştia. Lachlan ştia. Era la fel de încăpăţânat ca ea şi, cu siguranţă, se gândise şi el la fiecare întorsătură, la fiecare unghi, la fiecare şiretlic şi poate la mai multe opţiuni decât îi veniseră ei în minte. Şi ştia. Norocul îi părăsise. Nu mai aveau nicio şansă. Nici timp. Nici speranţă.

Rowena trase aer în piept şi îşi lipi fruntea de a lui.

— Te iubesc, Lachlan MacTier, din toată fiinţa mea. N-o să mai iubesc pe altcineva. Niciodată.

Îşi plimbă degetele peste contururile chipului lui, simţindu-i muşchii încordaţi şi fălcile încleştate.

— N-o spune, şopti el. Te ro…

Brusc, se împinse în faţă, împingând-o cu putere. Dezechilibrată, ea făcu doi paşi în spate şi apucă să vadă pata roşie de sub umărul lui stâng, apoi lama cuţitului care îi ieşi prin cămaşă.

Înainte să tragă aer în piept ca să ţipe, ceva sau cineva o lovi în cap, din spate. Iar totul se făcu negru în jur.

*

Lachlan tuşi. Mirosul şi gustul de sânge şi iarbă îi inundară nările şi se forţă să deschidă ochii.

— Rowena! îngăimă el, simţindu-şi pieptul arzând.

În jur, tăcere. Gemu de durere, îşi strânse braţele sub

piept şi încercă să se ridice de la pământ. La câţiva paşi de el văzu ceva albastru. Un pantof. Se târî într-acolo.

— Rowena! reuşi să strige. Owen!

Luă pantoful şi se întoarse, întinzându-se pe spate, îi zvâcnea umărul, iar pe piept şi pe spate simţea curgându-i un lichid cald. Evident, lovitura de cuţit nu îl nimerise în inimă, dar fusese pe-aproape. Rataseră, nemernicii! În schimb, ceea ce reuşiseră era cu mult mai grav.

— Owen! strigă iar, ceva mai tare, apoi începu să tuşească.

Lacheul apăru şi, văzându-l, o luă la fugă înspre el.

— Stăpâne Gray! Ce s-a...

— Cineva m-a înjunghiat, horcăi el. Iar Rowena a dispărut. Cheamă-l pe Ranulf. Acum!

— Sfinte Dumnezeule! făcu servitorul, înverzindu-se la faţă.

Owen le făcu semn celorlalţi doi să rămână lângă Lachlan şi porni în fugă spre pajişte. Lachlan ridică mâna dreaptă, în timp ce în stânga strângea pantoful.

— Ben, ajută-mă să mă ridic!

Servitorul făcu întocmai. Lachlan simţea că i se scursese tot sângele din el, atât de ameţit şi de înfrigurat se simţea. Se scutură. Avea timp să-şi piardă cunoştinţa mai târziu. Acum avea de lucru.

— Au fost cel puţin doi bărbaţi, spuse el, privind urmele de pe jos.

Amprenta tălpilor nu ţinea mult pe iarbă, dar el îşi petrecuse toată viaţa urmărind şi hăituind animale sălbatice. Ştia unde stătuse Rowena şi ştia că fusese în picioare cât timp vorbiseră. Văzând urma trupului ei în iarbă, concluzionă că ori căzuse, ori fusese împinsă la pământ. O furie neagră îl cuprinse, urmată degrabă de teamă, îşi reaminti însă că, oricine ar fi luat-o pe Rowena, cu siguranţă nu avea s-o omoare. Rowena MacLawry era mult mai de preţ vie decât moartă. Asta în afară de cazul în care tot ce voiau nenorociţii era să verse sânge de MacLawry.

— La dracu', la dracu', la dracu'! scrâşni el.

Cine ar fi îndrăznit să facă aşa ceva? Se împletici, ducându-şi mâna la umăr. Se forţă să stea drept şi privi în jur. Nu avea uitătura unui îndrăgostit îngrijorat, ci a unui vânător. De asta avea ea nevoie acum. Avea nevoie ca el să o găsească. În stânga lui era pădurea. În spatele lui, la mică distanţă, se întindea lacul. În faţa lui erau stâncile şi bolovanii, iar la dreapta, pajiştea plină de o mie de scoţieni! începu prin a scruta pădurea, printre copaci, căutând un semn, o urmă, ceva.

— Lachlan!

Strigătul furios al lui Ranulf îl întrerupse. Chiar dacă îşi dorea să o salveze pe cont propriu şi să-i facă pe răpitori să îşi dorească să nu se fi născut, era totuşi rănit. Şi singur. Ranulf era la comanda unei întregi armate. Se întoarse.

— Opreşte! strigă el, ridicând mâna dreaptă şi observând abia atunci sângele care i se prelinsese până în palmă.

Marchizul era însoţit de cei doi câini, de fraţii lui, de unchiul lor englez şi de alţi 20 de bărbaţi. Se opriră cu toţii. Cei mai mulţi dintre ei erau înarmaţi. Oricât de paşnică era adunarea, Ranulf luase în calcul, fără doar şi poate, şi situaţia în care lucrurile aveau să meargă prost. Şi iată că mergeau cât se putea de prost.

— Stăteam amândoi aici, zise el, arătând un petic de iarbă aflat la câţiva paşi în faţa lui Glengask. Am fost înjunghiat din spate şi, în timp ce cădeam, sunt sigur că am văzut pe cineva apropiindu-se de Rowena.

— Deci au fost cel puţin doi, spuse şi Ranulf pe un ton precis şi clar. Debny, Peter, verificaţi urmele! Voi, ceilalţi, răspândiţi-vă în pădure. Nu vă îndepărtaţi prea mult unii de ceilalţi. Vreau să vă vedeţi în permanenţă şi să strigaţi dacă găsiţi ceva. Orice!

Din spate răsună un cor de „Da, stăpâne!” Ranulf se apropie de Lachlan. Evită zona asupra căreia stăteau ghemuiţi Debny şi Peter, căutând indicii, şi se opri fix în faţa lui.

— De ce nu i-ai văzut venind? întrebă pe un ton aspru şi scăzut.

Lachlan se îndreptă cât putu.

— Pentru că o sărutam pe Rowena şi eram amândoi ocupaţi să facem un plan să putem rămâne împreună.

Nu avea sens să îl mintă. Ar fi fost o pierdere de timp, iar timpul era ultimul lucru de care dispuneau. Mai mult, nimic din ce-ar fi spus sau făcut Ranulf nu mai conta pentru el mai mult decât să o găsească pe Rowena. Pe Rowena a lui, fie că ceilalţi erau sau nu de acord să o aibă.

Ranulf încleştă pumnul şi-l lovi, dezechilibrându-l şi mai tare şi făcându-l să cadă într-un genunchi. Clipi de câteva ori şi se ridică degrabă.

— N-ai decât să mă loveşti din nou. Căci n-o să mă despart de ea cât oi trăi.

— Nu mă tenta, răspunse Ranulf.

Munro se încruntă înspre fratele lui şi veni între ei.

— Nu vezi că Lach a fost înjunghiat? Crezi c-ar fi lăsat să se-ntâmple aşa ceva dacă ar fi putut să-i împiedice pe nemernici?

Ranulf se îndreptă spre copaci.

— Chiar putea să împiedice toate astea dacă se ţinea departe de ea. Mi-ai dat cuvântul tău, Gray!

— Ştiai ce se petrece, îi răspunse Lachlan. Puteai împiedica chiar tu toate astea dacă în loc să-ţi faci socoteli şi să visezi la lâna lui ai fi ascultat-o şi pe Rowena un afurisit de minut. Sau pe mine.

Umerii lui Glengask se încordară, întreaga lui fiinţă se tensionă vizibil, dar continuă să meargă fără să întoarcă nici măcar capul. Acum, că spusese ce avea de spus, Lachlan simţi cum mânia îi e înlocuită de îngrijorare. Îl luă ameţeala şi se clătină pe picioare, dar Ursul îl susţinu de braţul sănătos.

— Tre’ să te vadă un doctor, îi spuse, şi îl sprijini pe poteca ce ducea spre pajişte.

Dacă ar fi fost numai durerea, ar fi refuzat să se mişte din loc. Dar ca să poată face ceva ca să o salveze, trebuia să fie întreg şi pe picioare.

— Tu îi poţi lua urma, Ursule, zise. Du-te şi caut-o pe Rowena! O să mă ducă Ben la pansat.

Servitorul încuviinţă din cap, iar Ursul îi dădu drumul lui Lachlan.

— E şi vina mea, recunosc, spuse fratele Rowenei, negru la faţă de îngrijorare, atingând pantoful pe care Lachlan încă îl strângea în mână. Puteam să-i zic ceva lui Ran, dar am tăcut mâlc.

— Pleacă! Întâi s-o vedem în siguranţă şi pe urmă vom vorbi cât vrei despre a cui vină e.

— Aşa-i, făcu Ursul şi se îndepărtă degrabă.

Oricare dintre ei ar fi putut să facă sau să spună ceva ce ar fi schimbat cursul lucrurilor, dar Lachlan era în continuare convins că tot ar fi ajuns la liziera pădurii, sărutând-o pe Rowena. Dar cine altcineva putea să mai ştie că erau acolo? Cine o luase? Şi de ce alesese acel moment?

Se sprijini de Ben ceva mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască şi reuşiră să ajungă înapoi la adunare. Distanţele fiind atât de mici, se părea că toată lumea aflase deja că Rowena dispăruse. Aşa că simţi nevoia să intervină înainte ca 400 de oameni să se năpustească în pădure şi să distrugă urmele.

— Băieţi, Glengask şi ai lui caută acum urme, zise el cât putu de tare. Cel mai bun lucru pe care îl puteţi face cu toţii e să vă uitaţi unii la ceilalţi. Lipseşte careva? A auzit cineva ceva ciudat care brusc are noimă?

Scrută mulţimea nu în căutarea unui chip prietenos şi a cuiva în care să poată avea încredere. Cei mai mulţi dintre cei mai apropiaţi aliaţi şi prieteni ai lui Ranulf erau deja în pădure. Şi încă nu ştia dacă el mai făcea parte dintr-una dintre acele categorii.

— Dacă ştiţi ceva, continuă, chiar dacă nu vi se pare de importanţă, vorbiţi cu Lady Charlotte sau cu Lady Mary MacLawry.

Vădit îngrijorate, cele două femei încuviinţară tăcut.

— Ne găsiţi la cortul MacLawry, zise Mary pe un ton blând, dar ferm. Veniţi fără întârziere dacă ştiţi ceva.

Acestea fiind făcute, Lachlan se lăsă în sfârşit în voia întunericului care îi cuprindea uşor vederea şi mintea. Cineva o căuta. Va fi găsită. El o va găsi. Pentru că

alternativa era pur şi simplu de neconceput.

*

Rowena nu reuşea să-şi recapete răsuflarea şi nu îşi simţea mâinile. Când se forţă să deschidă ochii, nu văzu decât ceva maroniu prea aproape de ochi ca să poată focaliza. Şi era zgâlţâită cumplit, ceea ce îi făcea capul să zvâcnească. Încet-încet îşi dădu seama că era întinsă cu faţa în jos pe şaua unui cal în galop, avea braţele legate la spate, un sac pe cap şi un căluş la gură. Atunci îşi aminti totul – Lachlan încercând să o împingă, lama cuţitului străpungându-i pieptul...

Suspină amarnic. Nu pieptul. Cuţitul îi străpunsese umărul. Strânse pleoapele şi se strădui să gândească logic înainte de a fi copleşită de durere şi suferinţă. Crescuse alături de patru bărbaţi. O învăţaseră să tragă cu arma şi să mânuiască sabia. Încercaseră să facă totul să pară o joacă, dar în realitate o învăţaseră să se apere. Nu şi de laşii care atacau pe la spate. Dar ştia să ţintească inima unui adversar şi ştia, chiar ştia că cel care îl atacase pe Lachlan ţintise prea sus.

Aşadar, Lachlan era în viaţă, fără doar şi poate. Nu avea nicio noimă să gândească altceva. Şi, fiind în viaţă, urma să le spună fraţilor ei ce se întâmplase. Şi cu toţii – toţi cei din clan – puteau fi deja pe urmele ei. Rowena încercă să se mişte un pic, ca să nu mai simtă atât de intens împunsătura şeii în piept

— S-a trezit, se auzi o voce groasă, bărbătească, de undeva de deasupra ei.

— Mai dă-i una cu bâta aia, că doar nu vrem să ne dea de gol. Da’ nu-i mai da aşa tare. Era s-o omori data trecută.

Rowena reuşi cu greu să nu tresară. Chiar dacă Lachlan... Chiar dacă era inconştient, se forţă ea să accepte, Owen şi ceilalţi nu se aflau prea departe şi sigur apucaseră să îi vină în ajutor. Ranulf aflase, cu siguranţă, că fusese răpită. La fel şi Ursul, şi Arran. Lachlan cu

siguranţă ştia. Aşa că tot ce avea ea de făcut era să îi încetinească pe răpitori şi să câştige timp pentru ca ai ei să-i poată prinde din urmă.

Încercă să dea din picioare, dar îşi dădu seama că îi fuseseră legate. Aşa că se arcui cât putu şi lovi calul cât putu de tare cu genunchii. Animalul se mişcă în lateral. Rowena se lăsă pe o parte şi, în vreme ce bărbatul din şa înjura şi o prindea de umăr, lovi din nou. Se simţi cum alunecă din şa, cu capul înainte. Se ghemui cât de bine putu şi ateriză pe un umăr. Slavă Cerului că fraţii ei o învăţaseră şi cum să cadă.

Se rostogoli de câteva ori, apoi rămase nemişcată, aşteptând. Mirosul de iarbă-neagră se amesteca nu tocmai plăcut cu izul de ceapă al sacului. Presupuse că se aflau undeva pe o pajişte. Şi era încă zi, altfel n-ar fi perceput lumina prin pânză. Ce altceva mai ştia?

Din discuţia de mai devreme despre cum fusese lovită cu o bâtă în cap, erau cel puţin doi bărbaţi şi amândoi erau călare. Chiar în acele momente auzi în apropiere zgomotul copitelor apropiindu-se şi oprindu-se chiar lângă ea. Erau oare doi cai? Sau trei? Nu putea fi sigură, căci capul îi pulsa dureros şi urechile îi ţiuiau.

— E moartă?

— Bine-ar fi să nu, altfel ne aşteaptă ştreangul! De ce n-ai legat-o?

— Pentru că era ca nemişcată şi aproape rece, răspunse o voce mai lentă. Dacă-i moartă, nu m-aleg cu zestrea.

Zestrea? Acel bărbat, oricine ar fi fost el, avea de gând să se însoare cu ea? Şi nu-l încurca deloc să recurgă la înjunghieri şi la răpiri, evident. Îşi dădu seama că ar fi cazul să îi fie frică. Era totuşi o tânără domnişoară pe care doi străini o târau Dumnezeu ştie unde. Doar că nu simţea pic de teamă. Simţea doar furie. Nu, nu-i plăcuse câtuşi de puţin ce o forţa Ranulf să facă şi da, se gândise la urmările pe care le-ar avea fuga din ţară împreună cu Lachlan. Numai că bărbatul pe care îl iubea ar fi avut de suferit de pe urma acelor consecinţe şi, pe lângă asta, ele ar fi

îndepărtat-o de familie. Aşa că fuga împreună nu era o variantă.

Lachlan îi zicea că era fata lui neîmblânzită. Nu se prea simţise prea neîmblânzită când fusese împinsă într-o căsnicie pe care nu o dorea şi singura ei reacţie fusese să se bosumfle. Însă în acele momente, până avea să-i oprească pe cei doi indivizi, se simţea una cu furia. Nimeni nu răpea un MacLawry şi scăpa basma curată. Absolut nimeni.

O lovitură de picior o întoarse pe spate. Sacul îi fu scos de pe cap, dar ea rămase cu ochii închişi, fără să facă vreo mişcare, deşi avea dureri în tot corpul. Din cap până în picioare, la propriu. Simţi un bărbat masiv îngenunchind lângă ea, dar stătu nemişcată.

— Nu mişcă, zise cel cu vorba mai înceată.

— Păi înghionteşte-o, zic. Sau fă ceva, orice. Vezi dacă respiră.

Căluşul îi fu scos şi lăsat la baza gâtului. Cineva se aplecă asupra ei, iar ea îi simţi respiraţia atingându-i obrazul. Mirosea a sângerete. Şi a bere. Era oare cineva de la întreceri? Ei bine, avea de gând să aibă grijă să nu mai apară acolo. Nu fără a fi recunoscut. Deschise brusc ochii şi în acelaşi moment întinse braţele şi îndoi genunchii, ajungând în poziţie verticală. Obrazul lui era chiar în faţa ei, aşa că îl muşcă cât putu de adânc.

Individul scoase un urlet şi căzu pe spate. Îşi ţinea mâna apăsată pe obraz, iar printre degete curgea sânge. Rowena scuipă cât colo.

— Te ştiu! strigă ea, năpustindu-se iar asupra uriaşului roşcovan. Te ştiu, Dermid Gerdens! Apoi îşi concentră atenţia asupra individului mai slab care ţinea caii de căpăstru. Şi te ştiu şi pe tine, Arnold Haws. Sunteţi nişte afurisiţi din clanul Campbell şi o să am grijă să fiţi spânzuraţi!

Atunci auzi alţi paşi, paşii unei a treia persoane. Care şchiopăta uşor. Ridică privirea şi pentru prima dată furia i se impregnă şi cu un pic de frică. O, nu...

— Şi mă ştii şi pe mine, aşa-i, Winnie MacLawry? zise

bărbatul privind-o cu ochii săi negri şi doar cu o brumă de accent, căci îşi petrecuse aproape toată viaţa departe de Ţinuturile Înalte.

Nu suficient de departe, din punctul ei de vedere.

— Mdeah, te ştiu, răspunse ea, încercând să-şi controleze tremurul vocii. Eşti Charles Calder. Tu l-ai împuşcat pe Arran.

— Da, confirmă el.

Ochii negri, pletele negre date pe spate îl făceau să semene cu o creatură diavolească. Şi nimic din ce ştia despre el nu contrazicea acea impresie.

— N-ai fost invitat la adunare şi n-ai dreptul să fii pe pământul clanului MacLawry.

El zâmbi.

— Ei bine, pare-se că am plăcerea de a vărsa sânge de MacLawry.

Calder se repezi la ea şi o apucă de ceafă înainte să apuce să se răsucească îndeajuns ca să îl muşte. Îi puse la loc căluşul şi îl strânse. Nu mai putea respira decât pe nas.

— Nu te mai văicări, Dermid. Dă-mi sacul!

— Mi-a dat sângele!

— O să-ţi treacă.

— A zis că o să fim spânzuraţi, continuă uriaşul. Dar n-o să mai zică nimic dacă o omorâm.

— Dermid, nu ştii chiar nimic despre lege? întrebă Calder, trăgându-i iar peste cap sacul care mirosea a ceapă. O femeie nu poate depune mărturie contra bărbatului ei. Nici dacă vrea. Şi, cum l-am nimerit pe Gray drept în inimă, ea e singurul martor contra noastră.

Rowena se cutremură. În umăr. Lama îi ratase inima. Repetă cuvintele iar şi iar, în gând, dorindu-şi fierbinte să fie adevărate. Lachlan era în viaţă şi avea să o salveze.

— Aşa-i, Arnold? întrebă matahala. Nu poa’ să zică nimic contra noastră?

— Cre’ că da.

O mână mare o apucă de gulerul rochiei şi o ridică în picioare fără vreun efort vizibil.

— N-o să poţi zice nimica contra noastră, Lady Winnie.

Pen' c-o să fim luaţi!

O plesni, gest care o năuci în primul rând pentru că, laşul de el, nu lăsase să i se vadă intenţia. Ea se împletici şi ar fi căzut dacă el n-ar fi strâns-o în continuare de guler. Apoi matahala râse şi o aruncă în şaua cuiva.

Era mai bine că îi puseseră din nou căluşul. Altfel poate ar fi făcut mai mult decât să o lovească. Puteau să spună orice şi nu aveau decât să dea în ea, dacă pofteau. Rowena avea de gând să îşi aducă aminte totul. Avea să depună mărturie împotriva lor, pentru că urma să se mărite cu Lachlan MacTier, nu cu Dermid Gerdens. Doar Lachlan era ce-şi dorea, indiferent de ce-şi doreau alţii şi indiferent dacă visau să obţină mori, corăbii, mărfuri sau altele. Era decisă să supravieţuiască şi, dacă reuşea, ştia clar că nimeni şi nimic nu-i mai putea sta în cale.

De data asta o legară de şa. Ca să nu-şi irosească forţele, Rowena alese să rămână nemişcată, atât cât putea în condiţiile în care goana calului şi presiunea şeii aproape că o lăsau fără aer. Tăcu şi ascultă. Din peticul de cer pe care apucase să îl vadă înainte să i se pună iar sacul în cap îşi dăduse seama că se apropia înserarea. Asta însemna că o răpiseră cu ore bune înainte să îşi recapete cunoştinţa şi să înţeleagă ce i se întâmplase. Poziţia soarelui îi indica faptul că se îndreptau înspre sud-est, înspre cele mai sălbatice zone muntoase din Ţinuturile Înalte.

Lachlan fusese cel care o învăţase să cunoască, să observe şi să folosească toate acele lucruri. El şi fraţii ei. Tot el o învăţase şi alte lucruri mult mai plăcute. Îi spusese că era scoţiană până în măduva oaselor şi că avea inimă de scoţiană, iar în clipele de faţă chiar aşa se simţea. Nu era o debutantă cultivată şi iubitoare de teatru. Era o MacLawry din clanul MacLawry, iar cineva încerca să o ducă forţat departe de familia ei şi de bărbatul pe care îl iubea.

Indiferent de cine erau, nu aveau să izbutească. În două zile trebuia să meargă la nunta fratelui ei. Şi trebuia să îi ceară iertare cuiva pentru că fusese la un pas să renunţe la speranţă şi la dragostea lor. Lucru pe care nu avea de gând să îl mai facă vreodată.

capitolul 15

Lachlan dădu peste cap încă o înghiţitură de whisky şi se îndreptă spre cortul clanului Campbell. Trei bărbaţi MacTier îl urmară. Chiar dacă era convins că Rowena fusese unica ţintă a atacatorilor, nu avea de gând să dea ocazia altcuiva să încheie ceea ce alţii rataseră şi să îi dea lovitura fatală. Cel puţin nu înainte ca Rowena să fie din nou în siguranţă la Glengask.

— Aţi aflat ceva, domniţelor? le întrebă pe Charlotte şi pe Mary.

— Fiecare bănuieşte pe tot restul lumii, răspunse Charlotte încet.

Pentru cineva care tocmai se obişnuia cu politica de clan, vechile ranchiune şi bănuielile adânc înrădăcinate erau, probabil, factori agravanţi.

Mary încuviinţă din cap.

— Chiar şi ai voştri se acuză între ei. Cei din clanul Cameron cred că cei din clanul Mackles urmăresc să capete mai multă putere printr-o căsătorie cu sora lui MacLawry, iar Stewarţii sunt supăraţi pentru că Arran s-a însurat cu mine în loc de Deirdre Stewart. Am auzit asta foarte des, se încruntă ea.

— Îmi pare rău că am lăsat povestea asta pe umerii voştri.

Nimic din ce auzise nu îl surprindea. Nici faptul că nu existau încă suspecţi. Orice ar fi fost, clanul era clan, indiferent de ce ar fi comis un văr sau vărul unui văr.

— Pentru Dumnezeu, Lachlan, nu-ţi cere scuze! zise Charlotte, luându-l de mână. Dacă aş cunoaşte mai bine locurile, m-aş duce chiar eu în căutarea ei.

— Lui Ranulf nu i-ar conveni, milady.

Chiar dacă tocmai avusese o altercaţie cu Glengask,

asta nu schimba faptul că scopul principal dintotdeauna al marchizului era să-şi ţină familia în siguranţă. Oricât era de furios şi nervos, nu avea cum să uite asta.

— N-am veşti nici de la băieţii care o caută. Voi ştiţi ceva?

— Nimic. Vedem torţele aprinse printre copaci. Dar nicio veste.

Aşadar, căutau în continuare urme. Nu era bine. Înclină capul.

— Atunci vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă ocup de ceva.

Charlotte îl strânse ceva mai tare de mână.

— Orice se petrece între tine şi Winnie, tu trebuie…

— O iubesc, Charlotte. Asta se petrece. Aşa că nu-mi spune că trebuie să mă aşez undeva sau să mă odihnesc sau să-l las pe Ranulf să se ocupe.

Se uită peste umărul ei şi-l văzu pe lordul Robert Cranach aşezat la masă, alături de vărul lui, şi ospătându-se din carne de căprioară.

— Şi ţine-l pe bufonul de colo departe de mine şi de a mea! scrâşni el, arătând cu degetul înspre Rob.

— Du-te şi găseşte-o, Lach! zise ea, dându-i drumul.

— Asta o să fac.

Unul dintre băieţii de la grajduri i-l adusese pe Beowulf. Încălecă destul de neîndemânatic, forţându-şi cusăturile rănii, şi tresări. Odată ajuns la liziera pădurii, nu avea idee încotro s-o apuce, iar asta îl chinuia mai rău decât rana. Dacă ar fi ştiut cine o răpise, ar fi avut cât de cât un indiciu care să îl îndrume în căutările lui. Numai că, în ciuda tuturor eforturilor, tot ce îşi amintea era o pereche de cizme. Şi nişte pantaloni. Dacă individul ar fi purtat kilt, măcar i-ar fi reţinut clanul, după culori.

Poate că răpitorii nici nu luaseră parte la adunare. Puteau fi te miri cine. Numai că, dat fiind momentul în care atacaseră, era dispus să pună pariu că erau scoţieni.

— Gray.

Opri calul în dreptul ultimelor corturi. Bărbatul care îşi făcu apariţia din penumbră îl luă cu totul prin surprindere.

Avea părul cărunt tuns scurt, spatele drept şi ochi gri, pătrunzători. Era unul dintre acei scoţieni care nu pot fi confundaţi. Toată lumea ştia cine era. Campbell.

— Excelenţă.

Ducele de Alkirk înclină capul.

— N-aveam de gând să vorbesc cu două femei despre chestii legate de clan, cu toate că una dintre ele mi-e nepoată, zise el cu glas scăzut.

Era prima dată când cei cinci-şase indivizi care îi asigurau paza nu se vedeau nicăieri.

— Nu sunt vreo femeie.

— E drept, dar eşti căpetenie MacLawry. Nu prea-mi convine. Fiecare clan trebuie să-şi rezolve treburile.

— O caut pe Rowena MacLawry, răspunse Lachlan. Nu-mi pasă nici dacă a răpit-o diavolul în persoană. E a mea şi o s-o recapăt.

— Asta-mi place, comentă Alkirk. Înseamnă că MacLawry n-o să facă alianţa cu Buchanan.

— Păi ce poţi să faci să mă ajuţi?

Chiar dacă ajutorul lui Campbell era cu totul neaşteptat, nu avea de gând să îl refuze dacă ştia ceva ce-l putea îndrepta înspre Rowena.

— L-am trimis pe Berling în Canada, zise ducele după câteva clipe. După tot ce s-a întâmplat la Londra, nu voiam să facă alte necazuri.

— Deci nu Berling a luat-o.

El privi spre pădure şi spre torţele care scăpărau.

— Atunci… mulţumesc.

— Pe fratele lui l-am adus la Alkirk. Flăcăul abia e-n stare să-şi mestece mâncarea, dar m-am gândit că… o să-l ajut să stea departe de belele. Când unul se naşte prost, trebuie să te aştepţi să se poarte prosteşte.

— Excelenţă, n-am timp de poveşti despre familii de care nu-mi pasă.

— L-am adus aici, cu mine, ca să fie unul dintre cei care să aibă grijă de mine şi de ai mei. Dar de la prânz nu l-am mai văzut.

Lachlan se simţi cuprins de groază. Nu îl cunoştea pe

Dermid Gerdens. Nu avea un obicei din a face cunoştinţă cu cei din clanul Campbell. Dar auzise câte ceva. În principal că Dermid era omul cu pumn greu de pe lângă nemernicul de frate-său şi că îi plăceau încăierările mai mult chiar decât Ursului. Nu părea în stare să pună la cale şi, culmea, să şi reuşească o răpire în plină reuniune a clanurilor, cu două zile înainte de nunta lui MacLawry.

— Mai lipseşte cineva? întrebă el, trăgând frâiele calului.

— Asta cam sună a acuzaţie, flăcăule, răspunse ducele cu răceală. Nu-s obişnuit să fiu pus la îndoială. Ţi-am zis ce ştiu. N-am fost implicat. Din partea mea, n-ai decât să faci ce pofteşti cu Gerdens. Sunt sătul de ramura asta din clan.

— Dacă-i aşa, cred că n-ar fi o problemă să-mi zici unde s-ar duce Dermid dacă ar şti că are pe urme o mână de oameni furioşi din clanul MacLawry, insistă Lachlan.

Campbell îi aruncă o privire speculativă.

— N-am obiceiul să deconspir ascunzătorile, flăcăule.

— Presupun că nu s-ar duce la Sholbray, continuă Lachlan, luând mental la pas harta.

Sholbray era cea mai apropiată proprietate a contelui Berling, la doar două ore de Glengask, înspre sud, pe albia râului Dee. Era o ascunzătoare mult prea riscantă pentru un individ cam încet la minte care tocmai răpise o femeie.

— Berling mai are o proprietate, la jumătate de zi de mers la nord-vest de Fort William, zise Alkirk după câteva clipe. Castelul Denune. E mai mult o ruină la malul unui iaz, dar avantajul e că e izolată. Nu-i mare lucru în jur în afară de o biserică şi câteva colibe.

Lachlan simţi o împunsătură în inimă. Glengask era la două zile de mers faţă de Fort William, iar pe drum nu era mai nimic. Rowena era pe cont propriu lângă cel puţin o brută care deja o lovise. Voia să plece. Imediat. Dar cu cât primea mai multe informaţii, cu atât îşi sporea şansele de succes.

— Simt că Dermid n-ar face asta de unul singur. Ce părere ai?

— Pui prea multe întrebări. E drept că nu suntem în război, dar nici aliaţi nu suntem.

— Aici nu-i vorba despre mine, Alkirk. Şi dacă ştii ceva ce m-ar ajuta să o găsesc pe Rowena MacLawry, şansele de a deveni aliat cu MacLawry ar creşte mult.

— Iar dacă nu te-ajut o să se lase iar cu război? Asta zici? Ducele oftă. Nu, nu cred nici eu că Dermid ar putea face asta de unul singur. Să bage cuţitul în tine sau să îţi dea una-n cap cu bâta, da. Dar Glengask i-ar fi dat deja de urmă. Cât despre cine mai e cu el, n-am idee. Mi-am lăsat acasă jumătate dintre nepoţi tocmai ca să nu apară probleme.

Lachlan încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Ducele dispăru în beznă, iar Lachlan porni pe cărarea ce ducea în pădure. Făclii şi lămpi luminau un perimetru de mai bine de un kilometru la nord şi la sud de locul de unde el şi Rowena fuseseră atacaţi. Faptul că oameni atât de pricepuţi la luat urma nu găsiseră încă nimic care să indice încotro o luaseră Rowena şi atacatorii însemna că bănuielile lui erau întemeiate. Dermid Gerdens nu acţionase de unul singur.

— Unde-i Glengask? strigă el.

Trecuseră ore bune, iar Rowena putea fi oriunde. Putea fi rănită. La naiba!

— Aici sunt, răspunse chiar Ranulf. Ţi-ai oblojit rana?

— Da. M-au cusut bine.

Lachlan nu ştia de ce se mai obosise să îl întrebe. Erau din nou aliaţi doar până când Rowena avea să fie găsită şi adusă în siguranţă.

— Campbell a venit la mine, zise el brusc. Mi-a spus că Dermid Gerdens e de negăsit.

Marchizul păli un pic.

— Dermid Gerdens. Ştiam că nu-i a bună cu băiatul ăsta. Dar mă gândeam că fratele lui trage toate sforile şi face ce vrea cu el. La dracu'!

— Nu crezi că e cineva cu el şi-i zice ce să facă? continuă Lachlan. Nu că m-aştept să-ţi numeşti toţi

dușmanii. N-avem chiar așa mult timp.

— Nu e vina mea, Gray. Owen mi-a zis că i-a trimis pe băieţi deoparte ca să poată vorbi cu tine. Din cauza ta s-a întâmplat. Şi îţi jur că dacă…

— Opreşte-te, Glengask! Dacă a păţit ceva, o să-i omor pe toţi cei implicaţi. Dacă…

Înghiţi în sec. Mintea lui refuza să ia în calcul acea posibilitate.

— Alkirk a zis că e posibil să se-ndrepte spre castelul Denune, la jumătate de zi de mers nord-vest de Fort Williams. E una dintre proprietăţile lui Berling.

— Berling, scrâşni Ranulf. De data asta îl omor.

— Campbell l-a exilat în Canada. Dacă-l vrei mort, ai ceva drum de făcut. Eu, în schimb, mă duc la castelul Denune, spuse el, trăgând de căpăstru.

Marchizul făcu un pas înspre el, părând o clipă că vrea să apuce frâiele, iar Lachlan trase calul în spate.

— Nu eşti pregătit să pleci călare, Lachlan, zise Glengask.

— Nu sunt pregătit nici să stau să caut urme când n-am idee încotro se-ndreaptă nenorociţii care au luat-o pe Rowena. Am cu mine tot ce-mi trebuie, continuă el, punând mâna pe puşca prinsă de şaua calului. Şi ca să ştii, viitorul tău cumnat e la corturi şi se-ndoapă cu carne de vânat. Ăsta-i bărbatul căruia vrei să i-o dai.

Îi dădu pinteni lui Beowulf şi porni în galop spre sud. Dermid şi cine mai era cu el nu aveau cum să nu ştie că familia MacLawry nu va fi cu mult în urma lor. Prin urmare, cel mai probabil se grăbeau cât puteau. Traversă valea de dincolo de lac îndreptându-se spre cel mai apropiat drum înspre direcţia corectă. Era prima oară când îi era recunoscător acelui irlandez afurisit, generalul George Wade. Obsesia individului de a construi drumuri în Ţinuturile Înalte poate că-i ajutase pe englezi să năvălească în Scoţia, dar în acea seară îl interesa doar că drumul spre sud pe care îl construise era singurul de Doamne-ajută acolo, între munţi.

Îl durea umărul, dar fiecare zvâcnitură îi reamintea

doar că Rowena era în mare primejdie. Se făcuse beznă şi probabil ar fi fost mai prudent să încetinească, dar cunoştea acea parte din Scoţia ca pe propriul buzunar. Avea timp să fie prudent mai târziu. Pe moment, prefera să fie rapid. Cât mai rapid.

— Lachlan!

Strigătul şi ecoul său răsunară în împrejurimi. Lachlan înjură în barbă şi încetini, însă nu se opri din drum. Câteva momente mai târziu auzi în apropiere zgomot de copite şi se întoarse peste umărul sănătos.

— Nu vin înapoi, ca să ştii!

— Nici nu m-aşteptam, răspunse Ursul. Cât eşti de sigur că Dermid a luat-o şi că o duce la Denune?

— Nu am vreun plan mai bun, iar voi, ceilalţi, aţi căutat trei ore urme şi n-aţi găsit nimic.

— Atunci se poate spune că toţi am făcut-o lată azi. Lach, sunt aici pentru că e vorba de sora mea. E cea mai bună dintre noi şi n-o să stau deoparte să-mi frâng mâinile când ea e cine ştie unde. Şi am adus cu mine trei băieţi. Aşa o să avem mai multe şanse ca măcar unul dintre noi să ajungă la ea.

Lachlan încuviinţă din cap.

— Cum zici. Să-i dăm bice.

*

— S-a făcut, spuse Arran intrând în biroul lui Ranulf. Nu e loc sau casă pe o rază de 160 de kilometri către care să nu se îndrepte un MacLawry ca să scotocească.

Ranulf înclină capul.

— Închide uşa!

Fratele lui se conformă, dar rămase lângă uşă, pregătit să reacţioneze în caz de nevoie. Amândoi erau pregătiţi. Ca de altfel toată lumea din casă. Orice altceva fusese lăsat deoparte. La corturile de pe pajişte era aproape linişte, iar din zecile de focuri de tabără aprinse nopţile rămăseseră doar două. Nici sunetele de cimpoi nu străpungeau liniştea nopţii. Nimeni nu cânta şi părea că

nimeni nici nu vorbea.

Ranulf luă registrul contabil, îl răsfoi şi îl închise cu zgomot, apoi îl azvârli cât colo.

— De ce mama dracului sunt aici? izbucni el, sperând ca Arran să îi dea un răspuns. De ce nu-s pe urmele ei cu Munro şi Lachlan?

— Pentru că eşti mai-marele clanului MacLawry, răspunse Arran. Pentru că oamenii din clan se bazează pe tine când ceva merge prost.

— Sora mea se bazează pe mine. Să o ajut, zise el, cu glas tremurat.

— Sincer, Ran, acum vorbeşte sentimentul de vinovăţie care te apasă, zise fratele lui pe un ton prudent şi extrem de îngrijorat. Nu de alta, dar sunt aproape convins că Winnie se bazează pe Lachlan.

— Nu contează, câtă vreme o găsim.

Singura dată când îşi îngăduise să se lase distras – de Charlotte, de o nuntă care de acum urma să fie amânată până la întoarcerea Rowenei, de grija pentru ziua de mâine a oamenilor lui şi de efortul de a se asigura că Rowena va fi fericită şi nu va mai suferi de o inimă frântă… o pierduse. Nu o considera doar sora lui şi cea care lumina castelul Glengask. O considera aproape fiica lui. Fusese în grija lui de când împlinise cinci ani, iar el avea 18 ani şi mama lor înghiţise otravă ca să îşi curme zilele. Şi uite că acum avea ea însăşi 18 ani.

— O vor găsi, spuse Arran, deşi părea că încerca să se convingă singur. Nu există loc în Ţinuturile Înalte unde să se poată ascunde de tine.

Zâmbetul îi era mai degrabă amar decât amuzat.

— M-am gândit şi eu la asta acum câteva săptămâni, continuă mijlociul MacLawry. Am ajuns la concluzia că singurul loc unde eu şi Mary ne-am putea ascunde de tine ar fi vreo pădure din America.

Aşa reuşi să îi distragă atenţia, ba chiar să îl facă să uite o clipă de ultimele cuvinte ale lui Lachlan înainte de a pleca.

— Ştiu că noi doi nu eram… Am fost al naibii de furios

pe tine, Arran, dar chiar ai crezut că ţi-aş face vreun rău? Nu aş face aşa ceva. Nu aş putea.

— Nu-i momentul să dezbatem asta acum, Ran. E suficient să zicem că şi tu, şi clanul Campbell eraţi pe urmele noastre, iar eu nu concepeam să mă despartă cineva de Mary.

Ranulf încuviinţă uşor din cap. Ştia că era mult prea sigur pe sine. Un bărbat nu avea cum să fie slab de înger şi, în acelaşi timp, să vadă de bunăstarea a 3 000 de bărbaţi, femei şi copii. Dar făcuse o greşeală în privinţa lui Arran şi fusese la un pas de a-şi pierde un frate.

— Ai dat de lordul Rob? se forţă să întrebe.

— Da. Mânca o excelentă friptură de vânat la cortul Buchanan. Puţin a lipsit să-i ard un pumn în faţă. Îmi dau seama că oamenii trebuie să şi mănânce, continuă Arran, dar nici eu, nici tu nu ne-am permis răgazul ăsta. Şi nici Munro.

Sau Lachlan. Arran n-o spusese, dar cuvintele pluteau în aer. Vicontele fusese străpuns de o lamă de cuţit şi câteva ore mai târziu plecase călare înspre cele mai sălbatice părţi ale Ţinuturilor Înalte doar pentru că avusese o bănuială legată de unde ar putea fi dusă Rowena.

— Rob o cunoaşte pe Rowena doar de câteva zile, zise el cu glas tare.

— Iar pentru el ea reprezintă bani, pământuri şi proprietăţi. Nu e de preţ pentru el. Nu e ceva ce nu poate fi înlocuit.

Ranulf dădu cu pumnul în birou, iar Arran tresări.

— A ignorat-o 18 afurisiţi de ani!

Amândoi ştiau despre cine era vorba.

— Ea nu făcea decât să se ţină după el, iar într-o bună zi a înţeles, în sfârşit, că există şi alţi bărbaţi pe faţa pământului.

— Dacă am altă părere o să mă sugrumi? întrebă Arran.

— Poate o să vreau, dar n-am s-o fac. Ştii bine că-ţi preţuiesc părerile, chiar dacă-s greşite.

— Mulţam. Arran refuză să ia loc şi îşi încrucişă

braţele la piept. N-ai făcut vreodată un secret că ai vrea ca ei doi să fie împreună.

— Dacă nu voiam, nu o lăsam să se ţină în halul ăsta după el.

— Prin urmare, de când a împlinit 18 ani, Lachlan a ştiut că viitorul îi e deja scris. Iar ea era o copilandră atârnătoare.

— Acum n-o mai priveşte aşa.

— Pentru că i-ai luat greutatea de pe umeri, zic. Ai încetat să încerci să forţezi uniunea dintre ei.

Ranulf miji ochii.

— Deci în opinia ta totul a fost din vina mea?

— Nu te-aş acuza de aşa ceva, spuse Arran încruntându-se. Tot ce sugerez e să iei aminte la cine te-a sfidat ca să plece în căutarea ei şi la cine nici măcar nu s-a deranjat să se ofere. Iar acum cred că o să dau o fugă călare până la lac, în caz că, cine ştie, am ratat ceva.

— Du-te, dar ia-l şi pe Fergus cu tine. Cine ştie, poate nu doar Rowena e miza ticăloşiei ăsteia. Să nu uităm că Charles Calder deja te-a împuşcat o dată.

Făcu o pauză, simţind un fior de gheaţă în piept. Arran scăpă o înjurătură.

— Doar nu crezi că…

— Tu du-te, îi ceru Ranulf, îndreptându-se la rându-i spre uşă. O să am o discuţie cu Campbell.

Arran deschise uşa şi ieşi după el.

— Vin cu tine, zise. N-o să am linişte până n-aud cu urechile mele cum Calder e în Canada cu afurisitul de văru-său.

Coborând scările câte două deodată şi blestemându-se la fiecare pas, Ranulf ajunse la intrarea principală. Îi oferise lui Campbell o cameră grozavă, dar era limpede că Alkirk nu se simţea în largul lui cât să doarmă sub acoperişul MacLawry. Asta însemna că nu aveau să fie singuri la discuţie. Era nevoit să pună întrebări dificile pe un subiect sensibil de faţă cu toţi din neamul Campbell care veniseră la nuntă.

Nunta! La naiba, trebuia să se însoare peste două zile.

— Unde-i Lady Charlotte? lătră la Cooper când ajunseră în holul mare.

— Sunt aici, se auzi glasul ei dulce, dinspre salon.

Ranulf schimbă direcţia şi intră în încăpere, una dintre cele mai confortabile şi mai plăcute din casă. În acele momente însă nu părea deloc confortabilă. Charlotte, sora ei, părinţii lor şi Mary, soţia lui Arran, stăteau aşezaţi, aproape unii de ceilalţi lângă uşă, în timp ce unchiul lui englez, Myles Wylkie, era nemişcat ca o statuie, privind fix pe fereastră.

Charlotte se ridică şi se îndreptă spre el cu braţele întinse. El o opri însă. Era mai bine să-i evite îmbrăţişarea. Cu ea în braţe nu mai putea fi atât de furios, de concentrat şi de pregătit să atace, aşa cum avea nevoie să fie în acele clipe.

— Am trimis oameni în căutarea ei. Vor scotoci toate clădirile de pe-o rază de peste 150 de kilometri, zise el, adresându-se tuturor celor din încăpere. Lachlan şi Ursul sunt în drum spre Fort William, către o casă a lordului Berling.

— Berling?! exclamă Charlotte.

— E posibil ca fratele lui să o fi răpit pe Rowena.

Abia atunci Myles se întoarse spre el.

— Atunci trimite pe toată lumea, zise vicontele cu glas tremurat şi pumnii încleştaţi. Ai o afurisită de armată, Ranulf. Trimite-ţi toţi oamenii! Adu-o înapoi!

Ranulf clătină din cap.

— Dacă bănuielile noastre sunt greşite, vom irosi trei zile ca să mergem într-acolo şi să ne şi întoarcem. Ursul i-a luat cu el pe Peter Gilling şi pe încă doi. Nu sunt de unii singuri acolo.

Jane scoase un suspin sfâşietor.

— Ei nu, dar ea este, şopti ea. Winnie e singură acolo, continuă ea, lăsându-şi capul în mâini.

Nu voia să se gândească la asta acum. Nu putea. Tot ce era şi tot ce avea arunca în lupta pentru a-şi salva sora. Orice altceva trebuia să aştepte.

— Vreau să vorbim un pic, Charlotte.

— Desigur.

Îl urmă în cel mai îndepărtat ungher al salonului.

— Îmi pare rău, *leannan,* murmură el. Nu mi-am dorit să…

Înainte să-şi ducă ideea la capăt, Charlotte îşi puse o mână peste a lui.

— Găseşte-o pe Winnie, spuse încet. Orice altceva poate să aştepte. Nu plec nicăieri, surâse ea şi-i cuprinse obrazul în palmă.

— Nu ştiu cum reacţionează o femeie când i se spune că se amână nunta, răspunse el, înfrânându-şi cu greu dorinţa de a uita de tot şi de toate şi de a fi cu ea, pur şi simplu. Îmi imaginez însă că de regulă se lasă cu ţipete şi scandal. Dar tu nu eşti precum celelalte femei, aşa-i?

— Nu, nu sunt, răspunse ea clătinând din cap.

— Te iubesc, Charlotte, în caz că nu ţi-o spun îndeajuns de des.

— Şi eu te iubesc, Ranulf. Fă ce ai de făcut!

El o sărută apăsat, fără să-i pese că părinţii ei erau de faţă.

— Ai face bine să nu pleci nicăieri, pentru că chiar am de gând să mă-nsor cu tine.

*

— N-o să fac nimic cu sacul ăsta pe cap, zise Rowena.

Făcea tot posibilul să nu se împleticească. Îşi simţea picioarele amorţite şi cuprinse de furnicături acum că sângele îşi reluase circulaţia.

— N-am încredere în niciunul dintre voi că se va ţine de cuvânt, continuă ea.

— Atunci pune-o la loc pe cal, se auzi vocea enervată a lui Calder.

— Nu vreau să se pişe peste mine, se plânse Arnold Haws, cel cu vocea cea mai piţigăiată.

Rowena îşi mişcă iar mandibula, reuşind să slăbească şi mai mult căluşul.

— Asta o să se întâmple, îi asigură ea. Scoateţi-mi

sacul şi dezlegaţi-mi mâinile! Unde credeţi c-o să mă duc?

Îi scoaseră sacul de pe cap, iar ea clipi şi inspiră aerul umed al nopţii scoţiene. Din fericire, era o noapte destul de senină, luna era la trei sferturi şi se vedea la vest, în dreptul crestelor stâncoase. Răcoarea ajunsese să o înfrigureze, dar nu îi păsa. Îi mai fusese frig şi în trecut. Se mai şi pierduse sau rătăcise în trecut, ultima oară când avea cam 10 ani. Îşi aduse aminte că Ranulf înnebunise de grijă şi n-o mai lăsase să iasă din casă vreme de trei zile.

O faţă lată cu dâre de sânge pe obraz îi apăru în faţa ochilor.

— O să te dezleg şi n-o să ne uităm la tine când te pişi. Iar tu o să fii ascultătoare.

Rowena îl fixă cu privirea. Nu o deranja nici cât negru sub unghie să-şi dea cuvântul şi apoi să-l încalce. Nu faţă de acei indivizi. Erau lipsiţi de onoare, aşa că nu se va împiedica nici ea de propria onoare.

— O să fiu ascultătoare, promise ea.

După un minut de bâjbâială ce devenea tot mai dureroasă pentru ea, funia ce-i strângea încheieturile mâinilor slăbi. Ea oftă uşor când sângele începu să circule şi îşi recăpătă controlul asupra degetelor. Apoi le aruncă celor trei câte o privire.

— Întoarceţi-vă cu spatele, le ceru. Formaţi un triunghi sau ceva.

Se conformară unul câte unul. Calder, desigur, fu ultimul care se întoarse cu spatele. Se aflau pe o pajişte acoperită ici-colo cu iarbă-neagră, zambile sălbatice şi flori de ciulin. Probabil era un loc adorabil în timpul zilei, dar pe ea o interesau mai mult bolovanii care se iţeau printre flori.

Se lăsă pe vine şi se uşură, timp în care pipăi solul căutând ceva, orice putea fi folosit pe post de armă. Atinse un pietroi pe jumătate îngropat în pământ, dar când reuşi să-l scoată îşi dădu seama că era prea mic ca să rănească pe cineva.

— Ai terminat? întrebă Dermid, foindu-se.

— Abia îmi simt mâinile şi picioarele, răspunse ea. Daţi-mi un afurisit de minut, păgânilor!

Nu urmărea doar să găsească o armă, ci şi să îi încetinească. Să îi enerveze, să îi deruteze, să-i întoarcă unul împotriva celuilalt. Deocamdată nu reuşea decât să îi enerveze, dar fiecare secundă în care îi ţinea în loc era o secundă câştigată pentru Lachlan. Găsi o altă piatră şi o smulse din pământ, încercând să nu se dezechilibreze.

Era o piatră destul de bună, cam de dimensiunea unui pumn. Se ridică şi se îndreptă cât putu de încet, pentru ca bărbaţii să nu audă foşnetul rochiei, şi îi privi pe rând. Îl putea răni doar pe unul, dar pentru asta avea să fie pălmuită şi aruncată iar pe cal. Nu prea era timp câştigat.

Rowena îşi îndreptă apoi atenţia spre cai. Păşteau liniştiţi, cu capetele lăsate şi, pentru că era doar o oprire scurtă, nu erau priponiţi sau împiedicaţi.

Trase aer în piept cât putu şi îndoi braţul exact cum o învăţaseră Lachlan şi fraţii ei. Cândva omorâse un iepure dintr-o aruncare reuşită cu piatra şi îl gătiseră la cină. Nu îndrăzni să mai amâne momentul, aşa că scoase un urlet cât putu de puternic şi înspăimântător. Bărbaţii tresăriră şi se întoarseră spre ea, moment în care făcu un pas în faţă şi azvârli piatra. Calul aflat cel mai aproape se trase înapoi şi necheză când piatra îl lovi în bot, apoi o luă la goană. Ceilalţi doi îl urmară în galop.

Cineva, probabil Calder, o pocni peste ceafă. Rowena căzu la pământ, sprijinindu-se în genunchi şi-n mâini.

— Prindeţi afurisiţii de cai! le strigă el celorlalţi doi.

O luară la fugă în beznă, înjurând de mama focului şi fluierând. Dacă erau la fel de bine dresaţi precum cei de la Glengask, caii nu aveau să fugă prea departe şi le-ar fi ascultat chemarea. Dar nici nu mai conta, conta doar ca totul să dureze cât mai mult.

— Păcat că tre' să fii frumuşică în faţa popii care o să vă cunune, continuă Calder, strângându-i atât de tare căluşul că nici nu mai putea mişca gura.

Dar mâinile îi erau în continuare libere. Iar el fusese împuşcat în picior de propriul bunic, din ce-i povestise Arran. Întoarse capul spre el şi, aşa ghemuită cum stătea, îl lovi cu piciorul, regretând că purta un pantof idiot în loc de

cizmele de călărie pe care i le făcuse cadou Lachlan când împlinise 18 ani.

El se dezechilibră şi înjură, apoi se năpusti asupra ei înainte să aibă timp să se ferească. Căzură pe pământ, cu el pe spatele ei.

— Ai greşit piciorul, îi şuieră la ureche.

Ea începu să se zbată, străduindu-se să îl lovească, dar era mai mare şi mai masiv decât ea. Şi mult mai rău. Îi prinse braţul şi i-l răsuci la spate, făcând-o aproape să ţipe de durere.

— Îţi rup mâna dacă nu te potoleşti, îi zise.

Dacă ar fi avut cea mai mică îndoială că doar încerca s-o intimideze, Rowena nu s-ar fi supus. Dar dacă îi rupea mâna, ar fi rămas inconştientă tot restul drumului, incapabilă să-şi plănuiască evadarea. Aşa că nu mai încercă să dea în el, dar nu avea de gând să abandoneze lupta.

— Nu te mişca! îi ordonă Calder şi-i trase la spate şi celălalt braţ. Unora le plac femeile focoase, continuă el, legându-i iar mâinile. Mie, nu. Mie-mi place ca femeia să stea-ntinsă pe spate şi să scâncească atunci când îşi desface picioarele pentru mine. Strânse nodul cât putu de tare, apoi se asigură că era strânsoarea potrivită. Poate îl las pe Dermid să te aibă primul. O să te obosească şi n-o să-ţi mai ardă să te lupţi.

Gândul ca vreunul dintre acei bărbaţi să o atingă atât de intim o înspăimânta şi o dezgusta, dar era convinsă că tocmai asta urmărea Calder. Voia să bage frica în ea, să fie inertă şi redusă la tăcere pentru ca ei să îşi vadă de drum cât mai degrabă şi să-i facă mai târziu lucrurile îngrozitoare pe care le plănuiau, probabil. Voia s-o paralizeze de groază ca să nu mai poată gândi şi să-şi pecetluiască astfel singură soarta. Să-i ia dracu' pe toţi!

Doar că nu era vreo englezoaică fragilă. Era o scoţiancă născută şi crescută în munţi. Mai mult decât atât, era o MacLawry. Şi nimeni din familia ei, bărbat sau femeie, nu se preda fără luptă. Chiar dacă nu avea cum să ştie precis, cel mai probabil trecu vreo jumătate de oră până când ceilalţi doi răpitori reveniră cu caii.

— Blestemaţii ăştia traversaseră drumul şi mai că ajunseseră la lacul Garry, zise Arnold Haws, descălecând.

Ajunseseră deja tocmai până la lacul Garry? Dumnezeule mare, se mişcaseră mai repede decât crezuse. Sau poate fusese inconştientă mai mult timp decât avusese impresia. În orice caz, se îndreptau către Fort William. La mare depărtare de Glengask.

Bărbaţii o ridicară şi-i puseră iar afurisitul de sac pe cap. Ştia deci cine sunt răpitorii şi încotro se îndreptau, aşa că nu vedea niciun motiv să îi pună iar sacul. Poate doar ca să o înspăimânte.

Doar că, în loc să se sperie, din clipa în care îi acoperiră faţa, ea începu să roadă căluşul. Indivizii aveau planurile lor, dar şi ea le avea pe ale ei. Şi, oricât se străduiau să o convingă că era pierdută definitiv, ştia că nu e singură. O ştia la fel de bine cum îşi ştia culoarea părului. Lachlan MacTier venea după ea. Se apropia. Şi era însoţit de familia MacLawry.

capitolul 16

Lachlan trase frâiele calului.

— Ai auzit?

Alături de el, Ursul privea concentrat în beznă, cu cea mai furioasă şi îngrijorată expresie pe care i-o văzuse vreodată.

— Am auzit ceva.

— Era Rowena, spuse Lachlan, convins cu toată fiinţa lui.

Oare încerca să le transmită celor care veneau din urmă că era acolo? Sau ţipa de durere sau de frică? Strânse din dinţi şi-i dădu iar pinteni lui Beowulf. Cuvintele pe care el şi Rowena şi le spuseseră înainte de atac nu aveau să fie ultimele. Ranulf nu avea să îi ţină despărţiţi. Nici Dermid Gerdens şi cine o mai fi cu el. În ultimele opt ore îşi repetase acele cuvinte în gând, iar şi iar.

— Mai încet, Lach! strigă Ursul din urmă. Să nu obosim prea tare caii tocmai pe beznă.

— Ţipătul acela se auzea de departe din faţa noastră, zise el. N-o să-i las să se îndepărteze doar pentru că vrei tu să fii prudent.

— Nu-s prudent. Dar ştii la fel de bine ca mine că nu au ales drumul bătătorit. S-au abătut de la el. Vreau la fel de mult ca tine să o găsim şi s-o aducem acasă.

— Vreau să ne apropiem îndeajuns cât să îi ţinem în mişcare. Dacă fug, nu-i pot face rău.

Un nou val de furie îl cuprinse, ca de fiecare dată când îşi imagina prin ce trecea Rowena. Ea se străduise atât de mult să se convingă pe sine şi pe toată lumea că era o lady englezoaică sofisticată şi cuviincioasă. Iar el încercase să îi readucă aminte că ar trebui să fie mândră că e scoţiancă. Rowena îi dăduse ascultare. Era sigur.

Şi iată că un scoţian o răpise. Cine o putea învinui dacă după toată tărăşenia nu avea să mai vrea să stea o clipă în Scoţia? Sau să aibă de-a face ce el? Lachlan înjură din nou.

Rowena pierduse totul întorcându-se de la Londra la Glengask. Dacă era după Ranulf, ar pleca de la Glengask şi din clanul MacLawry ca să devină o Buchanan. Dacă era după el, ar rămâne o MacLawry, dar numai până când şeful clanului avea să îl excludă pe el. Pe lângă asta, praful s-ar alege de visul ei de a locui la Londra cu un soţ iubitor de poezie şi de teatru, făcând… absolut nimic. Dacă era după Gerdens… pe toţi dracii, habar nu avea ce voia Gerdens de la ea, dar cu siguranţă nu era ceva ce ea şi-ar fi dorit.

Oare el era pentru ea răul cel mai mic din cel puţin trei sau patru? Sau nu era nici măcar atât? Ea îi spusese în sfârşit că îl iubeşte, iar cuvintele îi săgetaseră inima. Dar indiferent de ce încerca el să-şi spună, ştia că ea fusese gata-gata să facă tot ce îi cerea Ranulf.

Dar toate astea aveau să conteze abia mai târziu. Deocamdată tot ce conta era să o găsească şi să se asigure că cei care o răpiseră nu aveau să mai încerce vreodată aşa ceva. Niciodată.

Lachlan voia să strige, la rândul lui, ca să îi răspundă cumva şi să o anunţe că cineva era pe urmele ei. Că el era pe urmele ei. Pe de-o parte, îşi dorea ca aceia care o ţineau captivă să îşi vadă de drum. Şi ştia că ar fi fost o nesăbuinţă să le dea de veste că erau atât de aproape de ei. Şi nu-şi permitea să fie nesăbuit.

Se scutură. Oricât de departe ar fi fost de cei care o luaseră pe Rowena, trebuia să fie atent la împrejurimi. Ursul călărea alături de el şi aproape că simţea privirile ocazionale pe care uriaşul i le arunca. Dacă fratelui Rowenei nu-i plăcea cum avea loc urmărirea, nu avea decât să îşi facă alte planuri. Lachlan nu avea de gând să se oprească.

— Peter! strigă Munro într-un final. Tu şi Aulay duceţi-vă mai la stânga şi ţineţi pasul cu noi. Eoin, vino cu mine înspre dreapta! Răsfiraţi-vă! Aşa o să avem şanse mai mari să vedem vreo urmă de călăreţi.

Avea sens. Drumul bătătorit era cel mai logic traseu de la Glengask către Fort William, dar asta nu însemna neapărat că pe acolo o luaseră răpitorii. Poate se abătuseră la dreapta sau la stânga şi mergeau în paralel cu drumul. Dar sigur într-acolo se îndreptau. Îi datora mulţumiri lui Campbell. Fără ajutorul ducelui, poate încă şi-ar fi stors creierii să-şi dea seama cine o luase pe Rowena. În niciun caz n-ar fi fost deja pe urmele ei.

Încercă din răsputeri să domolească tensiunea pe care o simţea în umăr, dar durerea şi lichidul cald care începuse să îi păteze cămaşa erau indicii clare că nu era în formă să gonească nicăieri călare. Lachlan ignoră însă avertismentele. Avea timp mai târziu să i se pună iar copci.

În timp ce tovarăşii lui se răsfirau de o parte şi de alta a drumului, avea senzaţia că era singur în urmărirea Rowenei, în lumina discretă care separa noaptea de zorii zilei. Ciuli urechea, ignorând zgomotul copitelor, răsuflarea lui Beowulf şi scârţâitul pielii. Ţipătul nu se auzi din nou. Nu putea decât să spere că asta nu era din pricină că Rowena nu mai putea scoate vreun sunet.

La scurt timp după răsărit, ajunseră la un han. Pe o

pancartă din lemn scria Hanul lui Bruce, cu litere mari şi bogat ornamentate. Cam jumătate dintre hanurile şi localurile din Ţinuturile Înalte purtau acel nume, aşa că nu prea aveau cum să-şi dea seama cât de mult avansaseră înspre sud. Însă culorile cu care era vopsită uşa – verde, albastru şi alb – ofereau însă mai multe informaţii.

— Culorile Gerdens, scrâşni el când intrară în curtea hanului şi se îndreptară spre grajduri.

— Mda, îi ţinu Ursul isonul. Stăm doar cât să adăpăm caii şi să îmbucăm ceva de mic dejun.

— Nu vreau să…

— Ai pierdut mult sânge şi de mai bine de 12 ore n-ai băgat nimic în tine. Şi nici noi.

Munro descălecă de pe Saturn şi apucă şi căpăstrul lui Beowulf.

— Nu-mi convine.

Lachlan se încruntă şi descălecă, simţind că pică din picioare în clipa în care atinse pământul.

Ursul îl susţinu de braţul sănătos.

— Nici mie nu-mi convine, mormăi uriaşul. Dar nu eşti singurul care şi-ar da viaţa pentru Winnie. Mănâncă ceva! Nu vreau să ne încetineşti.

Lachlan trase aer în piept.

— Ştiu, Ursule. N-am de gând să vă fac să încetiniţi din pricina mea. Dar toată povestea asta… trebuia… Ar fi trebuit să o apăr. Indiferent de ce simt pentru ea, nu trebuia să uit prima regulă de la Glengask: de a o proteja cu orice preţ pe Rowena.

Peter Gilling luă caii şi le spuse rândaşilor de la han că trebuie adăpaţi, şterşi şi gata de drum în 20 de minute. Ceilalţi membri ai grupului intrară în hanul deja plin de ţărani, păstori şi drumeţi. Cu câteva luni în urmă s-ar fi lăsat direct cu vărsare de sânge dacă un grup de bărbaţi MacLawry purtând culorile clanului MacLawry ar fi pus piciorul într-un local Gerdens. În acea zi însă, cu excepţia unor priviri neprietenoase, fură lăsaţi în pace.

— Cred că-i datorăm mulţumiri lui Arran că s-a însurat cu o Campbell, comentă Ursul în barbă când se aşezară la o

masă în apropierea uşii.

— N-aş fi prea sigur, răspunse Lachlan. Dacă nu exista pacea asta, niciun Campbell sau Gerdens nu s-ar fi apropiat nici la doi kilometri de Rowena.

— Aşa-i. Dar dacă ar fi reuşit totuşi să o prindă, n-ar fi răpit-o. O omorau direct.

Gândul îl înfioră pe Lachlan până în măduva oaselor. Observaţia Ursului era corectă. Până la armistiţiu, clanurile MacLawry şi Campbell, cu toate familiile care le compuneau şi cu toţi aliaţii lor, se omorâseră între ei vreme de secole. El şi Rowena ar fi putut foarte bine să devină încă două victime de pe răboj.

— Uneori mă sperii, Ursule.

Cel mai mic dintre fraţii MacLawry comandă mâncarea, apoi îi aruncă lui Lachlan un zâmbet întunecat.

— Zici asta ca să fii amabil.

Peter Gilling li se alătură şi desfăcu pe masă o hartă care văzuse cândva zile mult mai bune.

— L-am plătit pe unul dintre grăjdari ca să fac rost de asta, mormăi el.

Lachlan înclină capul în semn de mulţumire. La fel ca el, Peter Gilling o ştia pe Rowena de copilă şi era gata să moară pentru ea. Trebuia să ţină minte asta. Oricât de dornic şi înnebunit era să o găsească, nu era singurul.

— Şi unde mama naibii suntem? întrebă Ursul, aplecându-se asupra hărţii.

— Ştii bine că nu ştiu să citesc mâzgălelile astea, se încruntă Peter. Şi nici Gilbert-grăjdarul nu ştia.

— Sunteţi aici.

O mână se întinse peste umărul lui Peter, iar un deget prelung indică un loc situat la vreo 50 de kilometri nord de Fort William. Lachlan îi aruncă o privire străinului şi sări în picioare, înjurând. Munro se mişcă chiar mai repede. Bărbatul înalt şi suplu nici nu se clinti şi-i măsură cu privirea. Avea ochii căprui, de culoarea alunei, şi privirea calmă şi calculată. Pletele de un roşcat-închis îi acopereau partea dreaptă a feţei, acoperind parţial o cicatrice care pornea de la ureche până în colţul gurii, dându-i o expresie

cinică.

— George Gerdens-Daily, zise Ursul, încleştând pumnii. Trebuia să-mi fi dat seama că eşti amestecat în povestea asta. Eşti un om mort!

Gerdens-Daily ridică din sprânceană, gest care prelungi şi mai mult cicatricea.

— Nu sunt sigur în mijlocul a ce am nimerit, dar mă bucur să te văd, Lord Munro MacLawry. Ce-ţi mai face umărul?

Ursul scoase un răcnet şi se năpusti peste masă.

La naiba!

— Ursule, nu!

Lachlan îşi prinse prietenul de poalele hainei şi îl trase înapoi. Mişcarea îi provocă o durere ascuţită, dar, pe toţi dracii, nu aveau timp de încăierări. Nu când erau în inferioritate numerică şi nu când principalul, de fapt, singurul lor scop era să o salveze pe Rowena.

— A răpit-o pe Winnie, ce nu-nţelegi?

— Dacă ar fi răpit-o, crezi că mai era aici? insistă Lachlan.

La capătul îndepărtat al mesei, Gerdens-Daily înclină uşor capul.

— Ce înseamnă asta?

Apoi se uită înspre bărbaţii care îşi lăsaseră baltă mâncarea şi veneau degrabă să participe la încăierare.

— Uşurel, flăcăi! Asta-i doar între mine şi uriaş.

— Ştii bine ce înseamnă asta! făcu Ursul.

— Dacă i-aş face ceva unui MacLawry nu mi-ar fi jenă să recunosc, zise celălalt. Te-aş şi împuşca, la o adică. Cât a trecut de-atunci? Patru ani?

— Da, răspunse Munro. Şi de-atunci am tot fost nerăbdător să-ţi întorc favorul.

— Ei bine, iată-mă, zise Gerdens-Daily, desfăcându-şi braţele.

Lachlan n-ar fi pariat că individul din clanul Campbell nu era înarmat. O ştia şi Ursul, probabil, dar asta nu-l împiedică să încerce iar să se arunce asupra lui. De data asta, Lachlan îl îmbrânci şi-l trase deoparte, rupându-şi încă

două-trei cusături.

— Nu face asta. De un singur Gerdens trebuie să ne ocupăm acum. Şi nu e el.

Într-un final, Ursul îi dădu ascultare.

— Bine.

Gerdens-Daily îi privea când pe unul, când pe celălalt.

— Berling e pe undeva prin Canada, dacă pe el îl căutaţi. Şi nu v-aş învinovăţi. Ba chiar v-aş da o mână de-ajutor să-l băgaţi în groapă.

— Nu pe el îl căutăm. Nu azi, zise Ursul, neslăbindu-l din priviri. Pe frati-său am de gând să-l bag în mormânt.

— Pe Dermid?

Spre marea mirare a lui Lachlan, George Gerdens-Daily se aşeză la masă, chiar de partea cealaltă faţă de Peter Gilling. Cu toate defectele lui, omul nu era un laş, asta era sigur.

— Ce v-a făcut animalul?

Lachlan trase aer în piept, dorindu-şi preţ de o clipă ca Munro să fie în altă parte. Nu era genul de discuţie la care să ia parte un bătăuş iute la mânie. Istoria complicată dintre MacLawry şi Gerdens începuse cu încăierări şi cu taţi asasinaţi, împuşcaţi. Însă în ultimele luni, cu toate că animozităţile erau departe de a fi dispărut, tensiunile se… diminuaseră. Nu era momentul de a reînvia vechi conflicte.

— Dermid a venit la Glengask cu Campbell, zise el cât putu de succint, simţind privirea lui Munro asupra lui. Ieri după-amiază eu am fost înjunghiat, iar Rowena MacLawry a fost răpită. Acum Dermid e de negăsit.

Gerdens-Daily îl privi preţ de câteva clipe.

— Ia să vedem, spuse într-un sfârşit.

— Să vedem, ce? N-am timp de glume.

— Ai zis că ai fost înjunghiat, nu că te-a înjunghiat Dermid. Deci ori n-ai văzut cine era, ori minţi. Arată-mi rana, te rog!

Lachlan se încruntă şi-şi dădu haina jos de pe umărul stâng. Nu se obosi să vadă cu ochii lui, dar îşi dădu seama după expresia de pe chipurile celorlalţi că rana îi sângera din nou.

— Şi din faţă arată la fel, spuse.

Gerdens-Daily dădu din cap, frecându-şi bărbia.

— Nu veniţi la masa mea? propuse el şi se ridică, îndreptându-se spre o masă izolată, din capătul cel mai îndepărtat al încăperii.

Lachlan se ridică, dar Ursul nu se urni.

— N-am de gând să pierd timpul dând din gură cu un Gerdens, mormăi el. Mai ales cu cel de colo.

— Atunci n-ai decât să rămâi aici. Azi chiar nu dau doi bani pe mândria ta, Munro. Îi lustruiesc omului şi cizmele dacă poate să ne dea o informaţie despre Dermid.

Ursul îl apucă de braţ.

— Ştii bine că nu poţi avea încredere în el.

— Aşa-i. Dar pot să ascult ce are de zis. Mănâncă-ţi ouăle. Mi-ai dat cuvântul tău că plecăm de-aici în 10 minute.

Fratele Rowenei înjură în barbă, apoi îl urmă. Lachlan nu era sigur dacă Gerdens-Daily chiar avea să le spună ceva pentru care era nevoie de mai multă discreţie decât oferea masa lor aflată sub privirile tuturor sau dacă ştia deja ce făcuse Dermid şi voia să le întârzie urmărirea. Era însă dispus să rişte ca a doua variantă să fie cea corectă, câtă vreme erau şanse cât de mici ca, de fapt, prima să fie valabilă.

Se aşeză chiar de cealaltă parte a mesei faţă de Gerdens-Daily. Tovarăşii lui rămaseră în picioare, ca un zid impenetrabil de munteni furioşi. Dermid şi nelegiuiţii care îl întovărăşeau fuseseră nesăbuiţi să se pună cu oamenii MacLawry. Dacă era după el, până la prânz toţi aveau să fie nişte nesăbuiţi morţi.

— Ai ceva util să ne zici sau nu vrei decât să ne faci în ciudă? Că pentru una n-am timp şi pentru cealaltă n-am răbdare.

Hangiul le aduse ouăle şi carnea de berbec, iar Gerdens-Daily nu scoase o vorbă până când bătrânul nu plecă de lângă masa lor. Apoi luă o înghiţitură din ceea ce părea o cafea americană.

— Dermid nu-i vreun prichindel, dar tot nu pricep cum

de-a reuşit să bage cuţitul în tine şi să răpească fata fără să fie împuşcat de o duzină de ori?

— Am fost lovit din spate. Iar pe ea a luat-o un al doilea bărbat, zise Lachlan, aşezându-şi mâinile pe masă. Dar oricum, ce-ţi pasă ţie?

— Deci nu l-ai văzut, continuă bărbatul, ignorând întrebarea lui Lachlan. Bănuiesc că cel care ţi-a zis că e de negăsit a fost însuşi Campbell.

— Da, el ne-a zis, făcu Ursul, reuşind ca prin minune să-şi controleze glasul. Şi-a mai zis că s-a săturat de neamul Gerdens şi că din partea lui n-avem decât să facem ce vrem cu Dermid.

Discuţia nu fusese chiar aşa. Dar ce spusese Ursul nu era nici propriu-zis o minciună, aşa că Lachlan decise să nu intervină peste prietenul lui. Îl privi lung pe Gerdens-Daily.

— Dacă ţi-am satisfăcut curiozitatea, nu ne zici şi nouă ceva de folos? Asta dacă nu cumva încerci să ne ţii aici ca să pierdem timp şi teren.

— Sunteţi oameni din clanul MacLawry aflaţi pe teritoriul Gerdens. Cât de departe vă imaginaţi că o să ajungeţi? Şi ce vă face să credeţi, pentru Dumnezeu, că o să fiţi în stare să găsiţi pe cineva prin partea locului?

Lachlan termină de mâncat oul, îl făcu să alunece cu o gură de bere şi se ridică.

— Avem o idee, cât de cât. Campbell are tot interesul să păstreze pacea.

— Mă doare undeva de pacea asta, răspunse Gerdens-Daily, în al cărui glas se strecurase, pentru prima dată, o undă de emoţie. Tatăl lui Alkirk n-a murit de mâna unui MacLawry.

Împinse farfuria pe care o avea în faţă.

— În schimb, MacLawry şi-a pierdut bunicul de mâna unui Gerdens.

— O să…

— N-am să stau cu braţele încrucişate în timp ce-ţi pierzi şi unica soră din cauza unui Gerdens. Gerdens-Daily se ridică. Cred că se îndreaptă spre o ruină de-i zice castelul Denune. Vă duc acolo eu însumi, dacă vreţi.

Lachlan îl privi uimit. Era surprins atât de propunere, cât şi de faptul că şi Campbell şi Gerdens-Daily menţionaseră acelaşi loc. Era un lucru bun în special pentru Rowena. Asta dacă niciunul dintre cei doi nu avea motive ascunse.

— Dermid e vărul tău, zise cu glas tare. Nu-i faci vreo favoare stând de vorbă cu noi.

— Aşa-i. De-asta şi vorbesc încet. Vă ajut cât pot, dar n-am de gând să fiu omorât de propriul clan pentru asta.

Gerdens-Daily cunoştea locurile mult mai bine decât ei, asta era limpede. Mai mult, în urmă cu câteva săptămâni îi împiedicase pe cei din clanul lui să răpească o mireasă englezoaică de la Duncan Lenox, iar soţul ei era căpetenie MacLawry. Oricare i-ar fi fost strategia, era un om de onoare. Iar în acel moment, Lachlan trebuia să se mulţumească cu asta. Încuviinţă din cap. Dacă voia să ajute, era bine-venit. Dacă voia să le provoace necazuri, era un om mort. Salvarea Rowenei era mai presus de rivalităţi de clan şi vechi socoteli neîncheiate. Chiar mai presus de vechi crime.

— Să pornim, deci. Spre castelul Denune.

*

Caii încetiniră la trap, iar Rowena îşi încordă muşchii drept reacţie la loviturile ritmate. Faptul că încetiniseră nu era neapărat un semn bun. Ori nu îşi mai făceau griji că sunt urmăriţi, ori erau aproape de destinaţie.

— Mă duc în sat să aduc de-ale gurii, zise Charles Calder, a cărui voce deja ajunsese s-o deteste. Şi o să văd dacă-l găsesc pe preot.

— Da’ să nu faci mare tevatură, Charles. Nu vrem să-i facem curioşi pe oameni.

— Doar apărând acolo o să-i fac curioşi, Arnold, răspunse Charles sec. O să le zic că sunt peste deal cu nişte păstori.

Câteva clipe mai târziu, îi auzi calul depărtându-se şi se pierdură în sunetul făcut de păsările cântătoare şi

adierea vântului prin iarbă.

— Cum e femeia, Dermid? se auzi glasul lui Haws.

Simţi o mână pe spate şi nu se putu abţine să nu tresară.

— Vie, răspunse bruta. Nu-ţi face griji, fetiţo! Aproape am ajuns.

Asta trebuia s-o facă să se simtă mai bine? Rowena vru să-i dea o replică tăioasă, dar preferă să tacă. Răpitorii nu aveau habar că reuşise să-şi slăbească căluşul şi voia să se folosească de asta când se ivea prilejul. Poate avea să-l atace pe Dermid. Să-i facă praf celălalt obraz. Sau să-l muşte pe Haws de ureche. Pentru ea nu avea importanţă, câtă vreme, uitându-se la unul dintre cei doi, oricine avea să îşi dea seama că se petrecuse ceva necurat.

Se întrebă o clipă ce s-ar întâmpla dacă Lachlan şi fraţii ei nu aveau să o găsească. I se tăie răsuflarea. Nu. Aveau să o găsească pentru că altceva era de neconceput. Trecuseră deja prin prea multe în ultimele zile şi nu voia să îngăduie ca indiferent ce, orice, să distrugă ceea ce înţeleseseră şi reuşiseră amândoi – că erau îndrăgostiţi unul de celălalt şi că erau sortiţi unul altuia. Era convinsă că el va face tot posibilul să fie împreună pentru totdeauna. Iar ea avea să facă la fel. Nici Dermid Gerdens şi nici măcar Ranulf MacLawry nu-i vor putea opri.

Chiar dacă avea dureri şi era într-o poziţie inconfortabilă, o durea stomacul de foame şi spera ca Charles Calder să aducă ceva de mâncare şi pentru ea. Parcă trecuse o veşnicie de când mâncase ceva sau de când băuse un strop de apă. În poveştile romantice adorate de Jane, tinerele domniţe erau mereu răpite şi refuzau să mănânce. Refuzau să mănânce până când erau salvate. Evident, a fi slăbită, fragilă, neajutorată şi leşinată de foame era reacţia elegantă când erau luate împotriva voinţei lor.

La naiba cu asta!

Caii o luară pe un drum pietruit, apoi se opriră, înainte să tragă aer în piept, Dermid o dădu jos de pe cal. Picioarele îi cedară şi căzu la pământ.

— Văd că s-a liniştit, remarcă Dermid cu o undă de amuzament în glas. Ce păcat!

— Mă-ndoiesc că n-o să ne mai facă necazuri, răspunse Arnold Haws.

— Nu mă-ncurcă. Dar dacă mă muşcă iar, îi mut falca. M-ai auzit, Lady Winnie? O să-ţi mut afurisita de falcă.

Se presupunea că avea în continuare căluşul strâns peste gură, aşa că nu scoase un sunet. În schimb, încercă să îşi activeze muşchii, ca să îşi dezmorţească picioarele. Pipăi terenul şi dădu peste câteva pietre cu forme neregulate şi acoperite cu praf. Oriunde se aflau, nu era un loc drăguţ. Devenise evident că ajunseseră la destinaţie, iar faptul că cei care o luaseră nu erau nişte gentlemeni începea să o neliniştească şi mai mult. Pe durata nopţii făcuseră de mai multe ori comentarii nepotrivite la adresa ei. Pe atunci poate că spuseseră acele lucruri ca să o împiedice să li se mai împotrivească, dar de acum nu mai era la fel de sigură. Simţi cum un braţ o ridică şi o pune pe picioare.

— Înăuntru cu tine, Lady MacLawry.

— Aşa-i, interveni Arnold. O să vă pregătim un pat din puf şi-o baie fierbinte.

Dermid râse. Era un râs urât, crud care o făcu să se înfioare.

— Şi berbecuţ fript şi plăcinta ciobanului, adăugă el. Şi… căpşune proaspete.

Râse iar.

Rowena se încordă aşteptându-i să îi dezlege picioarele. În schimb, el o apucă de coapse şi o puse peste umăr ca pe un sac cu cartofi.

La naiba! Odată ce o duceau undeva înăuntru, avea să fie mai greu de găsit. Cu picioarele şi mâinile legate şi un sac pe cap nu avea însă idee cum i-ar putea opri pe ticăloşi.

— Magazia mai are încuietoare? întrebă Haws de undeva din urma lor.

— Parcă da.

— Bag-o acolo ca să mâncăm naibii în linişte.

Ea se îndreptă brusc şi lovi ceva cu ceafa. Haws icni.

— Mama naibii! înjură el.

O lovi peste umăr şi ureche, dar nu prea tare.

— Nu peste faţă! îl avertiză Dermid. Nu-mi plac femeile cu vânătăi pe faţă. Şi n-o să-i placă nici părintelui Nicholas, chiar dacă e o MacLawry.

O trânti pe podeaua rece. Câteva momente mai târziu auzi uşa închizându-se şi cheia în broască. Apoi se lăsă liniştea. Rowena rămase nemişcată câteva clipe, cu urechile ciulite. Umărul stâng o durea după căzătura de noaptea trecută, aşa că se întoarse pe spate şi se sprijini în călcâie. Începu apoi să se tragă în jos până când sacul îi ieşi uşor de pe cap.

Faptul că vedea nu schimba prea mult circumstanţele în care se afla, dar măcar o făcea să se simtă mai bine. Podeaua era de piatră, acoperită de praf şi excremente de şobolan. Îi ziseseră magazie, dar în afară de un scaun fără şezut, de un butoi răsturnat şi de ea… nu mai era nimic acolo.

Nu exista vreo fereastră, dar şi dacă ar fi existat tot n-ar fi avut cum să ajungă la ea şi să se uite afară. Singura sursă de lumină venea dintr-o crăpătură de-a lungul unuia dintre pereţi. Probabil tot pe-acolo intrau şi şobolanii.

Se întoarse pe partea dreaptă şi se târî până la scaunul stricat. Acolo unde şezutul se rupsese se vedea un singur cui din fier. Spera că, avea să fie suficient. Răsturnă scaunul cu picioarele şi-l prinse cu coapsele ca să nu atingă podeaua, în cădere.

Charles Calder ieşise după micul dejun, dar ea nu avea idee cât de mult avea să dureze, dacă avea să-i aducă şi ei nişte ouă fierte sau dacă avea să vină cu preotul pe urme. Ştia că nu ar accepta nici într-un milion de an să se mărite cu altcineva decât cu Lachlan, iar indivizii trebuiau să fie pregătiţi să aibă parte de necazuri din partea ei.

Era evident că trebuia doar să pară neatinsă, neînvineţită, şi treaba avea să fie făcută. Prin urmare, singura soluţie era să nu mai fie acolo la întoarcerea lui Calder.

Cu ceva efort, reuşi să se sucească şi să se învârtească suficient cât să îşi frece legăturile de la mână de capătul cuiului. Se tot înţepa, din greşeală, în vârful ascuţit, dar nu-i păsa. Acum o mie de ani, chiar acum o sută de ani, nu era lucru neobişnuit ca în clanurile rivale să se practice răpirea femeilor pentru a forţa alianţe, a obţine putere sau a provoca războaie. Dermid voia, probabil, doar să pună mâna pe zestrea ei. Erau şanse mari să fie ucis înainte de a primi ceva, dar apoi cineva avea să-l răzbune, iar asta însemna un nou război între clanurile Campbell şi MacLawry.

Şi când se gândea că deunăzi fusese la un pas să renunţe la Lachlan pentru că nu concepea să nu-i dea ascultare lui Ranulf! Dacă – de fapt când – avea să scape, nimic nu avea s-o despartă de bărbatul iubit. Pentru că, deşi ştia că şi fraţii ei o căutau, nu imaginea lor o purta în inimă, nu în ea găsea alinare şi consolare că tot chinul urma să se încheie în curând.

Îl voia acolo, voia să-i audă vocea şi să îi simtă atingerea. Orice altceva – spectacolele de teatru, balurile în săli ticsite de lume, băutul ceaiului cu degetul mic ridicat în aer – era ca o rochie frumoasă. Arăta bine, se simţea elegantă când o purta, dar n-o făcea fericită. Lachlan o făcea fericită. Cât despre a se comporta elegant, civilizat, englezeşte, cel mai probabil ar fi avut zero şanse de supravieţuire dacă ar fi fost aşa cu adevărat.

Reuşi să-şi desfacă legătura de la încheieturile mâinilor. Rowena icni şi îşi puse mâinile tremurânde în poală. Degetele îi erau umflate şi neîndemânatice de la atâtea lovituri, tăieturi şi de la strânsoarea funiei, dar nu avea timp să îşi plângă de milă. În clipa în care mâinile îşi recăpătară mobilitatea, începu să îşi dezlege picioarele. Apoi se ridică în picioare, sprijinindu-se de scaun, şi se împletici spre uşă. Apăsă clanţa ruginită. Cu grijă, cât putu de încet. Uşa nu se deschise. Înjură în surdină, în dialect, şi renunţă. Se sprijini apoi de uşă încercând că îşi recapete coordonarea şi echilibrul.

Se îndreptă după aceea spre zidul crăpat şi îşi

strecură degetele în fanta îngustă. Împinse, apoi trase, lovi cât putu de tare. Peretele nu ceda. La dracu'! Îi veneau pe buze toate înjurăturile vulgare auzite de la fraţii ei. Voia să ţipe ca s-o audă Lachlan.

În schimb, era condamnată să aştepte în acea cămăruţă murdară, în timp ce un bărbat prost şi fricos avea să fie obligat să o mărite cu un bărbat şi mai prost, şi mai crud, sub privirile altor doi, ceva mai inteligenţi şi mai cruzi. Era de nesuportat.

Rowena trase aer în piept şi încercă să îşi înfrâneze gândurile cumplite şi să facă loc raţionamentelor care îi puteau veni în ajutor. Chiar dacă nu avea nicio armă asupra ei, avea mintea ascuţită. Aşadar, ce putea face pentru a-i face să piardă timp?

Aruncă încă o privire în jur şi se îndreptă în vârful picioarelor spre uşă. Lipi urechea şi auzi glasuri înfundate. Nu îşi dădea seama dacă erau doi, trei, patru sau 20 de bărbaţi de cealaltă parte a uşii. Îşi dădea seama că uşa se deschidea înspre ea, ceea ce i-ar fi fost de ajutor dacă ar fi avut la îndemână ceva cu care să o blocheze.

Intraseră în clădire şi merseseră pe un coridor, apoi pe traseu apăruseră câteva scări. Aşa ajunseseră în cămăruţa unde o abandonaseră. O fulgeră un gând care îi tăie respiraţia. Erau în continuare în Ţinuturile Înalte.

Iar castelele de aici erau posibile ţinte pentru atacatorii englezi şi pentru clanurile rivale. La Glengask exista, în cămară, o intrare într-un tunel de evadare. O altă intrare în tunel era în colţul salonului unde se lua micul dejun. La reşedinţa Gray exista o ieşire secretă în spatele cămării. Continuă să se mişte cât mai uşor, ca să nu facă zgomot, şi se duse în cel mai îndepărtat ungher al încăperii. De acolo începu să studieze cu atenţie podeaua. Rămăseseră câteva plăci de lemn, dar restul fie erau putrezite, fie fuseseră scoase şi duse în alte camere. La capătul butoiului răsturnat descoperi… ceva. Ciocăni în podea şi observă că zgomotul nu era la fel de sec. Îi zvâcni inima. Slavă Domnului! Avea parte, în sfârşit, de un dram de noroc.

Butoiul era gol, dar tot cântărea ceva. Reuşi cu greu să îl dea deoparte, apoi se lăsă în patru labe, curăţă praful de pe plăcile de lemn până găsi o mică fantă în mortar. Zise rapid o rugăciune, îşi înfipse unghiile şi trase.

Cu un scrâşnet mult prea puternic, o parte din podea se transformă sub ochii ei într-o trapă de intrare. Era mică, dar probabil că cine locuise pe vremuri acolo era destul de fragil. Niciunul dintre fraţii ei nu ar fi încăput prin acea deschizătură.

Se scutură. Dar gândul la familia ei şi în special la Lachlan îi dădea curaj şi nu avea timp de pierdut. Dedesubt era o beznă cruntă, dar trase aer în piept, se aşeză la margine, prinse micul inel metalic de la fundul uşiţei şi se lăsă în jos cu picioarele înainte. Picioarele îi atinseră pământul chiar înainte ca trapa să se închidă în urma ei. Se ridică şi încercă să folosească lumina aproape inexistentă ca să îşi dea seama de ce e în jur. Tunelul era plin de pietre, cu bucăţi de lemn ici-colo. Părea vechi şi gata să cadă. Pornea spre stânga ei, dar nu vedea decât la mai puţin de un metru. Cu o ultimă privire înspre beznă, deschise uşa care separa zona unde se afla de restul tunelului.

Când cei trei bărbaţi Gerdens aveau să descopere că dispăruse, Dermid n-ar fi putut să plece în urmărirea ei. Haws şi Calder ar fi putut, iar asta o speria. Era cel mai bine să nu fie captivă în tuneluri. Începu să bâjbâie, căutând drumul, testând terenul cu piciorul înainte de a păşi. Spera doar că tunelul era făcut pentru evadare, nu pentru a ţine prizonieri. Dacă era pe-aşa, avea să fie nevoită să se întoarcă sub trapă sau să aştepte în beznă până veneau după ea. Sau, cine ştie, poate puneau butoiul peste trapă şi o lăsau să putrezească sub pământ.

Ideea o nelinişti mai mult decât gândul de a bâjbâi în beznă. Ar fi vrut să fi rămas undeva într-un spaţiu deschis, unde Lachlan avea şanse mari să o găsească. Se afla sub pământ, în beznă şi singură. Tot ce îi putea face era să îl ajute să câştige timp. Şi se ruga să fi câştigat suficient.

capitolul 17

— Acolo e Denune?

Lachlan se opri la răspântie şi privi lung înspre grămada de bolovani ce se numise cândva castel. Probabil fusese o construcţie impresionantă. Era poziţionat la marginea unei stânci care dădea spre toată valea. În spate, peretele stâncos drept, de peste 60 de metri, cădea drept în râul care curgea sălbatic la baza lui. Singurul mod de a te apropia era din faţă, unde se forma o pantă blândă, cu câţiva bolovani şi copaci ici, colo.

— Ăsta-i, răspunse George Gerdens-Daily, privind, la rândul lui, vechea clădire. Mi-l aminteam mai trainic, zise şi scuipă pe jos. Tata şi tatăl lui Dermid s-au născut aici. Păcat că Berling e de cealaltă parte a Atlanticului. Nu m-ar fi deranjat să-i zic vreo două despre cum se îngrijeşte de proprietăţile lui.

În mod normal, Lachlan ar fi fost interesat să afle detalii despre tensiunile dintre verii Gerdens. Numai că în acea zi avea cu totul alt scop.

— Din ce văd, un atac prin surprindere nici nu intră în discuţie, comentă el, în timp ce doi cai legaţi în dreptul intrării nechezară înspre ei. Ia-o tu înainte! Bănuiesc că Dermid n-o să te împuşte.

— N-o să mă împuşte, dar nici eu n-o să-l împuşc. Nu pentru o MacLawry. Ce-am zis c-o să fac am făcut deja.

— Aşa-i, interveni Ursul. Ai făcut orice-ar fi făcut un ogar trimis să ia urma. Iar când ai ocazia să fii mai mult de-atât, pleci.

Gerdens-Daily îi aruncă un zâmbet cinic.

— Mă doare undeva de părerea ta, Munro MacLawry. Nu-ţi sunt prieten. Dar eşti bine-venit să mă cauţi când oi vrea să rezolvăm problema cu glonţul din umărul tău.

Înclină capul înspre Lachlan, întoarse calul şi-o luă la vale.

— Zic c-aş avea cu ce să-l încurajez să ne ajute, spuse Peter Gilling, atingându-şi flinta.

— Nu, se împotrivi Lachlan. Dacă nu ne aducea până aici, am fi căutat şi acum castelul. Şi nu cu el intenţionez să închei azi nişte socoteli. Îi dădu pinteni lui Beowulf. Pe Dermid îl vreau.

Porniră cu toţii la galop. Când ajunseră în dreptul ferestrelor aproape intacte, Lachlan era convins că se va trage asupra lor. Dar nu văzu nicio mişcare. Oare Campbell se înşelase? Oare caii de afară aparţineau unor trecători întâmplători? Oare Gerdens-Daily îi condusese până acolo pentru că era mai bine decât să petreacă o zi în sat şi apoi să se întoarcă la Glengask? Descălecă în dreptul intrării şi, fără să îl mai aştepte pe Urs, împinse uşa grea de stejar.

Se deschise mai uşor decât se aşteptase. Intră prudent, cu pistolul în mâna dreaptă. Toată aripa nordică a castelului se surpase, lăsând clădirea expusă în faţa capriciilor vremii şi ale naturii. În holul principal, vopseaua cădea de pe pereţi, iar pardoseala nu mai era acoperită de vreun covor, lăsând la vedere podeaua de piatră vălurită.

— Calder! strigă cineva dinăuntru. Suntem în bucătărie. Ai dat de preot?

Lachlan şi Ursul se uitară unul la altul.

— Aşa-i, spuse Lachlan, vorbind în mâneca hainei, ca să nu se facă auzit decât de Ursul.

— Calder?! făcu Munro tot în şoaptă. Charles Calder? La naiba!

Charles Calder. Era tot văr de-al lui Dermid. Cel care cu câteva săptămâni în urmă îl împuşcase pe Arran. Era limpede, la Denune se adunaseră doar personaje deosebite.

— Uşurel, Ursule. Suntem aici pentru Rowena.

— Dacă nemernicul de Calder a pus mâinile pe ea, o să i le tai.

Dacă o atinsese, Charles Calder avea să-şi piardă nu doar mâinile, din punctul de vedere al lui Lachlan. Fusese diplomat cu Campbell şi cu George Gerdens-Daily pentru că amândoi avuseseră informaţii utile pentru ei.

După aproape 24 de ore de urmărire nebună i se

consumaseră toate resursele de calm şi cumpătare. Îi făcu semn lui Eoin să rămână în dreptul intrării principale. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca Charles Calder să-i atace prin surprindere. Mişcându-se cât de repede îndrăznea, Lachlan îşi croi drum cu uşurinţă până în spatele aripii principale a castelului. Pe alocuri, acoperişul se surpase, iar prin găuri se vedea podeaua etajului de deasupra. O duzină de mărăcinari îşi luară zborul din ceea ce fusese cândva biblioteca.

Aşadar, indivizii erau în aşteptarea unui preot. Lachlan nu avea nicio îndoială că asta însemna că unul dintre ei intenţiona să se însoare cu Rowena. Şi, spre binele lor, asta însemna şi că ea era teafără. Oprirea lor la castel era, cel mai probabil, una temporară. Nimeni întreg la cap n-ar fi ales să locuiască acolo. Chiar dacă Dermid se dovedise suficient de prost încât să o răpească pe Rowena MacLawry, sigur avea, totuşi, o altă destinaţie în minte. Uşa de la bucătărie era deschisă. Lachlan trase aer în piept, se îndreptă de spate, dădu colţul şi intră în încăpere.

— Ziua bună, băieţi! scrâşni el, îndreptând pistolul.

În mijlocul bucătăriei abia se ţinea pe picioare o masă uzată pe care erau ouă fierte şi nişte felii de pâine unse cu unt. În dreptul ei, două scaune de pe care părea că mesenii tocmai se ridicaseră. Erau goale, iar asta nu putea să însemne decât un lucru.

Instinctiv, Lachlan se aplecă şi se feri. În aceeaşi clipă o sabie îi zbură deasupra capului şi se înfipse în tocul uşii. Continuă să înainteze, îl izbi în umăr pe cel care aruncase arma, apoi îi puse pistolul la tâmplă înainte ca Dermid Gerdens să aibă timp că-şi recapete echilibrul.

— Ajunge, mârâi el.

Din câţiva paşi, Ursul se apropie de al doilea bărbat şi-l îmbrânci pe unul dintre scaune.

— Ia te uită ce-avem noi aici! Toţi şobolanii s-au adunat în nord. Te ştiu, Arnold Haws. Şi sper că ţi-ai luat rămas-bun de la ai tăi când ai plecat, pentru că n-o să-i mai vezi.

— Ursul MacLawry, gemu individul. Nu ţi-am făcut

nimic.

— Doar ai încercat să-l găseşti şi să-l omori pe fratele meu, Arran.

— Nu făceam decât ce-mi ordonase lordul Fendarrow. Dacă eşti nemulţumit, plânge-te lui!

Marchizul de Fendarrow, proaspătul cumnat al lui Arran, nu fusese invitat la nunta lui Ranulf. Dar nici Arnold Haws nu fusese.

— Tu-mi eşti mai la îndemână. Unde-i sora mea?

— Da' ce, ai pierdut-o? rânji Dermid.

— Unde-i Rowena? întrebă Lachlan, nescăpându-l din ochi pe Dermid şi observându-l cum aruncă o scurtă privire în micul hol de dincolo de bucătărie. Rowena!

Văzu o uşă închisă care dădea, probabil, spre o mică magazie sau cămară. Dinăuntru nu se auzea un sunet. O strigă din nou, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nimic. Îi făcu semn lui Peter Gilling să îi ia locul, ieşi în hol şi se îndreptă spre uşa cu pricina. Descuie şi intră.

— Row…

Nu reuşi să-i rostească numele până la capăt. Încăperea era goală. Nu era nimic acolo în afară de un scaun răsturnat şi un butoi vechi. Mirosea a igrasie şi a stătut… dar şi a altceva. Distinse atunci izul familiar al parfumului de violete al Rowenei.

— Nu e aici, spuse el, întorcându-se în bucătărie.

— Dar pe cine căutaţi? întrebă Haws încruntat. Şi ce-i cu o mână de oameni MacLawry pe teritoriul Gerdens? Şi înarmaţi, pe deasupra.

Ursul îl săltă de guler şi-l aruncă în vechea vatră.

— Ştii al naibii de bine pe cine căutăm, şobolan împuţit! Zi-ne acum unde e!

Arnold îi aruncă o privire vărului său.

— Tu ştii pe cine caută?

Matahala clătină din cap.

— Nu ştiu.

Lachlan miji ochii, apoi se apropie de Dermid şi-i trase bandajul care îi acoperea obrazul. Se vedeau urme clare de dinţi. Muşcătura lăsase o rană destul de urâtă.

— Nu cred că te-ai muşcat singur, constată.

— A, chestia de colo? pufni Haws. Dermid a fost un pic prea prietenos c-o fătucă dintr-o cârciumă, nu-i aşa, Dermid?

— Aşa-i. Am fost prea prietenos c-o fătucă.

Era limpede că nu aveau să ajungă nicăieri dacă Arnold Haws vorbea şi pentru Dermid.

— Ursule, scoate-l pe Haws la o plimbare pe stâncă. Şi dă-i un brânci!

Munro rânji, iar expresia de pe chipul lui îi dădu fiori până şi lui Lachlan. El, unul, glumise şi nu prea, dar prietenul lui chiar nu se pricepea să-şi controleze furia. Furia fierbea în el de ziua trecută, iar întâlnirea cu Gerdens-Daily o aţâţase şi mai şi.

— I-am rămas dator lui Arran cu un cadou de nuntă, mârâi el.

Pentru prima dată, Arnold începu să pară nesigur.

— N-ai cum să mă omori. N-am făcut nimic!

— Un Campbell de-al vostru mi-a împuşcat fratele. Altul m-a împuşcat pe mine, şi-acum Lach a fost înjunghiat. Zic că-s destule, spuse Ursul, înclinând uşor capul. Chiar dacă zici că n-o să găsim aici ce căutăm, n-am de gând să plec cu mâna goală.

Îl apucă pe Haws de braţ şi-l izbi de uşa ce dădea spre hol.

— Dermid!

Gerdens dădu să se urnească, dar ţeava pistolului ţinut de Peter Gilling îl făcu să-şi aducă aminte că nu avea unde să se ducă.

— Asta o să însemne război, bodogăni el. Campbell n-o să…

— Chiar Campbell ne-a zis unde să te găsim, interveni Lachlan. N-ai pic de protecţie. Sunteţi doar tu şi Haws. Şi mă-ndoiesc că o să plângă cineva după voi. Aveţi o singură şansă să rămâneţi în viaţă, iar dacă nu puteţi să-mi dovediţi că Rowena MacLawry e vie şi nevătămată, n-am de ce să am milă pentru voi. Pentru niciunul dintre voi!

Cei doi Campbell se uitară unul la celălalt.

— E acolo, înăuntru! şuieră Haws într-un final, arătând înspre cămăruţă.

— Mă iei de prost?

— Era acolo! insistă el. Mai devreme ne-am dus să verificăm şi dispăruse. V-am auzit venind şi am ascuns urmele.

— Aţi ascuns urmele, repetă Lachlan, îndreptându-se iar spre încăpere. Cum?

— Uită-te în butoi!

Simţi că-i îngheaţă inima.

— Aulay, adu-mi o lampă sau o făclie!

Grăjdarul scotoci prin vechiul bufet şi găsi un capăt de lumânare într-un sfeşnic rupt. Îl aprinse de la focul din vatră şi-l duse în cămăruţă.

— Poftim, milord.

Niciodată în viaţa lui nu-şi dorise Lachlan mai puţin să se uite la ceva. Dacă ea se afla în acel butoi, dar nu scosese un sunet de minute bune… Nu! Nu aşa avea să se sfârşească totul. Urma să o găsească în siguranţă, apoi urma s-o ia de nevastă, să aibă copii şi să trăiască fericiţi. Împreună.

Rugându-se în gând, se apropie de butoi. Înghiţi în sec şi, făcând eforturi să se ţină pe picioare, ridică lumânarea ca să vadă ce era înăuntru. Brusc, inima reîncepu să-i bată. Vedea o funie slăbită, un sac şi bucăţi de cârpă. Atât.

— Aţi legat-o, nemernicilor!

— M-a muşcat! răspunse Dermid, de parcă ar fi fost vina Rowenei.

Lachlan se năpusti înapoi în bucătărie şi-l lovi pe Gerdens peste cap cu patul pistolului. Şi-ar fi dorit să îl lovească iar şi iar, să-l facă una cu pământul. Dar asta nu l-ar fi ajutat să o găsească pe Rowena. Iar ea era tot ce conta.

— Unde este? întrebă el încet, foarte încet, cu glasul rece şi plat.

Dermid scuipă sânge pe podea.

— Caută mai bine. Nu mă sperii, Grey. În luptă dreaptă, n-ai face faţă unui Gerdens. Şi chiar şi-aşa, dacă n-

ajungeai aici aşa repede, am fi fost pregătiţi să vă primim cum se cuvine.

— Dacă-i pe-aşa şi nu ţi-aş face faţă-n luptă dreaptă, de ce mi-ai înfipt cuţitul pe la spate?

— Nu eu.

Lachlan se uită la Haws.

— Că veni vorba, mulţam c-ai ratat lovitura.

Se întoarse în cămăruţă şi privi mai atent. Cu lumânarea în mână, cercetă podeaua şi observă urma unui trup chiar în mijlocul încăperii, unde praful şi murdăria fuseseră oarecum şterse. Atinse piatra cu palma. Ea fusese acolo, şi nu cu mult timp în urmă. Dar unde se dusese şi cum de Gerdens sau Haws nu o urmărise?

Văzu cuiul ce ieşea din scaun, iar când se aplecă văzu şi mici picături de sânge. Furia îl cuprinse cu şi mai mare înverşunare. Normal că încercase să se elibereze şi se rănise în timpul strădaniei. Ceea ce îi spunea că era înnebunită să scape de acei bărbaţi. Numai că încăperea nu avea ferestre şi nicio uşă secundară.

Rămase câteva clipe pe gânduri. Poate că exista totuşi o altă uşă.

— Lach?

— Aulay, fii cu ochii pe Haws! Ursule, dă-mi o mână de ajutor.

Într-o secundă, Ursul era deja în pragul uşii, înjurând amarnic.

— Au ţinut-o încuiată aici? În întuneric? Să fie ai…

— Împinge butoiul ala, îl întrerupse Lachlan, aşezându-se pe vine.

Şi în acea zonă, praful şi murdăria fuseseră atinse. Era convins că putea ghici forma degetelor ei delicate. Munro răsturnă butoiul, aparent fără efort, apoi se aşeză pe vine lângă Lachlan.

— Un tunel de evadare?

— Aşa zic.

Lachlan îşi băgă degetele în mica deschizătură şi trase. Trapa se deschise cu un scârţâit. Rowena coborâse acolo, în beznă. Singură.

— Au pus butoiul peste trapă, spuse Ursul încet, albindu-se la faţă. N-ar mai fi putut ieşi de acolo.

— În clipa asta poate e la celălalt capăt al tunelului.

Lachlan îi înmână lumânarea şi reuşi, cu oarece efort, să se strecoare prin deschizătură şi să intre în tunel.

— Vezi ce poţi să afli. Întreabă-i pe cei doi dacă ştiu măcar că tunelul există.

Ursul încuviinţă tăcut şi îi dădu înapoi lumânarea.

— Tu găseşte-mi sora, spuse el cu glas tremurat. De nemernicii ăia mă ocup eu.

Tunelul era extrem de îngust, un fel de gaură neagră săpată cum se putuse în vremurile de demult, când un strămoş din neamul Gerdens îl comandase. Lumânarea nu îi oferea vizibilitate aproape deloc. Tunelul era sinuos, ocolind probabil bolovanii uriaşi care se iţeau la suprafaţă. Pe măsură ce înainta, înţelese că era, de fapt, o reţea de tuneluri ce porneau din diverse părţi ale casei.

Toate dădeau înspre cel principal, doar că nu îi era clar care era acela. La dreapta nu păreau să fie decât grămezi de pietriş şi moloz, dar trebuia să verifice fiecare răspântie ca să fie sigur. A încerca să desluşească iţele acelui labirint în beznă absolută părea o misiune sortită eşecului. Rowena putea fi oriunde. Putea fi blocată sau sufocată. Poate chiar o parte din tavanul jos se surpase peste ea.

— Rowena! strigă el, lăsându-se în mâini şi pe genunchi ca să analizeze cu atenţie pământul.

Vedea ceva, dar nu îşi dădea seama dacă erau urme de paşi ce veneau din acea direcţie sau se duceau într-acolo.

— Rowena!

— Lachlan?

Vocea era îndepărtată şi slabă, dar era a ei. Iar inima lui Lachlan reîncepu să bată.

— Sunt aici, fetiţo! Unde eşti?

— Nu ştiu, răspunse ea. Am ţinut stânga, dar nu ştiu de câte ori am făcut la stânga.

— Vezi lumina asta?

Urmă o pauză.

— Nu.

Aerul din subteran era vechi şi umed. Nu avea idee cât de respirabil era. Flacăra lumânării tremura tot mai tare şi devenea tot mai mică pe măsură ce el se aventura mai departe în tunel. Oare cât timp stătuse ea sub pământ până când cei doi se hotărâseră să verifice ce face? Chiar dacă i se stingea fragila sursă de lumină, tot trebuia ca el să reuşească cumva să îi scoată pe amândoi teferi de-acolo. Scoase cuţitul ascuns în cizmă şi îl înfipse în peretele din stânga, scrijelind o săgeată ce indica direcţia din care pornise. Apoi, ba târâş, ba pe vine, continuă să înainteze, oprindu-se la fiecare câţiva metri ca să facă încă un semn.

— Rowena? Vorbeşte cu mine, fata mea neîmblânzită!

— Am crezut că te-a omorât Calder, zise ea, iar durerea din glasul ei parcă îi provocă o rană şi mai profundă decât cea de cuţit.

— N-am murit.

— Asta tot îmi ziceam. Pentru că fusesem la un pas să fac o nouă greşeală şi nu puteam să încheiem lucrurile astfel.

— Ce greşeală?

În acel punct, tunelul se ramifica. Ea îi spusese că ţinuse tot stânga, aşa că făcu şi el acelaşi lucru.

— Eram pe cale să renunţ la tine, Lachlan, suspină ea. Cum am putut să fac aşa ceva?

— Pentru că îţi iubeşti fratele. Dar n-ai de ce să-ţi faci sânge rău pentru că nu te-aş fi lăsat să pleci, crede-mă!

— Doar la tine mă gândesc. Ştiam că vei veni după mine. Ştiam că mă vei găsi.

— Mi se pare că te-ai descurcat de minune să te salvezi singură, fata mea.

Lumânarea se stinse. Lachlan îşi înăbuşi o înjurătură şi continuă să înainteze, oprindu-se în continuare să scrijelească săgeţile. Dacă ea putuse să-şi croiască drum prin acea beznă ca smoala, atunci şi el putea. Din cauza poziţiei în care era nevoit să stea îl săgetau dureri din umăr până-n vârful degetelor, dar strânse din dinţi şi îşi văzu de

drum.

— L-am muşcat pe Dermid.

De data asta glasul ei avea şi o undă de umor.

— Am văzut. Cred că n-o să mai încerce prea curând să răpească o femeie.

Tăcere.

— Sunt tare obosită, Lach.

El se crispă.

— Nu ai aer acolo unde eşti. Rezistă, aproape am ajuns. Vorbeşte-mi, Rowena!

— Tot nu îţi văd lumina.

Vocea ei se auzea mai de aproape. Tunelul luă un viraj strâns la dreapta, apoi din nou la stânga.

— S-a stins lumânarea, recunoscu el, sperând că nu o va înspăimânta şi mai rău. Rămâi unde eşti! Vin spre tine!

— Cine mai e cu tine? întrebă ea după un moment.

— Ursul, dar nu încăpea în trapă. Şi mai sunt Peter şi doi dintre băieţii de la grajduri. Ranulf i-a trimis pe ceilalţi din clan să te caute în partea de nord-vest.

— Tu cum de-ai ştiut unde să mă cauţi?

— De la Campbell. Ne-a spus că Dermid s-a făcut nevăzut de la adunare şi că probabil intenţionează să te aducă aici.

— Campbell ne-a ajutat?!

Vocea i se auzea teribil de aproape. El fu la un pas să dea cu capul într-un perete al tunelului care făcea brusc la stânga, din nou. Încetini.

— Fetiţo?

Braţe calde îi fluturară în jurul capului, apoi îi coborâră în dreptul umerilor, pipăindu-l. Slavă Cerului! Slavă Cerului, îşi tot repeta Lachlan. Îi găsi buzele şi o sărută cu sete. Parcă trecuse mult mai mult de-o zi de când o atinsese. Şi îşi jură că nimeni nu va mai interveni vreodată între ei, c-o fi Gerdens, Buchanan, Campbell sau MacLawry.

— Lachlan, şopti ea, strângându-l tare în braţe. Ştiam c-o să mă găseşti. Ştiam. Trebuia doar să-ţi câştig îndeajuns de mult timp.

Preţ de câteva clipe o ţinu pur şi simplu în braţe.

Rowena lui. Cum de crezuse vreodată că va găsi o altă fată? Nici o alta nu se putea compara cu ea. Niciuna. Iar el era al ei la fel cum ea era a lui.

— M-aş duce şi-n iad după tine, îi şopti el, mângâindu-i pletele lungi şi în dezordine. Acum hai să te readucem la lumină, fata mea neîmblânzită.

— Ştii drumul spre ieşire?

— Am scrijelit săgeţi pe traseu. Pe partea dreaptă, la câţiva centimetri de tavan. Urmează-le până vedem lumina de la trapa deschisă.

— Aş merge după tine, dacă nu te-ncurcă.

El o sărută din nou.

— Nu mă-ncurcă.

Porniră înapoi, el în faţă şi ea urmându-l îndeaproape, atingându-i din când în când spatele sau un picior.

Tot nu o vedea, dar îi simţea prezenţa, căldura. Putea trăi numai din asta şi din sărutările ei. Nici nu îşi putea imagina prin ce trecuse în ultima zi. Fusese răpită, luată cu forţa, târâtă fără să ştie unde, toate astea după ce văzuse cum cineva îl înjunghiase. Îl crezuse mort. I se păru că distinge o mişcare undeva în faţa lui. În întunericul profund, numeroase umbre îi perturbau vederea, dar ştia că nu era nimic de văzut. Era un şobolan, probabil. Nu-i plăcea ideea de a fi muşcat sau zgâriat pe faţă. Dar ce spusese Rowena?

— Ai văzut cine m-a înjunghiat, fetiţo? întrebă cu glas tare.

— Nu, dar Calder a zis că el a făcut-o.

Calder.

— Charles Calder?

— Da. Cel care l-a împuşcat pe Arran. A plecat să aducă ceva de mâncare pentru ceilalţi doi şi eram îngrijorată de ce va face la întoarcere.

Găsise mâncarea pe masă, dar nici urmă de Charles Calder.

— Ai vreo armă la tine? o întrebă.

— Am o piatră-n mână.

El scoase iar cuţitul.

— Ţine-o! Cred că s-ar putea să avem companie…

Ea icni scurt şi o simţi depărtându-se de el, în beznă.

— Lach…

Imediat ce o auzi ţipând, se întoarse şi începu să se târască după ea, în direcţia din care veniseră. După câteva secunde îi atinse mâna şi se năpusti pe deasupra ei. Se izbi de un trup solid, apoi de unul dintre pereţii tunelului. Durerea bruscă aproape că îl lăsă fără aer. Atacă şi simţi că atinse ceva cu cuţitul.

— Rowena, găseşte săgeţile! şuieră el, dând un pumn în direcţia unde lovise mai devreme cu cuţitul.

Lovi un perete şi înjură. Chiar şi-aşa, era recunoscător, foarte recunoscător sorţii că reuşise să se poziţioneze între Rowena şi Calder. Normal că laşul pornise după ea. Şi avea să se asigure că vărul lui Dermid nu avea să mai aibă încă o şansă de a-i face rău. Auzi iar o mişcare în faţa lui. Luă un pumn de pământ şi-l aruncă într-acolo. Când auzi impactul, se aruncă în faţă.

— Continuă, Rowena! strigă din nou.

Calder nu avea să treacă de el. Nu de data asta. Nimeri un picior de-al adversarului şi înfipse cuţitul în el simţind, în acelaşi timp, cum lama celuilalt îi taie obrazul. Lachlan îl izbi pe Calder în coaste cu umărul sănătos şi ajunseră amândoi într-o porţiune mai largă a tunelului.

— Cum se face, icni Calder, lovindu-l în umăr, că voi, ăştia, MacLawry, nu muriţi niciodată când e cazul?

— Pentru că nu faci treabă bună, mă gândesc, răspunse Lachlan.

Estimă pe unde s-ar situa capul lui Calder şi i-l izbi tare de perete. Apoi iar. Şi iar.

Într-un final, Charles se prăbuşi inert. Lachlan nu ştia dacă era mort sau doar inconştient, dar nici că-i păsa. Se întoarse înspre direcţia unde-o lăsase pe Rowena şi simţi cum o piatră îi zboară razant pe lângă ureche.

— La naiba, fetiţo, sunt eu! zise, întinzându-se spre ea.

— Vai, îmi pare rău!

— Ţi-am zis să o iei spre ieşire.

— Doar nu era să te las aici. Eşti rănit?

El răsuflă adânc. Normal că nu se dusese nicăieri. O luă de mână.

— Să mergem. Tu prima, de data asta.

— E mort?

— Nu ştiu. Dacă vrei, poţi să te duci lângă el şi să-i dai una în părţile moi.

Nu vedea nimic în faţa ochilor, dar era sigur că ea zâmbea. O urmă înainte şi la dreapta, de-a lungul traseului marcat cu săgeţi. Într-un sfârşit, după o eternitate, văzu în faţă o lumină slabă.

— Încep să văd câte ceva, şopti ea chiar atunci.

— Da. Aproape-am ajuns.

— Lachlan? se auzi vocea tunătoare a Ursului. Rowena?

— Aici suntem. E teafără.

— S-ar putea să fie şi Calder în tunel!

— Ne-a găsit, spuse Lachlan şi o ajută să se ridice. Ursule, dă-i mâna!

Cu mâna într-a fratelui ei, Rowena reuşi să iasă din tunel. În clipa în care fu din nou liberă, se întoarse spre trapă.

— Sus cu tine, Lachlan!

Ursul îi prinse braţul sănătos, ea îi prinse de poalele hainei, şi amândoi îl ridicară şi-l întinseră apoi pe duşumea. Apoi Rowena se aruncă asupra lui, îl întinse pe spate şi-l sărută iar şi iar. Lachlan o cuprinse cu braţele şi îi întoarse sărutul. Lângă ei, Munro trase aer în piept. Lachlan se ridică în fund, o puse pe Rowena în poală şi privi înspre trapă, gata să atace din nou în cazul în care Calder îşi făcea iar apariţia. În schimb, Ursul îşi privea sora. Lachlan se încruntă şi o îndepărtă un pic de el, ca să o vadă mai bine. Apoi începu să înjure.

— Rowena, de ce n-ai spus că eşti rănită? murmură, dându-i părul la o parte şi studiind vânătaia de pe obrazul ei şi pe cea din jurul unuia dintre ochi.

— O să mă vindec, spuse ea, arătându-şi încheieturile braţelor, brăzdate de tăieturi şi presărate cu alte vânătăi, acolo unde fusese legată. De acum o să mă vindec.

— Ceea ce nu pot spune despre Calder şi tovarăşii lui, mârâi el, mângâind-o cu blândeţe. Zic să închidem trapa la loc şi să punem butoiul peste ea.

— L-am putea băga şi pe Haws în tunel, zise Ursul. Dar Dermid n-ar încăpea, adăugă el, ridicându-se. Dar e ceva ce ar trebui să auzi cu urechile tale. Dermid s-a dovedit foarte vorbăreţ cu ţeava unui pistol lipită de tâmplă.

— Dar rămâne cu Calder, totuşi? întrebă Rowena, neliniştită. Poate ştie drumul spre ieşire.

— Capătul celălalt al tunelului e zidit, îi spuse Ursul, ajutându-i pe amândoi să se ridice. Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu te găseam, Winnie.

— Dar am găsit-o, spuse Lachlan ferm. Să-i trimitem acolo pe Eoin şi Aulay cu făclii şi funie. Îl târâm afară pe Calder şi îl dăm pe mâna lui Ranulf. Eu, unul, am terminat cu ăştia trei.

O luă pe Rowena de mână şi împreună îl urmară pe Munro în fostul salon, al cărui tavan era distrus aproape în totalitate. Îi trimiseră pe cei doi băieţi de la grajduri să-l scoată pe Calder din tunel, iar Ursul îi arse lui Dermid una peste ceafă.

— Spune-i prietenului meu ce mi-ai spus mie, îi ordonă el.

Dermid îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Am zis că n-a fost ideea mea. El mi-a zis că o să fac avere, că o să primesc bani şi pământuri, iar Campbell o să mi-l aducă pe frate-meu înapoi din Canada.

— Şi cine ţi-a zis toate astea? întrebă Ursul.

— Englezoiul. Ăl’ cu părul galben şi lucios. Samston.

capitolul 18

Rowena aruncă iar o privire peste umăr. Cei doi băieţi de la grajduri pregătiseră toată trupa de drum, dar pe ea o preocupau cel mai mult cei doi cai pe care îi aşezaseră între

ei şi Peter Gilling. Pe unul dintre ei era Dermid, aşezat cu faţa în jos, cu mâinile legate şi cu un sac pe cap. Pe celălalt, Calder şi Haws, şi ei întinşi pe burtă pe şa, iar la fiecare pas calul îi făcea să se ciocnească unul de celălalt. Şi ei aveau mâinile legate la spate şi câte un sac pe cap. Din punctul ei de vedere, era dreptate în cel mai pur stil scoţian.

Încălecase bărbăteşte armăsarul murg al lui Calder, un exemplar chiar reuşit. Într-o companie aşa-zis elegantă nu ar fi îndrăznit vreodată să facă aşa ceva, cu atât mai puţin într-o rochie obişnuită. De fapt, până în urmă cu câteva zile, gândul că prietenii ei sofisticaţi ar vedea-o călărind astfel ar fi îngrozit-o, pur şi simplu. Însă acum i se părea important să se întoarcă la Glengask pe picioarele ei, cum ar veni.

— N-au cum să scape, îi zise Lachlan.

— Ştiu. E… plăcut să-i văd aşa. Mi-aş dori doar să mergem mai mult în galop. A, şi la trap. La trap era cel mai dureros.

El se aplecă înspre ea şi-i atinse obrazul. Făcea asta frecvent, o atingea ori de câte ori putea, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că reuşise să ajungă la timp să o salveze. Ea ştiuse de la bun început că el va veni după ea, dar pe moment se simţea atât de obosită încât în unele clipe se întreba dacă nu cumva era în continuare prizoniera lui Dermid, iar salvarea fusese doar un vis.

Ursul plecase deja de o oră. O luase înainte ca să îi dea de veste lui Ranulf că Rowena era adusă acasă vie şi nevătămată. Ea, una, se aştepta ca toţi fraţii ei să le iasă în întâmpinare călare. Poate chiar şi Campbell, dacă Ranulf avea să se învrednicească să-i spună cu ce se ocupaseră unii dintre nepoţii lui în tot acel timp.

— La naiba! exclamă ea brusc.

— Ce e! făcu Lachlan alarmat.

— Ranulf trebuia să se însoare cu Charlotte ieri. Am uitat complet.

— E de-nţeles. Nu-ţi bate capul.

— Dar…

— A spus că vor aştepta până vei fi din nou acasă, în

siguranţă. Acum eşti în siguranţă şi aproape că am ajuns acasă.

Într-adevăr, aproape că ajunsese acasă. Dar nu era convinsă că asta avea să însemne sfârşitul problemelor ei. Căci dacă Ranulf insista în continuare să se mărite cu lordul Rob, nu avea de gând să rămână acasă. Nu ştia unde se va duce sau ce va face, ci doar că va fi cu Lachlan. În comparaţie cu a fi răpită şi a petrece ore blocată în întuneric, într-un tunel, alături de şobolani şi de un bărbat care n-ar fi ezitat să o ucidă, a-i spune fratelui ei, foarte franc, ce gândea şi ce simţea i se părea floare la ureche. Nu avea de gând să-l lase să o intimideze din nou şi să bată în retragere.

Ocoliră pe drumul care trecea pe lângă lac, apoi începură urcuşul spre castel. Se uită în sus, nerăbdătoare să vadă steagul Scoţiei şi cel cu blazonul Glengask fluturând deasupra acoperişului, dar trase frâiele murgului şi scoase un oftat de uşurare.

Ranulf gonea spre ea, cu Arran lângă el. Ursul venea în urma lor pe jos, de braţ cu Mary şi Charlotte. Jane îi dădea şi ea zor, lângă unchiul Miles, zâmbind printre lacrimi. Simţi o mână atingând-o pe picior şi tresări.

Lachlan deja descălecase şi ridică zâmbind braţele spre ea. Călărise bărbăteşte, aşa că putea descăleca singură, dar îşi simţea brusc picioarele tremurând.

— Nu te gândi prea mult, fetiţo, murmură el, ridicând-o de pe cal. Sunt fericiţi cu toţii că eşti din nou acasă, teafără şi nevătămată.

Da. Asta era tot ce conta. Nu că fratele ei şi logodnica lui îşi amânaseră nunta ca să o aştepte pe ea, nici că familia ei înnebunise, probabil, de îngrijorare vreme de trei zile. Era acasă.

Ranulf o cuprinse în braţe, strângând-o tare la piept. Pentru o clipă, Rowena se simţi fetiţa de odinioară, care avea nevoie ca fratele ei cel mai mare să o ia în braţe şi să îi spună că totul era bine. Dar nimic nu mai era atât de simplu. Şi nu doar de fraţii ei avea nevoie să îi fie aproape.

— Eşti bine, *piuthair!* întrebă el, în timp ce braţele cu

care o cuprinsese tremurau abia perceptibil.

— Am câteva tăieturi şi vânătăi, dar nimic ce nu se va vindeca, răspunse ea, întinzând mâna ca să i-o strângă pe a lui Jane.

— Asta ne-a spus şi Munro, continuă Ranulf, dându-i în sfârşit drumul. Dar tot voiam să aud din gura ta. Şi să văd cu ochii mei.

Veni rândul lui Arran să o strângă în braţe.

— Ursul a zis că te-ai luptat ca o fiară, Winnie.

— Normal. Voiam să mă-ntorc acasă.

— Ne-am strecurat aici prin spatele castelului, continuă el. Toate clanurile de la adunare, plus cei de-ai casei te aşteaptă să-ţi ureze bun venit, dar Ran s-a gândit că o să vrei să ai un mic răgaz să respiri înainte de toate.

Ea încuviinţă din cap.

— Aşa-i. Dar am ceva să-i spun lui Ran, în caz că nu o să vrea, până la urmă, să-mi sărbătorească întoarcerea acasă.

Arran o privi lung.

— N-a dormit de trei zile, *piuthair.* Nu-ncepe o ceartă cu el dacă poţi s-o eviţi.

De ce totul trebuia să fie atât de complicat? Bineînţeles că nu voia să se certe cu Ranulf. Nici să-l dezamăgească nu voia. Însă în niciun caz nu era dispusă să renunţe la Lachlan. Se întoarse şi-l văzu stând de vorbă cu Ranulf şi Myles şi uitându-se din când în când la cei trei tovarăşi de călătorie aduşi cu forţa. Poate că Arran avea dreptate. Poate nu era rău să aştepte până după căsătoria lui Ranulf cu Charlotte. Că era sau nu din vina ei, dispariţia ei îi făcuse să amâne momentul atât de important pentru ei. Oftă şi se duse să o îmbrăţişeze pe Charlotte.

— Îmi pare rău că toată prostia asta v-a distrus planurile, spuse ea cu ardoare.

— Abia ce spui acum e o prostie, răspunse viitoarea ei cumnată. Chiar mă îndoiesc că există cineva nemulţumit că a mai stat câteva zile în plus la Glengask. Iar eu şi fratele tău suntem împreună, căsătoriţi sau nu. Adică, vreau să spun… continuă ea, roşind violent.

— Îl iubeşti, iar el te iubeşte, iar ceremonia e pentru restul lumii. Voi doi ştiţi tot ce aveţi nevoie să ştiţi.

Charlotte zâmbi suav.

— Aşa e. Ştim.

Ea privi în spate, către Lachlan.

— Şi eu ştiu, la rândul meu.

După ce toată lumea o îmbrăţişă pe Rowena şi o întrebă dacă era bine, sănătoasă, Peter Gilling şi ceilalţi doi băieţi duseră caii şi pe cei din neamul Gerdens pe o rută ocolitoare, către grajduri. Ranulf o luă de braţ şi îi conduse pe toţi spre intrarea din spate a impozantului castel.

— N-aş fi vrut să te bag pe furiş în propria casă, dar Lachlan vrea să schimbe câteva vorbe cu Samston înainte să fie limpede că eşti în siguranţă.

Ea încuviinţă din cap.

— Am vorbit de asta.

Ranulf îi aruncă o privire amuzată.

— Nu c-aş vrea să te zgândăr, dar mă bucur să-ţi aud glasul dulce cu accentul tău natural.

— Sunt munteancă din Scoţia. Am muşcat un bărbat de faţă, am pus pe fugă cai, mi-am ros căluşul, m-am dezlegat singură şi m-am ascuns într-un tunel de 500 de ani. Îmi place Londra, îmi place să dansez şi să merg la teatru. Dar nu-s englezoaică. Şi nici nu vreau să fiu.

Zâmbetul lui o bucură şi, în acelaşi timp, o făcu să se simtă vinovată. Fraţii ei trecuseră prin multe din pricina ei cu mult înainte de răpire. Şi, pentru Dumnezeu, Lachlan trecuse prin şi mai multe. Voia să fie cu el, să adoarmă în braţele lui. Dar mai întâi trebuia să facă faţă restului acelei zile.

Odată ajunşi în casă, Ranulf o conduse la ea în dormitor, de parcă i-ar fi fost teamă să nu dispară din nou.

— Vino jos când eşti pregătită, îi zise, sărutând-o pe frunte.

— O să fiu gata cam în 20 de minute.

Spre marea ei mirare, el zâmbi.

— O să-ţi ia mai mult de-atât doar ca s-o faci pe Mitchell să se oprească din plâns.

Ea îi întoarse zâmbetul şi intră în cameră ca să o asigure pe camerista ei că trăia şi că putea să îmbrace o rochie chiar dacă era rănită şi plină de vânătăi. Lachlan îi pansase încheieturile mâinilor, iar furia pe care i-o văzuse în ochi o făcuse să se teamă că bărbaţii Gerdens nu vor ajunge vii în faţa lui Ranulf. În copilărie, avusese mereu genunchii şi coatele julite şi învineţite, şi chiar dacă el încercase să o consoleze de cele mai multe ori, toată lumea ştia că erau semne de bună purtare pe care le căpătase căţărându-se peste tot, cot la cot cu băieţii, în schimb, rănile de acum îi fuseseră provocate de alţii.

— Au! făcu Mitchell în timp ce îi peria părul. Părul dumneavoastră frumos e plin de ciulini, iarbă şi probabil cuiburi de păsărele, milady.

— E drept că m-am cam tăvălit prin mizerie, zâmbi Rowena.

Normal că încă era copila cu ciulini în păr.

— Fratele dumneavoastră, marchizul, a trimis oameni să caute în toate casele, colibele şi hanurile de până la 150 de kilometri, doar-doar or găsi vreo urmă, continuă camerista. Cei din neamul MacLawry au venit din toate colţurile ţării ca să ajute. Lordul Arran a vrut să plece după lordul Munro şi lordul Gray, dar MacLawry a zis că nu putem trimite toţi băieţii să caute în acelaşi loc.

— Ştiam că cineva îmi va da de urmă, spuse Rowena.

Ştiuse, de altfel, că acel cineva avea să fie Lachlan, cu toate că îl văzuse străpuns de cuţit. Trebuise să creadă că el va veni să o salveze. Nu Ursul, nu Arran, nici măcar Ranulf. Şi se întreba unde era el chiar în acele momente, căci îl dorea. O căldură incitantă îi coborî pe şira spinării şi i se statornici între coapse.

Chiar atunci cineva bătu la uşă. Se îndoia că lordul Samston ar avea îndrăzneala să-i facă o vizită, mai ales că se presupunea că încă nu ştia că ea ajunsese deja acasă. O trimise pe Mitchell să deschidă. Camerista deschise uşa, făcu o reverenţă şi apoi se dădu la o parte ca să îi facă loc lui Lachlan.

— Trebuia să mă duc acasă să mă schimb, spuse el,

arătând spre kiltul murdar, cămaşa plină de pete şi cizmele încărcate de noroi. Dar n-am reuşit să plec fără să trec pe la tine.

— Mitchell zice că am ciulini în păr, spuse ea, ridicându-se de la măsuţa de toaletă.

— Nu pot să spun că mă mir, rânji el. Arăţi foarte bine. Ca o adevărată lady.

Ea îl privi lung preţ de câteva clipe.

— Chiar sunt o adevărată lady. Şi sunt şi-o munteancă.

— Chiar eşti, spuse el, apropiindu-se şi luându-i mâinile. Ştii că te iubesc, Rowena.

— Ştiu. Şi eu te iubesc, Lachlan.

Încercase să se îndrăgostească de altcineva, de oricine altcineva, dar nu se întâmplase. Pentru ea, sortitul fusese mereu şi avea să rămână Lachlan MacTier. El trase aer în piept.

— Ar trebui să fiu precaut şi cu băgare de teamă şi să testez terenul înainte să-i cer fratelui tău permisiunea să te iau de nevastă. Dar în primul rând nu sunt sigur că o să mi te dea, iar în al doilea rând nu vreau să fiu precaut şi cu băgare de seamă.

Se lăsă pe un genunchi.

O, Doamne! Rowena simţi că deodată nu mai poate să respire. Nu-şi auzea decât bătăile inimii bubuindu-i în urechi. Şi o auzea pe Mitchell suspinând undeva în spatele ei. Sigur că voia ca Mitchell să fie acolo, în caz că aveau să aibă nevoie de un martor.

— Lachlan… murmură ea.

— Suntem prieteni de când te-ai născut, Rowena. Uneori mă gândesc că am fost atât de apropiaţi ca prieteni încât o vreme nu te-am putut privi altfel. Dar acum te văd exact aşa cum eşti. Văd cât eşti de frumoasă, de neînfricată, de bună şi de isteaţă. Nu vreau să mai irosesc din timpul pe care l-am putea petrece împreună. Te iubesc. Te ador. Zi-mi că vei fi soţia mea, Rowena!

Rowena simţi cum o lacrimă începe să i se prelingă pe obraz, dar nu îndrăzni să facă vreo mişcare. Îl privi lung pe

Lachlan.

— Când eram doar o copilă, spuse ea încet, mi-am imaginat momentul în care mă ceri în căsătorie. În imaginaţia mea, erai pe un cal alb, iar părul îţi flutura în vânt. Îmi spuneai că sunt a ta, mă luai pe cal şi plecam împreună. Dar nu eşti acel bărbat.

El se încruntă uşor.

— Ce…

— Şşşşt! Lasă-mă să vorbesc! Nu eşti un lord plăsmuit de imaginaţia mea, căruia îi scapără fulgere din priviri. Eşti Lachlan. Eşti curajos, încăpăţânat, înnebunitor şi, o, Doamne, atât de frumos, de blând şi de cald. Eşti totul. Şi te iubesc. Şi da, vreau să fiu soţia ta.

El se ridică degrabă, o luă în braţe şi o învârti prin încăpere, sărutând-o în acelaşi timp. Rowena râse în hohote. Era mult mai bine decât să fie luată pe cal alb de un bărbat perfect care exista doar în imaginaţia ei. Îl cuprinse şi ea cu braţele pe după umeri, cu grijă să nu îi atingă rana.

— Vai, mie! exclamă Mitchell, bătând din palme.

Lachlan o lăsă jos.

— N-o să-ţi pară rău, fata mea neîmblânzită. Vreau să-mi arăţi Londra, petrecerile şi teatrele. N-am să-ţi refuz plăcerile.

— Îmi va plăcea să-ţi arăt Londra, răspunse ea, dar numai în vizită. La urma urmei, sunt o fată simplă din Ţinuturile Înalte.

El zâmbi.

— Eşti mult mai mult de-atât, zise el, apoi o privi pe cameristă. Să nu sufli o vorbă despre toate astea, Mitchell! O să anunţăm noi familia, la momentul potrivit.

— Sigur, milord. Desigur.

O luă pe Rowena de mână şi o conduse la uşă.

— Eşti pregătită?

Ea dădu din cap, dar ştia că el îi simţea tremurul degetelor. Pentru Dumnezeu, avusese parte de 24 de ore cumplite, urmate de un drum istovitor pe durata căruia cei trei răpitori fuseseră la câţiva metri de ea. Toate astea o

făceau să îşi dorească fierbinte ca Ranulf să hotărască să nu îi menajeze pe nemernici. Pe drumul de întoarcere, Ursul spusese de câteva ori că cea mai eficientă pedeapsă pentru Samston şi ceilalţi trei ar fi câte o lovitură de sabie. Rapid şi eficient. Probabil că nu era totuşi cine ştie ce scoţiancă cu sânge-rece, căci ideea îi dădea fiori.

Niciunul dintre ei nu-l pomenise pe lordul Rob Cranach, dar era convinsă că Lachlan se gândea la el. Mai precis, că se întreba dacă Ranulf va continua să facă presiuni pentru acea uniune. Cu câteva zile în urmă fusese la un pas s-o trimită la altar. Pe de altă parte, da, cu siguranţă urma să se mărite. Doar că nu cu un Buchanan.

Restul familiei se afla în hol. Lachlan îi strânse uşor degetele, apoi îi dădu drumul la mână când începură să coboare scările. Cu cât se ocupau mai degrabă de Samston şi de cei trei Gerdens, cu atât puteau să-l informeze mai repede pe Glengask că Lachlan o ceruse, iar ea acceptase. Indiferent de ce planuri ar avea marchizul, ei le aveau pe ale lor.

Ranulf îi oferi braţul.

— Ar trebui să intri la braţ cu Charlotte, zise ea, după care Cooper deschise uşa de la intrarea principală.

— Azi e despre tine, răspunse marchizul. Azi mă asigur că eşti în siguranţă faţă de oricine ar avea de gând să se amestece în treburile clanului.

Grupul începu să coboare panta. Când cei de pe pajişte îi vedeau, ea trebuia să fie pregătită pentru ce avea să urmeze. Cât era ea de neîmblânzită şi neînfricată, o parte din ea îşi dorea ca fraţii ei şi Lachlan să se ocupe singuri de Samston şi de ceilalţi trei şi să n-o amestece şi pe ea. Ziua devenise cea mai fericită din viaţa ei şi voia să aibă un răgaz de câteva minute ca să se bucure de asta, la naiba! Să le dea vestea cea mare familiei şi prietenilor. În loc de asta, trebuia să ascundă totul, pentru că fratele ei dorea pentru ea altceva decât îşi dorea ea însăşi.

Ranulf o privi.

— N-ai întrebat de lordul Rob, zise el.

Oricât de isteţ şi prezent ar fi fost, nici măcar

MacLawry nu avea cum să citească gândurile oamenilor. Era destul de sigură de asta.

— N-a venit mai devreme să mă întâmpine, răspunse ea. Am… am uitat de el, sincer.

— Te gândeai la altul, aşa-i?

Nu apucă să îi răspundă, căci ajunseră în cel mai înalt punct sub care se întindea valea. Dumnezeule mare! Mitchell nu glumise când îi spusese că Ranulf pusese pe urmele ei toţi bărbaţii MacLawry. Îi vedea pe toţi în faţa ochilor, cu tot cu neveste şi copii. Cu trei zile în urmă, pe pajişte erau cam 700 de oameni. Acum păreau de două ori mai mulţi. Şi cu toţii chiuiau şi se foiau, privind-o ca unul.

Lachlan rămase un pic mai în spate când membrii clanurilor reunite se apropiară de Ranulf şi Rowena. El şi fraţii ei îi tot spuseseră de-a lungul timpului că era preferata clanului MacLawry, iar dacă nu se convingea de asta azi, nici nu avea să se mai convingă vreodată. Oamenii o adorau, atât pentru că era o MacLawry, cât şi pentru că făcea atât de multe pentru cei mai nevoiaşi dintre ei. Priorităţile lui Ranulf erau educaţia şi locurile de muncă, dar Rowena se îngrijise mereu ca toată lumea să aibă un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă.

Samston şi ceilalţi care se aşezaseră la masă în aşa-zisul cort al englezoilor se alăturară grupului, dar Ursul şi Arran aveau misiunea de a fi cu ochii pe Samston. Lachlan era cu ochii după altcineva, după lordul Robert Cranach. Individul merita să fie strivit din principiu, dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela că o femeie fusese răpită, iar el nu lăsase acel amănunt să-i deranjeze cina. Situaţia era însă mult mai gravă. Rowena şi Cranach fuseseră aproape logodiţi. Nemernicul nu merita nici să-i ureze toate cele bune, căci nici nu se obosise să-şi facă griji când dispăruse.

Poate avea totuşi o urmă de bun-simţ, căci Lachlan nu-l vedea nicăieri. De fapt, nu vedea nici picior de Buchanan. Ei bine, era nevoit să aştepte altă ocazie să dea de pământ cu lordul Rob. Acum era rândul lui Samston. Înclină scurt capul înspre Arran şi îşi croi drum prin mulţime până ajunse exact în stânga contelui, în timp ce mijlociul

MacLawry ajunse în dreapta. Ursul se oferise să îi fie el secund, dar asta ar fi însemnat ca Samston să nu mai ajungă în faţa mulţimii, iar Ursul să ajungă la închisoare.

Îl apucară pe conte, fiecare de câte un braţ, şi îl făcură să înainteze.

— Ce se-ntâmplă?! se încruntă Samston.

— Ranulf şi Winnie ar vrea o vorbă cu tine, zise Arran. N-ar avea cum să ajungă ei până la tine, aşa că te ducem noi la ei.

— Pot să merg şi singur. Dar de ce vor să-mi vorbească? Winnie şi-a făcut clar cunoscute sentimentele în ce te priveşte.

— Aşa-i, făcu Lachlan. Şi tu pe-ale tale în ce-o priveşte.

Samston încercă să se smucească. Împreună cu Arran îl putea ţine-n loc şi pe Ursul, aşa că fragilul conte nu le puse nicio problemă. Nu avea şanse de scăpare. În câteva clipe ajunseră faţă în faţă cu MacLawry şi superba lui soră, chiar când Ursul apărea şi el, alături de Campbell.

Englez fiind, contele habar nu avea cât de gravă şi periculoasă era situaţia în care se afla. Ar fi vomitat de frică dacă ar fi ştiut. Era în faţa şefilor celor mai puternice clanuri din Scoţia. Avea să afle curând, totuşi.

— A, Samston, zise Ranulf privindu-l cu ochii săi de un albastru oţelit. Am auzit nişte zvonuri şi voiam să ştiu ce părere ai despre ele.

— Ce zvonuri?

— Păi, de pildă, că ai sărutat-o pe sora mea şi apoi ai părut să încerci să te foloseşti de asta ca să o faci să se mărite cu tine.

— Prostii! N-ai auzit aşa ceva de la mine.

— Aşa-i. Spre norocul tău.

Samston încercă din nou să se smucească din strânsoarea celor doi, dar în zadar. Chiar dacă şi Lachlan, şi Arran erau răniţi la câte un braţ, nu venise încă ziua în care să nu-i facă faţă unuia ca Adam James.

— Sunt oaspetele tău, Lord Glengask. Nu accept să fiu reţinut împotriva voinţei mele.

— Interesantă alegere a cuvintelor, Samston.

Ranulf întoarse capul.

— Peter! strigă el.

În jurul lor lumea formase un cerc amplu. Era limpede că toţi voiau să vadă şi să audă ce era în neregulă, dar nimeni nu voia să fie suficient de aproape ca să fie atras într-o situaţie vădit dificilă. Lachlan îi zâmbi încurajator Rowenei, iar când ea îi întoarse zâmbetul, îl cuprinseră fiori fierbinţi.

Pentru ea, situaţia era, fără doar şi poate, şi mai grea decât pentru el. El nu trebuia decât să-şi ţină în frâu furia. Ea se afla faţă în faţă cu bărbatul care încurajase răpirea ei. Strânse mai tare braţul contelui. Samston nu avea să plece nicăieri.

Peter Gilling îşi făcu apariţia din direcţia grajdurilor. În spatele lui, legaţi în şir, ca nişte câini, se împleticeau Charles Calder, Arnold Haws şi Dermid Gerdens. Vreo şase bărbaţi MacLawry înarmaţi până în dinţi îi înconjurau.

— Mulţam, Peter, zise Ranulf cu un calm de gheaţă. Dermid Gerdens, vino aici şi stai de vorbă cu Campbell!

Chipul uriaşului, umflat de la tot ce încasase în ultimele zile, păli. Şchiopătă înspre Campbell.

— Excelenţă, eu…

— Spune-mi ce ai vorbit cu englezoiul, Dermid! îl întrerupse Campbell. Altceva nu vreau s-aud de la tine.

— Prea bine, Excelenţă. Mi-a spus că aţi greşit când mi-aţi pedepsit fratele şi că trebuia să fac rost de putere şi avere ca să vă fac să-l aduceţi înapoi. A zis că dacă o iau pe sus pe Winnie MacLawry, Glengask o să-mi dea zestrea ei şi pământuri multe, ca pe vremuri, când bărbaţii îşi luau pe sus femeile pe care le voiau.

— Şi cum au intrat Calder şi Haws în toată povestea asta? Nu erau invitaţi la Glengask.

— Bunicule, începu Calder, încercând să facă un pas în faţă. Pot să-ţi explic.

— Cred şi eu, Charles. De-asta şi vreau să aud totul din gura lui Dermid. El nu zice vorbe preţioase şi minciuni complicate.

Dermid înghiţi în sec.

— Noi... Charles a zis că nu şi-a încheiat socotelile cu Arran MacLawry, aşa că el şi Arnold aşteptau prin preajmă. Le-am zis ce mi-a zis mie lordul Samston şi-am hotărât s-o răpim.

Cei trei erau, cu toţii, nepoţi ai lui Campbell. Ranulf îşi asuma un risc îngăduindu-i ducelui de Alkirk să pună întrebările şi dându-i un cuvânt de spus legat de soarta lor. Pacea dintre clanurile Campbell şi MacLawry data de doar câteva săptămâni. Dar, istoric vorbind, era cea mai îndelungată din ultimii 300 de ani.

Chiar atunci, Ranulf îl surprinse din nou pe Lachlan.

— Excelenţă, zise marchizul, sunt oamenii tăi. Ce zici?

Ducele se uită lung la nepoţii săi. Cu ochii grei şi reci, spatele drept şi părul cărunt, tăiat scurt, arăta întocmai drept ceea ce era – liderul îndelungat al unui clan extrem de puternic. Într-un final, se uită înspre Glengask.

— Nu erai nevoit să-i dai pe mâna mea, MacLawry. Faptul că ai făcut-o înseamnă ceva pentru mine. Dermid îşi vrea fratele. Zic că toţi trei se pot duce după Berling în Canada. Nu vreau ca vreunul dintre ei să pună piciorul pe acelaşi pământ cu mine. Asta dacă ţi se pare şi ţie corect, fiind partea vătămată.

Ziua era plină de miracole. Lachlan nu putea decât să spere că mai era loc măcar pentru încă unul.

Ranulf încuviinţă din cap.

— Mulţam, Campbell.

Rămânea de lămurit situaţia lui Samston. Ranulf făcu un pas în faţă, dar Rowena întinse mâna şi-l opri. Se apropie ea însăşi de conte, care între timp se făcuse cenuşiu la faţă. Ar fi căzut din picioare dacă nu-l ţineau Lachlan şi Arran. Ar fi fost amuzant, dar i-ar fi dat şi ocazia să încerce să se sustragă. Ceea ce era inacceptabil.

Rowena se opri la un pas de Samston.

— Te plăceam, zise ea simplu.

În secunda doi îl plesni peste faţă. Tare.

— Acum poţi pleca din Scoţia. Dacă te mai văd vreodată, eşti terminat. Dacă aud că ai păşit iar pe

pământurile astea, oricare ar fi motivul, eşti terminat. Ai cinci minute să-ţi aduni boarfele. O să pun pe foc orice laşi în urma ta. Se uită scurt peste umăr. Vrei să zici şi tu ceva, *bràthair?*

— Neah. Ai zis bine.

Lachlan îl trânti pe conte la pământ, apoi toată lumea se retrase din jurul lui.

Timp de o oră, Ranulf o duse pe Rowena de colo-colo pentru a le mulţumi persoanelor cărora el ţinea cu tot dinadinsul să li se mulţumească, după care familia se retrase la castel.

— Charlotte, zise marchizul, am de gând să te iau de nevastă. Chiar mâine. Ai vreo obiecţie?

— Nu, răspunse ea, zâmbind. Toată lumea e unde îi e locul. E tot ce vreau.

— Tu eşti tot ce vreau, zise el, apoi îi privi pe ceilalţi membri ai familiei. Am nervii ţăndări, aşa că aş aprecia ca toată lumea să rămână în casă restul zilei. Şi tu, Lach. L-am trimis pe Owen să-ţi aducă ţinuta de gală. E în dormitorul de lângă al Ursului.

Se potrivea tocmai bine, căci Lachlan nu avea de gând să plece fără să aibă parte de un minut – sau mai multe – cu Rowena.

— Cum doreşti.

— Bun. Trebuie să mă ocup de câte ceva, dar sunt în preajmă, zise Ranulf şi dădu să plece.

— Unde-i Rob Cranach? întrebă Lachlan înainte ca marchizul să apuce să iasă din încăpere.

Rowena îi aruncă o privire plină de reproş. Da, ea voia să aştepte până după nuntă, dar Ranulf luase decizii în numele tuturor cu o asemenea repeziciune, încât Lachlan era aproape sigur că nu-şi mai îngăduiau să aştepte până după cununie. Ea era a lui. Cu cât o ştia toată lumea, cu atât mai bine. Şi asta însemna mai puţine probleme ulterioare.

Ranulf se întoarse.

— Cred că Cranach e acum aproape acasă.

— Da? făcu Rowena. De ce?

— Îl vrei? Că mi s-a părut că nu.

— Nu-l vreau. Dar de ce e-n drum spre casă?

Fratele ei închise uşa salonului.

— Pentru că nu-mi plăcea cum mânca.

De data asta, Ursul fu cel care se încruntă.

— Ce?!

— Când Rowena a dispărut, Cranach şi văr-su s-au aşezat să ia cina. Tocmai fusesem de acord să îi dau pe mână tot ce aveam mai de preţ, aşa că nu prea mi-a plăcut cum o privea, zise el, uitându-se fix la Lachlan. Dacă-mi aduc bine-aminte, tu mi-ai pus asta-n vedere.

— Aşa-i.

— Mi-ai spus şi câte ceva despre faptul că Rowena ar fi sufletul clanului şi ce s-ar întâmpla dacă ea n-ar mai fi o MacLawry.

O ciudată undă de speranţă îşi făcu loc undeva în apropiere de inima lui Lachlan. Ranulf era al naibii de încăpăţânat, obişnuit, pe bună dreptate, ca vorba lui să fie lege. Numai că, dacă nu cumva interpreta greşit semnalele, îi convenea ce spunea Ranulf.

— Am spus, da. Şi susţin ce-am zis.

— Dar ai spus şi că n-o vrei pe Rowena.

Speranţele i se făcură din nou mii de fărâme.

— Am greşit. Ce zic acum e că nu o vreau decât pe Rowena.

— Hm…

Marchizul îşi îndreptă atenţia spre sora lui, aflată la niciun metru distanţă.

— Mi-ai spus foarte clar că ai aşteptări foarte clare de la cel cu care urmează să te măriţi. Cum stă Lachlan la capitolul ăsta? Câte calităţi întruneşte de pe lista ta?

— Nu există o listă, răspunse ea. Ori Lachlan, ori nimeni.

— Dacă sunteţi aşa hotărâţi, de ce nu ai cerut-o, Lach?

Lachlan trase aer în piept.

— Am cerut-o.

— Nu mai spune. Când ai văzut că e pe cale să se

mărite cu altul?

O privi pe Rowena, care încerca să-şi dea seama de intenţiile fratelui ei.

— Poate tu ai crezut că e pe cale să se mărite cu altul, Glengask. Nu eu. N-aveam să îngădui aşa ceva. Cu mine se mărită, fie că-ţi place, fie ba.

Ranulf îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi când te-a cerut, tu ce-ai răspuns, *piuthair?*

— Am zis da. Nu vreau să te dezamăgesc, Ranulf. Eşti fratele meu şi te iubesc. Aş face orice pentru tine. Mai puţin să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc, când cel pe care îl ador e chiar lângă mine.

Ranulf expiră încet, desfăcu braţele şi le lăsă pe lângă corp.

— Pentru Dumnezeu, voi doi ne-aţi sucit şi ne-aţi învârtit de nu mai ştim de noi. Ştiu că e şi vina mea, pentru că am făcut nişte presupuneri şi nu v-am dat ocazia să vă lămuriţi singuri lucrurile.

— Ran, ai făcut cum ai crezut mai bine. Aşa faci mereu, zise Rowena, apropiindu-se şi punându-şi o mână pe braţul lui.

El îi cuprinse obrazul în căuşul palmei.

— Ai binecuvântarea mea, Rowena. Acum du-te şi pupă băiatul înainte să dea-n clocot!

Lachlan scoase un chiot şi se repezi la ea. O luă în braţe şi începu să o învârtă, apoi o sărută apăsat. După 18 ani în care merseseră pe drumuri diferite, ajunseseră, în sfârşit, la aceeaşi destinaţie împreună. Ea îl cuprinse cu braţele şi îl sărută, la rândul ei, râzând.

— Era şi timpul, la naiba! strigă Ursul, bătându-l pe spate aşa tare că aproape îl doborî.

Lachlan ridică privirea.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti, Ran? întrebă el, cu toate că ar fi fost mai prudent să-şi ţină gura.

Cu toate astea, se părea că nu doar el observase că Cranach nu era potrivit pentru Rowena. Ceva îl făcuse pe Ranulf să se întoarcă împotriva lordului Rob.

— Ai fost înjunghiat, răspunse Ranulf, întinzându-i

mâna şi apropiindu-se de el. Nici nu te-ai gândit să nu pleci în căutarea ei, deşi ar fi trebuit să rămâi pe loc. Mi-ai ţinut piept şi m-ai pus la punct, după care ai gonit călare aproape 24 de ore şi ai salvat-o. Ştiu că vei avea grijă de ea. Că o vei preţui. O vei adora. Pentru că asta merită.

— Chiar o ador, spuse el şi o sărută din nou, mai lent şi mai tandru de data asta, ignorând felicitările care curgeau în jur. Te ador.

Ea oftă şi se rezemă uşor de el.

— Ai face bine, Lachlan, murmură ea, cu o undă de zâmbet în glas. Sunt o scoţiancă neîmblânzită şi n-am să accept mai puţin de-atât.

El râse.

— Te iubesc, Rowena. Nu am să-ţi ofer mai puţin de atât.

Sfârşit